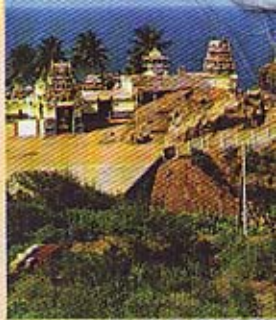

கனகசபாபதி சௌண்பலன்

வரலாற்றுத்
திருகோணமலை

வரலாற்றுத் திருகோனமலை

கனகசபாபதி சரவணவன்

TRINCO PUBLISHERS

Copyright © 2003

**All Rights Reserved by Kanagasabapathy Saravanapavan
Postfach 1623, 47515 Kleve, Germany**

நண்பர் Dr.S. ஞானி நினைவாக

**SALES IN INDIA : KUMARAN PUBLISHERS
3, Meigaivinayagar Street,
Vadapalani, Chennai - 26.**

**Title: Varalattruth Thirukonamalai (Historic Trincomalee)
Author: Kanagasabapathy Saravanapavan
Edition: 1st Edition, May,2003
Publisher: Trinco Publishers.
346 Anpuvalipuram , Trincomalee, Sri Lanka.
Book Layout: : N..Selvarajah. Luton, UK
Cover Design: Sebaratnam Sebajeevan. London, UK
Page: 272**

Printed in India

வரலாற்றில் இருந்து நாம் கற்கும் பாடம்
என்னவெனில், வரலாற்றிலிருந்து, ஒருவரேனும்,
ஒரு பாடம் கூடக் கற்கவில்லை
என்பது தான்.

ஜேர்மன் தத்துவஞானி Hegel (1770—1831)

தேசியம், சுயநிர்ணயம் குறித்து இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் பார்வை விரிவாக்கம் பெற்று வருகின்ற வேளையில், வரலாற்றுத்துறை ஆர்வம் பொது மக்களிடையே அதிகரித்து வருவதைக் காணமுடிகின்றது. நாளாந்த அரசியல் நெருக்கடிகள் ஒரு சாதாரண குடிமகனை அரசியலுக்குள் இழுத்து விடுகின்ற போது அவன் வரலாறு குறித்து பேச முற்படுவதைப் பார்க்கின்றோம். கல்வி நிறுவனங்களில் வரலாற்றுக் கல்வி குறித்த ஆர்வம் குறைவடையும் போது பொது மக்களிடையே வரலாற்று ஆர்வம் அதிகரித்து வருகின்றது. நமது கல்வி நிறுவனங்கள் கால ஒழுங்கு நிரலில் கடந்த கால நிகழ்வுகளைத் தொகுத்துக் கூறும் துறையாகவே வரலாற்றுக் கல்வியை மதிப்பிடுகின்றன. மரபுசார் வரலாற்றுக் கல்வியில் சமுதாய மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பொருளாதார மாற்றங்கள் குறித்து அதிகம் பேசப்படுவதில்லை. ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றமே வரலாற்றைத் தீர்மானிக்கின்றது. விமர்சனமற்ற வரலாற்றுக் கல்வி "ஒரு ஊரில் ஒரு இராசா இருந்தார்... .." என்ற கதை போன்றது.

பெளத்த பாளி நூல்களான தீபவம்சம், மகாவம்சம் போன்று தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் ஆட்சியாளர்கள் குறித்து தமிழில் நூல்கள் இல்லை. எனவே திருகோணமலை வரலாற்றைக் கால ஒழுங்கு நிரலில் வரிசைப்படுத்தி எழுத முடியாமற் போகின்றது. இலங்கையின் வரலாற்றைக் கூறும் பெளத்த பாளி நூல்கள் சிங்கள, பெளத்த அரசின் நலனுக்காக எழுதப்பட்டவையாகும். பெளத்த நலனிலே தமிழர்களின் தலையீடு ஏற்பட்ட கால கட்டங்களில் மட்டுமே தமிழர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வரலாற்றாய்வாளர் ஜி.சீ.மென்டிஸ் இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலத்தை இந்திய வரலாற்றுக்காலம், ஐரோப்பிய காலனித்துவக் காலம் எனப் பிரித்திருப்பது போன்றே திருகோணமலை வரலாற்றையும் பார்ப்பது பொருத்தமானதாகும். இந்நூலிலே திருகோணமலை வரலாறு போர்த்துக்கீசரது வருகை வரை பார்க்கப் பட்டுள்ளது. திருக் கோணேஸ் வரம் போன்றே திருகோணமலைத் தமிழ் மக்களின் வரலாறும் கிறிஸ்து காலத்திற்கு முன்பிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றது என்பதை இந்நூல் ஆதாரங்களுடன் ஆராய்கின்றது.

இந்நூலிலே திருகோணமலை வரலாற்றுடன் தொடர்பான தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணிகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. திருகோணமலை வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்குக்குத் தமிழக வரலாற்று அறிவு மிக அவசியமாகின்றது. தென்னிந்திய அரசுகளின்

எழுச்சி திருகோணமலை வரலாற்றை மாத்திரமல்ல, இலங்கை வரலாற்றின் போக்குகளையும் நேரடியாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றது. இலங்கையில் தமிழர்களின் பண்பாடும், இந்து மதமும் நிலைத்திருப்பதற்குத் தமிழக அரசுகளே காரணமாகும். இலங்கை வரலாற்றில் எதிரிகளாகவோ அல்லது நண்பர்களாகவோ தலையிட்ட தமிழக ஆட்சியாளர்கள் அனைவரும் தமிழர்கள், இந்துக்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் இராசராச சோழனின் அரசியற் பிரவேசம் முக்கியமானதாகும். திருகோணமலையிற் குளக்கோட்டன் பணி தொடர்வதற்கும் சோழர்கள் உருவாக்கிய தளமே அடிப்படையாக அமைந்தது.

இலங்கையில் வரலாற்று ஆய்வுகள் பரந்தளவிற்குச் செய்யப்படவில்லை. பொது மக்கள் மத்தியில் உருவாகிவரும் தேசியம், சுயநிர்ணயம் தொடர்பான ஆர்வம் வரலாற்றை நாடு, பிராந்தியம், நகர் எனப் பல புவியியற் கூறுகளாக அறியத் துாண்டுக்கின்றது. பொது மக்களுக்கு வரலாற்றுச் சான்றா தாரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பல இடங்கள் உள்ளன. பல ஆய்வு நூல்கள் சாதாரண பொது மக்களின் கைகளுக்கு வெகு தொலைவில் உள்ளன. பல பயனுள்ள நூல்களை இலங்கையின் ஒரு சில நூலகங்களில் மாத்திரம் பெற முடிகின்றது. பல்கலைக்கழக நூலகங்களில் பல்கலைக் கழகத்திற்கு கல்வி கற்ற முன்னாள் மாணவர்களுக்குக் கூட அனுமதி மறுக்கப்படுகின்றது. பல்கலைக்கழக ஆய்வுகளுக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்படும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அச்சிற் பரவலாகக் கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் நூலகங்களின் கதவடைப்பு ஆய்வாளர்களுக்கு பெரும் தடையாகிவிடுகிறது. நமது நகரங்களில் உள்ள நூலகங்களும் தமது பிராந்தியம் தொடர்பாக வெளிவந்த ஆய்வுகளைச் சேகரித்து வைப்பதில் அதிக அக்கறை கொள்வதில்லை. வரலாற்று ஆவணங்களை எதிர்காலச் சந்ததியினரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டிய பாரிய பணி அனைவருக்கும் உண்டு. நமது வரலாறு உரத்துப் பேசப்பட வேண்டுமென்ற பாரதி சொன்னது போல “மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை” என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

திருகோணமலை தொடர்பாக இதுவரை வெளியான ஆய்வுகளிற் கலாநிதி செ. குணசிங்கம் எழுதிய *கோணேஸ்வரம்* மிக முக்கியமானதாகும். இவரே திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள பல கல் வெட்டுக்களைத் தேடிக் கண்டறிந்து பிரதிசெய்து வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்தவர். *திருகோணமலைத் தொடர்* என்ற பெயரில் அவர் வெளியிட்ட ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பெற்ற சிறு நூல்கள் பல காத்திரமான தகவல்களை வெளிக் கொண்டு வந்துள்ளன. அவருடன் சாம்பல்தீவுக் கிராமசபை உறுப்பினராக இருந்த நா.தம்பிராசா திருகோணமலை மாவட்ட

சாசனங்களைக் கண்டறிவதற்கு பெரும் ஆர்வம் காட்டியவர். திருகோணமலை மக்களினாற் கலாநிதி. செ.குணசிங்கத்தின் திருகோணமலைப் பிரவேசம் என்றும் நினைவு கூறப்படும். பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் மறைந்து போகும் ஆபத்தான நிலையில் இந்து சமயக் கலாச்சார அமைச்சு திருகோணமலை தொடர்பான சில தொல் நூல்களை மீளப் பதிப்பித்து உதவியிருக்கின்றது. அவற்றுள் கோணேசர் கல் வெட்டு, தட்சண கைலாச புராணம், திருகோணமலையின் திருத்தலங்கள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. பண்டிதர். இ.வடிவேல் அவர்கள் மறைந்து போகும் நிலையில் இருந்த பல ஏடுகளைப் பாதுகாத்து வெளியிட உதவியவர். பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் திருகோணமலை குறித்து எழுதியுள்ள பல கட்டுரைகள் அவருடைய ஆழமான வரலாற்றுப் புலமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவர்கள் அனைவரும் திருகோணமலைச் சமூகத்தின் நன்றிக்கு உரியவர்கள்.

இந்நூலுக்காக பல சாசனங்களிலிருந்தும், வரலாற்று நூல்களிலிருந்தும் ஆதாரங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. மூல நூல்களில் உள்ளவாறே அவற்றின் மொழி நடை அமைந்துள்ளது என்பது கவனத்திற்குரியது.

திருகோணமலை வரலாறு தொடர்பான தேடலிலே பிரித்தானியப் பாதுகாப்பு அமைச்சின் நூலகம் பயன்பாட்டிற்கு எட்டியது நன்றியுடன் நினைவு கூரக்கூடியது. பல ஆவணங்களையும், கிடைத்தற்கரிய பல புகைப்படங்களையும் பிரதி எடுக்க அனுமதித்த பிரித்தானியப் பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரி திரு C.A.Rowell அவர்கள் என்றும் என் மதிப்பிற்கு உரியவர். மேலும் இந்நூல் ஆய்விற்கு நெதர்லாந்துத் தேசிய நூலகம் பயன்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த நூலை உருவாக்க முனைந்த போது ஆதரவுக் கரங்கள் தந்த அன்பு உள்ளங்கள் பல. இந்த நூலின் மூலப் பிரதிகளைக் கணிப்பொறியில் நூல் வடிவப்படுத்த உதவிய இனிய நண்பர் நூலகர் என். செல்வராஜா, அட்டைப்படத்தை வடிவமைத்த நண்பர் திரு செபரத்தினம் செபஜீவன், எனது வரலாற்று ஆய்வுகள் குறித்த தேடுதல்களிற் பங்கெடுத்த திருமதி சாந்தினி சரவணபவன், இந் நூலை அச்சிட்டு உதவிய அன்பு நண்பர் செ.கணேசலிங்கன் ஆகியோருக்கு எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகள்.

கனகசபாபதி சரவணபவன்

திருகோணமலை 14.02.2003

வொருளடக்கம்

வரலாறும் சான்றாதாரங்களும் 9

திருகோணமலைத் தமிழ் வரலாற்று
இலக்கியங்கள் 37

பெருங் கற்காலம் : ஆதிக் குடிகள் 57

திருக்கோணேஸ்வரமும் தோற்றக் காலமும் 79

தென்னிந்திய அரசுகளின் எழுச்சிக் காலம் 93

கஜபாகு 149

குளக்கோட்டன் 153

பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சியும்
திருகோணமலைச் சிற்றரசுகளின் எழுச்சியும் 179

இந்துமதமும் பௌத்தமும் 183

திருகோணமலையில் வன்னியர்கள் 193

திருகோணமலைச் சமூகங்கள் 209

திருகோணமலைத் தொல் மரபுகளும்
வழமைகளும் 253

உசாத்துணை நூல்கள் 267

வரலாறும் சான்றாதாரங்களும்

மனிதன் அரசு என்ற ஒரு சமூக நிறுவனத்தைத் தோற்று விப்பதற்கு முற்பட்ட கால வரலாற்று ஆய்வுகள் மனித சமூகத்தின் கூர்ப்புத் தொடர்பான தேடலாகவே உள்ளன. அரசு என்ற நிறுவனத்திற்கான தேவை உருவாகுவதற்கு முன் பாகவே நாடோடிகளாக வாழ்ந்த மக்கள் ஓரிடத்தில் நிலை கொள்ள வேண்டிய தேவை உருவாகிவிட்டது. அரசு என்ற ஒரு அமைப்பு உருவாகிய பின்னரும் மனித நகர்வுகள் தவிர்க்க முடியாத ஒரு தேவையாக இருந்திருக்கின்றது. சமூகவியலாளரின் அரசுக்கான வரைவிலக்கணத்தில் முக்கியம் பெறும் எல்லைகள் மனித நகர்வுகளைப் போலவே மாற்றம் பெறுகின்றன. உலக வரலாறு பதிவு செய்யப்படத் தொடங்கிய காலகட்டத்திலிருந்து நாடுகளின் எல்லைகள் சுருங்கியும், விரிந்தும் பல்வேறு மாற்றங்கள் பெறுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. வரலாறு பதிவு செய்து கொண்ட பல நாடுகள் தற்கால உலகப் படத்திலிருந்து மறைந்துவிட்டன. குறிப்பாக முதலாவது உலகப் போருக்கு பிந்திய பூகோள வரைபடத்தில் பல புதிய சுதந்திர தேசங்கள் இடம் பிடித்து வருகின்றன. சமூகவியலாளரின் பார்வையில் எதிர்கால நிகழ்வுகள் யூயிப் பந்தில் இன்னும் பல புதிய நாடுகளுக்கான எல்லைகளை வரையப் போகின்றன. மனிதனின் ஆரம்ப கால நகர்வுகளினால் தேசங்களின் எல்லைகள் மாற்றமடைந்தது போலன்றி, மனிதனுடைய தேசியம் தொடர்பான தேடல்களே புதிய நாடுகளை உருவாக்கப் போகின்றன என்பது அவர்களின் வாதம். தேசிய இனங்களுக்கான நிகழ்கால நெருக்கடிகளை உன்னிப்பாக அவதானிக்கும் ஒருவர் முன் கூறப்பட்ட சமூகவியலாளர்களின் கருத்துடன் முரண்பட முடியாது. அரசுகளின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் பற்றி ஆராய்கின்ற போது தேசியம் தொடர்பாக எழுகின்ற நெருக்கடிகளை இலகுவில் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இலங்கையில் தேசிய இனங்கள் நிர்வகித்து வந்த பல தன்னாட்சி அரசுகள் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களின் நிர்வாகத் தேவைக்காக ஒன்றிணைக்கப்பட்டன. பிரித்தானியக் காலனித்துவ அரசினால் இலங்கைத் தீவானது முதற் தடவையாக 1815இல் ஒரு தனி நிர்வாக அலகாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டதை இலங்கையின் வரலாறு கூறுகின்றது. இலங்கையில் அரசுகளின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் பற்றி ஆராய முற்படும் போது இலங்கை சிங்கள- தமிழ் இராச்சியங்கள் குறித்து அறிய முடிகின்றது. இன்று வரலாற்றுத்துறை ஆர்வம் பொது மக்களிடம் பரவலாக ஏற்படுவதற்குத் தேசிய அடையாளம் குறித்த தேடுதலே காரணமாகும்.

அரசு என்ற ஒரு அமைப்பு அடையாளங் காணப்படுவதற்கு முன்பிருந்த சமூக அமைப்புக் குறித்து தேடுதல் ஆர்வம் பரவலாக ஏற்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையின் ஆதிக் குடிகள் பற்றிய ஆய்வு இலங்கை மக்களின் பூர்வீகம் தொடர்பான உண்மைகளை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வர உதவும் என்பது ஆழமான நம்பிக்கை. மனிதக் கூர்ப்புக் கோட்பாடு போன்றே ஆதிக் குடிகள் பற்றிய ஆய்வுகளும், கோட்பாடுகளும் முரண்பாடான கருத்துக்களுடன் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. இதற்கு ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தளங்களே காரணமாகின்றன. ஆதிக் குடிகள் தொடர்பான கல்விசார் ஆய்வுகளும், மறு முனையில் நிகழ்கால அரசியல் காரணங்களுக்காக ஒரு குறிப்பிட்ட இனம் சார்ந்த தொல் பொருள் அகழ்வுகளுமே முன் கூறப்பட்ட இரு தளங்களாகும். இந்த இரு தளங்களில் இருந்து வெளிக் கொண்டு வரப்படும் கருத்துக்களும், கோட்பாடுகளும் வரலாற்று ஆர்வலர்களிடையே ஒரு கருத்துக் குழப்பத்தை உருவாக்குகின்றன. ஏனைய துறைகளைப் போலவே தொல் பொருள் அகழ்வியலிலும் கல்விசார் ஒழுக்கத்தின் அவசியம் தேவை என்பதையே மேற்படிக்கருத்துக் குழப்பம் சுட்டி நிற்கின்றது. இலங்கைத் தொல்பொருள் அகழ்வுப் பணி 1875 இல் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட போதிலும் கூட, குறிப்பாகச் சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட கால ஆய்வுகளில் கல்விசார் ஒழுக்கம் பேணப்படவில்லை என்பது பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வரலாறு தொடர்பான தேடுதல்களும், நோக்கங்களும் பல்வேறு கால கட்டங்களில் மாற்றம் பெறுவதை வெளிப்படையாக அவதானிக்க முடிகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்று எழுத்தியலானது தேசியம், விடுதலை, இன ஒடுக்கல், பிரதேசவாதம் தொடர்பாக அதிகளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகைய வரலாற்று எழுத்தியலின் போக்குகளை நடப்பு அரசியலே ஊக்குவிக்கின்றன. தேசிய விடுதலையில் வரலாறு வகிக்கும் பங்கு பெரியளவில் மதிக்கப்படுவதால், வரலாற்றுப் பதிவுகள் குறித்த விமர்சனங்கள் அரசியல் நோக்கிலிருந்து தோற்றம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாமல் போகின்றது. தேசியம், சுயநிர்ணயம் தொடர்பான இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் பார்வை விரிவாக்கம் பெற்று வருவதனால் வரலாற்றுத் தளமும் பிராந்தியம், நாடு, பிரதேசம், நகர் எனப் பல புவியியற் கூறுகளாக ஆராயப்பட வேண்டிய தேவையை உருவாக்குகின்றது. திருகோணமலை பற்றியும் சிறப்பாகக் கோணேசர் ஆலயம் பற்றியும் எழுதியவர்களில் பலர் வரலாற்றுத்துறைக்குரிய பயிற்சியும் மனப்பாங்கும் வாய்க்கப் பெறாதவராக இருந்துள்ளனர். இதன் விளைவாய் வரலாற்றுக்குப் பதிலாகப் பௌராணிகச் செய்திகளும் கட்டுக்கதைகளுமே கற்றோரிடையே கூடப் பரவலாக நிலவியும் நிலை பெற்றும் இருந்தன.(1)

இலங்கையின் பண்டைய வரலாற்றிலிருந்து இன்றைய அரசியற் களம் வரையிலான பல அரசியற் போக்குகளின் திருப்பு முனைகளைத் திருகோணமலை நிகழ்வுகள் தீர்மானித்திருக்கின்றன. திருகோணமலைச் சமூகத்தின் வரலாற்றுத் தடத்தில் துறைமுகமும், கோணேசர் ஆலயமும் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கின்றன. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கொட்டியாரக் குடாவிற்குத் தென்கிழக்காக அமைந்துள்ள இலங்கைத்துறை என அழைக்கப்படும் துறைமுகமே அதிகளவில் தமிழகத்துடன் தொடர்பைக் கொண்டிருந்தது. திரியாய்ப் பகுதியிற் தொடர்பு கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது. வடக்கே திரியாயிலிருந்து தெற்கே இலங்கைத் துறைமுகம் வரையிலான திருகோணமலை மாவட்டக் கடலோரக் குடாக்கள் வெளிநாட்டுத் தொடர்பு மையங்களாக இருந்திருக்கின்றன.

இலங்கையில் அரசுகளின் தோற்றத்திற்கு முன்பிருந்த சமூகத்தினர் எல்லைகளற்ற வாழிடத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். இலங்கைக்குப் புத்தர் வருகை தந்த காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த இயக்கர், நாகர் குறித்த செய்திகள் பௌத்த பாளி நூலான மகாவம்சத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக நாக மன்னர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட அரசரிமை முரண்பாட்டைப் புத்தர் தீர்த்து வைத்தார் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. புத்தரது விஜயத்திற் கூறப்படும் நாக அரசர்கள், நாக இளவரசியான பீலியவளை ஆகியோர் பற்றி வரும் குறிப்புக்கள் ஐதீகங்களாக இருந்தாலும் இப்பகுதியில் நிலவிய அரசமைப்புச் செய்தியையே குறிக்கின்றது என்பதை ஈழத்தின் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.(2) எனினும், இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்களில் பலர் விஜயனின் வருகைக்கு முந்திய இலங்கை வாழ் ஆதிக் குடிகளை நாகரீகமான மனித சமூகத்தினராக ஏற்க மறுப்பதுவே இலங்கையின் ஆதிக் குடிகள் குறித்த ஆய்வின் முதற் தடையாகின்றது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கொட்டியாரம், குச்சவெளி ஆகிய பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெருங்கற் காலத்துக்குரிய கறுப்பு, சிவப்பு மட்பாண்டத் தொல்பொருற் சிதைவுகள் ஒரு நாகரீகமான ஆதித் திராவிட மக்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேற்படி அகழ்வாய்வுச் சிதைவுகளும், தமிழ் நாடு அறிக்கமேட்டில் கிடைக்கப் பெற்ற பெருங்கற்காலச் சிதைவுகளும் ஒத்ததன்மை உடையனவாக காணப்படுகின்றன. இரு அகழ்வுச் சிதைவுகளும் ஒரே பண்பாட்டைய மக்கள் கூட்டத்தினரே இரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. குச்சவெளி, கொட்டியாரம் ஆகியவற்றில் கண்டறியப்பட்ட பெருங்கற்காலத்திற்குரிய சிதைவுகளே புத்தளம் மாவட்டத்தில் உள்ள பொம்பரிப்பில் (பொன்னரிப்பு) உள்ள தாழிக் காட்டிலும்,

காணப்பட்டன. இந்தச் சிதைவுகள் கி.மு 1000க்கும் கி.மு 250க்கும் இடைப்பட்டதாகக் கருதப்படும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரியதாகக் கணிக்கப்படுவதால், திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் இக்கால கட்டத்தில் நாகரீகமான மக்கள் வாழ்ந்ததை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

பூமிப் பந்தின் பல்வேறு மையங்களில் வாழ்ந்த மனிதர் குழுக்களின் வளர்ச்சி மாற்றங்கள் ஒரே கால கட்டங்களில் நிகழவில்லை. குறிப்பாக இந்திய உப கண்ட நிலமானிய முறையை ஆராய்ந்த வரலாற்று அறிஞர்கள் கோசாம்பி, நோமிலா தாப்பர் என்பவர்கள் நிலமானிய முறை வட இந்தியாவில் உருவாகி பல நூற்றாண்டு காலத்திற்குப் பின்னரேயே தென்னிந்தியாவில் தோற்றம் பெற்றதாகக் கருதுகின்றனர். இவ்வாறே உலகில் தோன்றிய அரசுகளும் வெவ்வேறு கால கட்டங்களிலேயே உருவாகின. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை கரையோரங்களின் வளர்ச்சியும், உள்நாட்டுப் பகுதியின் வளர்ச்சியும் ஒரே கால கட்டத்தில் ஏற்பட்டதாகக் கொள்ள முடியாது. இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளே முதலில் வெளிநாட்டு வணிகத் தொடர்பை பெற்றுக் கொண்டன. குறிப்பாகத் திருகோணமலை, மாந்தோட்டம் ஆகியன வெளிநாட்டு வணிகர்களின் வணிகத் துறைமுகங்களாகவே இருந்தன. தென்மேற்கு ஆசியாவையும், தென்கிழக்காசியாவையும் இணைக்கும் வணிக மையங்களாகப் பண்டைய இலங்கைத் துறைமுகங்கள் காணப்பட்டன. வணிக உறவாக உருவாகிய வெளிநாட்டுத் தொடர்பே பண்பாட்டுத் தொடர்புக்குக் காரணமாகியது. இலங்கையில் ஏற்பட்ட வெளிநாட்டுக் குடியிருப்புக்கள் ஆரம்பத்தில் வணிகக் குடியிருப்பாகவே உருவாகின. மேற்காசிய வணிகர்களும், தென்கிழக்காசிய வணிகர்களும் சந்திக்கும் இலங்கையின் வணிக மையங்களில் திருகோணமலை மாவட்டம் முக்கியம் பெற்றிருந்திருக்க வேண்டும். வெளிநாட்டு வணிகர்கள் குறித்த செய்தியைத் திரியாய்ப் பாறைக் கல்வெட்டு உறுதி செய்கின்றது.

திருகோணமலை வரலாற்றில் தமிழகத் தொடர்புகளே வரலாற்றின் மீள் மாற்றமடையப் பாதிப்புகளை உருவாக்கின. இலங்கையின் கேந்திர அமைவானது தமிழகத் தொடர்புக்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது. இலங்கை-இந்திய நாடுகளுக்கிடையிலான மிகக் குறைந்த நீர்ப்பரப்பு இரு நாடுகளுக்கிடையிலான வணிகப் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளுக்குத் தடையாக அமையவில்லை. தமிழக அரசியலில் உருவான எழுச்சி இலங்கைத் தீவின் அரசியலிலும் மாற்றங்களை உருவாக்கின. தமிழகத்தில் சிம்மவிஸ்ணுவின் வழி வந்த பல்லவ அரசர்கள் உருவாக்கிய பேரரசு பிற நாடுகளுடன் வணிக, அரசியல் தொடர்புகளை உருவாக்க வழிகோலியது.

பல்லவர் காலத்தில் எழுச்சி பெற்ற மணிக்கிராமம், நகரத்தார் போன்ற வணிக அமைப்புக்கள் திருகோணமலை நகரில் வணிக ஆதிக்கத்தை உருவாக்கிய போதிலும், வரலாற்றின் ஆரம்ப காலங்களில் இருந்து வணிக நகராக இருந்த திருகோணமலையைச் சோழர்களே முதலில் படைத்துறை நகராக மாற்றி அமைத்தார்கள். இராஜராஜ சோழனும், இராசேந்திர சோழனும் நடத்திய தென்கிழக்காசியக் கடற்போரில் திருகோணமலைத் துறைமுகம் முக்கிய பங்கை வகித்துக் கொண்டது. சோழரின் அகன்ற தமிழகக் கொள்கையில் திருகோணமலை முக்கிய தளமாக இருந்திருக்கின்றது. மாந்தையான இராஜராஜபுரமும், திருகோணமலையும் சோழரது இராணுவ மையங்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு இராணுவக் கடற்படை நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட மையங்களாக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் திருகோணமலை கொண்டு வரப்பட முன்னர் தமிழகத்தின் அரசியல், பண்பாட்டுத் தாக்கம் அதிகளவு திருகோணமலையில் ஏற்பட்டது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தமிழர் பண்பாட்டை வலிமை பெறச் செய்தவர்கள் இராஜராஜ சோழனும், அவர் மகன் இராசேந்திர சோழனும் ஆவர்.

“சோழராட்சியின் தவிர்க்க முடியாத விளைவு என்னவெனில் இலங்கையின் மதத்துறையிலும், பண்பாட்டுத்துறையிலும் இந்து, பிராமண சைவ நடைமுறைகளும், திராவிடக் கட்டடக்கலையும், தமிழ்மொழியும் ஊடுருவி மிகப் பலமடைந்து மேலோங்கியமையே.” என இலங்கையில் சோழராட்சி குறித்த கிங்ஸ்லி டி.சில்வாவின் விமர்சனம் மிக முக்கியமானதாகும்.(3) ஏனெனில் சோழராட்சி இலங்கையில் விலக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட திருகோணமலையின் நிர்வாகிகளாகத் தமிழர்களே தொடர்ந்தும் நியமிக்கப்பட்டதோடு, கந்தளாயிலிருந்த பிராமணக் குடியிருப்புக்களும் ஆதரிக்கப்பட்டன. சோழப்படையணியில் இருந்த வேளைக்காறப் படைப்பிரிவு தொடர்ந்தும் திருகோணமலையில் இருந்த காரணத்தால் சிங்களப் பௌத்த மேலாதிக்கம் ஏற்படத் தடையாக இருந்தது.(4) சோழர்கள் இலங்கையில் தமிழ் பண்பாட்டுக்கான அடிப்படைக் கட்டுமானத்தை வலிமையாக நிறுவியதன் காரணமாகத்தான் ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப் பகுதியிலும் தமிழருடைய செல்வாக்கு மேலோங்கக் காரணமாகியது. சோழர் கால நிர்வாக ஒழுங்கு நிரலில் தமிழர்கள் பெற்றுக் கொண்ட முதன்மை நிலை ஐரோப்பியர் காலத்திலும் தொடர்ந்ததை இலங்கை நிர்வாக சேவை வரலாறு உணர்த்துகின்றது. சோழர் காலத்திற்கு பின்னரும் தமிழகத் தொடர்பு வலிமை பெற்றிருந்ததை வன்னியர் ஆட்சிக் காலப் பதிவுகள் உணர்த்துகின்றன. திருகோணமலை குறித்த ஆய்வில் தமிழக அரசுகளின் வரலாற்றுப் பின்னணி தவிர்க்க முடியாத

தேவையாகின்றது. எனவேதான் திருகோணமலையின் வரலாற்று ஆய்வில் தமிழகத்தின் பங்களிப்பைத் தனிக் கூறாக எடுத்து பார்க்க வேண்டிய தேவை உருவாகுகின்றது. ஐரோப்பியக் காலனித்துவ நிர்வாகம் திருகோணமலையில் ஏற்படுவதற்கு முந்திய கால கட்டங்களை ஆராய முற்படும் போது திருகோணமலையில் நிலவிய மன்னராட்சி, மற்றும் கீழைத் தேச சர்வாதிகார நிலமானிய ஆட்சி முறையின் வரலாற்றுப் பின்னணிகளையும் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

தமிழக அரசுகளின் எழுச்சியும், வீழ்ச்சியும் எவ்வாறு திருகோணமலை வரலாற்றுப் போக்கினைத் தீர்மானித்தனவோ, அதே போன்று காலனித்துவ ஆட்சியும் பல நிரந்தரப் பாதிப்புக்களை உருவாக்கியது. பல கீழைத்தேச நாடுகள் மேற்குலகின் பிடியில் சிக்கிய போது உருவாகிய காலனித்துவ ஆட்சி முறை ஒரு புதிய வரலாற்றுப் பார்வையை உருவாக்கியது. இது உலகை இரு கூறுகளாக ஆராய்ந்தது. மேற்குலகின் கடலாதிக்க எழுச்சியும், தெற்கே உள்ள நாடுகள் அடிமை கொள்ளப்பட்டதும் காலனித்துவ வரலாறாகியது. இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் மீள் மாற்றம் செய்ய முடியாத அரசியல், சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்களை காலனித்துவ ஆட்சி விட்டுச் சென்றிருக்கின்றன. இலங்கை வரலாற்றில் இலங்கைத் தீவானது ஒரு நிர்வாக அலகாக பிரித்தானிய காலனித்துவ நிர்வாகத்திலேயே உருவாகியது. திருகோணமலை போர்த்துக்கீசரது நிர்வாகத்தில் வீழ்ந்ததன் மூலம் வரலாற்றில் முதற் தடவையாகத் தமிழருடைய ஆட்சி கைமாறியது. காலனித்துவ வரலாற்றிலும் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், பிரஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் என நான்கு மேற்குலகக் காலனித்துவ சக்திகளின் ஆதிக்கக் களமாக திருகோணமலை மாறியது. குறிப்பாக 2வது உலகப் போரில் யப்பானிய குண்டு வீச்சு விமானங்கள் திருகோணமலையைக் குறிப்பாற்ற தாக்கியதிலிருந்து இந்து சமுத்திர படைத்துறை ஆதிக்கத்தில் திருகோணமலை கொண்டிருந்த கேந்திர முக்கியத்துவம் மறுபடியும் உணரப்பட்டது. எனவே தான் இலங்கை வரலாற்றைப் போலவே திருகோணமலையின் வரலாறும் தொன்மை வரலாறு, காலனித்துவ வரலாறு என இரு பகுதிகளாக ஆராயப்பட வேண்டும். இலங்கை அரசியலை மட்டுமல்ல, திருகோணமலைப் பிராந்திய அரசியல் வரலாற்றையும் இரு பகுதிகளாக ஆராய வேண்டிய தேவையைக் காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் ஊடுருவல் உருவாக்கியது. இலங்கை வரலாற்றுப் போக்குகளை இந்திய ஆட்சியாளரும், ஐரோப்பிய காலனித்துவ அரசுகளும் அளவுக்கு அதிகமாகப் பாதித்த காரணத்தினால் தான் இலங்கையின் பிரபல வரலாற்றாசிரியர் மென்டிஸ் இலங்கை வரலாற்றை இந்திய வரலாற்றுப் பகுதி, காலனித்துவ வரலாற்றுப்பகுதி என இரு பாகங்களாகப் பிரிப்பது பொருத்தமானது எனக் குறிப்பிட்டார்.

மாக்சிசம் வரலாற்றை ஒரு புதிய தளத்தில் இருந்து தேட ஆரம்பித்தது. அது மன்னர்களின் வரலாற்றை ஒரு நாட்டின் வரலாறு என கற்பிக்கும் முறையுடன் முரண்பட்டது. மாக்சிசம் வரலாற்றை அறிவியல் நோக்கில் பார்க்கின்றது. மாக்சிசம் சமூகங்களுக்கிடையிலான உற்பத்தி உறவுகள் குறித்து ஆராய்கின்றது. இலங்கை வரலாற்றை ஆராய முற்பட்டவர்களில் பலர் இலங்கைச் சமூகத்தின் உற்பத்தி உறவுகள் குறித்து ஆராய முனையவில்லை. கல்லூரிகளில் மன்னர்களின் கால நிரலில் வரலாற்றைக் கற்பிக்கும் முறை காணப்பட்டதால் வரலாற்றுத் திறனாய்வு பின் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. விமர்சனமற்ற வரலாற்றுக் கல்வி வெறும் இராச இராணிக் கதைகளாகவே மாறிவிட்டன.

பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள்

மனித இனத்தின் வரலாற்றுப் பதிவானது எழுத்து வழக்கு தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பாக சித்திரங்களாகவும், சித்திர எழுத்துக்களாகவும் உருவாகிவிட்டன. மனிதன் ஆரம்ப காலங்களில் தனது வாழ்வியல் தொடர்பான எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் குகைகளில் சித்திரமாக வரைந்து கொண்டான். மனிதன் கடந்து வந்த மிக நீண்ட பரிணாம வளர்ச்சிக் கால கட்டத்தில் தனது உணர்வுகளையும், எண்ணங்களையும் வெளிப்படுத்தும் உத்திகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டதை வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்களின் வெளிப்பாடுகள் உணர்த்துகின்றன. மொழிக்கு வரிவடிவங்கள் கண்டறியப்படாத கால கட்டங்களில் தோற்றம் பெற்ற சித்திர எழுத்துக்கள் வரிவடிவங்கள் கண்டறியப்பட்ட பின்னர் கல்வெட்டுக்களாக மாற்றம் பெற்றன. இது இலங்கையில் கல் பொத்த என அழைக்கப்பட்டது. மனிதனுடைய பரிணாம வளர்ச்சியானது உடல் அமைப்பில் மட்டுமல்லாது, சிந்தனையிலும் ஏற்பட்ட காரணத்தால் சிந்தனை வெளிப்பாட்டிற்கான ஒலிகளும், ஒலிக் குறியீடுகளும் வளர்ச்சியடைந்தன.

மனிதன் பூமிப் பந்தின் பொது நிலப் பரப்பிலே நாடோடியாக வாழ்ந்த நிலைமாறி அரசை உருவாக்கிய பின்னரேயே ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்ட ஒரு நாடு குறித்த நிகழ்வுகள் பதிவு செய்யப்பட்டன. மனித சமூகத்தின் ஆரம்ப காலப் பகுதி பழங் கற்காலம், புதிய கற்காலம், குறுணிக் கற்காலம், பெருங்கற்காலம் என்ற ஒழுங்கு நிரலில் கால வரையறை செய்யப்பட்டது. எனினும் சமூக வரலாற்றியலாளர்கள் மனிதனுடைய வாழ்க்கை முறையை ஒரு சமூக அலகாக எடுத்துக் கொண்டதன் மூலம் மானிட சமூக வளர்ச்சிப் போக்குகளை விலங்கு நிலை சமூகம், தாய்வழிச் சமூகம், தந்தை வழிச் சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம், சோசலிச சமூகம் என அடையாளங் காண்கின்றனர். மேற்கூறப்பட்ட சமூக

வரலாற்றியலாளர்களின் காலப் பிரிவுகளுக்குள் பல உப பிரிவுகளும் உள்ளன. காலங்களை வகுக்க மனிதனின் கூர்ப்பு நிகழ்ந்தேறிய பெருங் காலகட்டங்களில் மனிதனின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலித்த கருவிப் பயன்பாட்டு மாற்றங்கள், வாழ்க்கை முறை மாற்றங்கள் என்பனவும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டன. மனித சமூகத்தின் ஆரம்ப நிலை வளர்ச்சி குறித்த ஆய்வில் கருவிகளின் அமைப்பும், தோற்றமும் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன.

கல்வெட்டுக்கள் சமகால நிகழ்வுகளைக் கூறுவதால் தொல் இலக்கியங்களை விட முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. தொல் இலக்கியங்கள் கடந்த காலச் செய்திகளையும், ஐதீகக் கதைகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பதோடு, காலத்துக்குக் காலம் பின் வந்தோரால் உட்செருகலுக்கும் உட்படுவதால் கல்வெட்டுக்களின் முக்கியத்துவத்தை தொல்லிலக்கியங்களால் பெற முடியாமல் போய்விட்டது. பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்கள் சமகால கால நிகழ்வுகள், தானங்கள், மதம் தொடர்பான செய்திகளையே பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றன. வரலாற்றாய்வாளர்களிடையே தென்னாசிய மொழி வரி வடிவங்களின் தோற்றம் குறித்து கருத்து முரண்பாடு இருப்பினும் கூட, கி.மு 3ம் நூற்றாண்டளவில் வரி வடிவம் தோற்றம் பெற்றதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. குறிப்பாக அசோகன் ஆட்சிக் காலத்தில் பிராமி என அழைக்கப்படும் வரி வடிவம் தோற்றம் பெற்றது. இதனால் அசோகன் காலத்து பிராமியை அசோக பிராமி எனவும், வட பிராமி எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. சற்றொப்ப கி.மு 4ம் -3ம் நூற்றாண்டு காலத்திற்குரிய சாசனங்களை ஆதிப் பிராமிச் சாசனங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய கால கட்டத்திற்குரிய பல சாசனங்கள் இலங்கையில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

நாகர்கள் தொடர்பான ஆதி பிராமிச் சாசனங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இரு கல்வெட்டுக்கள், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மூன்று கல்வெட்டுக்கள், அம்பாறை மாவட்டத்தில் ஐந்து கல்வெட்டுக்கள், பொலநறுவை மாவட்டத்தில் மூன்று கல்வெட்டுக்கள், அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில் ஆறு கல்வெட்டுக்கள், மொனராகலை மாவட்டத்தில் நான்கு கல்வெட்டுக்கள், கண்டி மாவட்டத்தில் இரு கல்வெட்டுக்கள், குருநாகல் மாவட்டத்தில் பதினான்கு கல்வெட்டுக்கள், புத்தளம் மாவட்டத்தில் இரு கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.(5) இந்தச் சாசனங்களில் அரசியற் தகவல் காணப்படவில்லை. இச்சாசனங்கள் ஆதிகாலச் சமூகம் தொடர்பான சில தகவல்களைத் தருவதால் வரலாற்றாய்வில் முக்கியம் பெறுகின்றன. பல பிராமிச் சாசனங்கள் பிராமணர்கள் அளித்த குகைத்தானங்கள் குறித்து தகவல்கள் தருகின்றன.(6) குகைத் தானங்கள் மட்டுமல்ல, குளம், நிலம், வயல் போன்றன வற்றைப் பெளத்த சங்கத்திற்குத் தானமாக வழங்கும் மரபும்

காணப்பட்டுள்ளது. கி.பி 1 ம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி 3ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதிக்குரிய வட மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள குச்சுவெளிக் கல்வெட்டானது வட மொழியில் பொறிக்கப்பட்டதாகும். அது குறிப்பிடுகின்ற செய்தியானது ஒருவன் பல சைத்தியங்கள் அமைப்பதன் மூலம் சுவர்க்கத்தினை அடையலாம் என்ற கோட்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளது. வடமொழியில் அமைந்த திரியாய்க் கல்வெட்டு ஒன்று அவலோகிதீஸ்வரர் பற்றிய வர்ணனைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.(7) இது போன்று பல மகாயான பெளத்த நெறிகளைக் கூறும் சாசனங்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களில் கண்டறியப்பட்டன.

பிராமி வரிவடிவங்கள் மூலம் பிராந்திய மொழித் தகவல்களை ஒலிப்பெயர்வு செய்து சாசனங்களில் பொறிக்கப்படும் பண்பு பரவலாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றது. வட இந்தியாவில் வழக்கிலிருந்த பிராகிருத மொழித் தகவல்கள் பிராமிய வரி வடிவங்களில் சாசனத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தக்கணத்தில் வாழ்ந்த சதவாகஉறனர்கள் பயன்படுத்திய உலோக நாணயங்களில் தமிழ் மற்றும் பிராகிருத மொழிகளில் உருவாக்கப்பட்ட பிராமி வரி வடிவங்கள் காணப்பட்டன. இதே போன்று தமிழகத்தில் தமிழ் மொழித் தகவல்கள் பிராமி வரிவடிவங்களில் ஒலிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டு சாசனப் பதிவாகின. இலங்கையில் காணப்படும் ஆதிப் பிராமிச் சாசனங்களில் எலு, தமிழ், பாளி என்பன ஒலி பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.(8) இலங்கையில் இதுவரை 1500க்கு மேற்பட்ட பிராமிச் சாசனங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதில் ஆதிச் சிங்கள பிராமிச் சாசனம் அதிகளவு காணப்படுகின்றது. இலங்கையின் பெளத்தம் தொடர்பான தேடல்கள் காரணமாக பூர்வீகமாக தமிழர்கள் நெருங்கி வாழும் வட கிழக்குப் பகுதியிற் தொல்பொருள் தேடலில் அதிகம் அக்கறை செலுத்தப்படவில்லை. இதனால் தமிழ் பிராமிச் சாசனங்கள் கண்டறியும் வாய்ப்பு குறைந்துள்ளது.

கி.மு 3ம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையிற் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த பிராமிச் சாசனங்களிலிருந்து தமிழகத்தைப் போன்ற ஒரு சமூக வழக்கு இலங்கையிலும் காணப்பட்டதாகக் கருத முடிகின்றது. சிற்றரசர்கள் குடிய பட்டங்களைக் குறிக்கும் ஆய் (ஆய), வேள் (வேள்) போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளடங்கிய தமிழ் பிராமிச் சாசனங்கள் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, பூநகரி, அநுராதபுரம், களனி, வவுனியா, பெரிய புளியங்குளம் ஆகிய இடங்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.(9)

இலங்கை வரலாற்றாய்வாளர்களான ஆரிய அயபசிங்கா, சத்த மங்கல கருணரத்தினா ஆகியோர் பௌத்த மதத்துடன் அறிமுகமான வட பிராமி வரி வடிவங்கள் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்த முன்பாகவே, தமிழ்நாட்டில் காணப்பட்ட தமிழ் பிராமி வரி வடிவங்கள் இலங்கையில் அறிமுகமாகிவிட்டது என்கின்றனர். இதுவரை இந்தியாவில் கிடைக்கப்பெற்ற 75000 பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் சுமார் 50000 கல்வெட்டுக்கள் ஆதித் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களாகும். வட பிராமி தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பாகத் தமிழ் பிராமிச் சாசனங்கள் தோன்றிவிட்டன. கி.பி 4ம், 5ம் நூற்றாண்டுக்குரிய சாசனங்களில் தமிழ்நாட்டுச் செல்வாக்கை வெளிப்படையாகக் காண முடிகின்றது. தமிழ் பிராமிச்சாசன அமைப்பானது ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் அமைப்பைப் போன்று இல்லாமல் தமிழக சாசன வடிவில் காணப்படுகின்றது. இந்தியாவில் உள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களில் பிராமி, கிரந்தம், தமிழ், வட்டம் என நான்கு வரி வடிவங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தமிழ் வரி வடிவத்திலும், கிரந்த வரிவடிவத்திலுமே எழுதப்பட்டுள்ளன.(10)

திருகோணமலைக் கோட்டையில் குளக்கோட்டன் குறித்த செய்தி பொறிக்கப்பட்ட சாசனம் கிரந்த எழுத்துக்களிலும், சமஸ்கிருத மொழியிலும் அமைந்துள்ளன. சமஸ்கிருத மொழியினை எழுதுவதற்கு தமிழர் உருவாக்கிய வரி வடிவங்களே கிரந்தம் எனப்படும். இது இலங்கையிலும், சொர்ண பூமி எனப்படும் பர்மா, தாய்லாந்து, சாகவம் முதலானவற்றிலும் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது.(11) தனித் தமிழ் வரி வடிவங்களில் கிடைத்த சாசனங்கள் மிகக் குறைவானவையே. அச்ச இயந்திரத்தின் வருகை வரை எழுத்து வரி வடிவம் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்றது. இலங்கையில் கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ்ச் சாசனங்களின் காலத்தை நிர்ணயம் செய்து கொள்ள வரி வடிவங்கள் குறித்த ஆய்வு பயன்படுகின்றது. தமிழ்ச் சாசன அமைப்பானது மங்கலம், தகவல், சாசனப் பாதுகாப்பு (ஒப்படைக் கிழவி) என மூன்று வடிவங்களாக அமைந்துள்ளன. சாசன விளிப்புரையாக அமையும் மங்கல விளிப்பில் வட மொழிச் சுலோகங்கள் கலந்து காணப்படுகின்றன. இது தென்னிந்தியச் சாசன மரபை ஒத்ததாகும்.

திருகோணமலையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாசனங்களில் சோழர்காலச் சாசனங்களே அதிகமாகும். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டறியப்பட்ட சாசனங்களில் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, பாலமோட்டைக் கல்வெட்டு, பிரடறிக் கோட்டை சாசனம், நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயில் கல்வெட்டு, மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு, காளி கோயிற் கல்வெட்டு என்பன பண்டைய திருகோணமலைச் சமூகம் தொடர்பான தகவல்களைத் தரும் கல்வெட்டுக்களில் சிலவாகும்.

இவை அனைத்தும் சோழர்களினால் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனால் பத்தாம், பதினொராம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை எனக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும். சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்கள் அதிகளவில் திருகோணமலையில் காணப்படுவதோடு, இலங்கையில் சோழர்களின் நிர்வாகச் செயற்பாடுகள் குறித்து தெரிந்து கொள்வதற்கும் பயன்படுகின்றன. கலாநிதி.ஆ.வேலுப்பிள்ளை, இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசன வழக்காறுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

“தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சாசனங்களுடன் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களை ஒப்பிடும் போது, தென்னிந்தியாவிற்குப் பௌத்த மதத் தொடர்பான சாசனங்கள் மிகச் சிலவே கிடைத்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களிற்குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சில பகுதிகள் பௌத்த மதத் தொடர்புடையனவாகும். பௌத்த மதத் தொடர்பான தமிழ்ச் சாசனங்கள் பல எழுந்தமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறலாம். இலங்கைத் தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினராவது பௌத்தராகவோ அல்லது பௌத்தத்தை ஆதரிப்பவராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். பௌத்த மதச் சின்னங்கள் விளங்கிய இடங்களில் தமிழர் செல்வாக்குக் குறிப்பிடக்கூடிய அளவினதாக இருந்திருக்க வேண்டும். சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் திருகோணமலை கட்டுக்குளம்பற்றிலிருந்த நாதனார் கோயில் பெற்ற ஆதரவு இங்கு சிறப்பாக குறிப்பிடத்தக்கது. நாதனார் கோயில் என்பது இக்காலத்து தமிழ் மக்கள் வைத்த பெயராகும். இராசராசப் பெரும்பள்ளி என்பதே சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் அக்கோயிலுக்கு வழங்கிய பெயர். அதற்கும் முன்பு அக்கோயில் வெல்கம் விகாரை என வழங்கப்பட்டது. வெல்கம் விகாரமான இராசராப் பெரும்பள்ளி என்ற பெயர் சில சாசனங்களில் இடம் பெறுகின்றன. இப் பள்ளியில் மட்டும் பதினைந்து தமிழ்ச் சாசனங்கள் வரையிற் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இச் சாசனங்கள் இப் பள்ளிக்கு நந்தா விளக்குகள் வழங்கியது, மற்றும் எருமை, பசு முதலியன நெய்க்காகத் தானம் கொடுத்தது போன்ற விடயங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றன. இலங்கையின் தலைநகர்களாக விளங்கிய பொலநறுவை, கம்பளை ஆகிய இடங்களிலும் பௌத்த சமயம் தொடர்பான தமிழ்ச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களுள் மிக நீண்டதான இலங்காநிலக விகாரைச் சாசனம் பௌத்த மதம் தொடர்பானது.”(12)

பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடுவது போல நாதனார் கோயில் என்ற பெயர் இக்காலத்து தமிழ் மக்கள் வைத்த பெயரல்ல. முற்காலத்து மக்கள் அழைத்த பெயராகும். வெல்கம் விகாரை குறித்த ஆய்வுகள் முழுமையாக ஆராயப்படவில்லை.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வெல்கம் விகாரைப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பௌத்த தமிழ்ச் சாசனங்கள் இப் பிரதேசத்தில் பௌத்த தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. பல்லவர் கால நாயன்மார்களின் தோற்றம் தமிழகத்தில் எவ்வாறு பௌத்த மதத்தின் செல்வாக்கைப் பாதித்தனவோ அவ்வாறே ஈழத்தில் பௌத்த தமிழர்களிடமும் மாற்றத்தை உருவாக்கியது எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். தமிழகத்திலுள்ள பாடலிபுரம் என்னும் நகரத்தில் அசோக மன்னனின் ஆதரவில் மொக்கல புத்த திஸ்ஸ என்னும் பௌத்தரின் தலைமையில் மூன்றாவது மகாநாடு கூடியதென்றும், ஒன்பது திங்கள் நடைபெற்றது என்றும், மகாநாடு முடிந்த பின்னர் பௌத்த மதத்தைப் பரப்புவதற்காகப் பல பிக்குகள் பல்வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர் என்றும் மகாவம்சம், சூளவம்சம் ஆகிய நூல்கள் கூறுகின்றன.(13)

சங்க இலக்கிய நூலான மதுரைக் காஞ்சியில் பௌத்த பள்ளி பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பனவற்றில் பௌத்தம் பற்றிய செய்தி காணப்படுகிறது. மணிமேகலை ஒரு பௌத்த நூல் ஆகும். மணிமேகலை இயற்றிய கூலவாணிகள் சாத்தனார் ஒரு பௌத்த தமிழராவார். காஞ்சிபுரம், காவிரிப்பட்டினம், பாடலிபுரம் போன்றன பௌத்த தமிழர்கள் வாழ்ந்த நகர்களாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எனவே திருகோணமலையில் வாழ்ந்த தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்தர்களாக வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பது ஏற்கக்கூடியதே. பல்லவர் காலச் சைவ மத எழுச்சி காரணமாக பௌத்த தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினர் மீண்டும் சைவத்தைத் தழுவ ஏனைய பௌத்த தமிழர்கள் விலகம் விகாரையைக் கொண்டு நடத்தியிருப்பார்கள் எனக் கொள்வது தவறாகாது. சுமார் பதினைந்து தமிழ்ச் சாசனங்கள் விலகம் விகாரையில் கண்டறியப்பட்டதற்குத் தமிழ் பௌத்தர்கள் காரணமாக இருந்திருப்பார்கள் என்பது ஏற்கக் கூடியதே. எனவே திருகோணமலையில் கண்டறியப்பட்ட பௌத்த சாசனங்கள் அல்லது தொல் பொருட் சிதைவுகள் மட்டும் ஆதியில் திருகோணமலையில் சிங்களக் குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டன என்ற கருத்தை உறுதி செய்யப் போதுமானதல்ல.

தமிழ்ச் சாசனங்கள் குறித்த ஆய்வில் ஒரு தேக்க நிலை நீண்ட காலமாக அவதானிக்கப்பட்டது. இலங்கைக்கான சாசனவியல் ஆய்வு 1875 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதிலும், கண்டறியப்பட்ட சாசனங்களை வாசிப்பதற்கு இலங்கையில் தமிழ் வரலாற்றாய் வாளர்கள் காணப்படவில்லை. இலங்கைத் தொல் பொருட்துறை ஆணையராக பணியாற்றிய எச்.சி.பி. பெல் அவர்களின் பின்வரும் கூற்று முன் கூறப்பட்ட நிலையைத் தெளிவு படுத்துகின்றது.

“பழைய சாசனக் குறிப்புகளுடன் தொடர்புபட்டதக்க ஆற்றல் வாழ்ந்த தமிழ் அறிஞர் இலங்கையில் வருத்தப்படத் தக்களவிற்கு இல்லாதிருப்பதனால், இலங்கைத் தொல் பொருளியற்றுறை ஆணையாளர், இந்தியத் தொல் பொருளியற்றுறையைச் சேர்ந்த சாசனவியலாளர்களின் தயவில் தங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய இந்திய சாசனவியல் துறையைச் சேர்ந்தோர்.- கலாநிதி ஹீல்ந்ஸ் (இளைப்பாறியவர்), காலஞ்சென்ற எம்.ஆர். நாய் பஹதூர், நாய் பகதூரின் பின் வந்தவரான வி.வேங்கையா அவர்கள், பின்னர் தற்போதைய தென்னிந்தியச் சாசனவியல் மேற்பார்வையாளர் எம்.ஆர்.எச்.கிருஷ்ண சாஸ்திரி அவர்கள். இவர்களின் தயவான உதவி இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இப்பழைய சாசனங்கள் எல்லாம் மறைந்த நிலையில் இருந்திருக்கும்.(14)திரு பெல் அவர்களே இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களின் பக்கம் பிரபல இந்திய வரலாற்றாய்வாளர் கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் கவனத்தைத் திருப்பியவராவர்.

சிங்கள வரலாற்றாய்வாளரான சேனக பரணவிதானியின் பிரவேசம் இலங்கைத் தொல் பொருளியற்றுறை ஆய்வில் ஒரு முக்கிய திருப்பமாகக் கருதப்படுகின்றது. இவரே சிங்கள, பௌத்த மதம் தொடர்பான பல சாசனங்களை வெளிக் கொண்டு வந்தவர். பரணவிதானியின் ஆய்வில் சில தமிழ், கிரந்த சாசனங்களும் வாசித்து அறியப்பட்டன. இவருடைய பல கருத்துக்கள் சர்ச்சைகளை உருவாக்கக் காரணமாகின. பரணவிதானியின் காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த கலாநிதி. செ.குணசிங்கம், கலாநிதி.கா. இந்திரபாலா ஆகியோர் திருகோணமலை குறித்த பல சாசனங்களைப் பதிப்பித்தனர். திருகோணமலைச் சாசன ஆய்வியலில் கலாநிதி செ.குணசிங்கம் வகித்த பங்கு முதன்மையானது. திருகோணமலைத் தொன்மை வரலாற்றை வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் அறிவியல் அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பியவர். கோணேஸ்வரம் குறித்த ஆய்வுகளில் கலாநிதி செ.குணசிங்கம் முன்வைத்த சாசன ஆதாரங்கள் பல சுய தேடலில் கண்டறியப்பட்டவை. அத்துடன் பேராசிரியர். சி.பத்மநாதனின் திருகோணமலை குறித்த ஆய்வு விளக்கங்கள் முக்கியமான பல விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. பரணவிதான 1945இல் திருகோணமலைக் கோட்டையில் கிடைத்த வட மொழிச் சாசனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு குளக்கோட்டன் குறித்து தெரிவித்த பல கருத்துக்கள் சர்ச்சைகளை உருவாக்கின. பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான திருகோணமலைக் கோட்டையில் கிடைத்த வட மொழிச் சாசனத்தில் உள்ளசம்பு புஸ்ப க்ரிய... என்ற வடமொழித் தொடரை சம்பு புஸ்ப வருடம் என மொழி பெயர்த்திருந்தார். பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அறுபது ஆண்டுகளைக் கொண்டுள்ள இந்து ஆண்டுகள் வட்டத்தில் சம்பு புஸ்ப என்ற ஒரு ஆண்டு இல்லை என்ற உண்மையை வெளிக் கொண்டு வந்ததோடு ..சம்பு புஸ்ப

க்ரிய... என்பது சிவனுக்கு மலர் கொண்டு செய்யப்படும் பூசை எனக் கொள்வதே பொருத்தமானது என கருத்தை முன்வைத்தார். எனினும் சேனக பரணவிதானைக்குப் பின் வந்த பல ஆய்வாளர்களும் சேனக பரணவிதானையின் கருத்துப் பொறியில் விழுந்துள்ளனர். சமஸ்கிருத மொழி அறிவும், சாசனப் பயிற்சியும் இல்லாத காரணத்தாலும், பரணவிதானையின் வித்துவப் புலமையில் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையாலும் பலரும் அப்பொறியில் அகப்பட்டுச் சிக்கிக் கொண்டனர்.(15) திருகோணமலைக் கோட்டையில் கிடைத்த வட மொழிச் சாசனம் குறித்த மேலதிக விபரங்கள் இந்நூலில் குளக்கோட்டன் பற்றிய அத்தியாயத்தில் மிக விரிவாக ஆராயப் படவுள்ளது.

இலங்கை வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறும் தொல் இலக்கியங்களில் திருகோணமலை குறித்த தகவல்களைத் திரட்ட வேண்டிய தேவை இருப்பதனால், மேற்படி வரலாற்று நூல்கள் குறித்த மதிப்பீடு மிக அவசியமாகின்றது. திருகோணமலை வரலாற்றைக் கூறும் தொல் இலக்கியங்களான பெரிய வளமைப்பத்தி, குளக்கோட்டன், கம்பசாத்திரம் போன்றன இல்லாதொழிந்தாலும் கைலாசபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, திருக்கோணாசல புராணம் என்பன திருகோணமலை தொடர்பான சில ஆரம்ப காலத் தகவல்களைத் தருகின்றது. தீபவம்சம், மகாவம்சம், சூளவம்சம் எவ்வாறு பௌத்த மத நலனை மையப்படுத்தி தொகுக்கப்பட்டதோ அதே போன்றே திருகோணமலைத் தொல் இலக்கியங்களும் இந்து மத வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்டுள்ளன. மேற்படி நூல்கள் மூலம் கோணேசர் ஆலயத்துடன் தொடர்பாகத் திருகோணமலைச் சமூகங்களிடையே காணப்பட்ட சமூக அமைப்புக்கள் பற்றிய தகவல்களைப் பெறக் கூடியதாக உள்ளது. எனினும், திருகோணமலைச் சமூகம் தொடர்பாகக் கிடைக்கக் கூடிய சான்றாதாரங்கள் போதியளவு இல்லாத நிலையில் வரலாற்றை பௌத்த சிங்கள பாளி நூல்களிலும், தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் இருந்தே கட்டியெழுப்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இயல்பாகவே உருவாகின்றது. திருகோணமலை வரலாற்றுப் பின்னணிக்கு மட்டுமல்ல, இலங்கையின் வரலாற்றிற்கும் தமிழக வரலாற்றுப் போக்குகள் மிக முக்கிய தளமாக இருந்திருக்கின்றன. தமிழக ஆட்சியாளர்களின் இலங்கைப் படையெடுப்பில் திருகோணமலைப் பிரதேசம் அதிகளவு தாக்கத்தினைக் கொண்டுள்ளது. கோணேஸ்வரம் குறித்து ஆராய்ந்த வரலாற்றாசிரியர் கலாநிதி செ.குணசிங்கம் சோழராட்சியின் பாதிப்பானது இலங்கையின் வேறெந்த மாவட்டத்தையும் விட திருகோணமலையிலேயே அதிகளவு ஏற்படுத்தியதாக கருதுகின்றார். சோழராட்சிக் காலத்திற்குப் பின்னர் குறிப்பாகக் குளக்கோட்டன் கால வன்னிமைகளும் தமிழகத் தொடர்பிலிருந்தே தோற்றம் பெற்றன. இலங்கையின் ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களின் வருகை வரை இலங்கை வரலாற்றுப்

போக்குகளைத் தமிழக அரசுகளே அதிகளவு தீர்மானித்துக் கொண்டன. தமிழக அரசுகளின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் நேரடியாக திருகோணமலை வரலாற்றின் போக்குகளை மாற்றிக் கொண்டதால் தமிழக அரசுகளின் தோற்றம், எழுச்சி, வீழ்ச்சி என்பனவற்றிற்கான வரலாற்றுப் பின் புலம் குறித்து தெரிந்து கொள்ளாமல் திருகோணமலை வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்வது மிகக் கடினமான தொன்றாகும்.

தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணி இலங்கை வரலாற்றின் திசைகளை எவ்வாறு மாற்றி அமைத்ததோ அவ்வாறே வட இந்தியத் தொடர்புகள் இலங்கை வரலாற்றில் மீள மாற்றியமைக்க முடியாத மாற்றங்களை உருவாக்கின. இம் மாற்றங்கள் சர்ச்சைக்குரிய விஜயனின் வருகை, பௌத்த மத அறிமுகம் என்பனவற்றிற்கு ஊடாக ஏற்பட்டன. வட இந்தியாவிலிருந்து பௌத்தம் இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்ட போது அறிந்து வரப்பட்ட மரபுகளில் வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கு எழுத்துருவம் கொடுத்தலும் அடங்கியிருந்தது. எனவே இலங்கையின் பௌத்த சிங்கள இலக்கிய மரபானது வட இந்திய பௌத்த பாணியில் தோற்றம் பெற்றது எனக் குறிப்பிடுவது மிகப் பொருத்தமானதாகும். இராமாயணம், மகாபாரதம், மற்றும் குப்தர் காலத்தில் வட இந்தியாவில் உருவாகிய புராணங்கள் போல இலங்கையிலும் மத நலன்களைச் சுற்றி இலங்கை வரலாறு, அரச வம்ச வரலாற்றை எழுத வேண்டும் என்ற உணர்வு தோன்றியதாக கருத முடிகின்றது. கி.பி 5ம் நூற்றாண்டில் வட இந்தியாவில் உருவாகிய வாயு புராணத்தில் கோகர்ணம் என அழைக்கப்பட்ட கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றம் குறித்துப் பாடப்பட்டது. இலங்கையில் பௌத்தம் அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன்பாக இலங்கையில் வரலாற்றைத் தொகுக்கும் எண்ணம் இருந்ததற்கு எதுவித சான்றாதாரங்களும் இல்லை.

பாளி மொழியில் இலங்கை வரலாற்றினைத் தொகுத்த வரலாற்றாசிரியர்கள் பௌத்த சிங்கள ஆதிக்கத்திற்கே முக்கியத்துவம் அளித்திருப்பதனால், தமிழரின் வரலாறு உரிய முறையில் தொகுக்கப்படவில்லை. மகாவம்சம் உள்ளிட்ட அனைத்து பௌத்த பாளி வரலாற்று இலக்கியங்களும் பௌத்த சங்கத்தின் நலனைப் பேணவே தொகுக்கப்பட்டது. பௌத்த-சிங்கள நலனில் தமிழரின் தலையீடு, குறிப்பாக தமிழகத்தின் தலையீடு ஏற்பட்ட வேளையில் மட்டுமே மகாவம்சம், சூளவம்சம் போன்ற பாளி நூல்களில் தமிழர் குறித்த தகவல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எனவே தமிழரின் பொது வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்பக் கூடிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் மேற்குறிப் பிட்ட நூல்களில் போதியளவு காணப்படவில்லை. திருகோணமலை வரலாற்று நிகழ்வுகள் குறித்த ஆய்வுகள் கல்வெட்டுகளிலும், தொல் இலக்கியங்களிலும் இருந்தே எழுதப்பட வேண்டிய தேவை உருவாகின்றது.

இலங்கை ஒரு பௌத்த சிங்கள ஒற்றையாட்சி நாடென்ற கருத்துருவாக்க முயற்சியை கி.பி 6ம் நூற்றாண்டில் மகாநாம தேவர் தொடக்கி வைத்தார். அவர் எழுதிய மகாவம்சமானது மகாசங்கம் சார்ந்த தேரவாத பௌத்த நலனைக் கருதித் தொகுக்கப்பட்டது. தற்காலச் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்களும் பௌத்த சிங்கள நலன்களையே முதன்மைப்படுத்தும் வரலாற்று ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டதால் தமிழர்கள் வாழும் பல பகுதிகளின் வரலாற்று ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. திருகோணமலையின் வரலாற்றினை பௌத்த சிங்களம் சார்பாக திசை திருப்ப வேண்டிய தேவை நாளாந்த அரசியல் தளத்தில் இருந்து உருவாகுவதால் தமிழரின் ஆதிக் குடியிருப்புக்களுக்கான சான்றாதாரங்களைத் தேடுவது புறக்கணிக்கப்பட்டன. எனினும், இலங்கையின் மத்திய காலத்துக்குரிய பல சோழர் காலக் கல்வெட்டுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. குச்சவேளியில் நடந்த அகழ்வாய்வு பெருங் கற்காலத்திற்குரிய பல சான்றுகளை வெளிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றது. மேற்படி ஆய்வில் கிடைத்த வரலாற்றுத் தடயங்கள் தென்னிந்தியாவில் கிடைத்த பெருங்கற்காலத்துக்குரிய வரலாற்றுத் தடயங்களை ஒத்துக் காணப்படுவது மிக முக்கியமானதாகும்.

பௌத்த மகாசங்கத்தின் தோற்றத்துடன் பௌத்த மகாசங்கத்தை மையப்படுத்திய வரலாற்றுத் தொகுப்பு உருவாகத் தொடங்கியது. இதனால் இலங்கைக்கான தொடர்ச்சியான வரலாறு கிடைத்துள்ளது. உலகில் மிகக் குறைந்த நாடுகளே இலங்கை போன்று ஒரு தொடர்ச்சியான வரலாற்று இலக்கியங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. இலங்கைக்கான தொல் வரலாற்று இலக்கிய வரிசையில் தீபவம்சம், மகாவம்சம், சூளவம்சம், மகாவங்ஸ, ஸீகள அட்டகதா, மகாவங்ஸ தீகா என தொல் இலக்கியப் பட்டியல் தொடர்கின்றது. இவை அனைத்துமே பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டது என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

இலங்கையில் கிடைக்கப் பெறும் தொல் வரலாற்று இலக்கியங்களில் தீபவம்சமே காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படுகின்றது. பாளி மொழித் தொகுப்பான தீபவம்சம் கி.பி 4ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலப் பகுதியில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. தீபவம்சத்தின் ஆசிரியர் யார் என்பது தெரியவில்லை. தீபவம்சத்தில் இலங்கையின் ஆரம்ப கால வரலாறுகள் குறித்த தகவல்களையும், குறிப்பாகப் புத்தருடைய இலங்கை வருகை குறித்த செய்திகளையும், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட கால வரலாற்றுத் தகவல்களையும் பெற முடிகின்றது. துட்டகாமினி, எல்லாளன் போர் தொடர்பான தகவல்கள் தீபவம்சத்தில் 13 பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. இலங்கைக்கு பௌத்தம் கொண்டுவரப்படுவதற்கு முந்திய கால வரலாற்றுச் செய்திகளும் இதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், பல

தகவல்கள் நாட்டார் வழக்கில் காணப்பட்ட நினைவுச் செய்யுள்களில் இருந்து பல்வேறு கால கட்டங்களில் தொகுக்கப் பட்டதாகும். எனவே தான் தீபவம்சப் பாடலில் கையாளப்படும் சொற் பிரயோகம், மொழி ஆளுமை என்பன ஒருவருக்குரியதாக இல்லாமல் முரண்பட்டு ஒழுங்கின்றிக் காணப்படுகின்றது. தீபவம்சத்தின் மொழி நடையில் இலக்கிய நயமற்ற கரடு முரடான தன்மையை வெளிப்படையாகக் காணமுடிகின்றது. பௌத்த மகா சங்கம் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பாக தீபவம்சம் தொகுக்கப்பட்ட காரணத்தால் மொழி ஆளுமை குறித்து அதிக கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என சில வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். மேலும் கிறிஸ்துவுவின் தோற்றக் காலத்தை அடுத்த ஆரம்ப நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதியில் இலங்கையில் செய்யுள் இலக்கணங்களோ அல்லது இலக்கிய நயங்களோ கருத்தில் கொள்ளப்படாத வழக்கு காணப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனினும் இலங்கையின் ஆரம்ப கால குடிமக்கள் குறித்த செய்திகள், புத்தர் (ததாதர்) இலங்கைக்கு மூன்று தடவை வந்த செய்திகள், துட்டகைமுனு - எல்லாளன் போர்ச் செய்திகள் போன்றனவற்றைத் தருகின்ற காரணத்தால் தீபவம்சம் மிக முக்கியமாக கருதப்படுகின்றது. அத்துடன் தீபவம்சம் இலங்கைத் தீவின் வம்சாவளிப் பட்டியலையும் உள்ளடக்கியிருப்பதால் இலங்கை வரலாறு குறித்த தேடலில் அதிக கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. மேலும் தீபவம்சமே இதுவரை இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் இலக்கியங்களில் காலத்தால் முந்தியதாக கணிக்கப்படுவதால் இதன் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட மகாவம்சம் உள்ளிட்ட ஏனைய இலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு நோக்குவதற்கும் உதவுகின்றது. சோழ நாட்டில் உயர் குடி மரபில் தோன்றிய தமிழனான எல்லாளன் என்பவன் இலங்கையைக் கைப்பற்றி 40 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.(16) ஆனால் தீபவம்சம் தமிழகத்திலிருந்து படையெடுத்த குத்திகள், சேனன் ஆகியோரைத் தமிழன் எனக் குறிப்பிட்டுவிட்டு எல்லாளனைச் சத்திரிய அரசன் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. தீபவம்சம் 4ம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டாலும், தீபவம்சத்தில் கூறப்படும் கிறிஸ்துவுவின் தோற்றக் காலத்திற்கு முந்திய காலத்துச் செய்திகளின் நம்பகத் தன்மை குறித்து பல வினாக்கள் எழுகின்றது.

இலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்களின் ஒழுங்கு நிரலில் மகாவம்சமே அதிக முக்கியம் பெறுகின்றது. தீபவம்சம் என்ற பௌத்த பாளி நூல் எவ்வாறு தீவின் வம்சக் கதைகளைக் கூற முற்பட்டதோ அதே போன்றே மகாவம்சமும் சிங்கள இனத்தை இலங்கையின் ஒரு மகா வம்சமாக (பெரும் பரம்பரையாக) காட்டும் நோக்கில் தொகுக்கப்பட்டதாகும். எனவே சிங்கள, தேரவாத பௌத்த சமூகத்தை இலங்கையின் மூத்த குடிகளாகக் காட்டிக் கொள்ள மகாவம்சத்தில் ஐதீகக் கதைகள் அதிகளவு சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. பௌத்த பாளி மொழி வரலாற்று இலக்கியமான மகாவம்சத்தில்

கோணேசர் ஆலயம் குறித்த முதல் தகவல்களைக் காண முடிவதால் திருகோணமலை வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்களில் மகாவம்சம் அதிக கவனத்தைப் பெறுகின்றது. பௌத்த பிக்குவான மகாநாம தேரர் என்பவர் கி.பி 6ம் நூற்றாண்டில் எழுதியதாக கருதப்படும் மகாவம்சம் 37 அத்தியாயங்களைக் கொண்டுள்ளது. மகாவம்சத்தின் மூலம் மகாநாம தேரரே பௌத்த, சிங்கள தேசியத்திற்கு ஆரம்ப வித்திட்டவராவர். சிங்கள, பௌத்தர்களை இலங்கைத் தீவுக்கான மகா வம்சத்தினராக காட்ட வேண்டிய தேவை காரணமாகவே மகாவம்சத்தின் காவிய நாயகனாக துட்டகாமினி உயர்த்தப்பட்டான். இதன் மூலம் மகாவம்சம் சிங்கள, பௌத்த தேசிய எழுச்சிக்கான நூலாகியது. மகாவம்சம் பௌத்த, சிங்கள எழுச்சியைத் தூண்டுதலுக்கு இலங்கையில் காணப்பட்ட தமிழ் அரசுகளும், தமிழக அரசுகளின் எழுச்சியும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

மகாவம்சம் அநுராதபுர காலத்திலிருந்து மகாசேன மன்னன் (கி.பி 303) ஆண்டு காலவரைப் பகுதிக்குமான இலங்கை வரலாற்றிற்குச் சான்றாதாரமாகக் கருதப்படுகின்றது. மகாவம்சத்தின் ஆரம்ப பகுதி பௌத்தம் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்த முன்னர் இருந்த காலகட்டச் சமூகம் குறித்தும் சில தகவல்களைக் கூறுகின்றது. மகாவம்சத்தின் உள்ளடக்கத்தை.

1. சமூக அரசியல் வரலாறு.
2. மத வரலாறு

என இரு பெரும் துறைகளாகப் பார்க்க முடிகின்றது. எனினும் விரிவாக ஆராய முற்படுகின்ற போது நான்கு பிரிவுகளாகப் பார்க்க முடிகின்றது.

1. விஜயனின் இலங்கை வருகைக் காலச் சமூக அமைப்பு.
2. வரலாற்று ஆரம்ப காலம் தொட்டு பௌத்தம் இலங்கைக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட கால வரையுள்ள மத வரலாறு.
3. அநுராதபுர கால அரச வம்ச வரலாற்றுப் பகுதி.
4. துட்டகைமுனு வாழ்க்கை வரலாறு.

மேற்கூறப்பட்ட மகாவம்சத்தின் பிரிவுகள் குறித்து ஆராய முன்னர் 6ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் மகாவம்ச ஆசிரியர் மகாநாம தேரர் தனது வாழ்க்கைக் காலத்திற்கு முந்திய வரலாற்றுச் செய்திகளை எங்கிருந்து எவ்வாறு பெற்றுக் கொண்டார் என்ற வினாவிற்கு விடை தேட வேண்டும். ஏனெனில் இலங்கை வரலாறு குறித்துப் பேசப்படுகின்ற போது மகாவம்சமே மிக முக்கிய சான்றாதாரமாகக் கருதப்படுவதால் மகாவம்சத்தின் நம்பகத்தன்மை குறித்து தெளிவு அவசியமாகின்றது. குறிப்பாக இயற்கை வழிபாடு,

இயக்கர், நாகர், புத்தரின் இலங்கை வருகை என்பனவும் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இயக்கர், நாகர், இராட்சதர்கள் என்பவர்கள் கொடுமையான செயல்களைச் செய்து முறையற்ற வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டிருந்தனர் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. மேலும் இத்தகைய அநாகரீக கூட்டத்தையே விஜயனும், கௌதம புத்தரும் சந்தித்தார்கள் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது.

மகாநாம தேரர் அடிப்படையில் தேரவாத பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் மகா விகாரையின் நலனைக் கருத்திற் கொண்டு மகாவம்சத்தைத் தொகுத்திருந்தார். மகாவம்சத்தின் உள்ளடக்கத்தில் பௌத்த வரலாற்றுச் செய்திகளும் அரசியல் வரலாற்றுச் செய்திகளும் கலந்து காணப்படுகின்றது. சுமார் கி.பி 6ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகாநாம தேரர் கிறிஸ்து காலத்துக்கு முற்பட்ட இலங்கை வரலாறு குறித்து தெரிவித்த விடயங்களின் நம்பகத் தன்மை குறித்த சந்தேகம் எழுவது நியாயமானதே. அவர் செவி வழியாகக் கேட்டறிந்த செய்திகளை நாம் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தும் போது உருவாகின்ற எச்சரிக்கை உணர்வு அலட்சியப் படுத்தக்கூடிய தொன்றல்ல. மகாவம்ச ஆசிரியர் தான் வாழ்ந்த நூற்றாண்டுக்கு சற்றொப்ப ஆறு, ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தகவல்களைத் தொகுத்துள்ளார். இலங்கையின் ஆதி வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர்கள் நீண்ட காலமாக மகாவம்சம் என்ற பௌத்த பாளி மொழி நூலை ஆதாரமாக வைத்தே ஆராய்ந்து வந்துள்ளனர். தொல் பொருளாராய்ச்சியினாலே பெறப்பட்ட பிற சான்றுகள் போன்று அதிக முக்கியத்துவத்தை இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் பெறவில்லை. எனினும், மகாவம்சத்திற் கூறப்பட்டுள்ள செயற்கைத் தன்மை பொருந்திய ஒரு வரலாறு பொதுவாக எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது.(17)

இலங்கை வரலாற்று நிகழ்வுகள் தேரவாத பௌத்த மதப் பண்பாட்டுப் பின்னணியுடன் கூடிய மரபுடன் பதிவு செய்யப்படும் காலகட்டத்தில் மகாவம்சம் தோற்றம் பெற்றது. தீபவம்சம் என்ற பாளி மொழியிலான திருத்தமற்ற செய்யுள்களின் மொழி வடிவத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட புதிய காவிய வடிவமாக மகாவம்சத்தைக் கொள்ளலாம். மகாவம்சத்தில் பௌத்த திருமுறையினர் சார்ந்த வரலாற்றுக்கு முக்கியம் கொடுக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. கி.மு.160 ஆண்டுக்கு முந்திய காலப் பகுதிகளுக்கென மகாவம்சத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற வரலாறுகள் சந்தேகத்துக் கிடமான ஆதாரங்களைக் கொண்டிருப்பதாலும், அதனால் முன் வைக்கப்படும் கருத்துக்கள் பொய்யானவைவாக இருப்பதாலும் அவை முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறும் சிமித் என்ற வரலாற்றாய்வாளரின் மதிப்பீடு கவனத்திற்குரியது. அநேகமான ஆய்வாளர்கள் இவற்றில் உள்ள அத்த கற்பனைகளை நீக்கி

எஞ்சியவற்றை உண்மையான வரலாறாக ஏற்றுள்ளார்கள். கட்டுக்கதைகளை ஆதாரமாகக் கொள்வது என்பது உண்மையான வரலாற்றினை கட்டியெழுப்பப் பொருத்தமானதல்ல. இலங்கையின் மூத்த குடிமகனாகக் கூறப்படும் விஜயனின் இலங்கை வருகையை வரலாற்றாசிரியர் மென்டிஸ் மறுப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இப்பொழுது தொல்பொருள் ஆய்வுகள் மூலம் கிட்டும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் மகாவம்சம் குறித்த பல சந்தேகங்களை எழுப்புகின்றன. மகாவம்சத்தின் அக முரண்பாடுகளுக்கு அதில் பொதியப்பட்டுள்ள கற்பனைகளும், உள்நோக்கங்களுமே காரணமாகின்றன. ஒட்டு மொத்த நோக்கில் மகாவம்சத்திற்கான பல தகவல்களுக்கு ஆதார நூல்கள் இல்லை. எனவே மகாவம்சத்தை ஒரு முழுமையான வரலாற்று நூலாகக் கொள்ள முடியாமல் போகின்றது. தேரவா; பௌத்த வரலாற்றினை விளக்கும் பாளி நூல்கள் இலங்கையை ஒரு சிங்கள பௌத்த ஒற்றையாட்சி நாடு எனக் காட்ட முனைவதால் தமிழ் மக்களின் வரலாறு குறித்து விரிவாகக் கூறவில்லை. சிங்கள-தமிழ் உறவுகள் முரண்படுகின்ற வரலாற்றுக் கட்டங்களை மட்டுமே மேற்குறிப்பிட்ட பாளி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. குறிப்பாக மகாவம்சத்தை உட்கூறுகளாக ஆராய முற்படும் ஒருவர் வட இந்தியப் புராண மரபுகளைப் பின் பற்றி இருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

மகாவம்சத்தின் பிரதான நோக்கம் பௌத்த மகாசங்கத்தை கருவாகக் கொண்ட செய்திகளைத் தொகுப்பதென்றாலும், பௌத்த நலனோடு தொடர்புள்ள அரசியற் செய்திகளையும் இணைத்துக் கொண்டது. மேலும் தேரவாத பௌத்த கோட்பாடுகளுடன் முரண்பட்ட மகாயான பௌத்த வரலாறுகளும் மறைக்கப்பட்டும் திரித்தும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. துட்டகைமுனுவை சிங்கள பௌத்த காவிய நாயகனாக உருவாக்கும் பணியில் மகாநாம தேரர் வெற்றி பெற்றுள்ளார். மகாவம்சத்தை காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படும் தீபவம்சத்தில் 13 நினைவுச் செய்யுள்களில் கூறப்படும் துட்டகைமுனு குறித்த விடயங்கள் மகாவம்சத்தில் 11 அத்தியாயங்களில் விபரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. மகாவம்ச ஆசிரியருக்கு துட்டகைமுனுவை எல்லாள் என்ற தமிழனைத் தோற்கடித்த சிங்கள வீரனாகக் காட்ட வேண்டிய தேவை இருந்திருக்கின்றது. இலங்கைத் தீவின் மகாவம்சத்தினராக சிங்களவர்களை நிலை நிறுத்தும் எண்ணத்திலேயே மகாநாம தேரர், துட்டகைமுனுவைக் காவிய நாயகனாக்கினார். துட்டகைமுனுக்கு பின் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு பின்னர் வாழ்ந்த மகாவம்ச ஆசிரியர் துட்டகைமுனு குறித்து எழுதிய மகாவம்ச வாசகம் கவனத்திற்குரியது.

புராதன இலங்கையின் தமிழ்- சிங்கள உறவுகள் என்ற நூலில் சிங்கள வரலாற்றாய்வாளர் லயனல் சரத் அவர்கள் எழுதிய ஒரு பகுதியை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமானதாகும். (18)

“துட்டகைமுனு மன்னரைப்பற்றி மகாவம்சத்தில் ஆசிரியர் எவ்வாறு அறிமுகம் செய்துள்ளார் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தல் அவசியம். துட்டகைமுனு தாயின் கருவில் உருவாகியிருக்கும் வேளையில், விகாரமாதேவிக்கு ஏற்பட்ட மசக்கை அபூர்வமானது. எல்லாள் மன்னரது இராட்சத போர் வீரனின் கழுத்தை வாளினால் துண்டித்து அவ்வாளில் தோய்ந்திருக்கும் இரத்தத்தை தண்ணீரால் கழுவி, அந்த நீரைத் துண்டாடிய அந்தத் தலையின் மீது அமர்ந்து அருந்த வேண்டும் என்ற தனது ஆதங்கத்தை விகாரமகா தேவி தீர்த்துக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. துட்டகைமுனு போன்ற போரில் நாட்டம் கொண்ட போராளி ஒருவனுக்கு இச்செயல் பெரிய இழுக்காயிராது. எனினும் நாட்டின் உயர் மதிப்பிற்குரிய பௌத்த மங்கையொருத்திக்கு இவ்வளவு கீழ்த்தரமான சிந்தனை எவ்வாறு உருவாகியது என்பது வியப்புக்குரியது. நேரிய அறவழிகளில் செயல்படுவது முட்டாள்தனமான பயந்த செயலாகவும், கொடுமையை வீரமாகவும் கருதிக் கொள்ளும் அநாகரிகமான கருத்துக் களை மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதும் மகாவம்ச ஆசிரியரது நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம் என்பது புலனாகின்றது.”

சிங்கள வரலாற்றாசிரியர் லயனல் சரத் அவர்கள் எல்லாள்-துட்டகைமுனு போருக்கான வரலாற்றுப் பின்னணி குறித்து மகாவம்ச ஆசிரியரது நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். எல்லாள் என்ற தமிழ் மன்னன் நீதி தவறாது இலங்கையை ஆண்ட செய்தியை மகாவம்சமும் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுகின்றது. எல்லாள் மன்னரது ஆட்சிச் சிறப்பையும் இவரது சீரிய நல்லொழுக்கம் பற்றியும் மகாவம்சம் கூறுகையில் “நேரிய நீதி தவறாத எல்லாள் என்னும் தமிழ் மன்னன் ஆட்சி புரியும் நோக்குடன் இங்கு வந்து அசேலன் என்னும் மன்னரிடம் இருந்து அரசைக் கைப்பற்றி 44 வருடங்கள் ஆட்சி புரிந்தார். மன்னர் தீர்ப்பு வழங்கும் வேளை பகைவர்களிடமும் நடுநிலையாக நடந்து கொண்டார். தமது கட்டிலின் மேல் ஆராய்ச்சிமணி ஒன்றைத் தொங்கவிட்டு மிக நீண்டதொரு கயிறு ஒன்றினால் அரச மாளிகை வாசலுடன் இணைத்திருந்தார். மன்னர் சம்பிரதாய விழுமியங்களுக்கு மதிப்பளித்து சிகிரியாவுக்குச் சென்று பிக்குமார்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு திரும்பி வருகையில் வண்டியின் ஒரு பகுதி விகாரையில் மோதியதால் விகாரையின் ஒரு பகுதி சிதைந்துவிட்டது. எல்லாள் மன்னர் சிதைவடைந்த பதினைந்து செங்கல்லுக்காக மன்னர் பதினையாயிரம் பொற்காசுகளை

வழங்கும்படி மந்திரிமார்களிடம் கட்டளை யிட்டார்.”(19)

கி.பி 6ம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்ட மகாவம்சத்தில் எல்லாளன் குறித்த வரலாற்றுச் செய்திக்கு முரணாக மகாவம்சம் எழுதப்பட்டு 1000 வருடங்களுக்கு பின்னர் எழுதப்பட்ட இராஜவலிய என்னும் சிங்கள வரலாற்று நூலில் எல்லாள மன்னன் அநுராதபுர நகரில் 2வது பேதிஸ்ஸ மன்னரால் கட்டப்பட்ட தாது கோபுரங்களைச் சிதைத்தழித்து அதர்மமான முறையில் ஆட்சி செய்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. தொல்லிலக்கியங்களில் இடைச்செருகல், வரலாற்றுத் திரிபு எவ்வாறு உருவாகின்றது என்பதைக் காட்ட எல்லாளன் குறித்த ஒரு தகவல் உதாரணமாகக் காட்டப்படுகின்றது.

சிங்கள வரலாற்றாசிரியர் லயனல் சரத் அவர்களின் வார்த்தையில் மகாவம்ச-இராஜவலிய ஆகிய நூல்களுக்கிடையிலான கருத்துத் திரிபுகளைத் தெரிந்து கொள்வது நன்று. “மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் எழுதப்பட்ட இராஜவலியிலும் எல்லாள மன்னன் அநுராதபுர நகரில் 2வது பேதிஸ்ஸ மன்னரினால் கட்டப்பட்ட தாது கோபுரங்களைச் சிதைத்தழித்து அதர்மமான முறையில் ஆட்சி புரிந்ததாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு கூற்றுக்களும் மகாவம்சத்தின் கூற்றுக்கு முரணானவை. எல்லாள மன்னர் மிகுந்ததலையில் வாழ்ந்த பிக்குமார்களுக்குத் தானம் வழங்கியதைக் குறிப்பிட்டுள்ள மகாவம்ச ஆசிரியர் அம்மன்னரினால் சாசனங்களுக்கு ஏதேனும் பாதிப்புக்கள் நிகழ்ந்திருந்தால் அதனைக் குறிப்பிடாமல் இருப்பதற்கு நியாயமில்லை. இராஜவலிய என்னும் நூலை எழுதிய பிரபல மடையாத எழுத்தாளர் இதற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட மகாவம்சத்தை வாசித்திருக்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது. எனினும் பூஜாவலியை எழுதிய மயூரபாத ஆசிர அபிபதியாகிய புத்தமித்திரர் அவர்கள் அவ்வாற்று. எனினும் இருவரும்கூட எல்லாள மன்னர் விகாரையை அழித்தொழித்து சாசனங்களுக்குப் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தி யிருப்பதாக எழுதியிருப்பதுதான் வியப்புக்குரியது.” (20)

சிங்களத் தொல் இலக்கியங்களில் ஏற்படும் இடைச் செருகல், விபரீதமான கருத்துத் திரிபுகள் போலவே தமிழ்த் தொல் இலக்கியங்களிலும் உண்டு என்பதே முக்கியமானதாகும். இது குறித்து திருகோணமலைத் தமிழ்த் தொல் இலக்கியம் குறித்த அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

விஜயனின் வருகைக்கு முற்பட்ட இலங்கையின் ஆதிக் குடிகளை மகாநாம தேரர் நாகரீகமான மக்களாகக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. ஆரியர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கையில்

குடியேறியதைத் தொடர்ந்தே இலங்கையில் நாகரீகமான சமூகம் உருவாகியது என்ற கருத்துருவாக்கம் மகாவம்சத்தில் இருந்து தோன்றியிருக்கின்றது. சிங்களவர்களை ஆரியர்களாகக் காட்ட முற்பட்ட மகாநாம தேரர் அவர்கள் இலங்கையின் ஆரம்பக் குடிகளை நாகரீகமற்ற கூட்டத்தினராக காட்ட முனைந்தார்.

ஆரியர்களின் வருகையுடன் தான் இலங்கை நாகரீக வளர்ச்சி பெற்றது என்ற கருத்துக்கள் சிரான் தெரனியாகலவின் தொல்பொருள் ஆய்வுகள் மூலம் மறுக்கப்படுகின்றன. எனினும் இலங்கையின் ஆரம்ப கால நாகரீகத்தைத் தோற்றுவித்தவர்கள் ஆரியரின் வருகைக்கு முன்னர் இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகள் என்பது 1969 இல் அநுராதபுரத்திலும், 1970இல் கந்தரோடையிலும், புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொம்பரிப்பிலும் (பொன்னரிப்பு) நடத்தப்பட்ட தொல்பொருள் அகழ்வு முடிவுகளால் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாகத் திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த குச்சுவெளிப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெருங்கற்காலத்திற்குரிய பாவணைப் பொருட்கள் ஆரியரின் வருகைக்கு முன்னர் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகளின் நாகரீக வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மிக நீண்டகாலமாகப் பல வரலாற்றாசிரியர்களினால் மகாவம்சத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு கூறப்பட்டு வந்த கருத்துகள் தற்கால தொல்பொருள் ஆய்வுகளின் மூலம் நிராகரிக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு மேற்கூறிய உதாரணங்கள் ஆதாரமாகின்றன. மகாவம்சத்தின் நம்பகத்தன்மை குறித்த பல வினாக்களைத் ‘தொல்பொருள் ஆய்வுகள் எழுப்புகின்றன. ஈழத்தின் பாளி இலக்கிய நூல்கள் ஈழத்தினை ஒரே அரசியற் கூறாகப் படம் பிடித்துக் காட்ட முனைந்தாலும், இது முற்றிலும் உண்மை இல்லை என்பதனை ஏனைய நூல்களில் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும், நாடெங்கிலும் பரந்து காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் உறுதி செய்கின்றன. புத்தரின் வருகை குறித்த ஐதீக கதையிற் கூட ஈழத்தில் மூன்று அரசுகள் காணப்பட்டதற்கான குறிப்புகள் உள்ளன.(21) அநுராதபுரத்தில் நடைபெற்ற வெள்ளரசு மரம் நாட்டு விழாவில் சத்திரியர்களும், பிராமணர்களும் கலந்து கொண்டதாகப் பிராமியக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

சிங்கள இராசதானிகளின் ஆட்சிக் காலங்களுக்கூடாக இலங்கையின் பிராந்திய வரலாற்றுப் போக்குகளை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வருவதில் பல இடர்பாடுகள் உண்டு. எனவே பிராந்திய வரலாற்றினைச் சரிவர வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வருவதன் தேவை அவசியமாகின்றது. திருகோணமலை குறித்து எழுதப்படும் பிரதேச வரலாற்றுக்கான சான்றுகள் திருகோணமலைச் சமூக வரலாற்றை உள்ளடக்கும் அரசியல், நிர்வாகம், மதம், மரபுகள், பண்பாடு போன்றனவற்றை ஆண்டு நிரல் வரிசையில் தொகுத்துக் கொள்ளப் போதாமல் இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மகாவம்சம் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே இலங்கைத் தீவானது பௌத்த

சிங்கள ஒற்றையாட்சி நாடாகக் காட்டும் முயற்சி இருப்பதனால் தற்காலச் சிங்கள வரலாற்று ஆசிரியர்களும் இலங்கைத் தீவின் வரலாற்றைச் சிங்கள இராசதானிகளான அநுராதபுரம், பொலநறுவை, தம்பதேனிய, யாப்பகுவ என ஒழுங்கு நிரல்படுத்தியுள்ளனர். இதன் மூலம் தற்காலச் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்களினால் சிங்கள இராசதானிகளை மையப்படுத்தி வகுக்கப்பட்ட காலப் பிரிவுக்குள் திருகோணமலையின் வரலாற்றைக் கால வரையறை செய்வது எந்த வகையிலும் பொருத்தமற்றது. திருகோணமலை தமிழ் ஆட்சியாளர்களின் நிர்வாகத்தின் கீழே இருந்திருக்கின்றது. இலங்கையின் ஆட்சிமையமாக அநுராதபுரத்தையே மகாவம்சம் முதலான பாளி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அதே நூல்கள் அநுராத புரத்திற்கு வடக்கேயும் தெற்கேயும் இருந்த சிறு இராச்சியங்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளன. கி.மு 6ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் வடபகுதியில் இருந்த நாக அரசுகளின் சிறப்பான சிற்றரசுகளில் ஒன்றாக திருகோணமலை காணப்பட்டது. நாக தீவின் மன்னர்களாக மகோதரன், குலோதரன் என்போர் விளங்கியுள்ளனர். திரிகூடம், இலங்காபுரி என்ற பெயர்களினால் திருகோணமலை அழைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.(22)

சில சந்தர்ப்பங்களில் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதி சிங்கள அரசின் மேலாண்மையை ஏற்று இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. குறிப்பாகப் பதினேழாம் நூற்றாண்டிற் போர்த்துக்கேயராலும், ஒல்லாந்தராலும் எழுதப்பட்ட நூல்களிலே இலங்கையிலுள்ள இராச்சியங்கள், சிற்றரசுகள் என்பவற்றுள் திருகோணமலை, கொட்டியாரம் பற்று (மூதூர் பிரதேசம்) என்பனவும் குறிக்கப்படுகின்றன. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே கொட்டியாரம்பற்று வன்னிமையிற் கண்டியரசர்களின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. கண்டியில் அரசுரிமை குறித்து ஐயவீர பண்டாரனுக்கும் விமலதர்மனுக்குமிடையிற் போர் ஏற்பட்ட பொழுது ஐயவீரனுக்கு ஆதரவாக கொட்டியாரப் பற்று வன்னிபம் போர் வீரர்களையும், போருக்குத் தேவையான கூலியாட்களையும் அனுப்பியிருந்தான்.(23)

திருகோணமலை மாவட்டம் வன்னியராட்சியில் திருகோணமலை, கொட்டியாரம், (மூதூர்) கட்டுக்குளம் பற்று, தம்பலகாமம் என்ற நிர்வாகப் பிரிவுகளாக காணப்பட்டுள்ளது. இந்த நான்கு பிரிவுகளும் தமிழக ஆட்சியாளர்களின் கீழ் காணப் பட்டிருக்கின்றது. இந்த நான்கு வன்னிபங்களும் சிற்றரசுகளுக்கு உரிய அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தன. மேற் குறிப்பிடப்பட்ட நான்கு வன்னிபங்களில் கொட்டியார வன்னிபமே கண்டியரசனின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்தது. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து திருகோணமலை மாவட்டம் சிற்றரசு நிலையில் காணப்பட்ட போதிலும், திருகோணமலை அரசுகளின் கால

எல்லைகளை வரையறைக் செய்வதற்கான உறுதியான சான்றாதாரங்கள் இல்லாதது வரலாற்றைக் கால ஒழுங்கு நிரலின் அடிப்படையில் வகுப்பதில் பல பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன. திருகோணமலை வரலாற்றின் போக்குகளைக் கோணேஸ்வரமும், திருகோணமலைத் துறைமுகமே தீர்மானித்திருக்கின்றன. திருகோணமலை குறித்த தொல் இலக்கியங்கள் தல புராண வடிவில் காணப்படுகின்றன. மேற்படி தலபுராணங்களில் திருகோணமலைச் சமூகம் குறித்த சில செய்திகளை மட்டுமே காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தொகுப்புரையாகப் பார்க்கின்ற போது இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் தொல் இலக்கியங்களில் பௌத்த பாளி நூல்களான தீபவம்சம், மகாவம்சம், சூளவம்சம் என்பன பௌத்த சிங்கள நலன் சார்ந்த ஒரு வரலாற்றுத் தொடரையே தருகின்றது. மகாவம்சத்திலிருந்தே திருக்கோணேஸ்வரம் குறித்த செய்தியை முதலில் பெற முடிகின்றது. வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு பௌத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது சில வட இந்திய இலக்கிய மரபுகளும் அறிமுகமானது. வடஇந்தியாவில் உள்ள புராண மரபுகளும் காவியங்களும் இலங்கையில் பௌத்த பாளி நூல்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகின. இராமாயணம், மகாபாரதம் என்பனவற்றின் செல்வாக்கு மகாவம்சத்தில் இழையோடியுள்ளது. துட்டகாமினி - எல்லாள் போர்க் காட்சிகளும், துட்டகாமினியைக் காவியத் தலைவனாக மகாவம்சம் காட்டுகின்ற பாங்கும் இராமாயணத்தின் பாதிப்பே. மகாவம்சம் சத்திரிய தர்மமான போர் ஆற்றல் உடைய துட்டகாமினியைக் காவிய நாயகனாக்கியுள்ளது.

இலங்கையின் ஆதிக் குடிகள் குறித்த செய்திகள் சமகாலப் பதிவில்லாத காரணத்தால் குழம்பிக் காணப்படுகின்றன. இலங்கையின் பிரபல வரலாற்றாசிரியரான ஜி.ஜி. மென்டில் சிங்கள இனத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகக் கூறப்படும் விஜயனின் வருகையை ஏற்றுக் கொள்வில்லை. இலங்கையிற் தான் இறுதி வரை பௌத்த தர்மம் பேணப்படும் என்று கௌதம புத்தர் கூறியதாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. மகாவம்சம் பௌத்தத்தை மட்டுமல்ல, பௌத்த மதத்தைப் பின்பற்றும் சிங்கள அரசர்களின் வரலாற்றையும் இலங்கைக்கான மகா வம்சத்தினரது (பரம்பரையினரது) வரலாறாகக் காட்டுகின்றது. ஈழத்தில் நாகரிகத்தினைப் புகுத்தியவர்களான பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரத்திற்குரிய திராவிட மொழி பேசிய மக்களும், சிங்கள-தமிழ் மொழிகளைப் பேசியோரின் மூதாதையினரும் இணைந்து உருவாக்கியதே தற்கால ஈழத்து நாகரீகமாகும். எனினும் ஈழத்து வரலாற்றை அறிய உதவும் நூல்களாகிய தீபவம்சம், மகாவம்சம், சூளவம்சம் போன்றன பௌத்த மத வரலாற்றைக் கூறுவதையே தமது பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டிருந்ததால் ஏனைய சம காலச் சமூகம் பற்றிய வரலாற்றுக்கு

இந்நூல்கள் தேவையான அளவு முக்கியத்துவத்தினைக் கொடுக்கவில்லை. இதுவே மகாவம்சத்தின் குறைபாட்டுக்கும் காரணமாகிவிடுகின்றது. எனினும் மகாவம்சம், சூளவம்சம் என்பனவற்றிற்கு ஊடாகவே இலங்கைக்கான மன்னர்களின் தொடர் வரலாற்றைப் பெறக் கூடியதாக உள்ளது என்பது மிக முக்கியமானதாகும்.

இலங்கையின் பௌத்த சிங்கள வரலாற்றைக் கூற முனைகின்ற முன் குறிப்பிட்ட பௌத்த, பாளி நூல்கள் தமிழர்களின் தலையீடுகள் அதிகரிக்கின்ற வேளையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது. இலங்கைத் தமிழ் மக்களுடைய வரலாற்றையோ அல்லது தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் வரலாற்றையோ தொகுக்கின்ற போது பௌத்த பாளி நூல்களிலும் தங்கியிருக்க வேண்டிய தேவை தவிர்க்க முடியாமல் ஏற்படுகின்றது. இலங்கைத் தமிழ் தொல் இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை கைலாசபுராணம் காலத்தால் முந்தியது. இதுவே திருகோணமலைக்கான இலக்கிய மரபு உருவாகக் காரணமாக இருந்த போதிலும், கோணேசர் கல்வெட்டிலேயே கோணேசர் ஆலயம் தொடர்பான நடவடிக்கைகளும், திருகோணமலைச் சமூகம் தொடர்பான செய்திகளும் அதிகளவு காணப்படுகின்றது. திருகோணமலை வரலாற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்களின் பங்களிப்பு அவசியமாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகளும் விளக்கங்களும்

1. பேராசிரியர் க.கைலாசபதி. கோணேஸ்வரம் என்ற நூலின் முகவுரையில், ஆசிரியர் செ.குணசிங்கம், பக் V
2. கலாநிதி.சி.க.சிறீரம்பலம், யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு, பக் 105
3. Silva.K.M.De. A History of Sri Lanka, 1981.pp 20
- 4 சோழராட்சியில் வேளைக்காறப் படைப்பிரிவு காணப்பட்டது. இந்தப் படைப்பிரிவில் பணியாற்றியோர் பகுதி நேரப் படை வீரர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் போர் ஏற்படும் காலத்தில் அரச படைபுடன் இணைந்து பணியாற்றுவதும், ஏனைய காலங்களில் வணிகத்திலும்,

வேளாண்மைத்துறையிலும் ஈடுபட்டனர். வேளைக்காறப் படையினர் வணிகர்களுக்கு பாதுகாப்பும் அளித்துவந்தனர்.

5. கலாநிதி சி.க. சிறீரம்பலம், யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு பக் 76
6. செ.குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம், பக் 20 - 25
7. செ.கிருஸ்ணராசா, இலங்கை வரலாறு பாகம் 1, பக் 23.
8. மேலது, பக் 19.
9. கலாநிதி க.குணராசா, ஈழத்தவர் வரலாறு, பக் 17
- 10.கலாநிதி.ஆ.வேலுப்பிள்ளை, இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசன வழக்காறுகள் - நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாடு, இலங்கை, 1974. பக் 62
- 11.பேராசிரியர். சி.பத்மநாதன், திருகோணமலைக் கோட்டையிலுள்ள தமிழ் சாசனங்கள், வீரகேசரி 13.2.1994, பக் 9)
- 12.கலாநிதி.ஆ.வேலுப்பிள்ளை, மேலது பக் 62
- 13.மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, மேற்கோள் டாக்டர் ஆ.பத்மாவதி. சோழர் கால அரசும் மதமும் பக் 51,
- 14.செ.குணசிங்கம், நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாடு மலர், இலங்கை, 1974. இலங்கையில் தமிழ்ச் சாசனவியல் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி பக் 30
- 15.பேராசிரியர். சி.பத்மநாதன், மேலது, பக் 9
- 16.Mahavamsa, Chap XXI
17. பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா கோணேஸ்வரர் ஆலய கும்பாபிசேக மலர் 1981 பக் 49
- 18 லயனல் சரத், புராதன இலங்கையின் தமிழ்-சிங்கள உறவுகள். பக் 8, சிங்கள தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, Centre for Ethnic Harmony, Peace, Communi cation, Nugegode, Sri Lanka
- 19.மகாவம்சம், 13-33 இடைப்பட்ட பாடல்கள்
- 20.லயனல் சரத், புராதன இலங்கையின் தமிழ் - சிங்கள உறவுகள். பக் 8, சிங்கள தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, Centre for Ethnic Harmony, Peace, Communi cation, Nugegode, Sri Lanka

21.கலாநிதி.சி.க. சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணம், தொன்மை வரலாறு பக் 64

22.கலாநிதி.க.குணராசா, ஈழத்தவர் வரலாறு, பக் 26

23.பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன், கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 34,
ஆதாரமாகக் காட்டப்பட்ட நூல் A True and Exact Description of the Great
Island of Ceylon by Phillipus Baldaeus trans into English by Pieter Brohier,
The Ceylon Historical Journal, Vol VIII July 1858 to April 1959, Nos.1-4 p.16

2 திருகோணமலைத்

தமிழ் வரலாற்று இலக்கியங்கள்

கோணேஸ்வரத்தின் மான்மியத்தை வட, தென் மொழி நூல்கள் போற்றுகின்றன. பெரியவளமைப்பத்தி, கைலாசபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, குளக்கோட்டன் கம்பசாத்திரம், திருக்கோணசல புராணம், கைலாயமாலை, வையாபாடல், திருக்கோணசல வைபவம், கோணமலை அந்தாதி, மட்டக்களப்பு மான்மியம், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, திருக்கரைசல் புராணம், கதிரைமலைப் பள்ளு என்பன திருகோணமலையின் வரலாற்றைக் கூறும் தொல் தமிழ் இலக்கியங்களில் முக்கியமானவையாகும். மேலும் கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டில் வட இந்திய குப்த பேரரசுக் காலத்தில் உருவாகிய வாயு புராணத்திலும் திருக்கோணேஸ்வரம் குறித்துத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. 7ம் நூற்றாண்டிலே திருஞானசம்பந்தராற் பாடப்பட்ட திருகோணமலைப் பதிகமும் திருகோணமலை பற்றிய ஆரம்ப காலத்திற்குரிய சில வரலாற்றுச் சான்றுகளைத் தருகின்றன. இவற்றுள் பெரியவளமைப்பத்தி, கோணேசர் கல்வெட்டு, குளக்கோட்டன் கம்பசாத்திரம், திருக்கோணசல புராணம், கைலாசபுராணம் போன்றன மிக முக்கியமானவையாகும். இதிற் கோணேசர் கல்வெட்டு எழுதப்படுவதற்கு ஆதாரமான பெரிய வளமைப்பத்தி செப்பேடு, குளக்கோட்டன் கம்பசாத்திரம் என்பன அழிந்து விட்ட காரணத்தாலே திருகோணமலைபற்றிய ஆரம்ப கால ஆய்வு மேற்கொள்வதற் பல தடைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. மேற்குறித்த நூல்கள் அனைத்தும் கோணேஸ்வர ஆலயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தவையே. திருக்கோணசல வைபவ ஆசிரியர் அகிலேசபிள்ளை கம்பசாத்திரம், பெரிய வளமைப்பத்தி என்பன குளக்கோட்டனால் உருவாக்கப்பட்டதென்றும், அவற்றில் திருப்பணி விதிகளும், ஆலய நடை முறைகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன எனவும் கூறியுள்ளார். தமிழ்த் தொல் இலக்கியங்கள் இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் பௌத்த பாளி நூல்களான மகாவம்சம், சூளவம்சம் போன்று திருகோணமலை வரலாற்றை ஒரு தொடர்ச்சியாகத் தராவிட்டாலும் திருகோணமலை மக்களது சில வழக்காறுகளையும், சில அரசியல் செய்திகளையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இலங்கையின் ஏனைய நகரங்களுடன் ஒப்பிடுகையிற் திருகோணமலையில் கிடைத்திருக்கும் கல்வெட்டுக்களும், ஏட்டு வடிவிலான இலக்கியங்களும் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தன. இலங்கையிலுள்ள நிர்வாக மாவட்டங்கள் அனைத்திலும்

திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே மிகக் கூடுதலான தமிழ்ச்சாசனங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.(1)

தமிழ்மொழியில் உள்ள தொல் இலக்கியங்களிற் புராணம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. கடவுளரை முக்கியப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு ஒழுக்கத்தையும், நீதியையும் நிலைநாட்டும் விதத்திற் பழங்காலத்தில் நடந்ததாக விரித்துக் கூறப்படுவது புராணம் எனப்படுகின்றது.(2) புராணம் என்பதன் பொருள் பண்டைய வரலாறு. உலகத்தினது தோற்றமும் ஒடுக்கமும், பாரம்பரியங்களும், மனுவந்தரங்களும், பாரம்பரியக் கதைகளும் உள்ளடங்கிய ஐந்து விடயங்களையே புராணம் கூறுகின்றது.(3) மேற்குறிப்பிட்ட ஐந்து விடயங்களை உள்ளடக்கியே கி.பி 5ம் நூற்றாண்டிலே குப்தப் பேரரசு காலத்தில் வட இந்தியாவிற் புராணங்கள் வட மொழியில் வளர்ச்சி பெற்றன. எனினும் தமிழ் மொழியிலுள்ள உள்ள புராணங்கள் 11ம் 12ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையே. தமிழில் உருவாகிய புராணங்கள் வட மொழியில் எழுந்த புராணங்களைப் போலன்றிச் சைவ சமய குரவர்களின் வாழ்க்கையின் வரலாற்றைக் கூறும் பக்தி இலக்கியங்களாகவும் தலபுராணங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. தமிழிலே தோன்றிய புராணங்கள் வடமொழிப் புராணங்களுக்குரிய இலக்கணத்திலிருந்து விலகிக் காவியப் பண்புடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. இதற்குக் கைலாச புராணம் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

பொதுவாகப் புராணங்கள் உள்ளிட்ட பல தொல் இலக்கியங்கள் சமகால நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்திருப்பனவாகக் கருத முடியாது. புராணக் கதை, நாட்டார் வழக்காறு, மரபுக் கதைகள் என்பனவற்றின் தொகுப்பாகவும் கருதப்படுகின்றது. புராணம் பொதுவாக சொர்க்கம், நரகம், கடவுள், மனிதர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள் தொடர்பான களங்களில் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதாலே கற்பனைகளும், மிகைப்படுத்தலும் புராணங்களின் பொதுப் பண்புகளாக உள்ளன. கி.பி. 12ம் நூற்றாண்டிலே பெரியபுராணம் என்னும் சைவ அடியார்களின் வரலாறு எழுதப்பட வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. புராணங்கள் பின்வந்தவர்களால் சிவனடியார்களின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த அற்புதங்களின் தொகுப்பாகக் கருதப்படுகின்றன. புராணங்கள் சிவனடியார்களின் வாழ்வினை விளக்குவதோடு, சிவநெறி தழைத்தோங்க இலக்கிய நயத்துடன் ஆக்கப்பட்டனவாகும்.

தலபுராணங்கள் திருத்தலங்கள் பற்றிப் புகழ்ந்து பாட எழுதப்பட்டதாகும். தமிழ்ப் புராணங்கள் தென்னிந்தியத் தலங்களின் புகழ் உச்ச நிலையை அடைந்த போது பாடப்பட்டனவாகும். சமய குரவர்களின் தேவாரம், திருவாசகம் என்பனவும் தலங்களின் புகழைப் பாடியிருக்கின்றன. திருப்பதிகங்கள் தல புராணங்களுக்கு

வழிவகுத்தன. சமணத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் எதிராகத் தொடக்கப்பட்ட சிவநெறிப் போராட்டத்திற்கு இத்தகைய உத்திகள் பயன்பட்டன. இந்த வரிசையிலே கைலாசபுராணமும் உள்ளடக்கப்படுகின்றது. புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்ற சமூக மரபுகள் முக்கியமாகக் கருதப்படுவதால் வரலாற்று ஆய்விற் புராணங்கள் தரும் செய்திகள் ஓரளவு முக்கியம் பெறுகின்றன:

கோணேஸ்வரம் பற்றிய ஆய்வுக்குக் கிடைக்கின்ற தமிழ்த் தொல் நூல்களில் கைலாச புராணமே காலத்தால் முந்தியது. கோணேசராலயம் சிறப்பிற்று விளங்கிய காலப் பகுதியிற் இந் நூல் பாடப்பட்டதாகும். கைலாசபுராணம் திருக்கோணேஸ்வரத்தைக் களமாகக் கொண்டிருப்பதால் தல புராணம் எனக் கொள்ள முடிகின்றது. தட்சண கைலாச புராணம் திருக்கோணேஸ்வரையும், மாதாமையையும் போற்றி எழுந்த தல புராணமாகும். இந் நூலில் தலத்தின் தோற்றம், ஆதிவரலாறு பற்றிய இதிகாசக் கதைகளைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மச்சேந்திய புராணத்தை தழுவின தட்சண கைலாசபுராணம் எனப்படும் கைலாச புராணம் உருவாக்கப்பட்டது. இந்நூலின் மூலப் பிரதி அழிந்துவிட்ட காரணத்தால் கைலாச புராணத்தின் ஆசிரியர் யார் என்பதில் சில சர்ச்சைகள் தோன்றியுள்ளன. கிடைத்தற்கரிய இந்நூலினை திருகோணமலையைச் சேர்ந்த உபாத்தியாயர் சி.சுப்பிரமணியம் பிள்ளை தேடியெடுத்து சிவசிதம்பர ஐயர் மூலம் 1887இல் வெளியிட ஏற்பாடு செய்தார்.(4) சில ஆய்வாளர்கள் தட்சண கைலாச புராணம் செகராசசேகரன் பாடினான் என்ற கருத்தை முன் வைத்துள்ளார்கள்.(5) எனினும் செகராசசேகரன் கைலாசபுராணத்தைப் பாடினான் என்ற கருத்து பல அறிஞர்களாலும் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. 1916இல் பு.பொ.வைத்தியலிங்க தேசிகரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட கைலாச புராணத்தில் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த பண்டிதராசர் இயற்றினார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றை வைத்திலிங்க தேசிகரின் பதிப்பிற் காணப்படும் பின்வரும் செய்யுள் பண்டிதராசர் தான் என்பதை தெளிவுபட உறுதிப்படுத்துகின்றது.

திருக்கிளரு மச்சகோச்சுர புராணஞ்
செந்தமிழா லெல்லோருந் தெளியத்தானே
பெருக்கமுடன் கைலாசபுராண மென்னப்
பேருமிட்டுச் சீருமிட்டுப் பெருமை தன்னாற்
சருக்கமெழு வகையாக்கி விருத்தப்பாக்கள் தானு
மறுநூற்று முப்பத்தைந்தாச் செய்தா
னிருக்கு மொழிச் சைவசிகாமணியே யென்ன
வெண்டிசையெண் பண்டிதவிராசன் நானே ,,

திரு பு.பொ.வைத்திலிங்க தேசிகரின் பதிப்புக்குச் சாற்றுக் கவி பாடிய பல தமிழ் அறிஞர்கள் கைலாச புராணம் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த பண்டிதராசராலே பாடப்பட்டதாகக் கூறுகின்றார்கள். இவர்களிலே சி.கணேசையர், வ.குமாரசுவாமிப் புலவர், சாமிநாத மயில்வாகனனார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் துறைப் பேராசிரியர் ஆசதாசிவம் கைலாச புராணத்தின் ஆசிரியராக பண்டிதராசரையே கருதுகின்றார். சிறிமத் மு.தம்பையாக் குருக்கள் கைலாச புராணத்தை இயற்றிய ஆசிரியரை “சீர்திசை பரந்த பண்டிதராச கவி” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.(6) தட்சண கைலாச புராணத்திற்குச் சாற்றுக் கவி பாடிய பருத்தித்துறை, புலோலி சிறிமத் வ.குமாரசுவாமிப் புலவர் “பத்த சித்த பூசரணம் பண்டிதராசன் தமிழிற் பாடிவைக்க...” என கைலாச புராண ஆசிரியரை குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. (பிரம்ம சிறி பண்டிதராசர் அருளிச் செய்த சிறி தட்சண கைலாச புராணம். பதிப்பாசிரியர் பு.பொ.வைத்திலிங்க தேசிகர், 1916) வசாவிளான் சுதேச நாட்டிய அச்சியந்திரசாலையார் இயற்றிய ஆசிரிய விருத்தத்தில் தட்சண கைலாசபுராண ஆசிரியரைச் செந்தமிழ்க் கலைஞான மேரு பண்டிதராசர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.(7) ஈழத்துக் கவிதைக் களஞ்சியம் என்னும் நூலிற் காணப்படும் பண்டிதராசர் குறித்த பேராசிரியர் ஆசதாசிவம் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் கவனிக்கத்தக்கது. “இவரது ஊர் திருக்கோணமலை. தென்மொழி, வடமொழி ஆகிய இரண்டையும் அறிந்த இவர் கோணேசராலயத்து அருச்சகராயிருந்தார். சிங்கைச் செகராசசேகர மன்னனின் வேண்டுகோட்கிணங்கித் தட்சண கைலாச புராணம் எனப்படும் கோணாசல புராணத்தை இயற்றினார்.”(8) இப்பதிப்பு பிரம்ம சிறி பண்டிதராசருளிச் செய்த சிறி தட்சண கைலாச புராணம் என்ற தலைப்பில் வெளியானது. கோணேசர் கல்வெட்டின் பதிப்பாசிரியர் இ.வடிவேல் அவர்கள் மேற்கூறப்படும் கருத்தையே கொண்டுள்ளார்.(9) தேசிகரின் கைலாசபுராணத்திற் சாற்றுக்கவிகள் பாடிய தமிழ் அறிஞர்கள் கூறுவது போன்று கைலாசபுராண ஆசிரியரைப் பண்டிதராசர் எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும்.

கைலாச புராணம் என்ற நூலின் பெயரை இதன் பதிப்பாசிரியர்கள் தட்சண கைலாச புராணம் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். எனினும் அதனை இயற்றிய ஆசிரியர் “மாதரவி னிறைஞ்சுகதை கைலாச புராணமென வறையலுற்றேன்” என்றும், மேலும் “ திருக்கிளரு மச்சகோச்சுர புராணஞ் செந்தமிழா லெல்லோருந் தெளியத்தானே பெருக்கமுடன் கைலாசபுராண மென்னப் பேருமிட்டுச்..... ” எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இந்நூலின் பெயர் கைலாச புராணம் என்று குறிப்பதே சரியான முடிபாகும். எனினும் 1887இல் இதன் முதற் பதிப்பை வெளியிட்ட சிவசிதம்பர ஐயரும், 1916இல் பதிப்புச் செய்த பு.பொ.வைத்திலிங்க தேசிகரும் தக்கிண்கைலாச புராணம் என்ற பெயர் வழக்கை ஏற்படுத்தினர்.

இலங்கையில் உருவாகிய தல புராணங்களின் வரிசையிலே கைலாச புராணமே மிகப் பழமையானதாகும். திருக்கோணேஸ் வரத்தின் வரலாற்றினை வட மொழியில் கூறிய தட்சண கைலாச மான்மியம் கோணேஸ்வரத்தின் ஆலய குரு இருபாகை முதன்மை களிடம் இருந்து சில வருடங்களுக்கு முன் தவறிவிட்டது என திருக் கோணசல வைபவ ஆசிரியர் அகிலேசபிள்ளை 1889இல் எழுதிய முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வதிரி சி. நாகலிங்கப்பிள்ளை தட்சண கைலாச புராணம் என்னும் வசன நூலை வைகாசி மாதம் 1928இல் வதிரி விநாயக சுந்தர விலாச யந்திரசாலையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இந்நூலின் மூல நூல் பதினெண் புராணங்களில் ஒன்றாகிய காந்தத்திலுள்ள தட்சண கைலாச மான்மியமாகும்.

கைலாச புராணத்திலுள்ள திருநகரச் சருக்கத்தில் தெரிவிக்கப்படும் குளக்கோட்டன், கயவாகு மன்னர்களின் திருப்பணிகள் பற்றிய மரபு வழிக் கதைகள் நீங்கலான விடயங்கள் வடமொழியில் இருந்த மச்சேந்திய புராணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகும். இதன் மூலம் மச்சேந்திய புராணம் குளக்கோட்டன் காலத்திற்கு முந்தியது என இலகுவிற் புரிந்து கொள்ள முடியும். வடமொழியில் இருந்த மச்சேந்திய புராணத்தைத் தமிழிலும் கற்றுணர வேண்டும் என்பதற்காகத் தென் மொழியான தமிழிற் பாடப்பட்டது. குளக்கோட்டனின் தந்தை வரராமதேவன் மச்சேந்திய புராணத்தை நாள்தோறும் பாடக் கேட்டதாகக் கைலாச புராணம் கூறுகின்றது. எனவே கைலாச புராணத்தின் மூல நூலான மச்சேந்திய புராணம் பதினொராம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது எனக் கருதலாம். கைலாச புராணம் ஏழு சருக்கங்களைக் கொண்டது. 1.பாயிரம், 2.இலங்கை மண்டலச் சருக்கம், 3.திருமலைச் சருக்கம், 4.புவனோற்பத்திச் சருக்கம், 5. அர்ச்சனாவிதிச் சருக்கம், 6.மச்சவதாரச் சருக்கம், 7.தெரிசனாமூர்த்திச் சருக்கம், 8.திருநகர்ச் சருக்கம் என்பனவாகும். கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ள பாயிரத்திற் கோணேசர் புகழ் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் மாதுமையம்மை, விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சமய குரவர்கள், திருக்கோணேஸ்வரத்திற்குத் திருப்பணி செய்த குளக்கோட்டன் ஆகியோரைச் சிந்தையில் நிறுத்திப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. ஈழமண்டலச் சருக்கம் காவியத் திற்குரிய தன்மையுடையதாக வர்ணனை மிகுந்து காணப்படுகின்றது. “தேன் நிரைத்த உயர் அம்பரைச் செங்கதிர் வான் நிரைத்து வருவது போல” போன்ற வர்ணனைகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. இதே போன்று திருகோணமலையின் இயற்கை அழகை “நாநிலம் பெருமகள் உடுத்த கடற்குள்” என்ற வரிகள் இலக்கியச்சுவைக் காண ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகளாகும். நீலக் கடலை ஆடையாக அணிந்த முல்லை, மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி இணைந்த நிலமே என்ற திருகோணமலையின் நிலத் தோற்றப் பண்பை மேற்கூறிய வரிகள் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. “இலக்கியப் பண்புகளைப்

பொறுத்த வரையில் இதற்கு நிகரான நூலெதுவும் இலங்கையில் தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை. இலங்கையிலே தமிழிரின் ஆதிக்கமும், வித்துவத்திறனும், சைவசமயமும் உன்னத நிலையிலிருந்த காலமொன்றினைக் கைலாச புராணம் பிரதிபலிக்கின்றது. புராணம் எனக் கூறப்பட்டபோதிலும் காவிய இலக்கணத்திற்குரியதாகவே காணப்படுகின்றது. திருகோணமலை பற்றியதோர் தனியானதோர் இலக்கிய மரபு உருவாகி மலர்வதற்கும் இதுவே ஆதாரம்.”(10)

சி.நாகலிங்கப்பிள்ளையால் வட மொழியிலிருந்து தச்சண கைலாசபுராணப் பிரதி ஒன்று தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 1929இல் கொழும்பில் வாழ்ந்த நா.குமாரசுவாமிக் குருக்கள் அவர்களினால் வெளியிடப்பட்டது. திருக்கோணேஸ்வரம் உட்படப் பல தலங்களின் மகிமைகளைக் கூறுகின்றது. காந்த புராணத்திலுள்ள தச்சண கைலாச மான்மியத்தின் மொழிபெயர்ப்பாக இருப்பதனால் ஆலய வரலாறு தொடர்பான புராணக்கதைகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. திருகோணமலைச் சமூக மரபுகளோ அல்லது அரசியல் வரலாற்றுச் செய்திகளோ காணப்படவில்லை. திருமலைச் சருக்கத்தில் திருமலையின் தோற்றம், ஊழியின் தோற்றம், ஊழியின் முடிவு, ஊழிக்காலத்தில் இறைவனுடன் ஆன்மா ஒன்று சேர்தல் போன்ற இந்து மதக் கோட்பாட்டை விளக்கும் தத்துவங்கள் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளன. கைலாசபுராணத்தின் ஏழாம் சருக்கம் குளக்கோட்டன், கயவாகு மன்னர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்திற்குச் செய்த திருப்பணிகளையும், அளித்த தானங்களையும் விபரமாகத் தெரிவிக்கின்றது. குளக்கோட்டன், கயவாகு பற்றிய ஏனைய சாசனங்களுடன் ஒப்பிட்டு உண்மையை அறிந்து கொள்ளக் கிடைத்த முதலாவது தொல்லிலக்கியம் என்ற காரணத்தால் கைலாச புராணத்தின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கின்றது.

கோணேசர் கல்வெட்டு

“குளக்கோட்டு மன்னன் கோணேசர் ஆலயம் பற்றியும், அதனை நிர்வாகம் செய்யும் சட்ட திட்டங்களைப் பற்றியும் விரிவாகக் கூறியுள்ள விடயங்கள் செப்பேட்டுப் பெரியவளமைப் பத்தியிற் பொறித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பத்தியிலுள்ள விடயங்களைத் தொகுத்தும் விரித்தும் கவிராஜவரோதயர் பாடியுள்ள பாடல்களும், உரைநடைப் பகுதியுமே கோணேசர் கல்வெட்டாகும்.”(11) கோணேசர் கல்வெட்டைக் கோணேசர் சாசனம் என பொ.வைத்திலிங்க தேசிகரும் (1916), திரிகோணமலைக்

கல்வெட்டுப் புராணம் என ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையும் குறிப்பிட்ட போதிலும் கோணேசர் கல்வெட்டு என்பதே நூலாசிரியர் வழங்கிய பெயராகும். சாசனங்களிற் பொறிக்கப்பட்ட செய்திகளைப் பாடலாக எழுதும் முறையைக் கல்வெட்டெனக் கூறுவதுண்டு. “சாசன வாசகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த இலக்கியங்களையும் கல்வெட்டென குறிப்பிடும் வழக்கம் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்தமைக்குக் கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நூல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.”(12) கைலாச புராணத்தின் தொடர்ச்சியே கோணேசர் கல்வெட்டு எனக் குறிப்பிடுவதற்கு இரு தொல் இலக்கியங்களிலும் பொதுவான பண்புகள் உள்ளன. கைலாச புராணம் கோணேஸ்வரர் ஆலயம் சிறப்பு நிலையிலிருந்த கால கட்டத்தில் இயற்றப்பட, கோணேசர் கல்வெட்டு ஆலய மரபுகளும், வழமைகளும் சீர் குலைந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டது.

திருக்கோணேஸ்வரத்தின் வரலாற்றம்சங்களையும், திருகோணமலை வன்னிமைகளின் வரலாறு பற்றிய சில செய்திகளையும், நாட்டார் வழக்காறுகளையும் இணைத்துக் கூறும் தொல் இலக்கியம் கோணேசர் கல்வெட்டு என அழைக்கப்படும். இந்த நூல் திருகோணமலை மக்களின் பண்டைய வாழ்வியற் பண்பாட்டையும், சமூக வழக்காறுகளையுந் தெரிந்து கொள்ள உதவும் சிறந்த இலக்கியமாகும். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த கவி இராஜவரோதயன் இயற்றிய இந்த நூல் நான்கு தடவை மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் மறுபதிப்பை 1887இல் வல்வை க. சின்னத்தம்பிப்பிள்ளை வெளியிட்டார். 1916இல் பு.பொ. வைத்திலிங்க தேசிகர் கோணேசர் கல்வெட்டைத் தக்சின கைலாச புராணத்துடன் சேர்த்து வெளியிட்டார். 1950இல் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த வே.அகிலேசபிள்ளையின் மகன் அ.அளகைக்கோன் திருகோணமலை வைபவம் என்ற நூலின் இணைப்பாகச் சேர்த்து வெளியிட்டார். மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று பதிப்பாசிரியர்களும் கவி இராஜவரோதயர் எழுதிய கோணேசர் கல்வெட்டை மறுபதிப்புச் செய்தார்களே தவிர உரைநடை எழுதவில்லை. ஆனால், 1993இல் திருகோணமலைத் தமிழ் அறிஞர் பண்டிதர் இ.வடிவேல் அவர்கள் கோணேசர் கல்வெட்டை விளக்கவுரையுடன் வெளியிட்டார். இலங்கையிலே, தமிழ் மொழியிலே எழுதப்பெற்றுள்ள வரலாற்றுச் சார்புடைய நூல்களிலே கோணேசர் கல்வெட்டுத் தனித்துவமானது. பல ஆதாரபூர்வமான வரலாற்றுச் செய்திகள் அதில் அடங்கியுள்ளன.

திருகோணமலைப் பிராந்தியத்திலுள்ள சாசன வழக்காறுகளையும் அவற்றின் பொருள் மரபினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகிய ஒரு தொடர்ச்சியான இலக்கிய மரபினைப் பிரதிபலிக்கின்ற நூலாகவே கோணேசர் கல்வெட்டு அமைந்துள்ளது.(13) குறிப்பாகக் குளக்கோட்டன் திருப்பணிகள், திருகோணமலைச் சமூகம் பற்றிய செய்திகள் தெளிவாகக்

கூறப்படுவதனால் இலங்கை வரலாற்றை ஆராய முற்படும் வரலாற்று ஆர்வலர்களின் கவனத்தை அதிகளவு ஈர்த்துள்ளது. வரலாற்று ஆய்விற்கு மட்டுமன்றி நாட்டார் வழக்காற்றியல், மொழியியல் ஆய்வுகளுக்கும் கோணேசர் கல்வெட்டு மிகச் சிறந்த ஒரு ஆதார நூலாக இருப்பதன் காரணமாக அதிக முக்கியம் பெறுகின்றது.

கவிராஜவரோதயன் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவர் என்பதை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் என்ற நூலிலே தொகுப்பாசிரியர் பேராசிரியர் ஆசதாசிவம் கூறுகின்றார். கவி இராஜவரோதயன் எந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தார் என்பதை அறிவதிலே பல சிரமங்கள் காணப்படுகின்றன. பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் கோணேசர் கல்வெட்டு பதினேழாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் கூறுகின்றார்(14). எனினும் கோணேசர் கல்வெட்டின் காலம் குறித்துப் பல முரண்பாடான கணிப்புக்கள் தொடர்கின்றன. கோணேசர் கல்வெட்டில் உரைநடைப் பகுதி காணப்படுவது அதன் காலத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கத் தூண்டுகின்ற போதும் 16ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது எனக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும். ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். கோணேசர் கல்வெட்டில் காணப்படும் ஆங்கிலேயர் பற்றிய குறிப்பு பிற்கால இடைச் செருகலாகக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும். எனவே கவிராசவரோதயன் காலம் குறித்த கணிப்பை சரியாக மதிப்பிடுவதற்கு மேலதிக ஆய்வுகள் அவசியமாகின்றன.

*“சொல்லுற்ற சீர்க் குளக்கோட்டு மன்னன் சொற்படி சொல்லெனவே
கல்வெட்டுப் பாட்டென்னப் பாடினன் பாதி கதைப் பொருளாய்
அல்லுற்ற கண்டர்தம் பெற்பாத நெஞ்சி லழுத்தி யிகல்
வெல்லுற்ற சீர்க் கவிராச வரோதய விற்பனனே”* (15)

மேற்படி பாடலின் பிரகாரம் குளக்கோட்டன் முற்காலத்திலே சொல்லி வைத்தாற் போன்று சொல் என்று கேட்க சிவனை நெஞ்சில் நிறுத்தி கவி இராஜவரோதயன் கோணேசர் ஆலய விதிகளைப் பாடினான் என அறிய முடிகின்றது. குளக்கோட்ட மன்னன் திருக்கோணேஸ்வரத்திலே செய்த திருப் பணிகளும், ஆலய நிர்வாக வரலாறுகளும் ஏனையனவும் செப்பேட்டுப் பெரிய வ்ளமைப் பத்தியில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதிலுள்ளவற்றையே கவிராஜவரோதயன் கோணேசர் கல்வெட்டு எனப் பாடியருளினார். செப்பேட்டுப் பெரிய வ்ளமைப்பத்தியில் உள்ள எல்லா விடயங்களையும் கவிராஜ வரோதயர் பாட்டாகப் பாடினார் என்று சொல்வதற்கில்லை. கோணேசர் ஆலய நிர்வாகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்காகத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து குடிமக்களை அழைத்துத் திருகோணமலை மாவட்டத்திலே குடியமர்த்தியதையும், அந்த மக்களை நீதி தவறாமல் ஆட்சி செய்வதற்குக் குறுநில மன்னர்களைப் போல வன்னிமைகளை அமர்த்தியதையும் கவிராஜவரோதயர் செப்பேட்டிலுள்ள படியே கோணேசர்

கல் வெட்டிற் சொல்லி வைத்துள்ளார். அத்துடன் சமூக வழமைகளையும், தொழும்பு முறைகளும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

குளக்கோட்டன், கயவாகு மன்னன் பற்றிய செய்திகள் பாடல்களிற் காணப்படுகின்றன. குளக்கோட்ட மன்னனினால் உருவாக்கப்பட்ட வன்னிபங்கள் பற்றிய தகவல்கள் உரைநடையிற் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் மருங்கூர், சோழநாடு, காரைநகர், மதுரை போன்ற இடங்களில் இருந்து வன்னிபங்கள் வரவழைக்கப் பட்டுத் திருகோணமலையிலே குடியமர்த்தப்பட்டனர். இவர்கள் திருகோணமலையில் பூபாலக்கட்டு என்னுமிடத்தில் மாளிகையில் வாழ்ந்தனர். குளக்கோட்டன் மதுரையிலிருந்து பூபாலவன்னிமைப் பரம்பரையையும், காரைக்காலில் இருந்து செகராசநாத வன்னிமைப் பரம்பரையையும், சோழநாட்டில் இருந்து காராளசிங்க வன்னிப் பரம்பரையையும், மருங்கூரில் இருந்து நடராச குமாரசிங்க வன்னிப் பரம்பரையையும் திருகோணமலைக்கு அழைத்து வந்து மனுநீதி தவறாது ஆட்சி செய்யும்படி வேண்டினான். திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று, நிலாவெளி ஆகிய பகுதிகளில் நிர்வாகிகளாகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து அழைத்துவரப்பட்ட வன்னிபங்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த வன்னிபங்கள் திருக்கோயில் வரை ஆட்சி செய்ததாகவும் அறியக்கிடக்கின்றது. வன்னிபங்களுக்குத் தொண்டு செய்யத் தொழும்பர்களும் அழைத்து வரப்பட்டனர்.

கோணேசர் கல்வெட்டில் வன்னிபங்களின் கடமையும், தொழும்பர்களின் தொண்டு விதிமுறைகளும் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. திருமணம், இறப்பு போன்ற நிகழ்வுகளின்போது தொழும்பர்கள் செய்யவேண்டிய கடமைகள் வரையறை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தவிரக் குளக்கோட்டு மன்னன் பெருந் தொகையான சோழநாட்டு மக்களை மருங்கூர், காரைக்கால், திருநெல்வேலி, போன்ற இடங்களில் இருந்து அழைத்து வந்து திருகோணமலையிலே குடியேற்றி வயல்களையும், குளங்களையும் உண்டாக்கி வேளாண்மையை விருத்தி செய்தான் என்ற செய்தியையும் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கட்டுக்குளம்பற்று, கொட்டியாரம்பற்று தம்பலகாமப் பற்றுக்களில் குளக் கோட்டு மன்னனால் குடியமர்த்தப்பட்ட குடி மக்களில் ஒருசாரார் கோயிலின் தொழும்பர்களாகவும், மற்றொருசாரார் குடிமக்களின் தொழும்பர்களாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். தொழும்பு செய்வோருக்காகக் குளக்கோட்டு மன்னன் வயல் நிலங்களை மானியமாக வழங்கியிருந்தார். கோணேஸ்வரத்தின் பராமரிப்புக்காக உண்டாக்கப்பட்ட நில புலங்கள், கிராமங்கள், ஆங்காங்கே குடியமர்த்தப்பட்ட மக்களின் கடமைகள் மற்றும் கோயிலின் தொழும்புகளுக்காக அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மானியங்கள், கோயிலுக்குரிய திரவியங்கள், தானியங்கள், எண்ணெய் வகைகள் முதலிய சேமிப்புக்கள், களஞ்சியப் பொருட்கள், என்பனவற்றைப்

பெரியவளமைப்பத்தியில் திட்டம் பண்ணியுள்ளபடி செயற்படுத்தும் கடமைகளைத் கனகசுந்தரப் பெருமாள் என்பவர் செய்து வந்துள்ளார். (16) குளக்கோட்டன் காலத்து தொழும்பு முறை தம்பலகாமப்பற்றில் இன்னும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. தம்பலகாமப் பற்றில் அடப்பன் தொழும்பு, புலவன் தொழும்பு, வைராவியார் தொழும்பு, மாலைகட்டித் தொழும்பு, இராசமேளம் அடிக்கம் தொழும்பு, பண்டாரியார் தொழும்பு, நாவிதன் தொழும்பு, குடும்பன் தொழும்பு போன்ற பல வகைப்பட்ட தொழும்பு முறைகள் இருந்தன. இவர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட எலியடப்பன் வயல், புலவன் வயல், வைரவியார் கீத்து, மாலை கட்டிக் கீத்து, மேளகாரன் கீத்து, பண்டாரி கீத்து, பெரிய வண்ணான் கீத்து, அம்பட்டன் வெட்டுக் காடு, பள்ளன் வயல் போன்றன. இன்னும் நடைமுறையிற் காணப்படுகின்றன.

திருகோணமலையைச் சுற்றியுள்ள பகுதியிற் குளக்கோட்டனால் உருவாக்கப்பட்ட தொழும்பு முறை முற்றாக மறைந்து போய்விட்டது. போர்த்துக்கீசர் திருக்கோணேஸ்வரத்தை அழித்த பின்னர் கட்டுக்குளம்பற்று, கொட்டியாரம்பற்றுப் பகுதியில் வாழ்ந்த தொழும்பர்களின் கோயிற் தொண்டு கைவிட வேண்டியேற்பட்டதே காரணமாகும். இதனால் தொழும்பர் அனுபவித்து வந்த மானிய முறைகளும் அழிந்துவிட்டன. போர்த்துக்கீசரது மூர்க்கத்தனமான நடவடிக்கை காரணமாகத் திருகோணமலை மாவட்டத்திலிருந்த பல இந்து மத ஆலயங்கள் அழிக்கப்படவே ஆலயத் தொழும்பர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட தொழும்பு முறையும் அழிந்து, தொழும்பு மானிய முறையும் கைவிடப்பட்டது. எனினும் மேற்படி மரபுகள், தம்பலகாமம், குச்சவெளி, திரியாய், மற்றும் கொட்டியாரப் பகுதியிற் பின்பற்றப்பட்டன.

கோணேசர் கல்வெட்டு செய்யுட் பகுதியாகவும், உரை நடைப் பகுதியாகவும் இரு பிரிவுகளாக உள்ளது. செய்யுள் பகுதியில் குளக்கோட்டன் திருப்பணி, கயவாகு மன்னன் கொடை என இரு பகுதிகளாகப் பார்க்க முடிகின்றது. உரைநடைப் பகுதி 29 தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. 1.மாணிக்கங்கள் வரவு 2.வரிப்பத்தார் 3.கலியாணத்துக்குச் செய்தொழும்பு 4.தீமைக்குச் செய்தொழும்பு முறை 5.குர வேட்டை 6.குடிமை வரவு 7.கயவாகு ராசன் உபயம் 8. புவனேக கயவாகு 9.பரராசசேகரன் செகராசசேகரன் வரவு 10.ஆரியச் சக்கரவர்த்தி வரவு 11.திரவிய இருப்பு 12.சிந்தூர இருப்பு 13.எட்டு இராசாக்கள் கொடுத்த திரவிய இருப்பு 14.சிங்காசனத்துக்கருகான திரவியம் 15.மாகாலிங்க இருப்பு 16.திருமலையின் கீழ்ப்புதினம் 17.திருநாள் 18.கழனிமலை 19.திருக்குளங் கட்டினது 20.ஆசாரிமார் வரவு 21.காராளர் வரவு 22.புலவன் வரவு 23.வன்னிபம் வரவு 24. காரைநகரால் வந்த வன்னிபம் 25.சோழநாட்டு வன்னிபம் 26.மருங்கூர் வன்னிபம்

27.கருகுலக்கணக்கு 28.ஆலாத்திப் பெண்கள் 29.திருச்சுகர வேட்டைத்தாது.

மேற்கூறிய உரைநடைப் பகுதிகளிலே திருகோணமலை மக்களின் வழக்காறுகள், மரபுகள், கோணேசர் ஆலயம் தொடர்பான விடயங்கள், தொழும்பர்களின் தொழும்பு, திரவிய இருப்புக்கள் போன்றன எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. திரவிய இருப்பு என்ற உரை நடைப் பகுதியில் கோணேசர் ஆலயத் திரவிய இருப்புப் பற்றி விபரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எட்டு இராசாக்கள் கோணேசர் ஆலயத் திற்கு அளித்த நன்கொடை விபரத்தைப் பெரியபத்ததியிலிருந்து பார்த்து கனகசுந்தரப் பெருமாள் சபையோருக்குக் கூறியது :

திரவிய இருப்பு

வரராமதேவர் அறைமுதலில் வைத்த பொன் களஞ்சு 689

குளக்கோட்டு மகாராசா அறைமுதலில் வைத்த பொன் களஞ்சு 8481

பொன்னகை களஞ்சு 9512 களஞ்சு.

கயவாகுமகாராசா அறை முதலில் வைத்த பொன் களஞ்சு

பொன்னகை களஞ்சு 249

புவனேககயவாகு இறைமுதலில் வைத்த பொன் களஞ்சு 9284

பொன்னகை களஞ்சு 3926

நளச்சக்கரவர்த்தி அறை முதலில் வைத்த பொன் களஞ்சு 89211

பொன்னகைக் களஞ்சு 2948

பரராசசேகரன் செகராசசேகரன் இவர்கள் அறை முதலில் வைத்த பொன்

களஞ்சு 729 பொன்னகைக் களஞ்சு 781

ஆரியராசன் அறை முதலில் வைத்த பொன் களஞ்சு

219, பொன்னகை களஞ்சு 120

நாட்டவர்கள் கோயிற்படியில் வைத்துக் கும்பிட்ட பொன் களஞ்சு 219

எட்டிராசாக்கள் கொடுத்த திரவிய இருப்பு என்னும் தலைப்பிலே கோணேசர் ஆலயத்திலே திரவியங்கள் எங்கு எப்படி வைக்கப்பட்டிருந்தது என்ற விபரத்தையும் கோணேசர் கல்வெட்டுத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

எட்டிராசாக்கள் கொடுத்த திரவிய இருப்பு

முன்சொன்ன எட்டரசர்களுங் கொடுத்த திரவியமும் நகையு மிருக்குமிடம் ஆலயத்தின் கிழக்கு வாயிலில் ஏழு கற்படிக்குக் கீழே தெற்குப்புறமாக ஒரு முக்கோணக் கல்லுச் சாத்திக் கட்டப் பட்டுள்ளது. அதன்மீது ஒருமுக்கோணக் கற்கதவுண்டு. அதனைத் திறந்து உள்ளே போக முப்பத்தாறு முழத் தாழ்வுக்கப்பால் ஒரு பண்டகசாலை உண்டு. அதற்குள் எட்டிராசாக்கள் கொடுத்த திரவியம்

இருப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்குக்காவல் இரணவிரபத்திரனும் ஐந்தலைநாகமும். திரவியக் குகையிற் கிட்ட வைரவர் காவல். இது முத்தநாயனாரிலடக்கம்.

வடக்கே வாயிலிலே ஒன்பது கற்படிக்குக் கீழே நாற்சதுரக் கதவுண்டு. அதனைத் திறந்துள்ளே போக மேற்குப்புறமாக அறுகோணக் கல்லுக் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதன்கீழ் முப்பத்தாறு முழத்தாழ்வுக்கப்பால் ஒரு பண்டகசாலையுண்டு. அதற்கு நாலு முகப் பத்திரகாளியும் ஐயனுங்காவல். நகைக் குகைக்கு நாலுபுறத்தும் நாலுவைரவர் காவல். கனகக்குகைக்கு நாலு புறத்தும் நாலுவைரவர் காவல். இவை எல்லாம் ஆபதோத்தாரண வைரவரிடம் அடக்கம்.(17)

சிங்காசனத்துக்கருகான திரவியம்

கெர்ப்பக்கிருக சிங்காசனத்துக்கு வடபாலாக முக்கோணமான கல்லொன்றுபாவுகல்லோடே பரவியிருக்கும். அந்தக் கல்லை யுயர்த்திப்போட அதிலொரு வாசலுண்டு. அதற்குள்ளே பந்தமும் கொண்டு போக அறுபத்துநான்கு முழு நீளத்துக்குமிருந்த நெருக்கமான ஒரு தெருவிருக்கும். அதற்கப்பாலே மிகுந்த விசாலமான ஒரு மண்டபமுள்ளது. அதனுள் சாத்துப்படிக்கான நவரத்தினங்கள் பதித்த திருவாபரணங்களும், தங்கக்குடை, பொன்குடை, தங்க ஆலவட்டம், பொன்னாலான வட்டம், வெள்ளியாலான வட்டம் இவை முதலான பல திரவியமுண்டு.

கோணசர் கல்வெட்டில் கயவாகு மன்னன் கோணசர் ஆலயத்திற்கு அளித்த உபயம் தனி விபரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

கயவாகுராசன் உபயம்

திருமருவு கயவாகு மகராசனும், தனது படை மனுசும், மாவெலி கங்கையருகாக வெகுவிசாலமான வெளியுந்திருத்தி, அதற்கடுத்த அணைகளுங்கட்டுவித்து, அதன்மேல்பால் வெகுகுளங்களுங் கட்டுவித்து ஆயிரத்து முன்னுற்றைம்பதவண நெல் விதைப்புத் தரையுந் திட்டம் பண்ணிப் பத்துக்கொன்று அடையுமெடுப்பித்து, அதற்கருகாகத் தென்னை பன்னிராயிரம், புன்னை பன்னிராயிரம், இலுப்பை பன்னிராயிரம், பூகம் பன்னிராயிரம், ஏரண்டம் பன்னிராயிரம், பசுவினம் பன்னிராயிரம், மேதியினம் பன்னிராயிரம், பலபல விதமான புட்பவனச் சோலைகளும் செவ்வித்து ஆதியாகிய கோணநாயகரே! இகபர மிரண்டுமறியாமல் நரசென்மாகப் பிறந்த அடியேன் எனது

சிறற்றிவினாற்றேவரீடைய தமனியவாலயத்தை அழித்து வேரங்கட்டுவேனென்று சொன்ன பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணி இதுவெல்லாங் கோணசர்க்கென்று தாரைவார்த்துக்கொடுத்துக் குளக்கோட்டு மகாராசா ஒருநாளாகக் கிரண்டவண அரிசி பூசைக்குத் திட்டம்பண்ணினது. இப்போது அதிகமாக நாளொன்றுக்கு ஓரவண அரிசியும் அதற்கடுத்த செலவுங் கட்டளைபண்ணி ஒருநாளாக்கு முன்றவண அரிசி பூசை நடக்கும்படி திட்டம்பண்ணிக் கனகசுந்தரப்பெருமாள் கணக்கிலும் பதிப்பித்தச் செப்பேடுவரைந்து கொடுத்து வன்னிபம் இருபாகை முதன்மை முதலாகச் சகலரையுழைப்பித்த தான் கட்டவித்து வச்சிரமணிமண்ட பத்தினின்று சகலருக்குஞ் சொல்லும் வசனம்:- ஆதியாகிய கோண நாயகருடைய கிருபை அரியயன் முதலான எவருக்கும் அளவிடற் கரிதாயிருக்கும் மூர்த்தியைத் தரிசனை பண்ணிக் கிருபை பெறத்தக்க இராசாக்கள் மிகுதியுண்டு. அவருள் சில ராசாக்களு டைய கதை சொல்லுகின்றேன் கேட்பீர்களாக.(18)

கோணசர் ஆலயத்துக்குச் சொந்தமான திரவியங்களும், சொத்துக்களும் கோணசர் ஆலயப் பகுதியில் உள்ள சுரங்க வழி களஞ்சிய அறையில் கோணசர் ஆலய அறங்காவல் குழுவினரால் பாதுகாக்கப்பட்ட செய்தியை கோணசர் கல்வெட்டு விபரமாகக் கூறுகின்றது. போர்த்துக்கீசர் கோணசர் ஆலயச் சூறையாடலுக்கு முன்பாக கோணசர் ஆலய திரவியக் களஞ்சியம் தொடர்பான கோணசர் கல்வெட்டை பெற்றிருக்க வேண்டும். இதுவே போர்த்துக்கீசர் கோணசர் ஆலயச் சூறையாடலைத் துல்லியமாகச் செய்து முடிக்கக் காரணமாகியது.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஆலய நடைமுறையிற் காணப்பட்டது போன்று கோணசர் ஆலயச் சொத்து, நன்கொடைகள், திரவிய இருப்புச் சொத்து, வரவு செலவுகள் போன்ற விபரங்கள் எழுதி வைப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் கோணசர் கல்வெட்டில் உள்ளன. சோழருடைய வருகைக்கு முன்பாகவே தமிழக ஆலய நடைமுறைகள் வழக்கில் இருந்தன. நிலாவெளி கனகசுந்தரப்பெருமாளிடம் இருந்த வளமைப்பத்தி, பெரிய கணக்கு, கல்வெட்டுப்பத்தி பற்றிக் கோணசர் கல்வெட்டு விபரம் தருகின்றது. பரம்பரையாகத் திருகோணமலை மக்கள் கோணசர் ஆலயம் தொடர்பாகப் பேண வேண்டிய மரபுகளையும், வழமை களையும் வழமைப்பத்தி விபரிக்கின்றது. பெரிய கணக்கு கோணசர் ஆலயத்திற்குரிய உடைமைகள், சொத்துக்கள், வரவு செலவு விபரங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது.

“தமிழகத்துக் கோயில்களிலே திருப்பதிகங்களை ஓதுவதற்கு ஓதுவார்களை நியமிப்பது வழமை. அத்தகையோருக்கு

வழங்கப் பெற்ற நிலங்களைத் திருப்பதியக் காணி என்றும் திருவாசகக் காணி என்றும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தென் இந்திய வைணவக் கோயில்களிலும், சைவக் கோயில்களிலும் பின்பற்றப்பட்ட வழமைகளின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து, காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வரவழைத்த ஒருவரைக் கோணேசர் கோயிலிலே திருப்பதிகங்களைப் பாடுவதற்கு நியமித்து, அவருக்குத் திருவாசகப் புலவன் என்று பேர் சாத்தி நிலமும் கொடுக்கப்பட்டதென்ற செய்தி ஆதாரபூர்வமானதாகவே காணப்படுகின்றது. அன்னாருக்குச் செப்புக் கம்பை பூட்டிய பத்ததி கொடுக்கப் பெற்றது என்ற குறிப்புப் பழைய ஆவணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகவே அமைந்திருக்க வேண்டும். திருவாசகப் புலவனுக்குக் கிடைத்த நில தானம், தமிழகத்திலிருந்த திருப்பதியக் காணி, திருவாசகக் காணி என்பனவற்றை ஒத்ததாகும். திருவாசகப் புலவனைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கோணேசர் கல்வெட்டின் ஆசிரியர்கள் தமது தகைமைக்கு ஏற்ற வண்ணமாக விபரித்துள்ளனர்.” (19)

கோணேசர் கல்வெட்டுக் கோணேசர் ஆலயத்திற்கான நடைமுறை விதிகளையும், ஏற்பாடுகளையும், விபரமாகக் குறிப்பிட்டது போன்று இலங்கையின் வேறு எந்த ஆலயத்திலும் காணப்படவில்லை. மேற்கூறிய விடயங்கள் மூலம் கோணேசர் ஆலயம் மிக உன்னதமான நிலையில் இருந்து கோயில் நிர்வாகம் ஆலய சபையினரார் சிறப்பாக நிர்வகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்று அவண அரிசியிலே தினப்பூசை நடைபெற ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதாற் பூசைகளிலும், வழிபாட்டிலும் நாளாந்தம் கலந்து கொள்வோர் தொகை எத்தகையது என்பதை ஒருவர் ஊகிக்கலாம். *

தொல் இலக்கியங்கள் பல சமகாலத்திற் பதிவுசெய்யப் படாத காரணத்தால் வரலாற்றுச் செய்திகளின் சில முரண்பாடுகள் தோன்றுவது இயற்கையே. குறிப்பாகக் கைலாசபுராணமும், கோணேசர் கல்வெட்டும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் இயற்றப்பட்டவை. கோணேசர் கல்வெட்டில் குளக்கோட்டன், கயவாகு மன்னன் பற்றிய குறிப்புக்கள் சற்றுக் குழம்பிக் காணப்படுகின்றன. கோணேசர் கல்வெட்டின் பிரதான நோக்கமாக குளக்கோட்டன் பணி குறித்துக் கூற முனைந்ததால், கயவாகு குறித்த தகவல் பின் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. தட்சண கைலாச புராணத்திற் கயவாகு குறித்துக் கூறப்படும் தகவல்கள் கோணேசர் கல்வெட்டில் காணப்படவில்லை. இக்குறைபாடுகள் இலங்கையின் வரலாற்றின் அடிப்படை ஆதாரங்கள் எனக் கருதப்படும் மகாவம்சம், சூளவம்சம் போன்றனவற்றிலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. தொல் இலக்கியங்கள் மரபுவழித் தகவல்களையே அதிகம் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. மரபுவழித் தகவலில் இயல்பாக ஏற்படக்கூடிய திரிபுகளும், இடைச் செருகற் செய்திகளும் தொல்லிலக்கியங்களின் சேர்ந்து கொள்வதாலே தொல்லிலக்கியங்களின்

சான்றாதாரங்களாகக் கொள்வதில் பல சிரமங்கள் ஏற்படுகின்றன. கோணேசர் கல்வெட்டிற் காணப்படும் ஆங்கிலேயர் (இங்கிலிசார்) குறித்த தகவல் சோதிடச் செய்தியாகக் கொள்வதை விட இடைச் செருகல் என்பதுவே பொருத்தமானதாகும். இலக்கியங்களிற் சேர்க்கப்படும் இடைச்செருகல் வெள்ளோலை அல்லது வெள்ளேடு எனக் குறிப்பிடப்படும். மூலப்பிரதிகளை வேறு ஏட்டில் பிரதி செய்கின்றபோது பிரதி செய்து கொள்பவர் முன் குறிப்பிடப்படும் செய்திகளை மாற்றிப் புதிய கருத்துக்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதுண்டு. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இது போன்ற பலர் இலைமறை காயாக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள். (20) இலக்கிய நயம் கருதி மிகைப்படுத்தல் ஏற்படுவதனால் சில தொல்லிலக்கியங்கள் சான்றாதார நிலையில் இருந்து விலகி ஒரு காவியப் பண்புடைய இலக்கியமாக மாறிவிடுகின்றன.

கோணேசர் கல்வெட்டின் மொழி அமைப்பைப் பொறுத்த வரை கோணேசர் கல்வெட்டு முழுமையாகக் கவிராசவரோதயனால் இயற்றப்பட்டதா என்ற சந்தேகம் எழுப்பப்படுகின்றது. குளக்கோட்டன் திருப்பணி பற்றிய செய்யுள் அமைப்பிலிருந்து கயவாகு மன்னன் குறித்த அகவற் பா வேறுபடுகின்றது. அதே போன்றே உரை நடைப் பகுதியும் உள்ளது. எனவே தான் கோணேசர் கல்வெட்டின் உரை நடைப் பகுதி கவிராசதாவரோதயரால் இயற்றப்பட்டதா அல்லது பிற்பட்டவர்களினால் எழுதி இணைத்துத் தொகுக்கப்பட்டதா என்ற வினா உருவாகின்றது. “குளக்கோட்டன் சொல்லியபடி கூறுமாறு கேட்க கவிராசவரோதயன் கல்வெட்டாகப் பாடினான்” எனக் கூறப்படுவதால் செய்யுள் பகுதி மட்டுமே கவிராசவரோதயனால் எழுதப்பட்டது எனக் கருதப்படுகின்றது. திருகோணசல புராணத்தில் கூறப்படும் கயவாகு மன்னனின் வரலாறுகளையே கோணேசர் கல்வெட்டின் அகவலிலும் காணப்படுவதால் கயவாகு மன்னன் பற்றி அகவல் ஒரு இடைச் செருகலாகவும் கருத முடிகின்றது. எனவே தான் கோணேசர் கல்வெட்டு ஒரு தொகுப்பு நூலா அல்லது தனி நபரால் எழுதப்பட்ட தனி நூலா என்ற கேள்வி உருவாகுகின்றது. இதற்கான தெளிவான பதிலைத் தெரிந்து கொள்வதற்குக் கோணேசர் கல்வெட்டு இயற்றப்பட்ட காலத்திற்குரிய வேறு உரை நடை இலக்கியங்களின் மொழி அமைப்பு குறித்த அறிவு அவசியமானதாகும்.

கோணேசர் கல்வெட்டில் பல சமூக வழக்காறுகளையும், கோணேசர் ஆலய நடைமுறைகளையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. குறிப்பாகத் திருகோணமலைச் சமூகத்திற் காணப்பட்ட தொழும்பு, குடிமை, வன்னிய ஆட்சியாளரின் கடமைகள் என்பனவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. குளக்கோட்டன் வன்னிபங்களை வரவழைத்த செய்திகள் விபரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கோணேசர் கல்வெட்டிற் கூறியவாறே திருகோணமலை பல பிரிவுகளாக வன்னியர் ஆட்சியின்

கீழ் இருந்த செய்திகளைக் கங்குவேலிக் கல்வெட்டு மூலம் உறுதி செய்ய முடிகின்றது. (21) மேற்படி கல்வெட்டானது திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு நிலதானம் அளிக்கப்பட்டதைத் தெரிவிக்கின்றது.

இந்தக் கல்வெட்டின் அரசியற் சாரம் என்னவென்றால், திருகோணமலை, கொட்டியாரம் என அழைக்கப்படும் முதுார் பகுதியில் இக்கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்படும் காலத்திலே சுதந்திர வன்னியர் ஆட்சி நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதேயாகும். வன்னியர் ஆட்சியிலே திருகோணமலை நிர்வாகத்தில் அடப்பர்கள் என அழைக்கப்பட்ட கிராமத் தலைவர்களும் பங்கு கொண்டிருக்கின்றார்கள். மேற்படி அறங்காவலர் பதவிகள் குறித்த தகவல் வேறு கோயில் ஆவணங்களிற் காண முடியாத காரணத்தால் இவர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே திருகோணமலை குறித்த வரலாற்றாய்விலே கோணேசர் கல்வெட்டுத் தரும் செய்திகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. குளக்கோட்டன், கயவாகு மன்னன் குறித்த செய்திகள் ஏனைய வாலாற்றுச் சான்றுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது மிக விளக்கமாகக் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக வரலாற்றுச் சாசனங்கள் மன்னனுடைய கொடை, தானம், வீரம் குறித்த செய்திகளையே கொண்டிருக்கும். கோணேசர் கல்வெட்டில் ஒரு சமூகம் தொடர்பான தகவல்கள் மிகுந்து காணப்படுவது ஒரு முக்கியமான சிறப்பம்சமாகும். இத்தகைய இலக்கியப் பண்பு இலங்கையின் வேறெந்தத் தொல் நூல்களிலும் காணப்படவில்லை.

திரிகோணசல புராணம்

தட்சண கைலாச புராணத்தின் விரிவாக்கத் தொடர்ச்சியே திரிகோணசல புராணம் எனக் கொள்ளலாம். திரிகோணமலைப் புராணம் 20 பாடல்களையும், 1491 செய்யுட்களையும் கொண்டுள்ளது. திருகோணமலை சிறி.மாசிலாமணி முத்துக்குமாரப் பிள்ளை என்பவருடைய கையெழுத்திற் காணப்படுகின்றது. (22) ஈழமண்டலப் புலவர் என்ற நூலைத் தொகுத்த ஆ.முத்துத்தம்பிப் புலவர் திரிகோணசல புராணத்தை மாசிலாமணி முத்துக்குமாரு என்பவர் எழுதியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளியிட்ட காலத்தில் (1879) மாசிலாமணி முத்துக்குமாரு என்பவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளர் கிறிஸ்தோபர் பிறிட்டோ குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் திரிகோணசல புராணத்தை வெளியிட்ட பதிப்பாசிரியர் சண்முகரத்தினையர் (1909) இந்நூல் ஆசிரியர் யார் என்ற விபரம் தெரியவில்லை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திரிகோணசல புராண ஆசிரியர் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த சைவப் புலவர் என்பது ஏற்கப்படுகின்றது. இந்நூலில் உள்ள செய்திகள் அநேகமானவை மரபுக் கதைகளையே கொண்டுள்ளன. மச்சபுராணம், கைலாசபுராணம் என்பனவற்றைத் தழுவிய தகவல்களே இதன் மூலப் பொருள்களாக உள்ளன. திருகோணமலைக்கான தொல் இலக்கிய வரிசையிலே திருக் கோணசல புராணம் முக்கியமானதாகும். திருக்கோணேசர் ஆலய வரலாற்றைத் தொடர்பாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. திருகோணமலை வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கூறும் இலக்கியம் என்பதைவிட ஆலய நெறிகளைத் தொகுத்துக் கூறும் ஒரு தல புராணம் என்பதுவே பொருத்தமானதாகும். (24)

திருக்கரைசை புராணம்

திரிகோணசல புராணம் எழுந்த கால கட்டத்தில் அல்லது சற்று பின்னர் உருவாகியதே திருக்கரைசை புராணமாகும். திருக் கரைசை புராணம் திருகோணமலை மாவட்டத்திலே மகாவலி கங்கைக்கரையிலே கரைசை என்னும் பதியிலே அமைந்த சிவன் கோயிலது (அகத்தியதாபனம்) வரலாற்றையும், மகாவலி கங்கைத் தீர்த்தத்தின் மகிமையையும் கூறுகின்றது. இந்த ஆலயம் அகத்திய ரால் நிறுவப்பட்டதாகச் சமய வரலாறு கூறுகின்றது. திருகோணமலைச் சமூகத்தினது வாழ்வியல் மரபுகளிலே சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. திருக்கரைசைப் புராண ஆசிரியர் யார் என்பது தெளிவாகத் தெரி- வில்லை. இந்நூலை ஈசான சிவாச்சாரியாரின் சீடன் இயற்றினார் என அறியப்படுகின்றது. (25) இப்புராணத்தின் முதற் பதிப்பைச் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவரின் பொழிப்புரையோடு திருகோணமலைத் தமிழறிஞர் வே.அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் 1891 வைகாசி மாதம் வெளியிட்டார். குமாரசுவாமிப் புலவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஈசானச் சிவன் என்றது உமாபதி சிவாச்சாரியாரைப் போலும். சங்கற்ப நிராகரணப் பாயிரத்திலே உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிதம்பரத்திலே தேர் மண்டபத்திலிருந்து மாயாவதி முதலிய சமய- களை வாதஞ்செய்து வென்று வேதசிவாகமப் பொருளைத் தாபித்தார் எனப் பெறப்படுதற்கேற்ப இங்கே மன்றதனில் அகலாதென்றும் விண்டசிவசித்தாந்த வேதாந்தப் பொருள், விளக்கும் விளக்கமாகி எனக் கூறுதலாலும் பின் புராண வரலாற்றிலே கொற்றங்குடி, வாழும் பிராணசரணத் துறுத்திக் கொண்டே எனக் கூறுதலாலும் பெறப்படும். பெறவே இந்நூல் செய்தோர் அவர் சீடர் என்பாருமுள்ளார்.”

எனவே நூலாசிரியர் யார் என்பது தெளிவாகக் கூற முடியாதுள்ளது. திருக்கரைசை புராண ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியாரின் சீடரா அல்லது நேரடிச் சீடரா என்பது குறித்த விளக்கம் தெளிவாக இல்லை. புராணங்களிலே காணப்படும் இலக்கிய நயம் கருதிய வர்ணனைகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இந்நூலை ஒரு வரலாற்று ஆய்வு நூலாகக் கருதுவதைவிடப் புராண இலக்கியமாகக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும்.

தொகுப்புரையாகப் பார்க்கின்ற போது திருகோணமலைத் தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்களிலே தொடர்ச்சியான வரலாற்றுச் சான்றுகள் காணப்படவில்லை. திருகோணமலை வரலாற்றைக் கால ஒழுங்கு நிரலில் தொகுப்பதற்குத் தேவையான வரலாற்று நிகழ்வுகளை திருகோணமலைத் தொல்லிலக்கியங்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் தொடர்ச்சியாக ஆட்சியாளர்களைக் கண்டறிவது சாத்தியமற்றுப் போகின்றது. எனினும், கோணேசர் கல்வெட்டு, தட்சண கைலாச புராணம் என்பன குளக்கோட்டன், கயவாகு மன்னன் குறித்த சில தகவல்களைத் தருவதால் முக்கியம் பெறுகின்றன. மேலும் வன்னியராட்சி, திருகோணமலைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட மரபுகள், கோணேசர் ஆலய நடைமுறைகள் குறித்தும் சில தகவல்களைப் பெறமுடிகின்றது. இந்தத் தகவல்களும் ஆரம்ப காலத்திற்குரியதல்ல. திருகோணமலை குறித்த தொல்லிலக்கியங்கள் தலபுராணங்களாகக் காணப்படுவதால் அரசியற் செய்திகள் அதிக முக்கியத்துவத்தைப் பெறவில்லை. திருக்கோணஸ்வரம் போர்த்துக்கீசரால் அழிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து திருகோணமலையில் குளக்கோட்டனாற் பேணப்பட்ட நிர்வாக முறைகளும், தொழும்பு மரபுகளும் மறைந்துவிட்டன. எனினும் கோணேசர் கல்வெட்டுத் தகவல்களுக்குச் சான்றாக தம்பலகாமப் பற்று சமூக மரபுகள் காணப்படுகின்றன. திருகோணமலையின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றைத் தொகுப்பதற்குத் தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவாக இருப்பதனாலே கல்வெட்டுக்களிலும், பௌத்த பாளி நூல்களிலும் ஆதாரத்தைத் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகளும் விளக்கங்களும்

1. பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன். கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 4, பதிப்பாசிரியர் இ.வடிவேல், 1993
2. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பக் 748
3. அபிதானகோசம் ஆசிரியர் ஆமுத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 1902.

4. கா. சிவசிதம்பர ஜயர் தட்சண கைலாச புராணம், முதற்பதிப்பு 1887

5. இந்நூலின் முதற் பதிப்பு 1887 இல் சிவசிதம்பர ஜயராலே சென்னையிலுள்ள கனாரத்நாகரம் பதிப்பத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. இதன் இரண்டாவது பதிப்பு பு.பொ. வைத்திலிங்க தேசிகர் பருத்தித்துறை கலாநிதி பதிப்பகத்தில் அச்சிட்டு 1916 இல் வெளியிட்டார். முதற் பதிப்பை வெளியிட்ட சிவசிதம்பர ஜயர் கைலாச புராணத்தைச் சிங்கைச் செகராச சேகரன் இயற்றினார் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். 1995 இல் வெளியிடப்பட்ட தட்சணகைலாச புராண வெளியீட்டிலும் அதன் பதிப்பாசிரியர் மேற்கூறிய முடியையே வற்றுத்துகின்றார். “சிங்கைச் செகராசசேகரனாற் பாடப்பட்ட தட்சண கைலாச புராணம் திருகோணஸ்வரம் பற்றிய தல புராணமாகும். சைவராச பண்டிதர் என்னும் குருவின் வேண்டுகோளுக்கு அமையச் சமஸ்கிருத மொழியில் இருந்த மச்சேந்திய புராணத்தைத் தமிழிற் செகராசசேகர மகாராசன் பாடினார். ஜவகை இலக்கணங்களிலும், ஆயுள்வேதம், சோதிடம் போன்ற துறைகளிலும் வித்தகனாகவும் விளங்கிய இவனே ஈழத்தமிழ்க் கவிஞரிற் சிகாமணியாவான். (தட்சண கைலாசபுராணம், பதிப்பாசிரியர் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன், பக். XL)

6. பிரம்ம சிறி பண்டிதராசர் அருளிச் செய்த சிறி தட்சண கைலாச புராணம். பதிப்பாசிரியர் பு.பொ.வைத்திலிங்க தேசிகர், 1916

7. பிரம்ம சிறி பண்டிதராசர் அருளிச் செய்த சிறி தட்சண கைலாச புராணம். பதிப்பாசிரியர் பு.பொ.வைத்திலிங்க தேசிகர், 1916

8. ஈழத்து தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம். தொகுப்பாசிரியர் ஆ. சதாசிவம் பக் 27

9. திருக்கோணஸ்வரம், தொன்மையும் வண்மையும் ஆசிரியர் இ. வடிவேல் பக்கம் 4

10. தட்சண கைலாசபுராணம் பக்கம் XLI

11. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 38
12. மேற்படி பக் 4
13. மேற்படி பக் 2
14. மேற்படி பக் 19

15. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 47

16. இ. வடிவேல், மேற்படி பக். 66

17. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 115
18. மேற்படி பக் 109
19. மேற்படி பக் 26
20. மேற்படி பக் 82

21. கா.இந்திரபாலா, ஈழநாட்டுத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்கள், சிந்தனை, மலர் 2., பக் 40, பேராதனை 1966

22 மாசிலாமணி முத்துக்குமார் என்பவருடைய கையெழுத்துப் பிரதியாக இருப்பதனால் இந்நூலை திரு மா.முத்துக்குமார் என்பவர் எழுதியதாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் பண்டிதர் இ.வடிவேல் அவர்கள் முத்துக்குமார் என்பவர் 1845இல் மூல ஏட்டில் இருந்து பிரதி செய்தார் எனக் கூறுகின்றார். (பண்டிதர் இ.வடிவேல், அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின மலர், திருகோண மலை 1971)

23 திரிகோணாசல புராணம், பதிப்பாசிரியர், ஆசண்முகரத்தினையர், 1909

24 திருகோணமலையைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர் வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் திருக்கோணாசல புராணத்தை எழுதியிருந்தார். அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் விசாலாட்சி விருத்தம், கோணநாயகர் பதிகம், அடைக்கலமாலை, சிறை விடுபதிகம் எழுதியுள்ளார். அத்துடன் அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் திருக்கரைச புராணம், நேரந்திசிங்கன் பள்ளு என்பனவற்றைப் பதிப்பித்தார். அவரால் 1889இல் எழுதப்பட்ட கண்டியரசன் நாடகம் இன்னும் அச்சேறாமல் உள்ளது.

25 வ.அ. இராசரத்தினம், திருக்கரைசை புராணம், இந்து இளைஞர் மன்றம், கட்டைபறிச்சான், 1975. இந்நூல் 1891, 1952, 1975 ஆகிய ஆண்டுகளில் மீளப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

*

- 4 சுண்டு = 1 கொத்து
- 5கொத்து = 1 நாழி
- 2நாழி = 1மரக்கால்
- 24 மரக்கால் = 1 அவணம்
- 240 கொத்து = 1 அவணம்

3

பெருங் கற்காலம்: ஆதிக் குடிகள்

வரலாற்றுக் காலத்திற்கும், வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியே வரலாற்றுத் தோற்றக் காலமாகும். வரலாற்றுத் தோற்றக் காலத்தின் இறுதிக் கால கட்டத்தையே பெருங்கற்காலம் என வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் வரலாற்றுக் காலம் குறித்த கால பகுப்பில் வரலாற்றாய்வாளர்களிடம் ஒரு உறுதியான கருத்து ஒற்றுமை இல்லாத போதும் கி.மு 5 - கி.மு 3 நூற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியை இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலமாகக் கருதப்படுகின்றது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால ஆய்வில் மனிதன் பாவித்த கருவிகளும், பாவனைப் பொருட்களும் காலக் கணிப்பை வகுப்பதில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. கற்காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்த கருவிகளின் பாவனை வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் பழைய கற்காலம், இடைக் கற்காலம், புதிய கற்காலம் என மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. கற்காலப் பகுதியின் ஒரு பகுதியான இடைக் கற்காலம் கி.மு 1000 ஆண்டளவில் முடிவறுவதால் இதற்கும் ஈழத்தின் வரலாற்றுக்கால முதல் மன்னனாகிய தேவநம்பியதீசன் ஆட்சிக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலமே (கி.மு 1000-கி.மு 250) பெருங் கற்காலமாகின்றது. இக் காலத் தொல்லியற் சான்றுகளை இலங்கை, இந்திய வரலாற்றாய்வாளர்களினால் பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரம் என அழைக்கப்படுகின்றது. வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் ஒரு இலட்சத்து இருபத்தையாயிரம் ஆண்டு கால அளவில் தோற்றம் பெற்றதாகக் கணிப்பிட்டுள்ளார்கள்.(1) இந்தியாவில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் சுமார் ஐந்து இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவாகியதாகக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தென்னிந்திய அகழ்வுகளில் கிடைத்த ஆதாரங்களின் மூலம் கேரளம் தவிர்ந்த தென் மாநிலப் பரப்புகளில் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு கி.மு 1000ம் ஆண்டளவில் தோற்றம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கையில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளும் கி.மு 1000ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு தோற்றம் பெற்றிருந்ததை உறுதி செய்துள்ளது.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் பெருங் கற்காலம் என்றால் என்ன என்ற விளக்கம் அவசியமாகின்றது. இடைக் கற்கால சமூகத்தில் இறந்தோரை அடக்கம் செய்வதற்காகப் பெரிய கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமைச் சின்னங்களை உருவாக்கியதால் அக்காலப் பகுதியைப் பெருங் கற்காலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. ஈமைக்

கல் பல வடிவங்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. ஈமைச் சின்னங்களாகப் பயன்படுத்திய பெரிய கற்களின் அமைப்பின் அடிப்படையில் கல்மேசை, கல்லறை, நடுகல், கல்வட்டம், கந்திட்டை போன்ற பெயர்களைப் பெற்றன. மேலும், பெருங்கற்காலச் சமூகத்தில் கற்குவியல், கற்சதுக்கம் என்பனவும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எனினும் இக் கால மக்கள் முழுக்க முழுக்க கற்களால் மட்டும் தமது ஈமைச் சின்னங்களை அமைக்கவில்லை. தாழிகளிலும், குழிகளிலும், இறந்தோரை அடக்கம் செய்தவர்களும் இவர்களேயாவர். எனினும் இக் கலாச்சாரத்திற் பெருங் கற்களாலான ஈமைச்சின்னங்களே அதிகம் காணப்பட்டதால், இது பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரம் எனப் பெயர் பெற்றது.(2) முதுமக்கள் தாழி என்பது இறந்த ஒருவரின் உடலைப் பெரிய அகன்ற பாணைக்குள் வைத்து அதனுடன் இறந்தவர் பாவித்த பொருட்களும், உணவுகளும், தானியங்களும் வைக்கப்பட்டு அடக்கம் செய்தலாகும். இதனால் இம் மரபை ஈமைத்தாழி எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இந்த அடக்க முறையில் பெருங்கற்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. ஈமைச்சின்னங்களாக பெருங்கற்களைப் பயன்படுத்தும் பண்பாடு உலகின் பல பாகங்களில் பின்பற்றப்பட்டிருப்பதை தொல்லியல் ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டிய போதும், உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் காணப்படும் பெருங்கற்கால உடல் அடக்க பண்பாடு வேறுபட்ட காலகட்டங்களிலேயே நிகழ்ந்திருப்பது மிக முக்கியமான விடயமாகும்.

இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகள் விஜயனின் வருகைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நாகரீக மடைந்த ஒரு சமூகம் இலங்கையில் வாழ்ந்ததை உறுதி செய்கின்றது. இந்த முது மக்கள் தாழி அடக்க முறை கி.மு. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நடைமுறையிலிருந்தது என டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த முதுமக்கள் தாழி திராவிடரது அடக்க முறை எனக் கருதப் படுவதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளது. முதுமக்கள் தாழி குறித்த குறிப்புக்கள் புறநானூறு, தொல்காப்பியம் நற்றிணை போன்ற தொல் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றது. முதுமக்கள் தாழியைப் புறநானூறு ஈமைத்தாழி எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அடுத்து திராவிடர்களது பாரம்பரிய நிலப் பரப்பான தாமிரபரணி ஆற்றோரத்திலும், தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் ஆதிச்சநல்லூர், தஞ்சாவூர், பல்லாவரம், பழனி, செங்கமேடு, சேத்துப்பாளையம், அழகர்மலை, அமிர்தமங்கலம், திருக்காற்புலியூர், சிதம்பரம், பிரம்மகிரி, பேணகல் ஆகிய இடங்களிலும் பெருங் கற்கால பண்பாட்டு மையங்கள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மட்டும் சுமார் நூற்றிப் பதினான்கு ஏக்கர் நிலப் பரப்பில் ஈமைத்தாழிகள் புதைக்கப்பட்டிருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. ஆதிச்ச நல்லூர், சித்தூர் போன்ற

இடங்களிலும் முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இத்தகைய முதுமக்கள் தாழியே இலங்கையில் புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொன்பரப்பி மற்றும் குஞ்சுப்பரந்தன், மாந்தோட்டை, அநுராதபுரம் ஆகிய இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஆதிக்க நல்லூருக்கு எதிரேயமைந்த மாந்தையும், பொம்பரிப்பும் (பொன்பரப்பி) ஒரே பிராந்தியம் எனக் கூறக்கூடியவற்றிற்கு இப் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டில் அதிக ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. முது மக்கள் தாழிகள் இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனைக்கோட்டை, பரந்தன், இப்பன்கடுவ, பத்திய கம்பளை, கல்மனை, கித்துல்கல், குரவித்தை பத்தொம்பலென்ன முதலான பகுதிகளில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகள் திராவிட மக்களது குடியிருப்புக்கள் பரந்து நிலைத்திருந்தமையைச் சுட்டுகின்றன.(3) பொன்பரப்பிப் பகுதியிலும், தென்னிந்தியாவிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட இத்தாழிகளை நோக்கும் போது தென்னிந்திய மக்களின் சந்ததிகள் பொன்பரப்பிப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தமை புலனாகின்றது. நாற்பது அடி நீளமும் எட்டடி அகலமுங் கொண்ட நிலப் பரப்பில் நாலடி உயரமுள்ள பன்னிரண்டு தாழிகள் நிலத்திலிருந்து ஒரு அடி ஆழத்தில் புதைத்திருந்தமையை பொன்பரப்பி ஆய்வில் காணக் கூடியதாக உள்ளது.(4) தமிழகத்தில் கண்டறியப்பட்ட ஈமைத்தாழிகள் ஐந்தரை அடி உயரமும் ஒன்பது அடிச் சுற்றளவும் கொண்டுள்ளன. எனவே தொல் பொருள் ஆய்வுகளின் ஆதாரங்கள் மூலம் ஒரே பண்பாடுடையத் திராவிட மக்கள் வங்கக் கடலின் இரு புறங்களிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்ற அறிவுபூர்வமான முடிவுக்கு வரமுடிகின்றது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குச்சவெளி, கொட்டியாரம் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற தொல்லியல் ஆய்வுகளிலும் பெருங் கற்காலத்திற்குரிய தொல்லியற் சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. இலங்கையின் கிழக்குக்கரையில், வடமேற்குக் கரை போன்று பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக்கான அதிகளவு தடயங்கள் காணப்படாவிட்டாலும், இங்கு கிடைத்த அச்சுக் குத்தி நாணயங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்திற் குச்சவெளியிற் கிடைத்த கறுப்புச் சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள கதிரவெளியிற் கிடைத்துள்ள பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரத்திற்குரிய, கல்மேசை, கல்லறை போன்றன இப் பகுதியிலும் வரலாற்றுதய கால மனிதனின் நடமாட்டங் காணப்பட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.(5) இலங்கைச் சமூகத் தோற்றத்தின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களாகக் கருதப்படும் பெருங்கற்காலச் சமூகத்தினர் கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை, வல்லிபுரம், பூநகரி, மாந்தை, முல்லைத்தீவு, புத்தளம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பொம்பரிப்பு (பொன்னரிப்பு), அநுராதபுரம், களனி, கதிர்காமம், கிழக்கே முன் குறிப்பிடப்பட்ட குச்சவெளி, கொட்டியாரம், கதிரவெளி, நீங்கலாக

படியகம்பளை, குருக்கல்கின்ன, வெல்லாவ ஆகிய பகுதிகளிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பெருங் கற்காலத்திற்குரிய ஆய்வுகள் பரந்தளவு மேற்கொள்ளப்படாத காரணத்தால் திருகோணமலை மாவட்ட ஆதிக்குடிகள் குறித்து விரிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. இலங்கையின் வேறு இடங்களில் தொல்லியலாளர்கள் காட்டிய ஆர்வம் திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கு காட்டப்படவில்லை. எனவே வேறு இடங்களில் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த அதே பண்பாட்டுக்குரிய மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை தெரிந்து கொள்வதன் மூலம் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த பெருங்கற்காலச் சமூகத்தினர் குறித்த சில வினாக்களுக்கு விடைகளைத் தேட முடியும். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த பெருங்கற்காலச் சமூகத்தினரது பண்பாட்டைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அந்த கால கட்டத்தில் இலங்கையிலும், தென்னிந்தியாவிலும் வாழ்ந்த பெருங்கற்காலச் சமூகம் தொடர்பான அறிவு மிக அவசியமானதாகும். ஏனெனில், இலங்கை மற்றும் தென்னிந்தியப் பெருங் கற்காலச் சமூகத்தினரது தொல்பெருட் சிதைவுகள் மூலம் இவர்கள் ஏறத்தாள ஒரே பண்பாட்டை உடையவர்களாக விளங்கியிருக்கின்றார்கள் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. எனினும் சில வேறுபாடுகளும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்திய அகழ்வுகளின் மூலம் பெருங்கற்காலச் சமூகத்தினர் இரும்பையும் செம்பையும் பயன்படுத்தியிருப்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை புதிய கற்காலத்தின் ஒரு பரிணாமத் தொடர்பாகவே பெருங்கற்காலத்தை அறிய முடிகின்றது. எனினும் கி.மு 1000 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட பெருங்கற்கால மக்களுடைய ஒரு சமூக அமைப்பிற்கான அடிப்படைக் கட்டுமானங்கள் தெளிவாக அடையாளங் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

கி.மு 1000-கி.மு 500 இடைப்பட்ட பெருங் கற்கால முன்னரைக் காலப் பகுதியில் எழுத்தின் உபயோகத்தினைத் தவிர, மட்பாண்டம் செய்வதற்கான குயவச் சக்கரம், இரும்பின் உபயோகம், கல்லறை மயானப் பகுதி, நெற் செய்கை, செயற்கைக் குளம், குடியிருப்புப் பகுதி என்பன கண்டறியப்பட்டிருந்தன. குயவச் சக்கரத்தின் கண்டுபிடிப்பானது மட்பாண்டங்களின் உற்பத்திக்கும் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியதுடன், மிகப் பரந்தளவில் காணப்பட்டிருந்த பெருங்கற் காலக் குடியேற்றங்களிடையே போக்குவரத்து ஏற்படவும் காரணமாகியது.(6) பெருங்கற்காலக் காலாச்சாரத்திற்குரிய மக்களே இலங்கையின் நீர்ப்பாசனப் பண்பாட்டைத் தோற்றுவித்தவர்கள். மந்தை வளர்ப்பு, வேளாண்மை என்பன மூலம் ஒரு நிலையான பண்பாட்டைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை அகழ்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. எனவே பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரச் சமூகத்தினரின் வாழ்க்கை முறையில் நிலமானது

பயிர்ச்செய்கை நிலம், குளம், மயானம், ஊர் என நான்கு பிரிவுகளாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. பெருங்கற்கால மக்களிடையே காணப்பட்ட சமூக அமைப்பில் நகரம் முக்கியம் பெற்றிருந்தது. குளங்கள் தேவைக்கு ஏற்ப செயற்கையாக அமைக்கப்பட்டு பயிர்ச்செய்கைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மதவழிபாடு முதிர்வுநிலை அடையும் காலப்பகுதியில் இந்து மத கோட்பாடுகளில் கூறுவது போல தலம், தீர்த்தம் என்பன தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்சூறப்பட்ட நிலப் பயன்பாட்டுப் பகிர்வு முறை தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது. இதனால் தான் பண்டைய கிராமங்களில் தீர்த்தம், தலம் என்பன முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன. திருகோணமலைக் கரையோரக் கிராமங்கள் அனைத்திலும் இந்து ஆலயங்கள் தோற்றம் பெற்றதோடு சிறு குளங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. கட்டுக்குளம் பற்றில் காணப்படும் குளங்கள் தலங்களுடன் தொடர்பாகக் காணப்படுகின்றன. குளங்களை ஒட்டிக் காணப்படும் வேம்பு, கடம்பு, ஆல் போன்ற பெரு விருட்சங்கள் பெருங்கற்காலச் சமூக மரபுகளின் வெளிப்பாடுகளே. பெருங்கற்கால சமூக மக்களான இயக்கர், நாகர் வழிபாடுகளில் விருட்சம் முக்கியம் பெற்றிருந்தது. விருட்ச வழிபாடு காலப்போக்கில் தெய்வங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. முருகனுக்கும், கடம்புக்கும் இந்த வழியிலேயே தொடர்பேற்படுத்தப்பட்டது.

குச்சவெளி அகழ்வில் கண்டறியப்பட்ட கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் ரோம நாட்டு கறுப்பு, சிவப்பு மட்பாண்டங்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. ரோம உள்ளூர் வணிகப் பண்ட மாற்றுக்கள் அக்காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். பெருங்கற்காலத்தில் ஆரம்பித்த வெளிநாட்டு வணிக உறவே பின்னர் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. குச்சவெளி, திரியாய், கொட்டியாரம், முல்லைத்தீவு என்பன வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்து வெளிநாட்டு வணிகர்கள் வந்து செல்லும் மையங்களாக இருந்திருக்கின்றன. முல்லைத்தீவில் கிடைத்த இலக்கமி நாணயங்களும், நிலாவெளியில் கண்டறியப்பட்ட இலக்கமி உருவமும் வணிகப் பரிமாற்றங்களையே விளக்குகின்றன. திரியாய்ப் பாறைக் கல்வெட்டில் வணிகர்கள் குறித்த செய்தி பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் அரிக்கமேட்டில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வில் ரோமருடைய திராட்சை மதுரசப் பாவனைக்கான அம்போறா கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எனவே ரோமருக்கும், திருகோணமலைப் பெருங் கற்கால மக்களுக்கும் இடையில் வணிகத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்க கூடும். எனினும் மார்தா பிறிக்கெற் ரோம மட்பாண்டங்கள் தமிழத்தில் இருந்து இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டதாகக் கூறுகின்றார்.(7) விமலா பேக்லேயின் ஆய்வின் பிரகாரம் ரோம ரவுலெற் நெற் மட்பாண்டங்களுக்கும் பெருங்கற்காலத்தில் பாவனையில் இருந்த கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாத்திரங்களுக்கும் இடையே பெரிய ஒற்றுமை இருப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டது. ரோமரினால் உருவாக்கப்பட்ட ரவுலெற்றெற்

மட்பாண்டங்கள் உருவாகுவதற்குப் பெருங்கற்கால கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் காரணமாக இருந்திருக்கிறது என இனங்காணப்பட்டது.(8) தென்னிந்திய பெருங்கற்கால மக்கள் கடற்போக்குவரத்து நாகரீகத்தைத் தெரிந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு ஈமைத்தாழியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள கடல் உயிரினங்களின் எச்சங்கள் சான்றாக உள்ளன. ஈமைத் தாழிகளில் பெரும் சுறாக்களின் எலும்புகள் காணப்படுவதால் பெருங்கற்கால மக்கள் சடலோடும் அறிவைப் பெற்றிருந்திருக்கின்றார்கள். எனவே கிழக் கிலங்கைக் கரையோரப் பெருங்கற்காலச் சமூகத்துடன் தென்னிந்திய பெருங்கற்காலச் சமூகம் தொடர்பு கொண்டிருந்ததன் மூலம் வணிகப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கும் என்பது ஏற்கக் கூடியதே. எனினும் மிக விரிவான தொல்லியல் ஆய்வுகள் இன்றி திருகோணமலை மாவட்ட பெருங்கற்காலச் சமூகம் குறித்த விபரங்களைத் தருவதில் பல தடைகள் உள்ளன. விஜயனின் வருகைக்கு முந்திய பெருங்கற்காலச் சமூகம் தொடர்பான ஆய்வுகள் செய்யப்படாமைக்கு இலங்கையில் தமிழர்கள் பூர்வ குடிகள் என்ற கருத்து உறுதியாகிவிடும் என்ற அச்ச உணர்வே காரணமாகும்.

திருகோணமலை மாவட்ட அகழ்வுகள் இன்னும் திருப்திகரமாக நடத்தப்படாத சூழ்நிலையிலும் கிடைக்கப் பெற்ற பெருங்கற்கால தொல்பொருளியல் எச்சங்கள் மூலம் இந்தப் பண்பாட்டுக்குரிய மக்கள் குறித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை உருவாகின்றது. குச்சுவேளி, கொட்டியாரப்பற்று ஆகிய பகுதிகள் உள்ளிட்ட இலங்கையின் பெருங்கற்காலச் சமூகம் குறித்த தேடுதலில் இன அடையாளம் முக்கியம் பெறுகின்றன. இலங்கை வரலாற்றின் இனச் சர்ச்சைகளின் அடிப்படைக் கூறுகளான ஆரிய, திராவிடர்களின் முதன்மை குறித்த சர்ச்சைகளில் பெருங்கற்காலச் சமூகத்தின் பங்களிப்பு குறித்த ஆய்வு முக்கியம் பெறுகின்றது.

இயக்கர்கள்

இலங்கையின் ஆதிக் குடிகளாகக் கருதப்படும் இயக்கர், நாகர் குறித்த விரிவான தகவல்கள் கிடைக்காத போதும், இலங்கையின் நாகரீகத்தின் ஆரம்ப கர்த்தாக்கள் என்ற முறையில் அவர்கள் குறித்த ஆய்வு அவசியமாகின்றது. சிங்கள வரலாற்றாய்வாளர்கள் இயக்கர், நாகர் குறித்து பல முரண்பாடான கருத்துக்களை முன் வைத்துள்ளார்கள்.

மகாவம்சத்தின் பிரகாரம் புத்தர் ஞானம் பெற்று ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பின்னர் இலங்கை வந்தார். அப்பொழுது இலங்கையில் இயக்கர்கள் பரந்து வாழ்ந்தனர்.(9) விஜயனின் வருகையின் போது இயக்க குல இராணி குவேனியைச் சந்தித்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. கி.மு 543இல் விஜயனின் இலங்கை வருகை அமைந்ததாகக் கூறும் மகாவம்சம் விஜயனின் வருகையின் போது

காளிசேனன் என அழைக்கப்பட்ட இயக்கர் குல அரசன் ஆட்சி செய்தான் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. காளிசேனன் குறித்து குவேனி மூலம் தகவல் அறிந்த விஜயன் ஒரு திருமணக் கொண்டாட்டத்தில் இயக்கர் குல அரசனான காளிசேனைத் தந்திரமாகக் கொலை செய்துவிட்டு ஆட்சியைப் பிடித்தான் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது.

இயக்கர்கள் தாமிரபரணிப் பிரதேசம் என அழைக்கப்படும் பகுதியில் செறிவாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். இயக்கர்கள் சிறிஸ்தவத்து என்னும் நகரில் பெருமளவு வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. எனினும் இயக்கர்கள் திரிகூடம் இலங்காபுரி, அரித்தகரி, யக்குரல், லக்கல், விந்தனை, மகியங்கனை, தூமரமக்க என்னும் இடங்களிலும் வாழ்ந்ததாக அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன.(10) அருவியாற்றுக்கும், மகாவலி கங்கைக்கும் தெற்கே உள்ள மேற்குறிப்பிட்ட இலங்கையின் புவியியற் பிரதேசமே தாமிரபரணி என்று கணிக்கப்படுகின்றது. இராமாயணமும் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளான இயக்கர்கள் குறித்துக் கூறுகின்றது. மகாவம்சத்தின் பிரகாரம் புத்தர் இலங்கை வந்தபோது மகாநாகா தோட்டத்தில் குழுவியிருந்த இயக்கர்களைச் சந்தித்து பயங்களைப் போக்கி இரட்சித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.(11) இயக்கர்கள் இயற்கை வழிபாட்டைப் பின்பற்றியிருந்தனர். இயக்கர்களின் மர வழிபாட்டு முறை சிறப்பாக அடையாளங் காணப்படுகின்றது. இயக்க வழிபாடு அக்காலத்தில் பரவியிருந்த இயற்கை வழிபாட்டின் ஓரம்சம் என்பது உறுதி. ஆரம்பத்தில் கட்டப்பட்ட தாதுகோபுரங்கள் இயக்க வழிபாடு செல்வாக்குப் பெற்ற இடங்களில் தான் உருவாகியிருக்க வேண்டும்.(12) இயக்கர்கள் நீர்ப்பாசனத்தில் அதிக ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உண்டு. இயக்கர்களே பொலநறுவைக் காலத்திலும் பல நீர்ப்பாசனத்திட்டங்களை இயக்கியவர்கள். இலங்கையில் காணப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான குளங்களையும், ஆறுகளையும் நீர்ப்பாசனத்திற்குத் தயார் செய்தவர்கள் என்ற வகையில் இலங்கையின் ஆதிக் குடிகளான இயக்கர்களும், நாகர்களும் ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதுவதற் தவறில்லை. இலங்கையில் வாழ்ந்த இயக்கர்களுக்கும், கேரளத்து சாக்கியர்களுக்கும் ஒரே சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்களவில் பண்பாட்டுத் தொடர்பு காணப்படுகிறது.

நாகர்கள்

இயக்கரைப் போன்றே நாகர்களும் ஈழத்தின் ஆதிக் குடிகள் ஆவர். எனினும் வழிபாட்டில் இயக்கர்களைவிட நாகர்கள் வேறுபட்டிருந்தனர். நாகர்கள் நாக வழிபாட்டுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றார்கள். எனினும் கலாநிதி சேவியர் நாகர்கள்

நாக வணக்கத்துடன் மர வழிபாட்டையும் பின்பற்றியதாகக் கருதுகின்றார். எனினும் நாகர்களின் வழிபாட்டு முறை இந்து மத வழிபாட்டு மரபுகளில் இயல்பாகவே கலந்து கொண்டது. எனவே நாகர்களை இந்து மதத்துடன் தொடர்புடையவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.(13) நாகர்களின் குடிப்பரம்பலானது ஈழத்தில் பரவிக் காணப்பட்டதாக கருதப்பட்ட போதிலும், நாகதீபம் என்னும் பகுதியில் அதிகளவு வாழ்ந்ததாக கருதப்படுகின்றது. நாக அரசர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட இரத்தின சிம்மாசனம் தொடர்பான முரண்பாட்டைத் தீர்க்கப் புத்தர் நாகதீபம் வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. (14)

இலங்கையின் ஆதிக் குடிகளான நாகர்கள் குறித்து மகாவம்சம் மாத்திரமல்ல தீபவம்சத்திலும் குறிப்புகள் உண்டு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குரிய சீனாவைச் சேர்ந்த நாடு காண் பயணி பாஹியான், மற்றும் 7ம் நூற்றாண்டுக்குரிய நாடு காண் பயணியான ஹ் ஆன் திலாங் ஆகியோர் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் குறித்து கூறியிருக்கின்றார்கள். பாஹியானின் பயணக் குறிப்பில் இலங்கையில் நாகர்கள் வாழ்ந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவருடைய குறிப்பில் நாகர்கள் வெளிநாட்டு வணிகர்களுடன் வணிகத்தில் ஈடுபட்டதாக கூறப்படுகின்றது. இலங்கைக்கு மகிந்த தேரர் வருவதற்கு முன்பாகவே எண்ணங்களை வரி வடிவத்தில் வெளிப்படுத்தும் கலை உருவாகியிருந்தது. அவ் வகையில் கி.மு 5ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கரையோரப் பிராந்தியங்களிலிலேயே முதலில் வரி வடிவத்திற்கான தேவை உணரப்பட்டது. இந்த வகையில் நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த பெருங்கற்கால மக்கள் கூட்டத்தினரே இலங்கையில் முதலில் வரிவடிவ வழக்கினை ஆரம்பித்து வைத்தனர். குச்சவெளியில் காணப்பட்ட கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டத்திலும் வரிவடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.

அனுராதபுர இராச்சியம் உருவாகுவதற்கு முன்னரேயே நாகர்கள் நாகதீப அரசை உருவாக்கிவிட்டார்கள். திருகோணமலை மாவட்டத்திலோ அல்லது ஏனைய இடங்களிற் காணப்பட்ட நாக அரசுகள் ஏன் எழுச்சி பெறவில்லை என்ற கேள்வி உருவாகின்றது. இலங்கையில் காணப்பட்ட நாகர்களுடைய அரசுகள் சிற்றரசுகளாக சிதறிக் காணப்பட்டனவே தவிர ஒரு இராச்சியமாக உருவாகியிருக்க வில்லை. நாக அரசுகள் இராச்சியமாக உருவாகாமல் அனுராதபுர அரசின் மேலாணைக்குள் கொண்டுவரப்படுவதற்குப் பௌத்த மதம் முக்கிய காரணமாக இருந்தது. இலங்கையில் மைய அரசு உருவாகுவதற்குப் பௌத்தமே தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது. இந்நிலையில் அனுராதபுர அரசின் தோற்றத்திற்கான காரணங்களைத் தெரிந்து கொள்வது நன்று. இலங்கையில் கண்டறியப்பட்ட ஆரம்ப கால பிராமிச் சாசனங்கள் மூலம் பௌத்த சங்கத்திற்குக் குகைத் தானங்கள், வாவித் தானங்கள், பயிர்ச்செய்கை நிலங்கள்

அளித்ததை அறிய முடிகின்றது. பெருங் குளங்கள், வாடிகள் மூலம் பெரும் நெற் சாகுபடி ஏற்பட்ட காரணத்தினால் உபரி உற்பத்தியும், ஒன்றிணைக்கப்பட்ட சொத்துக்களும் நாளடைவில் ஒரு பலமான அரசின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன. நாகர்களுடைய அரசு எவ்வாறு சிதறிப் பரந்து காணப்பட்டதோ அதே போன்றே விஜயனின் வருகைக்குக் முன்பாக காணப்பட்ட வழிபாடுகளும் தேசிய மயப்பட்டதாகக் காணப்படவில்லை. அனுராதபுரத்தை மையப்படுத்தி உருவாகி ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பௌத்த மகாசங்கத்தின் சொத்தை தளமாகக் கொண்டு உருவாகிய அரசின் பாதுகாப்பு அவைணப்புக் குள் பௌத்தமதம் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. எனவே இதுவரை இலங்கையில் காணப்பட்ட நாக, இந்து வழிபாட்டை விட பௌத்தம் பலமான ஒரு தளத்தில் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது.

இதுவரை கிராமங்களின் எல்லைப் பகுதிகளில் குகைக்குள் வாசம் செய்த பௌத்த குருமார்கள் மக்களின் குடியிருப்புக்களின் மத்தியில் பௌத்தப் பள்ளிகளை உருவாக்கத் தொடங்கினார்கள். பௌத்த துறவிகள் மக்களுக்கும், அரசனுக்கும் இடையில் சமூக உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். இந்தக் காலகட்டத்திலிருந்து பௌத்தம் ஒரு அரசுச் சார்பான மதமாக இலங்கையில் தோற்றம் பெறத் தொடங்கியது. அரசின் ஆதரவைப் பெற்ற பௌத்த மதத்தின் செல்வாக்கினால் இயக்கர், நாகர்களின் ஒரு பகுதியினர் பௌத்தர்களாக மதம் மாறிக் கொண்டனர். இந்த மதமாற்றம் காரணமாக நாகர்களின் நாக வழிபாட்டுச் செல்வாக்கு பௌத்த மதத்திலும் புகுந்து கொண்டது. ஐந்து தலை நாகத்தின் படத்தின் கீழ் கௌதம புத்தர் தியானத்தில் இருப்பது போன்ற உருவம் தோற்றம் பெற்றதற்கு நாக வழிபாடே காரணமாகும். இன்றும் சிங்கள பௌத்தர்களின் மத்தியில் காணப்படும் நாக வழிபாட்டிற்கு நாகர் காலப் பண்பாடே காரணமாகும். இலங்கையின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த நாகச் சிற்றரசுகள் பௌத்த மத ஒழுங்கமைப்பு போன்று ஒரு கட்டமைப்பை உருவாக்கவில்லை. வட இந்தியாவில் பெருவளர்ச்சி பெற்றிருந்த இந்து மதக் கட்டமைப்பிற்கு எதிராக பௌத்தம் வளர வேண்டிய தேவை இருந்த காரணத்தால் பௌத்த மதக் கட்டமைப்பானது மிகப் பலம் பொருந்தியதாக இருந்தது. ஆனால் திருகோணமலை உட்பட இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களில் உருவாகிய நாகச் சிற்றரசுகளுக்குப் பலமான கட்டமைப்பையோ, அன்றி நிர்வாக ஒழுங்கமைப்பையோ கொண்டிருக்க வேண்டிய தேவை உருவாகவில்லை. பௌத்தம் இலங்கைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட போது மத ஒழுங்கு நிரலில் பௌத்த மத குருமார்கள் அதிகாரங்களையும், கடமைகளையும் பகுத்து வைத்திருந்தார்கள். இதுவே சிதறியிருந்த மக்களையும், அரசுகளையும் வெற்றி கொள்ள உதவியது. இந்த அடிப்படையில் தான் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தோற்றம் பெற்றிருந்த பெருங்கற்காலச் சமூக அரசுகளின் தோற்றத்தையும், வீழ்ச்சியையும்

ஆராய வேண்டும். எனவே திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உருவாகியிருந்த ஆதிச் சமூகத்தின் சமூகக் கட்டமைப்புகள் சிதறின. எனினும் நாக மத வழிபாட்டு மரபுகள் பௌத்தத்திலும், இந்து மதத்திலும் ஊடுருவியது. இதற்கான சான்றாதாரங்களைச் சூளவம்சத்தில் காணலாம்.

நாகர்களுடைய செறிவான வாழிடப் பகுதியே நாக தீபம் என அடையாளங்காணப்படுகிறது. எனினும் பொதுவாக இலங்கை வரலாற்றாய்வாளர்களிடையே நாகதீபம் என வரையறை செய்யப்படும் இடம் குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. ஏனெனில், நாகதீபம் குறித்து தகவல் தரும் மகாவம்சத்திலோ அல்லது வேறு எந்த வரலாற்று நூலிலோ நாகதீபம் இட அமைவு குறித்து விளக்கம் இல்லை. நாகதீபம் என்பதை யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பமாக சில ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். வேறு சில ஆய்வாளர்கள் இலங்கையின் வட மேற்குப் பிரதேசத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதுகின்றார்கள். தென் இலங்கையில் உள்ள மகாகமத்தில் உள்ள திஸ்ஸவீவா என்னும் இடத்தில் உள்ள ஆண் காகத்திற்கும், மணி நாகதீவில் வாழ்ந்த பெண் காகத்திற்கும் திருமணம் நடந்ததாக கி.பி. 14ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிங்கள மொழி இலக்கியமான சமதாலங்காரா என்ற நூலில் ஒரு ஐதீகக் கதை உள்ளது. இங்கு மணிநாகதீவு அல்லது மணிநாகதீபம் என்பது ராஜவலிய என்ற நூலின்படி கந்தரோடையைக் குறிக்கிறது. இருப்பினும் மணிநாக தீபம் என்பது யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதையும் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது அறிஞர்களின் வாதமாகும்.(15) ஆனால் முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக கருதப்படும் தொலமியின் வரைபடத்தின் பிரகாரம் நாகதீபம் இலங்கையின் வட கிழக்குப் பகுதியில் உள்ளதாக கருதப்படுகிறது. கோணேஸ்வரம் நூலின் ஆசிரியர் செ.குணசிங்கம் அவர்களின் கருத்து சில தெளிவான விளக்கங்களைத் தருகின்றது.

“ஆனால் தொலமியின் படத்தில் உள்ள குறிப்பில் மாத்திரமன்றி வலாஹஸ்ஸ என்ற ஜாதக நூலிலும் நாகதீவு வட கிழக்கே அதாவது திருகோணமலைக் குடாவைச் சேர்ந்த பகுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நாகதீவின் எல்லைபற்றி மேலே தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களில் எது சரியானது, எது பிழையானது எனக் கூறுவது கஸ்டமாக இருந்தாலும், நாகதீவு எனப்பட்டது இலங்கையின் வடபகுதி (கிழக்கு, மேற்குப்பகுதி உள்பட) முழுவதையும் உள்ளடக்கியிருந்தது, என்றும் அதன் தென்னெல்லையை நிச்சயித்துக் கொள்ளல் தற்போதைய நிலையில் முடியாததென்றும் கூற முடியும். மேற்படி கருத்தின் அடிப்படையில் நாகர் எனப்பட்டோர் ஆரம்பகாலத்தில் திருகோணமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்றும் அவர்கள் நாகவழிபாட்டை மேற்கொண்டிருந்திருப்பார்கள் எனவும் கூறலாம்.,.(16)

நாகதீபம் குறித்த சர்ச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தொலமியின் வரைபடம் தொடர்பான விளக்கம் ஓரளவு உதவுகின்றது. லூயிஸ் என்பவர் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பதினேழாம் ஆண்டு நடைபெற்ற கலந்துரையாடலின் போது, பிரித்தானிய சுவடிகள் காப்பகத்தில் இருந்து முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய தொலமியினால் தயாரிக்கப்பட்ட பழைய படத்தின் பிரதியை ஆதாரமாகக் காட்டி நாகதீவானது மகாவலி கங்கைக்கு வடக்கே நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் காணப்படுகிறது என்று வாதிட்டார்.(17) தொலமியின் படக்குறிப்பிலிருந்து மாத்திரமல்ல வலாஹஸ்ஸ என்ற ஜாதக நூலிலும் நாகதீவு வடகிழக்கே அதாவது திருகோணமலைக் குடாவைச் சேர்ந்த பகுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.(18) நாகதீபத்தின் வரையறை குறித்து வரலாற்று ஆய்வாளர்களிடத்து ஒருமித்த கருத்து இல்லாது போனாலும், ஈழத்தின் வடபுலத்தை குறிப்பாக புத்தளம் - கொட்டி யாரக் குடாவிற்கு மேலுள்ள வட புலத்தை நாகதீபமாக கருதுகின்றார்கள். இந்த எல்லைக்குள் திருகோணமலைப் பிரதேசமும் உள்ளடங்குகின்றது என்பது ஏற்கக் கூடியதே.

நாகர்கள் குறித்த சர்ச்சைகளில் அவர்கள் மானிட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களா அல்லது இல்லையா என்பதே மிக முக்கிய கேள்வியாகக் கருதப்படுகின்றது. பரணவிதான உள்ளிட்ட பல சிங்கள வரலாற்றுத்துறையினர் நாகர்களை மனிதர்களாக ஏற்கவில்லை. இதுபற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்ட மென்டிஸ் நாகர்களை அமானுசராகவே கருதுகின்றார். பரணவிதான உள்ளிட்ட பல சிங்கள வரலாற்றுத்துறையினர் விஜயனின் வருகையுடன் தான் இலங்கைத் தீவில் மனிதக் குடியேற்றம் உருவாகின என்பதை உறுதிப்படுத்த இத்தகைய கருத்துக்கள் அவர்களுக்கு தேவைப்படுகின்றன. நாகர்களை இலங்கையின் ஆதிக் குடிகளாக எற்பதன் மூலம் இலங்கையின் ஆதிக் குடிகள் திராவிடர்கள் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றுவிடும் என்ற அச்ச உணர்வு பல சிங்கள வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு உண்டு. அத்துடன் இந்து மதத்தின் உட்கூறுகளாகக் கருதப்படும் விருட்ச வழிபாடு, நாக வழிபாடு என்பனவற்றையும் ஏற்க வேண்டிய தேவை ஏற்படும். வரலாற்றாசிரியர் சேனக பரணவிதான நாகர்கள் குறித்துக் கூறும் கருத்தே அவருக்குப் பின்வந்த சிங்கள வரலாற்றாய்வாளர்களினாலும் பின்பற்றப்படுகிறது.

“நாகர்களைப் பாளி இலக்கியங்களில் மனித வர்க்கமாக காட்டப்படவில்லை. நாகர்கள் பாம்பின் தோற்றத்தையும் நிலத்தின் கீழ் வாழும் பண்பையும் கொண்ட மனித வர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஜீவன்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் விரும்பியபோது விரும்பிய உருவம் எடுக்கக்கூடியவர்கள். நாகர்களை மனிதர்களாகக் காட்ட முயல்வது நியாயமற்ற

தொன்றாகும். நாகர்களை மனிதர்களாக ஏற்றுக் கொண்டாலும் திராவிடர்களுடன் தொடர்புபடுத்த எத்தகைய சான்றுகளும் இல்லை. பழைய நாக தீபத்தில் திராவிடர்கள் வாழுகின்றார்கள் என்ற காரணத்திற்காக நாகர்களைத் திராவிடர்களாக ஏற்க முடியாது. நாகர்களை மனிதர்களாக ஏற்பதாயின் அவர்களை ஆரியர்களாகக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும்.”(19)

பரணவிதானயின் இக்கூற்றுக்கள் தடுமாற்றமும், உள் நோக்கமும் கொண்டவை என்பதை எவராலும் இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடியும். நாகர்கள் மனிதர்கள் அல்ல என்ற தனது கடும் நிலைப்பாட்டை முன்வைக்கும் பரணவிதான வட இந்திய நாகபுர வாசிகள் ஆரிய மொழி மக்களே என்பதைக் கூறி இலங்கை நாகர்களை ஆரியராக ஏற்கலாம் என்று கூறுவது இலங்கையில் ஆதியில் திராவிடர்கள் வாழவில்லை என்ற கருத்தை நிலை நிறுத்தவேயாகும். நாகர்களை மனித வாக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என வாதிடும் பரணவிதான, நாகர்களை மனிதர்களாக ஏற்றுக்கொண்டாலும், திராவிடர்களாக ஏற்க முடியாது ஆரியர்களாக ஏற்கலாம் எனக் கூறுவது பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமற்றதாகும். இலங்கைத் தீவின் மூத்த குடிகள் சிங்களவர்கள் என்ற கருத்தை நாகர் பற்றிய கருத்துக்கள் வலுவழக்கச் செய்துவிடும் என்ற அச்ச உணர்வே பரணவிதானயின் தடுமாற்றத்திற்கான காரணமாகும். நாகர்களை மனிதர்களாகப் பாளி நூலில் காட்டப்படவில்லை என்ற காரணம் அவர்களை அமானுசர்களாகக் கொள்வதற்குப் போதுமானதல்ல. இந்து மத வழிபாடும், அதைச் சார்ந்த நாகவழிபாடும் திருகோணமலைப் பகுதியில் பின்பற்றப்பட்டது குறித்து குளவம்சம் கூறும் கதையை முதலில் கவனிப்போம். குளவம்சத்தில் கூறப்படும் இந்தக் கதையின் நம்பகத் தன்மை கேள்விக்குறியாக இருந்தாலும், நாகர்கள் குறித்த கருத்துக்கள் குளவம்சம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தப் போதுமானது.

“இப்போது பஞ்சம் ஒன்று நடைபெறுகின்ற பொது மந்திரங்களை உச்சரிப்பதில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஒருவன் உணவு பெறும் பொருட்டுப் பிக்கு உடையில் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டு ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று உணவு இரந்தான். கிராமத்தில் அலைந்து திரிந்தும் அவனால் உணவு பெற முடியவில்லை. பசி அதிகரித்தமையால் ஓரிடத்திலிருந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். இரக்கமுள்ள மகாநாக அவனை இப்போது கண்டதும் அவன் மேல் இரக்கம் கொண்டு, பிச்சா பாத்திரத்தையெடுத்துக் கிராமத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் சுற்றித் திரிந்தான். இருந்தும் கஞ்சிகூட அவனால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், அவன் தன் மேலாடையை நீக்கிய போது உணவு பெற்றுக் கொண்டான். இந்த உணவை (மந்திரவாதி) உண்டு திருப்தியடைந்து பின்வருமாறு நினைத்துக் கொண்டான். நான் அவனை (மகாநாகாவை) இந்தத் தீவிலுள்ள இராச்சியத்தின்

பிரயோசனமுள்ள ஒருவனாக ஆக்க வேண்டும். (இவ்வாறு கூறித்) தன்னுடன் அவனை (மகாநாகாவை)க் கூட்டிக் கொண்டு சிறிது நேரத்துக்குள் கோகர்ணக் கடற்கரைக்கு வந்தான். அவனை இங்கு அமர்த்திவிட்டு மந்திரவாதி மந்திரத்தை முறைப்படி வழமை போல உச்சரித்தான். பின்னர் புஸ்ஸ (மார்கழி முதல் தை வரை) மாதத்தின் முழு நிலவுள்ள இரவில் நாகாவை மந்திரத்தால் வரவழைத்தான். இப்போது “பெரிய நாகா”வைத் தொடு என மகாநாகாவைப் பணித்தான். முதல் இரவு பயத்துடன் கவனித்த போது “நாக” தோன்றியும் அவனால் அதைத் தொட முடியவில்லை. இரண்டாவது கவனிப்பின் போதும் இவ்வாறே நடந்தது. இறுதி முறையாகக் கவனித்த போது அவன் “நாக”வை வாலில் பிடித்து (உடனே) போகவிட்டு மூன்று விரல்களால் மாத்திரம் அதனைத் தொட்டான். “எனது முயற்சிகள் வெற்றி பெறுகின்றன” எனத் தான் முன்பு கூறியதை மந்திரவாதி சொன்னான். “மூன்று அரசர்களுடன் யுத்தம் செய்தும் நான்காவது அரசனைக் கொன்ற பின்பும் முதிர்ந்த வயதில் நீயே அரசனாக மூன்று வருடங்களுக்கு இருப்பாய். நீ போய் அரசனுக்கு பணி செய் எனது சக்தியைப் பின்பு பார்ப்பாய்” என மந்திரவாதி கூறி மகாநாகாவை முன் அனுப்பினான். மகாநாகா அரசனைத் தேடிச் சென்று அரசனின் சேவையில் சேர்ந்து கொண்டான். அரசன் அவனை றோகணத்தில் வரி சேகரிப்பாளனாக நியமித்தான்.”(20)

பொரண அட்டகதா என்னும் வரலாற்று நூலில் இலங்கையில் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டதாகவும் பஞ்சம் காரணமாக பெருந்தொகையான பிக்குகள் உணவுக்காக அலைந்து இறந்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.(21) மேலும் பல பிக்குகள் தமிழ் நாட்டிற்கு தப்பிச் சென்றதாகவும் அறிய முடிகின்றது. எனவே குளவம்சம் கூறும் கதையின் ஒரு பகுதி உண்மையாக இருக்க முடியும் என்பதை ஏற்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நாடு காண் பயணி தொலமியின் வரைபடக் குறிப்புகளிலும், பாஹியானின் பயணக் குறிப்புகளிலும் நாகர்கள் குறித்த செய்தி பதிவாகியுள்ளன. இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் நாகச் சிற்றரசுகள் காணப்பட்ட தற்கால சாசனச் சான்றுகள் உண்டு. மொனராகலை மாவட்டத்தில் உள்ள கொல்லதேனியப் பகுதியில் அயநாக என்பவன் ஆட்சி செய்த காலத்தில் சோன என்னும் ஒரு பெண் அளித்த குகைத் தானத்தைக் கூறும் சாசனம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அய என்பது ஆய் என்ற குறுநில மன்னரையே குறிக்கின்றது. நாகர்கள் என்ற இனம் இலங்கையில் மாத்திரமல்ல இந்திய உப கண்டத்திலும் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். காஞ்சிபுரம் பகுதி நாகர்களின் ஆட்சியில் இருந்திருக்கின்றது. நாக வழிபாடு இந்தியப் பழங்குடி மக்களின் வழிபாட்டு மரபில் நீண்ட காலமாக அறியப்படுகின்றது. சிவனும், நாகமும் வழிபாட்டுக்குரியன என யசர் வேதம் கூறுகின்றது. இந்துவெளி நாகரீகத்துக்கான தொல்பொருள் அகழ்வின் போதும்

தியானத்தில் இருக்கும் சிவனுக்கு அருகே அடக்கத்துடன் காணப்படும் நாகத்தின் உருவம் பொறித்த இலச்சினை கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்துமத வளர்ச்சிப் போக்கில் நாக வழிபாடு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே திராவிடர்களின் மூதாதையர்களான மக்களே நாக வழிபாட்டையும் பின்பற்றியிருக்கின்றார்கள் எனக் கருதும்போது அவர்களை மனிதர்களாக அடையாளம் காண்பதில் தவறில்லை. எனவே தொலமியின் புராதன இலங்கைப் படம் தரும் விளக்கத்தைச் சூளவம்சம் திருகோணமலைக் கடற்கரையில் நாக வழிபாடு நடந்ததாகக் கூறும் சம்பவத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் போது திருகோணமலை நாகர்களின் இருப்பிடங்களில் ஒன்றாக இருந்திருக்கின்றது என்ற கருத்தை ஏற்க முடிகின்றது.

திருகோணமலைப் பகுதியில் அடையாளங்காணப்பட்ட பெருங் கற்கால மனிதர்களாக நாகர்களைக் கருதுவதற்கு மற்றுமொரு முக்கிய காரணம் தமிழ்நாட்டுப் பகுதியில் கண்டறியப்பட்ட நாகருக்கான பண்பாட்டு அடையாளங்கள் இலங்கையிலும் காணப்படுவதே. இதை இலங்கையில் நாகர் கால ஆய்வுப் பணியில் ஈடுபட்ட கென்னடி உறுதி செய்துள்ளார்.(22) கென்னடி நாகர் காலத்தில் ஆரியரோ அல்லது வேறு ஒரு மக்கள் கூட்டத்தினரோ இப் பிரதேசத்தில் ஊடுருவவில்லை என்பதோடு, தென்னிந்திய பெருங்கற் காலப் பண்பாட்டை உருவாக்கிய மக்களே ஈழத்திலும் உருவாக்கினார்கள் எனக் கூறுகின்றார்.(23) எனவே நாகர்கள் தமிழர்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான திராவிடர்களின் மூத்த இனத்தவராகக் கருதமுடிகின்றது. திருகோணமலையின் ஆதிச் சமூகம் இந்துக்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை சூளவம்சம் கூறும் மற்றுமொரு ஐதீகக் கதை உணர்த்துகின்றது.

கஸ்ஸப மன்னனின் புதல்வர்களில் மூத்த மகன் மானவர்ம என்பவன் குமரக் கடவுள் மீது அதிக பக்தி உடையவனாக இருந்தான். ஒரு நாள் அவன் திருகோணமலைக்கு அருகே ஓடிக் கொண்டிருந்த ஆற்றங்கரையோரமாக குமரக் (முருகக்) கடவுளைத் தியானம் செய்வதற்காக வந்தான். வழக்கம் போல நிறைந்த பக்தியுடன் உருத்திராட்ச மாலையைக் கையில் எடுத்து மந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்தான். குமரக் கடவுள் (முருகன்) மயில் வாகனத்தில் மானவர்ம முன் தோன்றினார். மயில் நீர் அருந்துவதற்காக முருகப் பெருமானுக்கு அர்ச்சனைக்காக வைத்திருந்த தேங்காயை தனது அலகினால் கொத்தித் துவாரமிட்டது. ஆனால் ஏற்கனவே தேங்காயில் இருந்த துவாரம் வழியாக இளநீர் வெளியேறிவிட்டது. நீர் கிடைக்காத மயில் மானவர்மவின் கண்ணை அலகினால் கொத்தி நீரைக் குடித்தது. மானவர்மவின் பக்தியை உணர்ந்த குமரக் கடவுள் மானவர்ம கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்து விட்டு விண் சென்றார். கண்ணைப் பறி கொடுத்த மானவர்மவின் நிலையைப் பார்த்த மானவர்மவின் ஊழியர்கள் துயரப்பட்டதைப்

பார்த்த மானவர்ம தான் விரும்பிய வரம் கிடைத்து விட்டதாகக் கூறி அவர்களை ஆறுதல்படுத்தித் தானும் சந்தோசமடைந்தான். மானவர்மவின் ஊழியர்கள் மானவர்மவை முடி சூட்டுவதற்காக அநுராதபுரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

வழக்கம் போல ஐதீகக் கதைகளின் நம்புதன்மை கேள்விக்குரியது என்றாலும், குறைந்தது சூளவம்சத்தில் இந்த ஐதீகக் கதை எழுதப்பட்ட காலத்திலாவது முருக வணக்கம் திருகோணமலையில் பின்பற்றப்பட்டது என்ற உறுதியான செய்தியை மேற்கூறிய கதையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏற்கனவே நாம் கவனித்தது போல நாக வணக்கத்துடன் சிவ வணக்கம், சக்தி வணக்கம், திருமால் வணக்கம், முருக வணக்கம் என்பன பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வழிபாடு இந்து மத வழிபாட்டின் பிரதான அம்சம் மாத்திரமல்ல திராவிட வழிபாட்டின் அடிப்படையாகவும் கொள்ள முடியும். இந்து மதம் பல உட்கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. அதன் உட்கூறுகளை ஆராயும் போது ஆதிக்க குடிகளின் இயற்கை வழிபாட்டு மரபுகளை அறிய முடிகின்றது. இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகளில் ஒரு பிரிவினரான இயக்கர் மரவழிபாட்டிலும், நாகர்கள் நாக வழிபாட்டிலும் ஈடுபட்டார்கள். நாக வழிபாட்டை பௌத்தர்களும், சமணர்களும் ஏற்றிருந்தார்கள். இன்னும் ஈழத்தில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நாக வழிபாட்டு முறை காணப்படுகின்றது. காலப்போக்கில் இந்த வழிபாட்டு மரபுடன் ஆரியப் பாரம்பரிய வழிபாட்டு முறைகளும் இணைந்து கொண்டன. ஆரிய வழிபாட்டு மரபில் அன்னை வழிபாடு, சிவன், திருமால் வழிபாடு முக்கியம் பெற்றிருந்தன. திராவிடப் பண்பாட்டில் நிலம் இயற்கையின் பெரும் சக்தியாக மதிக்கப்பட்டது.

சங்க காலத்தில் நிலங்கள் ஐவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஐந்து நிலங்களுக்கும் ஐவகை ஒழுக்கங்கள் பேணப்பட்டன. எனினும் பாலை நீங்கலான நான்கு நிலங்களில் நான்கு பிரதான தெய்வங்கள் வழிபடப்பட்டன. குறிஞ்சிக்கு முருகன் அல்லது சேயோன், முல்லைக்கு கண்ணன் அல்லது மாயோன், மருத நிலத்திற்கு இந்திரன், நெய்தல் நிலத்திற்கு வருணன் என இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. பரிபாடலில் கண்ணன் முழு முதற் கடவுளாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றான். சங்க இலக்கியத்தில் பத்துப்பாடலில் திருமுருகாற்றுப்படை அடங்குகின்றது. சைவ ஆகம விதிகளின்படி சிவன் என்பது மங்கலம் தரவல்லவன் என்ற பொருள் தருவதால் சிவ வழிபாடு பிரபஞ்சத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. சிவன் முழுமுதற் கடவுளாக மதிக்கப்படுவதால் ஐவகை நிலங்களுக்கும் பொதுவாகக் கருதப்பட்டது. இந்த அடிப்படையிலே கோணேசர் ஆலயத்தின் தோற்றத்திற்கான காரணத்தை புரிந்து கொள்ளுதல் பொருத்தமானதாகும்.. நிலத்தை தாயாகக் கருதும் பண்பாடு உலகின் பல பாகங்களிலும் காணப்படுவது போன்று திராவிடர்களும்

கருதினார்கள் என்பதற்கு நிலமகள் என்ற சொற் பிரயோகம் நல்லதொரு ஆதாரமாகும். இந்த மரபுகள் தாய் வழிச் சமூகப் பண் பிலிருந்து தோன்றியதாகும். கல்வி, வீரம், செல்வம் ஆகியவற்றைத் தாய் வழி உரிமையாகக் கருதும் பண்பாடே கலைமகள், துர்க்கை, இலட்சுமி வழிபாட்டுக்குக் காரணமாகின. கல்வி, வீரம், செல்வம் ஆகிய பண்புகளுக்குப் பெண் தெய்வ வழிபாடே உருவகம் அமைத்துக் கொடுத்தது. தமிழர் வழிபாட்டில் அன்னை வழிபாடு பெறுகின்ற முக்கியத்துவத்தை முருக வழிபாடும், கண்ணன் அல்லது நராயணன் வழிபாடும் பெறுகின்றன. தமிழகத்தில் ஆதிச்ச நல்லூரிலும் இலங்கையிலும் கண்டறியப்பட்ட பெருங்கற்காலத்திற்குரிய வேல், முருக வழிபாட்டுக் கான காவடிக்குரிய வெள்ளிச் சின்னங்கள் முருக வழிபாட்டின் தொன்மையை உணர்த்துவது போன்றே நிலாவெளியில் கண்டறியப்பட்ட சக்தி உருவமும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சக்தி வழிபாட்டின் தொன்மையை உணர்த்துகின்றது.

அன்னை வழிபாடு

நிலாவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெண் தெய்வ உருவகம் திருகோணமலையில் அன்னை வழிபாடு பின்பற்றப்பட்டது என்பதை உறுதி செய்கின்றது.(24) மேற்படி பெண் தெய்வ உருவம் புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது. கலாநிதி சேவியர் நிலாவெளியில் கண்டறியப்பட்ட சக்தி வழிபாட்டுக்கான உருவம் இந்துவெளி நாகரீக கால உருவத்தை ஒத்ததாகக் கருதுகின்றார்.

இந்திய வழிபாட்டு முறைகளில் பெரும் தாக்கத்தை உருவாக்கிய ஆரியச் செல்வாக்கு ஈழத்திலும் பாதிப்பை உருவாக்கியது. வேதகாலச் சமூக அமைப்பில் காணப்பட்ட பிராமணர், சூத்திரர், சத்திரியர், வைசியர் என்ற நான்கு குலங்களில் மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்த பிராமணர்கள் ஈழத்து இந்துமத மரபிலும் பெரும் தாக்கத்தை இலகுவில் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழகத்தை ஒத்த பண்பாட்டையும், வழிபாட்டு மரபுகளையும் கொண்டிருந்த ஈழத்து திராவிடச் சமூகத்தில் ஏற்கனவே தமிழகத்தில் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஆரிய மதக் கிரியை மரபுகள் தடையின்றிச் சங்கமித்தன. எனவே ஈழத்து வழக்கில் உள்ள இந்து மத வழிபாட்டு மரபுகள் பல்வேறு அடிப்படைகளில் இருந்து உருவாகியது என்பதற்கான சாத்தியம் உள்ளன. இயற்கை வழிபாட்டில் முக்கியம் பெற்றிருந்த மரம், விலங்குகள், நதிகள், மலைகள் என்பன பிற்காலத்தில் தெய்வங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. இவ்வாறே இயக்கருடைய வழிபாட்டில் முக்கியம் பெற்றிருந்த வேம்பு, வில்வம், கடம்பு, ஆல், அரசு என்பன மத வழிபாட்டில் சேர்ந்து கொண்டன. இலங்கையில் பௌத்தம் அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன்பாக கடம்பு மரம் வளரும் இடங்கள் புனித இடங்களாகக் கருதப்பட்டதாக

மகாவம்சம் கூறுகின்றது.(25) இதைப் பரணவிதானையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்.(26) காலப் போக்கில் முன்கூறப்பட்ட இந்த மரங்கள் ஆரிய மதக் கிரியைகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு பின்னர் தல விருட்சங்களாக்கப்பட்டன.

தமிழர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட வணக்க முறைகளில் முருக வழிபாடு மிகத் தொன்மையானது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சித் தெய்வமாகக் கருதப்படும் முருகனைக் கொற்றவைச் சிறுவன் என விளிக்கப்படுகின்றான். செவ்வேள், சேயோன் என்ற பெயர்களையும் தமிழ் இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது. தென்னிந்திய நகரான ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைக்கப்பட்ட தொல் பொருள் எச்சங்களில் வேல், காவடிக்குப் பயன்படும் பொருட்கள் போன்றன கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் புத்தளம் மாவட்டத்தில் பொம்பரிப்பு (பொன்னரிப்பு) தொல்பொருள் அகழ்வில் வேல் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வு முடிவுகளின் பிரகாரம் முருக வழிபாடு சற்றொப்ப மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனக் கருதப்படுகின்றது.(27) திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக் காலத்தில் காவடி ஆட்டம், வேல் வழிபாடு என்பன நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.

முருகன் வேட இனத்தைச் சேர்ந்த வள்ளியைத் திருமணம் செய்ய இலங்கை வந்ததாக சைவ ஐதீகக் கதை கூறுகின்றது. ஈழத்தில் கண்டறியப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டில் வேல் (வேலன்) என்ற சொல் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இது தவிர முருகனைக் குறிக்கும் வட மொழிப் பெயர்களான குமார, ஸ்கந்த, விசாக, குகன் ஆகியன பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் சரவணப் பொய்கையில் முருகனை எடுத்து வளர்த்த கார்த்திகைப் பெண்களைக் குறிக்கும் கார்த்திகா என்ற பெயரும் பிராமிக் கல்வெட்டில் காணப்படுவது மிக முக்கியமானது. மேற்குறிப்பிட்ட தகவல்களின் பிரகாரம் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் முருக வழிபாடு சற்றொப்ப மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக இடம் பெறுவதை அறிய முடிகிறது. மானவர்மவின் ஐதீகக் கதை மூலம் முருக வழிபாடு திருகோணமலை நதிக்கரையோரத்தில் நடந்ததைச் சூளவம்சம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. சூளவம்சத்தில் மானவர்ம குமரக் கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்ததாகக் கூறப்படும் இடம் வெருகல் பகுதியாக இருக்கலாம். கிழக்கிலங்கைக் கரையோரங்களில் முருக வழிபாடு சிறப்பு நிலையில் இருந்திருக்கின்றது. வெருகல் சித்திர வேலாயுதர் சுவாமி கோயில், பெரிய போறை தீவு சித்திர வேலாயுதர் சுவாமி கோயில், மண்டுர் கந்தசுவாமி கோயில், உகந்தை முருகன் கோயில், கதிர்காமம் என்பன சில உதாரணங்களாகும். அநுராதபுரம், அம்பாறை, மாத்தளை ஆகிய பகுதிகளில் கண்டறியப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வேல் வழிபாடு குறித்து கூறப்பட்டுள்ளது.

என

என என்பது ஈழ நாட்டில் (என நாடு) வாழ்ந்த நாகர்களின் மொழி. நாகர்கள் பேசிய என மொழியானது தமிழ் மொழியுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய மொழியாகக் கருதப்படுகின்றது. கலாநிதி சேவியருடைய கருத்துப்படி என மொழி இருக்கு வேதகால மக்கள் பயன்படுத்திய மொழியை ஒரளவு ஒத்தது. இம் மொழியானது வரைபடங்களை ஒத்த வரிவடிவங்களைக் கொண்டது. எனவே என மொழியைச் சித்திர எழுத்து மொழி எனக் குறிப்பிடலாம். இந்த இடத்தில் 1917 இல் எழுதப்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்ற நூலில் என மொழிபற்றிய ஒரு குறிப்பு வாசகர்க்கு ஆர்வம் தரவல்லது.

“அதன் பின்னர் விஜயன் இலங்கைக்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி புனைந்து ஒரு நகரமும் அமைப்பித்து முப்பது வருடம் செங்கோலாச்சினான். பாண்டியராசாவின் சம்பந்தத்தினால் மாதோட்டையையும், திரிகோணமலையையும் தலை நகரங்களாகவுடைய ஈழநாட்டுத் தமிழ் மக்களும் விஜயன் குடைக்கீழ் அடங்கினர். விஜயனும் அவனது குடிகளும் கைக்கொண்டொழுகிய சமயம் சைவ சமயமே. சிங்கள பாசை தமிழ்ச் சொல் சிறிதும் சமஸ்கிருத பிராகிருதச் சொற்கள் பெரிதுமாகக் கலந்துண்டாக்கிய ஒரு மிசிரபாசை. எனவென்பது சமஸ்கிருத பிராகிருதம் மிக அருகிக் கலந்த சிங்களம். எனவென்பது ஈழமென்பதன் மருஉ. இப்பாசையே விஜயன் வருமுன்னும் இலங்கையின் தென்பாகத்திலுள்ள யக்ச, நாகதுகளினாலும் வழங்கப் பட்டது. மகத நாட்டிலிருந்து வந்து அரசு கைக்கொண்ட விஜயனும் அவன் வமிசத்தோரும் அப்பாசையே வழங்கினர். மதுரையிலிருந்து வந்த நாயக அரசர் வழங்கியதும் அப்பாசையே.”(28)

என மொழி பற்றிய மேற்படி குறிப்பில் சில குழப்பங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது போன்று என என்பது சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் அருகிக் கலந்த சிங்களம் அல்ல. சிங்களத்தின் தோற்றத்திற்கு என முக்கிய பங்கு வகித்தது என்பதே பொருத்தமானதாகும். திருகோணமலையைத் தலை நகராகக் கொண்ட தமிழ் மக்களும் விஜயனின் ஆட்சிக் குடையின் கீழ் அடங்கியிருந்தார்கள் என்பது ஏற்புடையதல்ல. மகாவம்சத்தின் பிராகாரம் விஜயனின் அரசரிமையை ஏற்க வாரிசு இல்லாத காரணத்தால் விஜயன் தனது தம்பி சுமிதனுக்கு தனது அரசரிமையை ஏற்கப் பொருத்தமான வாரிசை அனுப்பும்படி தகவல் அனுப்பியிருந்தான். விஜயனின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சுமிதனின் மகன் பாண்டு வாசுதேவன் முப்பத்திரண்டு மந்திரி குமாரர்களுடன் துறவி வேடத்தில் திருகோணமலையில் வந்திறங்கினான் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது.(29) அவ்வாறே பாண்டு வாசுதேவனையும் அவனது முப்பத்திரண்டு மந்திரி குமாரர்களையும் திருமணம் செய்ய கலிங்கத்திலிருந்து பத்திரகாஞ்சனாவும் அவனது

முப்பத்திரண்டு மந்திரி குமாரிகளும் மாறுவேடத்தில் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்தார்கள் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது.(30) யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் முத்துத்தம்பி பிள்ளை குறிப்பிடுவது போல திருகோணமலை அரசு விஜயனின் ஆட்சியின் கீழ் அடங்கியிருந்திருந்தால் விஜயனின் உறவினர்களான வாசுதேவ, பத்திர காஞ்சனா குழுவினர் ஏன் மாறுவேடத்தில் திருகோணமலைக்கு ஊடாக இலங்கை வரவேண்டும்? எனவே விஜயனின் ஆட்சியை ஏற்காத தமிழ் மூதாதையினர் ஆட்சி திருகோணமலையில் இருந்திருக்கிறது என்பது உறுதியாகின்றது.

இடப்பெயர்களும் மயக்கமும்

மிகப் பழமைவாய்ந்த ஒரு நாட்டின் இடப் பெயர்கள் குறித்த ஆய்விற்கு அந்நாட்டின் வழக்கிலுள்ள மொழிகளின் சொற்பிறப்பியல் குறித்த அறிவு மட்டும் போதாது. அந்த நாட்டின் வழக்கிலுள்ள மொழிகளின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான ஆதி மொழிகளின் சொற்பிறப்பியல் குறித்த அறிவும் மிக அவசியமானதாகும். இலங்கையில் வழக்கிலுள்ள சிங்களமும், தமிழும் தோற்றம் பெறக் காரணமாகயிருந்த ஆதி மொழிகள் குறித்த கருத்து முரண்பாடுகள் இணக்கம் காணாது விரிவடைந்து செல்லும் நிலையில் மூல மொழிகளின் சொற்பிறப்பியல் குறித்து ஆராய முற்படுவது புதிய விவாதங்களை உருவாக்குகின்றன. குறிப்பாகச் சிங்கள மொழியின் தோற்றத்திற்கான மூல மொழிகள் குறித்து மொழியியலாளர்களிடையே ஒருமித்த கருத்து இது வரை எட்டப்படவில்லை. எனினும் நாம் சிங்கள மொழியின் தோற்றத்திற்கான மூலங்களை ஆராய்ந்ததிலிருந்து அதில் பிராகிருதம், வடமொழி, ஆதித் திராவிட மொழியான என, பாளி, தமிழ் என்பனவற்றின் பங்களிப்பை அறிய முடிகின்றது. அதே போன்று தமிழிலும் ஆதித் திராவிட மொழியான எனவும், வட மொழியும் பங்கு கொண்டிருக்கின்றன. இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் ஆதித் திராவிட மொழியான எனவும், வடமொழியும், தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கலந்திருப்பதே. இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இலங்கையில் வழக்கிலிருந்த ஒஸ்ரிக் மொழி அறிவு மிக முக்கியமானதாகும். இவை தவிர, இலங்கையில் ஒரு இடத்தின் பெயர் அல்லது பாவனைப் பொருட்களின் சொற்கள் குறித்து ஆராய்வதற்கு இலங்கை வரலாற்றில் அதிக தாக்கத்தினை ஏற்படுத்திய திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியனவற்றின் ஆழ்ந்த புலமை அவசியமானதாகும்.

சில இடப் பெயர்களை பிரித்து ஆராயும்போது ஏற்படும் சிக்கல்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு ஆழமான வரலாற்று அறிவும், பல மொழிப் புலமையும் தவிர்க்க முடியாத தேவையாகின்றன. உதாரணமாகத் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கும்புறுபிட்டி

என்ற சொல்லில் வரும் கும்புறு என்ற சொல் சங்க இலக்கிய வழக்கில் உள்ள குறும்பொறை என்ற சொல்லின் திரிபே. சங்க இலக்கியத்தில் காட்டு நிலத்தைக் குறிக்கப் பயன்படும் குறும்பொறை என்பது கும்புறு என மருவிற்று. சிங்கள மொழியில் கும்புறு என்பது வயல் எனப் பொருள்படும். சிங்கள மொழி உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்ட மொழிகளில் வட மொழியும், பழந்தமிழும் அடங்குகின்றது என்ற கருத்து மேலும் உறுதியாகின்றது. டெட இலங்கைத் தீவுக் கூட்டத்தில் உள்ள ஒரு இடத்தையும் கும்புறுபிட்டி என அழைக்கப்படுகின்றது. திருகோணமலைக்கு வடக்காக உள்ள குச்சுவெளிக் கிராமத்தை அடுத்துச் செல்லும் சிறிய ஆற்றை தற்கால வழக்கில் சலப்பை ஆறு என அழைக்கப்படுகின்றது. தருப்பை ஆறு என்ற சொல்லின் மொழித் திரிபே சலப்பை ஆறாகும். திருகோணமலை வரலாற்றைக் கூறும் தொல்லிலக்கியமான தட்சண கைலாச புராண திருநகரச் சருக்கத்தில் கயவாகு மன்னன் கோணேசர் ஆலயத்திற்கு அளித்த மானியத்தைக் கூறும் நிலப் பரப்பில் தருப்பையாற்றின் எல்லையும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

என்றும் அருச்சுனைக்கு மிக்கோரென்னா
இப்பதியின் முதன்மை இருவோர்க்கும் ஈந்து
வென்றிதரும் நமது குலக் குரவோராகி
விளங்குமெனக் குருவரிசை மிகவும் நல்கிக்
கன்றுலவு வெருகுநதி தருப்பை ஆறும்
கரம்பக நீர்க் கடலளவும் கணித்த எல்லை
துன்று திசை நான்கும் அரன் தனக்கே என்னச்
சொல்லும் அவன் கல் எழுதித் துலங்கவைத்தான்.

(தட்சணகைலாச புராணம், பாகம் 2,
திருநகரச் சருக்கம், செய்யுள் 100)

தொகுப்புரையாகப் பார்க்கின்ற போது நாகர்கள் இந்து சமயத்தின் உட்கூறுகளில் ஒன்றான நாக வணக்கத்தையும் தமிழின் மூல மொழிகளில் ஒன்றான எலு மொழியையும் பேசியிருக்கின்றார்கள் என அறிய முடிகின்ற போது நாகர்களை மூத்த திராவிடராகக் கொள்வது பொருத்தமானதே. விஜயனின் வருகைக்கு முற்பட்ட கால நீர்ப்பாசன, பயிர்ச் செய்கை முறையினை தெரிந்திருந்த மக்கள் என்ற முறையில் நாகர்களே இலங்கையின் ஆரம்ப கால நாகரீக கர்த்தாக்களாவர். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குச்சுவெளி, கொட்டியாரப் பரப்பு ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டு அடையாளங்களுக்குரிய மக்கள் என்ற வகையில் இவர்களே இன்றைய திருகோணமலைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆதிக்க குடிகளாவார்கள். தமிழர்களின் மூதாதையர்களான நாகர்கள் இலங்கையின் வட கிழக்கில் செறிந்து வாழ்ந்திருந்தாலும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்ந்ததைத் தொல்லியல் ஆவணங்கள் உறுதி செய்கின்றன.

வரலாற்றுத் திருகோணமலை 76

ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் நாகர்களின் பெயர் கொண்ட தகவல்கள் நாகர்களின் நடமாட்டம் பரந்திருந்ததை உறுதி செய்கின்றது. குளவம்சம் கூறுகின்ற நாக வழிபாடு திருகோணமலையில் பின்பற்றப்பட்டது என்பதை ஏற்பது பொருத்தமானதாகும். இந்த வரலாற்றுத் தளத்திலிருந்து திருகோணமலைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வேர்களை ஆராய்தல் வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்.

1. Deraniyagala.S, "The Pre- Historic Chronology of Sri lanka", Ancient Ceylon, pp 211 - 225
2. கலாநிதி. சி.க. சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு, பக் 9
3. கலாநிதி க. குணராசா, ஈழத்தவர் வரலாறு, பக் 15
4. அல்ஹாஜ் ஏ. என் எம். சாஜான், புத்தளம் வரலாறு, பக் 39 - 40
5. கலாநிதி. சி.க.சிற்றம்பலம், மேற்படி, பக் 37
6. செ.கிருஷ்ணராசா, இலங்கை வரலாறு பாகம் 1 பக் 81
7. Prickett Martha the preliminary Investigation pp 40 -65
8. கலாநிதி.சி.க சிற்றம்பலம், மேற்படி பக் 87
9. மகாவம்சம் அத்தியாயம் 1
10. தணபாக்கியம் ஜி. இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும், பக்
11. மகாவம்சம் அத்தியாயம் 1
12. கலாநிதி குணராசா, மேற்படி, பக் 18-19
13. Dr.J.Xavier, M.B.B.S., F.R.C.S. The Land of Letters p38, p222
14. மகாவம்சம், 47 -70
15. செல்லையா கிருஷ்ணராசா, தொல்லியலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பண்பாட்டுத்தொன்மையும், பக் 70
16. செ.குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம், பக் 52

17. P.E. Pieris, Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna p 40
18. செ. குணசிங்கம், மேற்படி, பக் 52
19. S.Paranavitana The Arya Kingdom in North Ceylon 1961
20. செ.குணசிங்கம், மேற்படி, பக் 41
21. கிருஸ்ணராசா.செ, மேற்படி, பக் 38
22. Ragupathy.P. Early Settlement in Jaffna, pp137 -147
- 23.Kennedy,K.A.R. The physical Anthropology of the Megalith Builders of South India and Sri Lanka (Canberra) 1975
24. Dr. J.T.Xavier. M.B.B.S., F.R.C.S. The Land of Letters, pp 223-224
(கனி மண்ணினால் உருவாக்கப்பட்டு கடப்பட்ட பெண் தெய்வ உருவம் நிலாவெளியில் கண்டுக்கப்பட்டது. இந்த அன்னை உருவம் 13.5 அங்குல உயரமும், 7.75 அங்குல அகலமும், 2.25 அங்குல தடிப்பும் கொண்டது.இது மொகஞ்சதாரோவில் கண்டறியப்பட்ட பெண் தெய்வத்தை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. வயிற்றுப் பகுதி பருத்து விளக்கு எரிப்பதற்குப் பயன்படும் விளக்கின் தோற்றத்தையும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது)
25. மகாவம்சம், அத் 19, 72-76, அத் 33, 84-86
26. Paravitana.S, Pre-Buddist Religious Beliefs in Ceylon, 1929,pp 302-307
- 27.Nilakanta Sastri, K.A. AHistory of South India from Pre historic Times to the Fall of Vijanagara, 1976
- 28.ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் 1912, பதிப்பு கலாநிதி கந்தையா குணராசா, பக்7
- 29.மகாவம்சம், அத் VII 7-12
- 30.மேற்படி அத் VII 18-24

திருக்கோணேஸ்வரமும் தோற்றக் காலமும்

திருக்கோணேஸ்வரத்தை வட, தென் மொழி தொல் இலக்கியங்களும், புராணங்களும் போற்றிப் பாடியுள்ளன. திருக்கோணேஸ்வரம் குறித்துப் பல ஐதீகக் கதைகள் உள்ளன. குறிப்பாக புராணங்கள் கூறும் ஐதீகக் கதைகளின் நம்பகத்தன்மை மிகக் குறைவாக இருப்பதால் வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொள்வதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளன. புராணங்களையும், ஐதீகக் கதைகளையும் வைத்து ஒரு வரலாற்றைக் கட்டி எழுப்ப முடியாது. எனினும் அவற்றில் இருந்து சில சான்றுகளைப் பெறக்கூடிய சாத்தியம் உள்ளது.

தட்சண கைலாசம், மச்சகேஸ்வரம் என்பன திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கான மறுபெயர்களாகும். இந்த மறுபெயர்கள் ஏற்பட புராணங்கள் கூறும் நிகழ்வுகள் இந்து மதச் சார்பானவை. ஆதிசேடனும், வாயு பகவானும் தங்கள் வலிமையைக் காட்ட முயன்று, ஆதிசேடன் மகா மேருவின் சிகரத்தை மூடிக்கொள்ள, வாயு பகவான் மகா மேருவின் சிகரங்களில் ஒன்றை பெயர்த்து கடலில் வீச, அது இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரமாக விழுந்து திருகோணமலையாக உருவாகியது என்பது புராணத்திலிருந்து கிடைக்கும் செய்தியாகும். இமயமலையின் ஒரு பகுதியே கோண பர்வதம் என்ற நம்பிக்கை காரணமாகக் கோணேஸ்வரத்திற்கு தட்சண கைலாசம் என்ற பெயர் உருவாகியது. திருமால் மச்சாவதாரத்திலே தக்கண கைலாசத்தை அடைந்து தனது மீன் உருவத்தை விட்டு நீங்கி மகேஸ்வரனை வணங்கியதால் மச்சகேஸ்வரம் என்ற பெயரும் உருவாகியதாக தக்கண கைலாச புராணம் கூறுகின்றது. புராண, இதிகாசங்களில் இருந்து பல மறுபெயர்கள் அறிந்து கொண்ட போதிலும் திருக்கோணேஸ்வரம் என்ற பெயரே நீண்டகால வழக்கிலுள்ள தலப் பெயராகும். 7ம் நூற்றாண்டுக்குரியவராகக் கருதப்படும் சம்பந்தர் திருக்கோணமலை என்றே பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயிலில் கிடைத்த சாசனத்தில் திருக் கோணேஸ்வரத்தை மச்சகேஸ்வரம் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கோகர்ணத்துச் சிவாலயமானது 10ம், 11ம் நூற்றாண்டுகளில் மச்சகேஸ்வரம் என அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றக் காலம் குறித்து வரலாற்றுத் தடயங்கள் இல்லாத நிலையில் தோற்றக்காலத்தை உறுதியாக நிர்ணயம் செய்வது மிகக் கடினமானதாகும். காலத்தை மதிப்பிடுவதற்குப் போதிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் இல்லாதவிடத்து தொல் இலக்கியங்களிலும், மத வழிபாட்டுத் தடயங்களிலும்

தங்கியிருக்க வேண்டிய தேவை உருவாகின்றது. எனவே உறுதியான ஆதாரங்கள் இல்லாத காரணத்தால் கோணேசர் ஆலயத்தின் தோற்றக் காலத்தை மதிப்பிடுவதற்கு இரு தளங்கள் அவசியமாகின்றன.

1. கோணேஸ்வரம் குறித்து பல தொல் இலக்கியங்கள் தகவல்கள் தருவதால் அவற்றின் காலங்களையும், அவை கூறும் தகவல்களையும் மதிப்பிடுவதன் மூலம் கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றக்காலத்தினை மதிப்பிடுதல்.

2. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இந்து மத வழிபாட்டு வரலாற்றை அறிதல். திருகோணமலையில் இந்து மத வழிபாட்டு மிக நீண்ட காலமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்ற போதும் இந்து மத வழிபாட்டிற்கான வரலாற்றைக் கண்டறிதல் இலகுவானதல்ல. ஏனெனில் இந்து மத வழிபாட்டின் உட்கூறுகள் பல வெவ்வேறு காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவைகளாகும். குறிப்பாகப் பெருங்கற் காலச் சமூகத்தினரிடையே காணப்பட்ட நாக வழிபாடு, விருட்ச வழிபாடு என்பன இந்துமத வழிபாட்டில் சிறப்பிடம் பெற்றிருக்கின்றது. இதுவரை கிடைக்கப் பெற்றுள்ள வரலாற்றுத் தடயங்களும் இலக்கியங்களும் கோணேசர் ஆலயத்தின் தோற்றம் குறித்து போதியளவு தகவல்களைத் தரவில்லை. திருகோணமலை வரலாற்றுப் போக்கினை இலங்கை நிகழ்வுகளை விடத் தமிழக வரலாற்று நிகழ்வுகளே அதிகளவு பாதித்துள்ளன. தமிழக அரசுகளின் ஆதிக்கம் திருகோணமலையில் ஏற்பட்ட போது பண்பாட்டுத் தொடர்பு வலுப்பெறத் தொடங்கியது. தமிழக இலக்கியங்களில் இருந்தும் திருக்கோணேஸ்வரம் குறித்து அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருப்பதனால் தமிழக வரலாற்று அறிவு அவசியமாகின்றது.

திருக்கோணேஸ்வரம் குறித்துப் பேசப்படுகின்ற தொல் இலக்கிய வரிசையில் இராமாயணமே காலத்தால் முந்தியதாகும். திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தொன்மைக்குச் சான்றாக இராவணனின் வழிபாட்டிற்குரிய தலமாக கோணேஸ்வரம் குறிப்பிடப்படுவதால் இராவணனின் காலம் எது என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகின்றது. ஆயினும் இதுவரை இராமாயண நிகழ்வுகள் நடைபெற்ற காலமோ அல்லது இராமாயண நிகழ்வுகள் இதிகாசமாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலமோ உறுதியாக நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. இந்திய உப கண்டத்தின் எல்லைக்கு அப்பாலும் இராமன் ஒரு வணக்கத்திற்குரிய அவதாரமாகக் கருதப்படுவதால், இராமாயணம் பல ஆய்வாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. இவர்களுள் பர்கிரெடு, ஐகொபி, வெபர், ஆர்தர் மக்லோனல், கீத், வின்ரெனிஸ், தர்ம ராமசுவாமி சாஸ்திரி, ஆனந்த குருகே என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுடைய கருத்துக்களும் கணிப்புகளும் முரண்பாடாக இருந்த போதிலும் கி.மு.

1600-கி.மு. 800 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியை இராமாயண காலமாக கணிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். மரபு வழிப் பாரம்பரியங்களின் பிரகாரம் இராமாயணம் திருத யுகத்தில் நிகழ்ந்தாக கூறப்படுகின்றது. ஆயினும் கூட, இராமாயணக் காலம் குறித்து இதுவரை ஆய்வு நடாத்திய வர்கள் மிக உறுதியான சான்றுகளை அறிவியல் அடிப்படையில் முன்வைக்கத் தவறிவிட்டனர். எனவே இராமாயண காலத்தை அண்ணளவாகவே கணிப்பிட முடிகிறது. இராமாயணம் ஒரு உண்மை நிகழ்வொன்றின் மிகைப்படுத்தல் அல்லது ஒரு அற்புதமான கற்பனைக் காவியம் என்ற இரு முரண்பாடான கருத்துக்கள் விமர்சனமாக முன்வைக்கப்படுகின்றது. இதில் மிக முக்கியமான விடயம் என்னவெனில் கோணேஸ்வரக் கோயிலுக்கும் இராவணனுக்கு மிடையில் தொடர்பையேற்படுத்தும் எத்தகைய ஒரு தகவலும் இராமாயணத்தில் இல்லை என்பது தான்(1)

இராவணனைக் கோணேசர் ஆலயத்துடன் தொடர்புபடுத்தும் மரபுவழிக் கதைகள் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றன என்பது ஆராயப்பட வேண்டும். இலங்கையில் மாத்திரமல்ல இந்தியாவிலும் இராவணனை கோணேசர் ஆலயத்துடன் தொடர்புபடுத்தும் மரபுக்கதைகள் நீண்ட கால வழக்கில் உண்டு என்பதை மறுக்க முடியாது. இராமாயண நிகழ்வுகள் நடைபெற்று பல வருடங்களுக்குப் பின்னரேயே வால்மீகியால் தொகுப்பட்டது என ஏற்றுக் கொள்கின்றவர்கள் இராமாயணத்தை உண்மையின் மிகைப்படுத்தல் எனக் கருதுகின்றார்கள். பிற காலத்தில் வால்மீகியால் இராமாயணத்தை தொகுக்கின்ற போது பல மரபுவழிக் கதைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது சில நிகழ்வுகள் தவறவிடப்பட்டிருக்கக் கூடும். திருக்கோணேஸ்வரம் தொடர்பான இராவணனின் நிகழ்வுகள் வால்மீகியால் மறக்கப்பட்டோ அல்லது ஒதுக்கப்பட்டோ இருக்கலாம். வால்மீகிக்குப் பின் வந்த கம்பரும் இராமாயணத்தில் பல மாற்றங்கள் செய்திருப்பதை இரு நூல்களையும் ஒப்பிட்டு அவதானிக்கும் ஒருவரால் அவதானிக்க முடிகின்றது.

மரபுக் கதைகளில் இராவணனுடன் தொடர்புபடுத்தப்படும் திரு கோணமலையின் மற்றுமொரு புனிதத்தலம் கன்னியா வெந்நீர் ஊற்றுக்களும், கன்னியா சிவன் ஆலயமுமாகும். இவற்றை இராவணனால் இறந்த தன் தாயின் ஈமைக்கடனை நிறைவேற்ற உருவாக்கப் பட்டதாக மரபுக் கதைகள் கூறுகின்றன. நாட்டார் வழக்காற்றில் உள்ள மரபுக் கதைகள் முற்றிலும் உண்மைத் தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகக் கருத முடியாது. எனினும், ஏன் மரபுக் கதைகளில் இலங்கையின் ஏனைய தலங்களை விட திருக்கோணேஸ்வரம் இராவணனுடன் அதிகளவு தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றது என்ற வினாவும் தவிர்க்க முடியாமல் எழுகின்றது. திருக்கோணேஸ்வரத்துடன் இராவணனைத் தொடர்புபடுத்தும் எழுத்திலமைந்த முதல் தமிழ் இலக்கியமாகத்

திருகோணமலைப் பதிகத்தைக் குறிப்பிட முடியும். 7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சம்பந்தரால் இராவணன் குறித்த செய்தி திருகோணமலைப் பதிகத்தின் எட்டாவது பாடலில் (சம்பந்தருடைய தேவாரம்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திருக்கோணேஸ்வரத்துடன் தொடர்புடும் இராவணனின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் இலங்கைக்கு வெளியிலும் பேசப்பட்டிருக்கிறது. 12ம் நூற்றாண்டில் உருவாகிய கம்பராமாயணத்தில் இலங்கை மன்னனாகச் சித்தரிக்கப்படும் இராவணன் ஒரு சிவ பக்தனாகவே சித்தரிக்கப்படுகின்றான். இராவணனை ஆரியருக்கு எதிரான போருக்குத் தலைமை வகித்த இயக்க இன அரசன் எனப் பல வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகின்றார்கள். இந்திய உப கண்டத்தின் தென் பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்ட ஆரியமயமாக்கலுக்கு எதிரான போரை வழி நடத்திய ஆதிக்க குடிமக்களின் தலைவன் என்றே ஆனந்த குருகே கருதுகின்றார்.(2) இங்கு நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஓர் உண்மை என்னவெனில், இராவணன் மக்கள் மனதைக் கவரத்தக்க பாத்திரமாக விளங்கியிருக்கின்றான் என்பதே. அத்தகைய ஒரு பாத்திரமாக இராவணன் எவ்வாறு மாறியிருக்கலாம் என்பது இயல்பான ஒரு வினாவாகும். இராமாயணம் கூறும் யுத்த நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிக்கும் போது, அது இந்தியாவில் ஆரிய மயமாக்கம் நடைபெற்ற காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. இந்தியப் பிரதமர் நேரு தனது நூலில் இராம-இராவண யுத்தத்தை ஆரிய-திராவிட யுத்தமாகவே குறிப்பிடுகின்றார்.(3) வால்மீகி இராமாயணத்தில் இராவணனுடன் தொடர்புபடுத்தப்படாத கோணேசர் ஆலயம் மரபுக் கதைகளில் எவ்வாறு இடம் பிடித்துக் கொண்டது என்பது இன்னும் வரலாற்று வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்படவில்லை. திராவிட இனத் தலைவன் ஒருவனின் நம்பிக்கைக்குரிய ஆலயமாகக் கோணேசராலயத்தைக் காட்ட எழுந்த ஐதீகக் கதைகளாக இருக்கலாம். எனினும் எதிர்கால ஆய்வுகள் உறுதியான முடிவுகளை வழங்கலாம்.

கோகர்ணம்

இராமாயணக் காலத்தை அடுத்து கோணேஸ்வரம் குறித்துத் தகவல் தருகின்ற காலத்தால் முற்பட்ட நூலாக மகாவம்சத்தையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இலங்கை வரலாற்று நூல்களில் மகாவம்சமே திருகோணமலையில் காணப்பட்ட புராதன சிவாலயம் பற்றிச் செய்தியை முதலில் எழுத்தில் தருகின்றது. மகாசேனன் மகாயன பௌத்தத்திற்கு ஆதரவாக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளில் கோகர்ண பிராமண ஆலயத்தை அழித்தான்.(4) அன்று தொட்டு பௌத்தர்களுக்கும், இந்துக்களுக்கும் சர்ச்சைக்குரிய தலமாக திருகோணேஸ்வரம் விளங்குகின்றது. இங்கு மகாவம்சத்தில் கோகர்ண எனக் குறிப்பிடப்படுவது திருகோணமலை என்பதற்கான பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. திருகோணமலையைப் புராண

காலங்களில் கோகர்ணம் என்றும் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாளி இலக்கியங்களிலும் திருகோணமலையைக் கோகண்ண என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாகவே மகாவம்சத்திலும் திருகோணமலையைக் கோகர்ணம் என்றே அழைக்கப்படுகின்றது. பிரகிருத மொழி வழக்கிலே கோகர்ணம் என்ற சொல் கோகண்ண என்ற உருவில் வரும்.(5) கோகர்ணம் என்ற பெயரைக் கொண்ட மூன்று தலங்கள் இந்தியாவிலும் இருந்தது என்பது வரலாற்றாசிரியர்களின் முடிபாகும். G.P.மல்லசேகராவின் பாளி பிரதிப் பெயர்ச் சொற்களுக்கான அகராதி கோகர்ணம் என்பதைத் திருகோணமலை என்றே குறிக்கின்றது.

கலிங்க நாட்டில் மகேந்திர மலைத் தொடரிலே கோகர்ணம் என்றொரு சிவாலயம் காணப்பட்டது. இந்த ஆலயம் கலிங்கத்தை ஆண்ட கீழ்த்திசைக் கங்கர்களால் தங்கள் குலதெய்வமான கோகர்ண சுவாமிக்குக் கட்டப்பட்டதாகும். இது குறித்து கீழைத் தேசக்கங்கர்களின் கல்வெட்டுக்களில் விபரம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. நேபாள நாட்டின் கிராதர் இன மக்கள் வாழுகின்ற பசுபதி என்ற பிரதேசத்தில் கோகர்ண சிவாலயம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வங்காளத்து பால பரம்பரையைச் சேர்ந்த தர்ம பாலனுடைய படைகள் வட இந்தியாவில் திக்கு விஜயத்தை மேற்கொண்ட பொழுது கோகர்ணம் என்ற புண்ணிய சிவ தலத்தில் வழிபட்டதாக கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்தியாவின் வடமேற்குப் பிரதேசத்தில் உள்ள துளுவ நாட்டில் கோகர்ண ஆலயம் உள்ளது. துளுவ நாட்டு கோகர்ண சிவனைப் பலிநாதர் எனவும்கோகர்ணத்து நாயகியான பார்வதி எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. துளுவ நாட்டுக் கோகர்ண மூர்த்தியை சம்பந்தரும், நாவுக்கரசரும் பதிகம் பாடித் துதித்துள்ளார்கள். முன் குறிப்பிட்ட மூன்று கோகர்ண ஆலயங்களில் மகேந்திர மலைத் தொடரில் கீழைத் திசைக் கங்கர்களினால் வழிபட்ட கோகர்ண சுவாமியை மட்டுமே கோகர்ண ஈஸ்வரர் என அழைப்பதுண்டு. இதன் மூலம் இந்தியாவிற்கும், திருகோணமலைக்கும் வரலாற்றின் ஆரம்பக் காலங்களில் இருந்து தொடர்ச்சியான பண்பாட்டு, வணிகத் தொடர்புகள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இலகுவில் ஏற்க முடிகின்றது. கோணேஸ்வரத்திற்கும், கோகர்ண ஈஸ்வரருக்கும் உள்ள வரலாற்றுத் தொடர்பு விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும். கோணேஸ்வரர் என்ற பெயர் கோகர்ண ஈஸ்வரர் என்ற இரு சொற்களின் இணைப்பால் உருவாகியிருக்கலாம். கி.பி 5ம் நூற்றாண்டில் குப்தராட்சிக் காலத்தில் உருவாகிய வாயு புராணம் மலைய தீவின் கிழக்கு கரையோரத்தில் அமைந்துள்ள கோகர்ண சிவாலயம் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. பொன்னும், மணிகளும் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்ற நாடு. அங்கே அகஸ்திய பவனம் காணப்படுகின்றது. அங்கே அரக்கர்களும், மிலேச்சர்களும் அதிகளவில் வாழ்கின்றார்கள். மலைய தீவில் லங்காபுரி என்ற நகர் உள்ளது.(6)

மேற் கூறிய விபரங்களைக் கவனத்திலெடுக்கும் ஒரு வரலாற்றுத்துறையினர் மலைய தீவாக இலங்கையை அடையாளங் காட்டுவது தவறாகாது. வாயு புராணத்தில் குறிப்பிடப்படும் கோகர்ண சிவாலயத்தை திருக்கோணேஸ்வரம் என ஏற்பது சரியானதாகும். மகாவம்சத்திற்கான உரை நூலாகக் கருதப்படும் மகாவம்சதீக திருகோணமலையில் மகா சேனனால் இடிக்கப்பட்டது ஒரு சிவலிங்க ஆலயம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மகாவம்சம் தரும் தகவலுக்கு இணங்க மகாயான பௌத்தத்தை ஆதரித்த மகாசேனன் மகா விகாரைப் பிக்குகளை விரட்டியதோடு, இந்து ஆலயத்தையும் அழித்தான் என அறிய முடிகின்றது. மகாயான மத வளர்ச்சிக்குத் தடையெனக் கருதப்பட்ட ஏனைய மதப் பிரிவுகள் தாக்கப்பட்டன. இதிலிருந்து மகாயான பௌத்த மத வளர்ச்சிக்குத் தேரவாதப் பௌத்தமும், இந்து மதமும் தடையாக இருந்திருக்கின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது. மகா வம்சத்தின் உரை நூலான வம்சத்தப்பகாசினி இந்த நிகழ்வை பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது.

“பிராமணக் கோயில்களை (இந்துக் கோயில்களை) இடித்த பின்னர் திஸ்ஸ என்பவன் முன்று (புத்த) விகாரைகளைக் கட்டினான். அவை கோகர்ணம், ஏரகாவில்லை, கலந்த ஆகியனவாகும். கோகர்ணம் என்ற ஊரில் கோகர்ண விகாரையும், ஏரகாவில்லை என்ற கிராமத்துக்கு அருகில் ஏரகாவில்லை விகாரையும், பிராமணக் கிராமத்துக்கு அருகே கலந்த விகாரையையும் உருவாக்கினான். இந்த முன்று இடங்களிலும் முன்பு (இந்துக்) கடவுளுக்கான வழிபாட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவை பௌத்த சாசனத்திற்குத் தடையாக இருந்தன. அத்துடன் தவறான மத நம்பிக்கையுடையோரின் வழிபாட்டு இடங்களாகவும் இருந்தன. இதனால் இந்த (இந்து) வழிபாட்டுத் தலங்களை இடித்து புத்த பிக்குகளுக்காக புத்த விகாரைகளைக் கட்டினான். கிழக்குக் கடற்கரையில் கோகண்ண விகாரை கட்டப் பட்டது. மற்றைய இரு விகாரைகளும் றோகணத்தில் கட்டப்பட்டன. இவ்வாறு மத நம்பிக்கையற்றவர்களின் சிவலிங்கம் போன்ற வழிபாட்டுச் சின்னங்களை அழித்து இலங்கைத் தீவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் புத்த மதத்தைப் பரப்பினான்.” (7).

எனவே மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட செய்திகளின் பிர காரம் மகாசேனன் காலத்தில் கி.பி 302 இல் திருகோணமலையில் புகழ்வாய்ந்த சிவாலயம் இருந்திருக்கின்றது. மகாசேனன் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியில் திருகோணமலையிலும், ஈழத்தின் வேறு இடங்களிலும் சைவ ஆலயங்கள் நிலை பெற்றிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. மகாசேனன் கோணேசர் ஆலயத்தை அழித்தபோதும் சைவர்கள் மீண்டும் குறுகிய காலத்தில் அவ்விடத்தில் மீண்டும் தங்கள் ஆலயத்தை அமைத்தனர் என்று ஊகிப்பதற்கு சூளவங்ஸ என்ற பாளி நூலிலே கிடைக்கும் சில

தகவல்கள் உதவுகின்றன. அது மட்டுமல்லாது அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆட்சி நடத்திய சில பௌத்த மன்னர்களே இந்த ஆலயத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.(8) மகாசேனன் இந்து மத ஆலயமான கோணேசர் ஆலயத்தை மட்டுமல்ல, தேரவாத பௌத்தப் ஆலயங்களையும், மடங்களையும் அழித்திருக்கின்றான். திருக்கோணேஸ்வரம் மீதான மகாசேனனின் தாக்குதல் இந்து-பௌத்த தத்துவார்த்த முரண்பாடுகளினால் ஏற்பட்டது. அதே போன்றே மகாயான பௌத்தமான மகாசேனன் தேரவாத பௌத்த பள்ளிகளையும், குருமார்களையும் தாக்கியதற்கு பௌத்த மதத்திற்குள் ஏற்பட்ட தத்துவார்த்த முரண்பாடுகளே காரணமாகும்.

வட இந்தியாவில் கி. பி 5ம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட வாயு புராணத்தில் திருக்கோணேஸ்வரம் குறித்து சொல்லப்படுவதன் மூலம் இலங்கைத் தீவுக்கு வெளியேயும் அதன் புகழ் பரவியிருந்திருக்கின்றது. மகாவம்சத்தில் கூறப்படுவது போன்று மகாசேனன் காலத்தில் கோணேசர் ஆலயம் பெரும் புகழுடன் விளங்கியிருந்ததை ஏற்க முடிகின்றது. தகவற் பரிமாற்றம் மிகக் குறைந்த கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டளவில் வட இந்தியாவில் திருக்கோணேஸ்வரத்தின் புகழ் பரவியிருந்ததை அறியும் ஒருவர், திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தில் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருவது இயல்பானதே. மேலும் மகாவம்சத்திலும், அதன் உரை நூலான மகாவம்ஸ தீகவிலும் கோகர்ணச் சிவாலயம் என அழைக்கப்படும் கோணேஸ்வரம் பௌத்த மதப் பரப்புரைக்குத் தடையாக இருந்தது என்பதை தெளிவாக ஏற்க முடிகின்ற போது, கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றக் காலத்தை கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து தேடுவதே சிறந்தது. இதற்கு இன்னுமொரு முக்கிய காரணம் உண்டு. விஜயனுக்குப் பின் அரசு உரிமையை பெற வாரிசு இல்லாத நிலையில், தனக்குப் பின்னர் அரசரிமையை ஏற்க ஒருவரை அனுப்பும்படி விஜயன் தனது தம்பி சுமிதனுக்குக் கடிதம் அனுப்பினான். விஜயனின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சுமிதன் தனது மகனான பாண்டு வாசுதேவனை இலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தான். பாண்டு வாசுதேவன் 32 மந்திரி குமாரருடன் துறவி வேடம் அணிந்து திருகோணமலை வழியாக இலங்கையை வந்தடைந்தான் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. சில காலத்திற்குப் பின்னர் இவர்களைத் தொடர்ந்து பாண்டு வாசுதேவனையும், மந்திரி குமாரர்களையும் திருமணம் செய்து கொள்ள சாக்கிய வம்சத்து பத்ரகாஞ்சனா என்ற இளவரசியும், அவளது தோழிகளும் மாறு வேடத்தில் திருகோணமலைத் துறைமுகம் வழியாக வந்தார்கள் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது.(9) மகாவம்சம்சம் கூறும் செய்தி உண்மையாயின் பௌத்த மதத்திற்கு எதிரான வழிபாடு மற்றும் பண்புகளைக் கொண்டிருந்த மக்களே

திருகோணமலையில் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. கி.மு 3 ம் நூற்றாண்டளவில் பௌத்த-இந்து மத மோதல் உச்ச நிலையில் இருந்தது. பாண்டு வாசுதேவாவும் தோழர்களும் துறவி வேடமணிந்து திருகோணமலைத் துறைமுகம் வழியாக வந்திருப்பதனால் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இந்துக்களாகவே இருந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை ஏற்கலாம். கி.மு.3—கி.மு.4ம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் திருகோணமலையில் பகுதியில் இந்துக்கள் வலிமையுடன் வாழ்ந்திருந்தால் ஆலய வழிபாடும் உன்னதம் பெற்றிருக்கவேண்டும். கி.பி 3ம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் மகாசேனனால் அழிக்கப்பட்ட திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் உருவாகியிருக்க வேண்டும். எனவே கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட காலச் சமூதாயமாகக் கருதப்படும் இயக்கர், நாகர் வழிபாடு குறித்து விபரமாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

இயக்கர்-நாகர் வழிபாடுகள்

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கை மக்களின் மத வழிபாட்டு வழக்கத்தை ஆராய முற்படுகின்ற வேளை, ஆதிக் குடிகளான இயக்கர், நாகர் என்பவர்களுடைய வாழ்வியலில் இருந்து ஆரம்பிப்பதே பொருத்தமானதாகும். கி.மு 483 இல் விஜயனின் வருகைக்கு முன்னரேயே ஓரளவு நாகரீகமடைந்த மக்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள்.(10) இதைப் பௌத்த பாளி நூலான மகாவம்சமும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது. இயக்கர்களும் நாகர்களும் இயற்கை வழிபாட்டைப் பின்பற்றியிருந்தார்கள். இயக்கர்கள் மர வழிபாட்டையும், நாகர்கள் நாக வழிபாட்டையும் சிறப்பாகக் கொண்டிருந்தனர். பௌத்த மதம் இலங்கைக்கு அறிமுகம் செய்யப்படுவதற்கு முன்னரேயே மரவழிபாடு, சிவலிங்க வழிபாடு, ஜைனம் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது.(11)

கோணேசர் ஆலயத் தோற்றக் காலம் குறித்த கணிப்பீடுகள் காலத்திற்கு காலம் வரலாற்று ஆய்வாளர்களினாலும், ஆர்வலர்களினாலும் வெளியிடப்படுகின்றன. இக் கணிப்பீடுகள் அனைத்துமே சாசனச் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிறுவப்பட்டதல்ல. சில கணிப்பீடுகள் பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட வரலாற்று இலக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொள்வதில் இருக்க வேண்டி எச்சரிக்கை இல்லாமல் கூறப்பட்ட கணிப்பீடுகளாகும். கோகர்ணத்தில் பிராமணக் கோயிலை மகாசேனன் அழித்தான் என்ற மகாவம்சச் செய்தியைப் பரணவிதானை எற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தால் கோணேசர் ஆலயம் மகாசேனன் காலத்திற்கு முந்தியது என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியிருந்தது. கோணேசர் ஆலயத்தின் தோற்றக் காலத்தை ஒரு தெளிவான சாசனத்தால், உறுதிப்படுத்த முடியாத நிலை

காணப்படுவதால், மகாசேனன் காலத்திற்கு முந்திய திருகோணமலை ஆதிக் குடிகளின் பண்பாடு, மத நம்பிக்கை குறித்த தேடுதல் அவசியமாகின்றது. குறிப்பாகத் திருகோணமலைச் சமூகத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றுப் பின்னணியை ஆராய்வதன் மூலம் சில முடிவுகளுக்கு வர முடியும். இலங்கையின் பல பாகங்களில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வுகள் ஆதிக் குடிகள் பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றது. குறிப்பாகப் புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு (பென்னரிப்பு) திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குச்சுவெளி, கொட்டியாரம் பகுதிகளில் கிடைத்த தொல்லியற் தடயங்கள் தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி உள்ளிட்ட தென் இந்திய நகர்களில் அடையாளங் காணப்பட்ட பெருங் கற்காலக் கலாச்சாரத்தோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

தென் இந்திய திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தாமிரபரணி ஆற்றுக்குத் தென்புறமான ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்த ஈமைச் சடங்கு முறைகளை திராவிடப் பண்பாடாக அடையாளங் காணப்படுவதால், குச்சுவெளி, கொட்டியாரம் என்பனவும் திராவிடர்களின் ஆரம்ப வாழிடம் எனக் கொள்ள முடிகிறது. இலங்கையில் பொம்பரிப்பு (பென்னரிப்பு) குச்சுவெளி, கொட்டியாரம் பண்பாடு கி.மு 1000 வருடங்களுக்கு முற்பட்டதாகக் கருத முடிகின்றது. தென்னிந்திய பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரிய இந்த திராவிட மொழி பேசுகின்ற மக்கள் தமிழ் எழுத்து வடிவத்தையும், இந்து மத வழிபாட்டையும் இலங்கைத் தீவுக்குள் கொண்டு வந்தார்கள்.(12) மிகப் புகழ்வாய்ந்த கிரேக்க நாடுகாண் பயணி டொலமி (Ptolemy) தனது பயணக் குறிப்பேட்டில் கி.மு 1000 இலங்கையில் வாழ்ந்த இயக்கர்கள், தேவதைகளையும், நாகர்கள் நாகத்தையும் வழிப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட 5ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாஹியான் என்பவனும், கி.பி 7ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஹுஆன் திஸாங் என்பவனும் ஆதிக் குடிகள் குறித்துக் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்கள். இயக்க வழிபாடும், நாக வழிபாடும் இயற்கை வழிபாட்டின் இரு வகை மூலக்கூறுகளே. பௌத்த பாளி நூலான மகாவம்சம் புத்தர் ஈழத்திற்கு இரண்டாவது தடவை வருகை தந்தபோது நாக அரசர்களான மகோதரா, குலோதரா என்பவர்கள் இரத்தினமிழைத்த சிங்காசனத்திற்காகப் போரிட முனைந்த போது ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துச் சமரம் செய்து வைத்ததாக கூறுகின்றது.(13) மேலும் பல நாகர்களை பௌத்தர்களாகவும் மதமாற்றம் செய்தார் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது குறித்து மணிமேகலையிலும் குறிப்புக்கள் உண்டு. இரு நாக அரசர்களின் முரண்பாடுகள் தீர்க்கப்பட்டதன் பின்னர் மேலும் பல தமிழ் இந்துக்கள் பௌத்தர்களாக மாறினார்கள். இதைக் கந்தரோடை அகழ்வுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.(14) இந்த மாற்றம் தென்

இந்தியாவிலும் ஏற்பட்டது. நாகர்கள் நாக வழிபாட்டை உடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றார்கள். இந்த நாகவழிபாடு இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே காணப்பட்ட பண்பாட்டுத் தொடர்பின் ஒரு அம்சமாகும். பொதுவாக நாடுகளுக்கிடையே முதலில் ஏற்படும் வணிகத் தொடர்பே பின்பு பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு காரணமாகியிருக்கின்றது. பெருங் கற்காலச் சமூகத்தின் ஈமைத் தாழிகளில் கண்டறியப்பட்ட பெரிய சுறாக்களின் எலும்புகள் இந்த மக்கள் ஆழ் கடலோடுவதில் வலிமை பெற்றிருந்ததைக் காட்டுவதால், பெருங்கற்கால கால கட்டத்தில் இலங்கை - இந்தியக் கடற் தொடர்பு ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை. இந்திய-இலங்கை குடி நகர்வுகளும், வணிகமும் இரு நாடுகளுக்கிடையிலான மதப் பண்பாட்டுத் தொடர்புக்கு வழிகோலின எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். இயற்கை வழிபாட்டின் கூறுகளான மர வழிபாடுகள், நாக வழிபாடுகள் போன்றன ஆதிக் குடிகளிடையே உலகின் பல பாகங்களில் காணப்பட்டிருக்கின்றது. வட இந்தியப் பிரதேசத்திற்குரிய நாலாந்து, நாகபுரி, தென் இந்திய நகரான நாகர்கோவில் என்பன நாகர்களின் இருப்பிடங்களைச் சுட்டி நிற்கின்றன. மாமல்லபுரத்தில் அர்ச்சுனன் தவம் என்ற பெரும் கற்பாறை உள்ளது. அதன் நடுவே உள்ள பிளவில் நாகர்களைக் குறிக்கும் சிற்பங்கள் உள்ளது. இதை நாக வழிபாட்டிற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சிலைகளாகக் கருதப்படுகின்றது.(15)

திருகோணமலைக் கடற்கரையில் நடைபெற்றதாகச் சூளவம்சம் கூறும் ஒரு இதிகாசக் கதை மூலம் இப் பகுதியில் நாக வழிபாடு நிலவியதாகக் கொள்ளலாம். சூளவம்சம் கூறும் இந்த இதிகாசக் கதையின் நம்பகத் தன்மை குறித்த வினா எழுவது இயல்பானதே. ஆனாலும் சூளவம்சம் தொகுக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும் காலகட்டத்திலாவது திருகோணமலையில் நாக வழிபாடு தொடர்பான எண்ணங்களும் செயல்களும் இருந்திருக்கின்றது எனக் கருதுவது ஏற்கத்தக்கதே. வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மஜும்தார், புசல்கர் ஆகிய இருவரும், இயக்கர், நாகர் என இதிகாசங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இலங்கைப் பூர்வீக குடிகள் தற்போது கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திராவிடருக்கு முற்பட்ட பூர்வீக குடிகளான வேடர்களின் சந்ததியினராக இருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளனர் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதன் மூலம் திருகோணமலையில் ஆதிக் குடிகளிடத்து நாக வழிபாடு பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு வருவது சரியானதே. இந்திய தொல் இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றி, கிரேக்க, எகிப்திய இலக்கியங்களிலும் பாம்புகள் (நாகம்) அரைப்பங்கு தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதாகக் கருதப்பட்டது. அதர்வ வேதங்களிலும் நாகங்கள் தெய்வ நிலையைச் சார்ந்தன என்ற கருத்துக்கள் உள்ளன. சிந்துவெளி அகழ்வு மூலம் கிடைத்த இலச்சினைகளில் யோகி நிலையில் இருக்கும் ஒரு உருவத்திற்கு அருகே பக்தி நிலையில் ஒரு பாம்பு இருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

மேற் கூறப்படும் விடயங்களை ஆராய்கின்றபோது சிவ வழிபாட்டிற்கும் நாக வழிபாட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது என்பதை ஏற்கமுடிகின்றது. மேலும் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தில் இலங்கையில் இந்து மதம் பரவலாகப் பின்பற்றப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்த இலங்கைத் தொல்பொருள் சாசனங்கள் உதவுகின்றன. இந்தச் சாசனங்கள் பிராமணர்கள் பௌத்த மகாசங்கத்திற்கு அளித்த குகைத் தானங்களைக் குறிப்பிடுவதோடு, பிராமணர்கள் இலங்கையில் பரவலாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்ற செய்தியையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. இலங்கைத் தொல்பொருள் இலாகாவின் உத்தியோக பூர்வச் சாசனப் பதிவு இலக்கங்களையே பின்வரும் சாசன இலக்கங்கள் குறிக்கின்றன. சாசன இலக்கம் 228 மகா அலகமுவ (அனுராதபுரம்), சாசன இலக்கம் 545 கோங்கல (அம்பாறை), சாசன இலக்கம் 812 மொலகொட (கண்டி), சாசன இலக்கம் 1003 ஸஸெறுவ (குருநாகல்) சாசன இலக்கம் 1060 பிச்சாண்டியாவ (புத்தளம்). மேற்படி குகைத் தானங்களை ஏன் பிராமணர்கள் செய்தார்கள் என்ற வினாவிற்கு விடையளிக்கப் போதிய வரலாற்று ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட இலங்கைத் தொல்பொருள் இலாகாவின் சாசனங்கள் மூலம் வட கிழக்கிற்கு வெளியேயும் பிராமணர்கள் பரவலாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதோடு, இந்துக்களின் மத வழிபாடும் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் செறிவாகப் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

புத்தர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னர் சிங்களவர் இந்து மதக் கடவுளையே வணங்கியிருந்தார்கள்.(16) பிராமிக் கல்வெட்டுக் களில் காணப்படும் இந்தமதப் பெயர்கள் இந்த நாட்டில் பௌத்தம் பரவ முன்னர் இந்துமதம் வழிபாட்டிற்குரியனவாக விளங்கியது.(17) மேலும், பண்டுகாபயன் சிவாலயத்தை அமைத்தான் என அறிய முடிகின்றது. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட 3ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற பல சாசனங்களில் சிவ என்ற பெயர்த் தொடர்புடைய பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.(18) இத்தகைய குகைச் சாசனங்கள் இலங்கை எங்கும் பரந்து காணப்பட்டுள்ளன என்பதுவே இங்கு முக்கியமான அம்சமாகும். இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியம் பெறும் தேவநம்பியதீசனின் தந்தையின் பெயர் முட்ட சிவ, பண்டுகாபயனின் தாய் மாமன் பெயர் கரிகந்த சிவ என்பதாகும். சிவ என்ற பெயர்த் தொடர்புகளும், சிவ என்ற பெயருடன் தொடர்பான பல குகைத் தான சாசனங்கள் மூலம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் சிவவழிபாடு நிலவியது என்பதை ஏற்கலாம் எனப் பரணவிதான கூறுகின்றார். (19)

கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றக் காலம்

இதுவரை திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றக்காலத்தை நிர்ணயம் செய்ய முன்வந்த பல வரலாற்றுத்துறை ஆசிரியர்களின் கருத்துகளும் இங்கு அவசியமாகின்றது. கவிராஜவரோதயரின் பாடலின் பிரகாரம் கி.மு 1589 இல் கோணேசர் ஆலயம் தோற்றம் பெற்றதாக அறிய முடிகின்றது. இலங்கைத் தொல்பொருளியற் துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான திருக்கோணேஸ்வரம் அனேகமாக மகாசேனன் (கி.பி 302) காலத்திற்கு முந்திய காலகட்டத்தில் கட்டப்பட்டதாகக் கூறுகின்றார். (20) பி.ஈ.பீரீஸ் அவர்கள் விஜயனின் வருகைக்கு (கி.மு 483) அதிக காலத்திற்கு முன்னரே உருவாக்கப்பட்டது எனக் கருத்து தெரிவித்துள்ளார் (21) சிங்கள வரலாற்றாசிரியரான பவுல் பீரிசின் கருத்துப்படி நாகரின் வழிவந்தோர் இலங்கையின் வடக்கு, வட மேற்கு, வட கிழக்குப் பகுதிகளில் ஈஸ்வரனுக்குரிய ஐந்து ஆலயங்களைக் கட்டினார்கள், இதில் திருகோணமலையில் அமைக்கப்பட்ட கோணேஸ்வரமும் உள்ளடங்குகின்றது. (22) சியர் அவர்களின் கருத்துப்படி கி.மு 1589 கோணேஸ்வரம் தோற்றம் பெற்றதாகக் கருதுகின்றார். (23) கலாநிதி செ.குணசிங்கம் அவர்கள் திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகக்குறைந்தது கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கும், முதலாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதியில் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றார். (24) கொடிரிங்ரன் 1927 இல் வெளியிட்ட தனது ஆய்வில் கோணேசர் ஆலயம் கி.மு 2590 இல் உருவாக்கப்பட்டதாக குறிப்பிடுகின்றார். (25) கி.மு 6ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே வழக்கத்திலிருந்த நாகவழிபாடும், இந்து மத வழிபாடும் இலங்கையில் பின்பற்றப்பட்டது என்ற கருத்தை நிறுவ முடிகின்ற காரணத்தால் இந்து மதக் கடவுளுக்கான ஆலய மும் கி.மு. காலத்திற்கு முன்பாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

வரலாற்று ஆய்வாளர் பீரிஸின் கருத்துப்படி நகுலேஸ்வரம், முனீஸ்வரம், கேதீஸ்வரம், தொண்டேஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் என்பன அனைத்தும் சிவ வழிபாட்டுத் தலங்களாக இருப்பதோடு இலங்கையின் வட, வட மேற்கு, வட கிழக்குப் பிராந்திய துறைமுக நகரங்களில் காணப்படுவதால், தென் இந்திய பண்பாட்டுத் தொடர்பை மையப்படுத்தி இந்த ஆலயங்கள் அனைத்தும் விஜயனின் வருகைக்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு தோற்றம் பெற்றவை. (26) மேற்கூறப்பட்ட முடிவுகளையும், காரணங்களையும் தொகுத்து நோக்குமிடத்து, கிழக்கிலங்கையில் குறிப்பாகத் திருகோணமலையில், இந்து மதத்துடன் தொடர்புடைய நாக வழிபாடும், சிவ வழிபாடும் விஜயனின் வருகைக்கு முன்பாக (கி.மு 5) பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றக்காலம் கி.மு 5ம்

நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு உரியது என ஏற்பது பொருத்தமானதாகும். ஒரு முழுமையான ஆய்வு திருக்கோணேஸ்வரப் பகுதியில் நடத்தப்பட்டு, அகழ்வுப் பொருட்களைக் கரிம ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினால் கோணேசர் ஆலயத் தோற்றக் காலத்தை அறிவியல் அடிப்படையில் உறுதி செய்யமுடியும். இந்த ஆய்வுக்கு வரலாற்று அறிவுடன் புவித்தரைத்தோற்றவியல், கால நிலை குறித்த சிறப்பான அறிவு மிக அவசியமானதாகும்.

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்

1. செ. குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம் பக் 5
 2. Ananda Guruge, The Society of the Ramayana pp 69
 3. Jawahrlal Nehru, Glimpses of World History
 4. மகாவம்சம் 38ம் அத்தியாயம் பக் 40
 5. பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் இந்து தருமம், இந்து மாணவர் சங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், 1981.
 6. வாயு புராணத்தில் குறிப்பிடப்படும் அகத்தியர் ஆலயம் குறித்து திருக்கரைசை புராணம் கூறுகின்றது. அகத்திய தாபனத்தின் வரலாறு - திருக்கரைசை புராணம். பதிப்பாசிரியர், வ.அ.இராசரத்தினம், பக் 15-16.
- அக்கணமே தாபனஞ் செய்து அவ்விறைக்குச்
சூதமுனி அருளிச் செய்த
மிக்(கு) அதிரும் வடபாடப் புராணத்தை
தென்கலையின் விருத்தப்பாவால்
திக்கசைய வருந்தொண்டர் செய்தின
என்னறிவு சிறிது சேர்த்தி
ஒக்க வுரைத்தனன் கொற்றங்குடிவாரும்
பிரான் சரணத்துறுதி கொண்டே
7. Vasattjappakasini, 2 xxxvii 15-25.
 8. பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா. திருக்கோணேசர் ஆலயக் கும்பாபிசேக மண். 1981. பக் 50.
 9. மகாவம்சம், அத்தியாயம், 7-12, 18-24
 10. Parker H Ancient Ceylon, London 1909)
 11. Paranavitana, S, Pre -Buddhist Religious Beliefs in Ceylon pp 302 -325.
 12. Chelvadurai Manogaran, The Untold Story of Ancient Tamils in Sri Lanka, 2000, Professor of Geography and International Studies at the University of Wisconsin Parkside, USA, Consultant of the U.S Department of State.

13. மகாவம்சம் அதிகாரம் 1.
14. Chelvadurai Manogaran, மேலது.
15. தேவமணி ர.பேல். தமிழ்நாட்டுக் கலைக் கோவில்கள் பக் 164-165.
16. Cave, H, Golden Tips.. Ceylon pp 407 -412 (1900)
17. ஈழத்தவர் வரலாறு கலாநிதி குணராசா. க. பக் 18-20.
18. கலாநிதி குணசிங்கம். செ. மேலது, பக் 27 - 31.
19. Paranavitana. S, Pre- Buddhist Religious Beliefs in Ceylon PP 326-327.
20. Paranavitana .S. Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee.
21. Pieris, Paul. E., 1913, Ceylon- Portuguese era vol 1 pp 205-206.
22. Pieris. E. Paul, Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna, Journal of Royal Asiatic Society Ceylon Branch, Vol 28, pp 17-18
23. Sir, H. C Ceylon and cingalese pp 76-80 (1850)
24. குணசிங்கம் .செ, மேலது, பக் 36.
25. Codrington, H. W., Jour. Ras (Ceylon) Vol xxx pp 448 - 451 No 80 of 1927.
26. Paul E. Pieris, மேலது.

5

தென்னிந்திய அரசுகளின் எழுச்சிக் காலம்

16ம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய இலங்கை வரலாற்றின் போக்குகளைத் தென்னிந்திய அரசுகளே பெருமளவுக்குத் தீர்மானித்திருக்கின்றன. தென்னிந்திய நிலப்பரப்பில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களின் நேரடிப் பாதிப்புக்களை இலங்கை வரலாற்றில் தெளிவாகக் காணலாம்.

வரலாற்றில் பல் தடவைகள் திருகோணமலை உட்பட இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகள் தமிழக அரசுகளின் நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. குறிப்பாகத் திருகோணமலை மீது தமிழக அரசுகள் அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு புவிசார் கேந்திர அமைப்பே அடிப்படைக் காரணமாகக் கருதுகின்ற போதும் ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் பாக்குத் தொடுகடலுக்கு இரு மருங்கிலும் வாழ்ந்திருப்பதே மிக முக்கியமான காரணமாகும். இதுவே தமிழக அரசுகளின் எழுச்சி இலங்கை மீது அரசியல் ஆதிக்கத்தை உருவாக்கியது. பல்லவர், பாண்டியர் போலல்லாது சோழர்களது எழுச்சி மிகப் பலமாக உருவாகியது. சோழர்களின் எழுச்சிக்குத் திருகோணமலைத் துறைமுகம் தவிர்க்க முடியாத ஒரு தேவையாக இருந்தது. குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் பல்லவர் ஆட்சியும், சோழ அரசின் எழுச்சியும், வீழ்ச்சியும் திருகோணமலையின் வரலாற்றை நேரடியாக பாதித்திருக்கின்றது. புகோளரீதியாக தென் இந்தியப் பிராந்தியத்தை நெருங்கி இலங்கை காணப்படுவதும், தமிழக வணிகர்களுக்குத் தென் இந்திய கடல் எல்லைக்கு அப்பால் பயனுள்ள துறைமுகமாக திருகோணமலை விளங்குவதும் அடிப்படைக் காரணமாகியது.

கோணேஸ்வரமும், திருகோணமலைத் துறைமுகமும் தமிழக அரசர்களின் அதிக கவனத்தை ஈர்த்திருந்ததை திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கிடைத்த பல கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன. இலங்கையின் ஏனைய மாவட்டங்களில் கிடைத்த பல்லவ, சோழக் கல்வெட்டுக்களைவிடத் திருகோணமலையில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களே எண்ணிக்கையில் மிக அதிகமாகும். எனவே திருகோணமலையின் ஆரம்ப கால வரலாற்றினைத் தமிழக வரலாற்றிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. குறிப்பாகச் சோழர்கள் இலங்கையைப் போரில் தோற்கடித்து பொலநறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தபோதும் திருகோணமலையைத் தமது வணிகத் துறைமுக நகராக வைத்திருக்க விரும்பியதில் ஆச்சரியம் எதுவும்

இல்லை. இதற்கான தேவை என்ன என்பதை அறிய தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணியின் அறிவு மிக அவசியமானதாகும். அத்துடன் தமிழகத்தில் நிலவிய சமூகப் பின்னணிகளையும், அதற்கான வரலாற்றுக் காரணங்களையும் நன்கு புரிந்து கொண்டால்தான் இலங்கையில் தமிழக ஆட்சியாளர்களினால் திருகோணமலையில் உருவாக்கப்பட்ட சமூக அமைப்பை அறிந்துகொள்ள முடியும். குறிப்பாகக் கோணசர் கல்வெட்டில் குளக் கோட்டனால் கூறப்பட்ட செய்திகளையும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

தமிழக அரசுகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழக நிலப்பகுதியில் மனித இனம் சுமார் இரண்டு இலட்சம் ஆண்டு காலத்திற்கு முன்னர் வாழ்ந்ததாக தொல்பொருள் தடய ஆவணங்கள் உறுதி செய்தபோதிலும் அரசுகளின் தோற்றம் சங்ககாலச் சமுதாயத்தையொட்டி கி.மு 400 ஆண்டுகாலப் பகுதி களில் தான் உருவாகியதாகக் கருதப்படுகின்றது. சங்க காலச் சமூகத்திற்கு முந்திய தமிழ் சமூக அமைப்பில் இனக் குழுக்களே ஆட்சி செய்தன. குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்கள் மலைகளையும், காடுகளையும் சார்ந்து வாழ்ந்ததால், பொதுவாகக் குறிஞ்சி, முல்லைப் பண்புகளே அதிகம் காணப்பட்டதாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். இரும்புப் பயன்பாடே மருதநில நாகரீகத்திற்கு வழிகோலியது. இரும்பின் பயன்பாட்டால் புதிய உற்பத்திக் கருவிகள் உருவாகின. இது விவசாயத்தில் உபரி உற்பத்தியைத் தோற்றுவித்தது. உபரி உற்பத்தி என்பது தேவைக்கு அதிகமான விளைச்சல் எனப் பொருள் படும். வேளாண்மைக்குத் தேவையான உழைப்புக் கருவிகள் வளர்ச்சியடையத் தானிய விளைச்சலும் அதிகரித்தது. வேளாண்மை உற்பத்தியில் கிடைத்த உபரி உற்பத்தி சொத்தாக மாறத் தொடங்கியபோது உடமை வர்க்கம், உடமையற்ற வர்க்கம் என வர்க்க வேறுபாடுகள் உருவாகின. நிலம் அடிப்படையாக இருந்த போதிலும் சொத்துடமையே இங்கு உடமை வர்க்கம் தோன்றக் காரணமாகியது.

உபரி உற்பத்தி விவசாயத்துடன் தொடர்புடைய சிறு கைத் தொழில்களும், வணிகமும் வளரத் தூண்டியது. இதுவரை அடையாளங் காணப்பட்ட இனக் குழு அல்லது குலச் சமுதாயம் மறைந்து உபரி உற்பத்தி காரணமாக தனியுடைமைகளும் உடமை வர்க்கங்களும் தோன்றின. தனியுடமையானது குலங்களுக்குள் இருந்த வலிமை வாய்ந்தவனைக் குலத் தலைவனாக்கியது.

கி. மு 400 ஆண்டுகளில் சங்க காலச் சமுதாயத்தில் குல மோதல்கள் இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்தன. அடிக்கடி நிகழ்ந்த போர் காரணமாக வீரம் இலக்கியங்களின் கருப் பொருளாகியது. இதனால் தான் பேராசிரியர் கைலாசபதி சங்காலத்தை வீரபுகம் என அழைத்தார். இதுவரை காணப்பட்ட இரத்த உறவுடன் கூடிய குழு முறை ஆட்சி நீங்கி நிலப் பரப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறு சிறு ஆட்சிகள் தோன்றின. இதற்குச் சொத்துடமையே அடிப்படையாக இருந்தது.

சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்பட்ட பாரி, ஓரி, பேகன், ஆய், காரி, அதியமான் உள்ளிட்ட 112 ஆட்சியாளர்களும் குறுநில மன்னர்களே. சில சிற்றரசுகளுக்குத் தலைமை வகித்த ஒருவன் தன்னைப் பேரரசனாக கூறிக்கொண்ட போதும் தோற்கடிக்கப்பட்ட சிற்றரசுகளைத் தனது அரசுடன் இணைத்து ஒரு பலம் வாய்ந்த பேரரசை உருவாக்க முயலவில்லை. ஐரோப்பிய வரலாறுகளில் அறியப்படும் பேரரசைப் போன்று பலம் வாய்ந்த ஒரு மைய அரசை உருவாக்கத் தமிழ் மன்னர்கள் விரும்பவில்லை. மாறாகக், கப்பம் அல்லது திரை பெறுவதன் மூலம் தமது மேலாண்மையை உறுதிப் படுத்த விரும்பினார்கள். தமிழ் மன்னர்களின் இந்தப் பலவீனமான போக்குத்தான் 12ம் நூற்றாண்டில் மொகலாயரும், அதன் பின்னர் வந்த ஐரோப்பிய காலனித்துவ சக்திகளும் தமிழகத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற இடமளித்ததோடு, பின்னர் இலங்கைத் தமிழ் இராச்சியங்களின் வீழ்ச்சிக்கும் அடிப்படைக் காரணமாகியது. இலங்கையிலும் ஒரு பலமான பரந்துபட்ட தமிழ் இராச்சியம் உருவாகத் தடையாக இருந்தது.

பல்லவர் ஆட்சியின் தோற்றம்

சங்க கால குறுநில மன்னர்களுடைய ஆட்சி தளர்ச்சியடைய கி.பி 3ம் நூற்றாண்டில் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகள் தோற்றம் பெற்றன. கி.பி 5ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர்களும், களப்பிரர்களும் ஆட்சி செய்தனர். கி.பி 4ம் 5ம் நூற்றாண்டுகளில் தான் தமிழகத்தில் மருத நில நாகரீகம் செழித் தோங்கத் தொடங்கியது. விவசாயமும், கைத் தொழிலும் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. உள்நாட்டு உற்பத்தியும், வெளிநாட்டு வணிகமும் பெருகத் தொடங்கின. பெருகி வந்த உற்பத்தியின் விளைவாக உற்பத்தியிலே பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத ஒரு வர்க்கம் தோன்றியது. பேராசிரியர் க.கைலாசபதி இவர்களை வியாபாரிகள் வர்க்கம் என அழைத்தார். சங்கம் மருவிய காலத்தில் பெரு வளர்ச்சியுற்ற வணிக வர்க்கமே பல்லவர் காலத்தில் நிலமானிய

முறை தோற்றம் பெறக் காரணமாகியது. நிலமானிய முறையின் அரசியல் சாரம் நிலத்தை மையப்படுத்திய நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்குதல். அதன் பொருளாதாரத் தாற்பரியமானது உழைப்போரை நிலத்தோடு இணைத்து பெறப்படும் உற்பத்தியின் உபரியை நிலவுடமையாளர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டு உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியை அரசுக்கு அளித்தலாகும். இதனால் சமுதாயத்திற்குள்ளேயே வர்க்கப் பிரிவுகள் உறுதிப்படத் தொடங்கின. தமிழ்நாட்டில் வணிக வர்க்கம் தலை தூக்க முயன்றபோது கலை இலக்கியத்திலும் மாற்றம் உருவாகத் தொடங்கின. கோவலன் என்ற வணிகன் சிலப்பதிகார நாயகனாகி னான். பல்லவ அரசர்கள் பிராமணர்களுக்கு நிலங்களைத் தானமாக வழங்கியதோடு, பிரமதேயங்களையும் (பிராமணக் குடியிருப்புகள்) உருவாக்கினார்கள்.

இதுவரை நிலத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தாது நிலத்தைப் பயன்படுத்திய பிராமணச் சமூகம் அதிகாரம் உள்ள நிலவுடமைச் சமூகமாகத் தன்னை மாற்ற முடிந்தது. வணிகர்களின் பெரும் ஊர்களான காஞ்சிபுரம், மகாபலிபுரம் என்பன பெருநகராக உருவாகத் தொடங்கியது. சமணர்களின் ஆதரவு பெற்ற வணிக வர்க்கத்திற்கும், நிலவுடமைப் பிராமணர்களுக்கும் அதிகாரப் போட்டி உச்ச நிலையை எட்டியது. வணிகர்களை எதிர்க்கின்ற போது வணிகர்களை ஆதரிக் கின்ற சமணர்கள் தாக்கப்பட்டனர். சமணர்களையும், பௌத்தர்களையும் எதிர்ப்பது ஒன்றும் இலகுவான செயலல்ல என்று உணர்ந்த பிராமண நிலக்கிழார்கள் இந்தப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு பக்தி இயக்கத்தை உருவாக்க வேண்டிருந்தது. சமணப் பள்ளியில் (ஆலயம்) கல்வியும், மருத்துவமும் வழங்கப்பட்டதால், சமணம் தமிழக சமூகத்தில் ஆழ வேருன்றி இருந்தது. இந்துக்க ளுக்கு சமணத்தையோ அல்லது பௌத்தத்தையோ எதிர்ப்பது ஒரு சவாலாகவே இருந்தது.

சைவ அடியார்களான காரைக்கால் அம்மையார், திருஞானசம் பந்தர், திருநாவுக்கரசர், மற்றும் பேய் ஆழ்வார், பொய்கை ஆழ்வார், பூதத்தாழ்வார் போன்ற வைணவ மத அடியார்களும் சமணத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் எதிராக ஒரு பக்தி இயக்கத்தைக் கட்டி எழுப்பினார்கள். இந்தப் பக்தி இயக்கம் பரந்து பட்ட மக்களை ஒன்று திரட்ட வேண்டியிருந்தது. பழைய வேத வேள்வி வழக்கிலிருந்து கோவில் வழிபாட்டு முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டு, ஆகமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனி மனிதப் பிரார்த்தனை பெரு வழக்காயிற்று. சமண, பௌத்த மடங்கள் போன்று சைவ மத மடங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. இந்து மத ஆலயங்கள் மட்டுமல்ல, பிரமதேயங்களும், சைவ மடங்களும் சைவ மத வளர்ச்சியை ஊக்கு வித்தன. சைவ மத வரலாற்றில் பல்லவர் காலம் பொற்காலமாகியது.

இன்று திராவிடக் கலையெனப் போற்றப்படும் தென் இந்தியக் கட்டடக் கலைக்குப் பல்லவர்களே வித்திட்டார்கள். அழிவு நிலையிலிருந்த பல ஆலயங்களுக்குத் தலபுராணங்களும், பதிக்களும் பாடப்பட்டன. வடமொழிக்கும் பிராகிருதத்திற்கும் எதிராகத் தமிழும் தமிழிசையும், பக்தி இயக்கத்தில் முன்னுரிமை பெற்றன. “தமிழோடிசை பாட மறந்தறியேன்,, என்றார் அப்பர். “மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்” என்ற கோசம் தமிழகம் எங்கும் கேட்டது. இந்தக் கால கட்டத்தில் தான் தென் இந்தியாவில் மட்டுமின்றி, வட இந்தியாவிலும் நன்கு அறியப்பட்ட திருக்கோணேசர் ஆலயத்திற்கு திருஞானசம்பந்தர் பதிகம் பாடினார். இங்கு குறிப்பாக பல்லவர் பற்றி மிக விரிவாகக் குறிப்பிடுவதற்கு மூன்று காரணங்கள் உள்ளன.

1. பல்லவர் காலத்தில் (கி.பி.7ம் நூற்றாண்டு) வாழ்ந்த திருஞான சம்பந்தர் திருகோணமலைப் பதிகம் பாடியதன் மூலம் கோணேசர் ஆலயம் குறித்த கவனத்தை ஈர்த்திருந்தார்.
2. பல்லவராட்சியில் தான் முதற்தடவையாக இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் அரசுரீதியான தொடர்பு உருவாகியது. இதற்கு முன்னர் தனிப்பட்ட தொடர்பே காணப்பட்டது.
3. பின்வந்த சோழரின் வெளிநாட்டு தொடர்பு மற்றும் இந்து மதப் பணிகளுக்கு ஆரம்பத் தளங்களை உருவாக்கியவர்கள் பல்லவர்களே.

இதனால் தான் ஆய்வாளர்கள் பல்லவர் காலம் தமிழக வரலாற்றின் திருப்புமுனை எனக் கருதுகின்றார்கள். எனவே பல்லவர் கால வரலாற்றுப் பின்னணியை விபரமாக தெரிந்து கொள்வதன் மூலமே திருகோணமலையில் பல்லவராட்சியின் தாக்கங்களையும், அதன் தொடர் விளைவுகளையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பல்லவர் காலம்

திருகோணஸ்வரம் குறித்த உறுதியான வரலாற்று ஆதாரங் களைப் பெறும் மற்றுமொரு காலமாக பல்லவர் காலத்தையே குறிப்பிட முடியும். கி.பி 7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவ அடியா ரான திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருகோணமலைப் பதிகம் திருக் கோணேஸ்வரம் திருகோணமலையில் அமைந்துள்ள செய்தியைத் தருகின்றது. பல்லவர் காலத்தில் இலங்கையின் வேறெந்தப் பகுதியையும் விட திருகோணமலைப் பகுதியிலே பல்லவச் செல்வாக்கு கூடுதலாகக் காணப்பட்டுள்ளது.(1) திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள குச்சவெளி, திரியாய்க் கல்வெட்டுக்கள்

திருகோணமலையில் பல்லவர்களின் செல்வாக்கை உறுதிப்படுத்துகின்றன. குச்சுவெளிக் கல்வெட்டு வடமொழியிலும், திரியாய் கற்சாசனம் பல்லவ கிரந்தத்திலும் காணப்படுகின்றன. இக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த பரணவிதான மானவர்மன் காலத்து பல்லவர் தொடர்புகளை உறுதிப்படுத்துவது போன்று திரியாய் கல்வெட்டு அமைந்துள்ளது எனக் கூறியுள்ளார்.

தமிழகத்தில் பல்லவராட்சியில் பெருவளர்ச்சி கண்டிருந்த சிற்பக்கலை வளர்ச்சியானது இலங்கைக் கட்டடக்கலை வளர்ச்சியிலும் ஆழமான தாக்கத்தினை உண்டாக்கியது. நான்காவது அக்கபோதி முதல் மானவர்ம காலம் வரை (கி.பி. 667-718) இலங்கையில் பல்லவச் செல்வாக்கு உச்ச நிலையில் இருந்தது. அக்கிரபோதி மன்னரின் முதலமைச்சர்களாக இருந்த பொத்த குட்டன், பொத்த சாத்தன் ஆகியோர் பல்லவ வம்சத்தைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி.பி 436இல் சிம்மவர்மன் என்ற பல்லவன் காஞ்சியில் களப் பிரர் காலத்தில் நிலையான ஆட்சியை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்தான். பல்லவர்களுள் சிம்மவர்மனும், இவன் மகன் சிம்மவின்னுவுமே காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்ட ஆட்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள். இவர்கள் உறுதிப்படுத்திய பல்லவராட்சி கி.பி 9ம் நூற்றாண்டு வரை வலிமையுடன் தொடர்ந்தது. தமிழக வரலாற்றில் வலிமையான படை முதலில் தோற்றம் பெற்றது. வலிமையான அரசை உருவாக்கிய பல்லவர்கள் வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய தேவை இருந்ததால், அயலுறவுக் கொள்கைகளையும் வகுத்துக் கொண்டார்கள். பல்லவர்களின் எழுச்சிக்குத் துணை நின்ற வணிகர்களுக்கு வெளிநாட்டு வர்த்தகம் தவிர்க்க முடியாத தேவையாக இருந்தது. இதுவரை தமிழகத்திற்கும் இலங்கைக்கும் இடையே இருந்த தனியார் வணிகம் போலல்லாது அரசு ஆதரவுடன் வணிகம் உருவாகியது. ஏனெனில், வணிகர்கள் பல்லவ அரசுக்கு ஆதரவளித்தனர். வணிகத் தொடர்பே பின்பு பண்பாட்டுத் தொடர்புக்கு காரணமாகிறது என்பதை உலக வரலாறு பல இடங்களில் பதிவு செய்திருக்கின்றது.

இலங்கை இளவரசன் மானவண்ண தனக்கு கிடைக்க வேண்டிய ஆட்சி உரிமையைப் பெறுவதற்காக, பாண்டிய மன்னான நரசிங்க வர்மனிடம் (கி.பி 630 - கி.பி 668) உதவி கோரினான். நரசிங்க பல்லவன் அளித்த உதவியினால் பதவியேற்ற மானவண்ண பல்லவருடன் நெருங்கிய தொடர்பை வைத்துக் கொண்டான். எனினும் மீண்டும் பதவி இழந்த மானவண்ண தமிழகம் சென்று பாண்டிய அரசில் 20 வருடங்கள் வாழ்ந்த பின்னர் இரண்டாம் நரசிங்க வர்மனின் ஆதரவோடு இலங்கையில் முடி சூடிக்கொண்டான். இதனால் பல்லவ -சிங்களத் தொடர்பு நீடித்துக் கொண்டது. பல்லவக் கலைஞர்கள், மற்றும் போர் வீரர்கள் இலங்கையில் குடியேறினார்கள்.

கொண்டார்கள். வணிக நோக்கம் கொண்ட பல்லவர்களுக்கு மாந்தோட்டை, சலாபம் (சிலாபம்), திருகோணமலை போன்ற துறைமுக நகரங்கள் வணிகத்தைப் பெருக்க உதவியாக இருந்தன.

கி.பி 7ம் நூற்றாண்டில் திருகோணமலை மாவட்டம் வணிகத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததைத் திரியாய் பாறைக் கல்வெட்டு மூலம் அறிய முடிகின்றது. இவ்விடத்திற் கிரிகண்ட சேத்தியமொன்றை ரசபுக்க, வல்லிக என்ற இரு வணிகர்களின் அமைப்பு உருவாக்கியது பற்றி இக் கல்வெட்டுக் கூறுவதோடு இத்தகைய வணிக கூட்டத்தினர் சமுத்திரத்தினைக் கடந்து அங்கு வந்தவர்கள் என்றும், கடலிற் பிரயாணஞ் செய்வதில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததோடு பொருட்களை வாங்கி விற்பனை செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்றும் இவர்களின் வர்த்தகப் பொருட்கள் பல்வேறு கப்பல்களில் கொண்டு செல்லப்பட்டன எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.(2)

அநுராதபுர தொல் பொருட் தடயங்களிலிருந்து பல்லவர்களின் தொடர்பு அநுராதபுரத்திலும் இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருத முடிகின்றது. துறைமுக நகரங்களில் மாத்திரமல்லாமல் இலங்கைத் தீவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் பல்லவச் செல்வாக்கு காணப்படுகின்றது. ஆயினும், தென் இந்திய வணிகர்களுக்கு வசதியாக இருந்த திருகோணமலையே பல்லவர்களை அதிகம் கவர்ந்தது. திருஞானசம்பந்தர் பாடியது போன்று குடிதனை நெருங்கி பெருக்கமாய் திருகோணமலை தோன்றியதற்கு, வணிகத்திற்கு ஏற்ற துறைமுக வசதி இருந்தது மாத்திரமல்ல, ஏற்கனவே புகழ் பெற்றிருந்த சிவாலயமும் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது.

இன்று இலங்கையில் பௌத்த பண்பாடாகச் சித்தரிக்கப்படும் நாலந்த பௌத்த விகாரை, இசுறு முனியா, தம்புள்ள குகை விகாரை, போதிசத்துவ சிலை என்பன பல்லவ கலை வடிவங்களுக்கான சில உதாரணங்களாகும். இசுறு முனியா என்பது ஈஸ்வர முனி என்பதன் திரிபாகும். திருகோணமலையில் திரியாயில் காணப்படும் பௌத்த தேவாலயச் சிதைவுகள் பல்லவக் கலையை நினைவுபடுத்துகின்றது. திரியாய் பௌத்த தேவாலயமான கிரிகண்ட விகாரையின் கலைப் படைப்புக்கள் பல்லவக் கலைஞர்களினால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்லவக் கலைஞர்கள் இத்தகைய பாரிய பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதால், அவர்கள் மிக நண்ட காலம் இலங்கையில் தங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். இதற்கு பல்லவ-இலங்கை நட்பு சீராக இருந்திருக்கின்றது. இதே போன்று தாய் லாந்து, இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளிலும் பல்லவக் கலை வடிவங்கள் இன்றும் அடையாளங் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையில் காணப்படும் இந்து ஆலயங்கள் அனைத்துமே பல்லவக் கலை வடிவத்திலிருந்து பிறந்தவையே. இரண்டாம் நரசிம்மன் மாமல்லபுரத்தில் கடற்கரைக் கோயில்களை சிறப்புடன்

அமைத்தான். ஆரம்ப காலத்தில் திருக்கோணேஸ்வரம் ஒரு குகைக் கோயிலாக இருந்து பின்னர், பல்லவர் காலத்தில் கோபுரங்களுடன் கூடிய கருங்கற் கோயில் வடிவத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் பல்லவர் காலத்திற்கு முன் பொதுவாகக் குகைக் கோயில்களே காணப்பட்டன. ஆலயத்தில் கோபுரங்களை வடிவமைக்கும் கட்டடக் கலை மரபு பல்லவர்களினால் தான் முதலில் உருவாக்கப்பட்டது. போர்த்துக்கேயத் தளபதி கொன்ஸ்ரன்ரைன் தசா த நொரொஞ்ஹா 1624இல் கோணேசர் ஆலயத்தை இடிப்பதற்கு முன்னர் வரையப்பட்ட கோணேசர் ஆலயத்தின் வரைபடமானது பல்லவர்கால சிற்பக்கலையை வெளிப்படுத்துகின்றது. பல்லவ அரசர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்தில் கருங்கல்லினால் ஒரு காவியத்தைப் படைத்திருந்தார்கள். குறிப்பாகத் திரியாயிலும், திருகோணமலையிலும் கிடைத்த விஷ்ணு சிற்பங்கள் பல்லவக் கலையில் உருவாக்கப்பட்டவையே.

சோழரின் தோற்றமும் எழுச்சியும்

இலங்கை வரலாற்றில் சோழர் ஆட்சி தனிச்சிறப்பு பெறுவதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. தமிழக வரலாற்றில் சோழர்களே இலங்கையின் பெரும் பகுதியை முதன் முதலாக தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்த பெருமையைப் பெறுகின்றார்கள். அத்துடன் சோழர்கள் இலங்கையில் சுமார் 77 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியான நிலையான ஆட்சியையும் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். இலங்கையில் சோழரினால் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிக்கு மும்முடிச் சோழ மண்டலம் எனப் பெயரிட்டு, இலங்கையை சோழராட்சியத்தின் ஒரு மாகாணமாகச் சேர்க்கப்பட்டது. சோழர்களினால் சிங்கள மன்னர்களின் இராச்சியத்திற்கு பல நூறு வருடங்களாகத் தலைநகராக விளங்கிய அநுராதபுரம் அழிக்கப்பட்டது. இராசராசனின் வெற்றியைக் குறிக்கும் பொருட்டு சோழப் பேரரசனான இராசராசனின் விருதுப் பெயரான ஜனநாதமங்கலம் என்ற பெயருடன் பொலநறுவை சோழர்களின் புதிய தலைநகராகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. சோழரின் ஆட்சியில்தான் திருகோணமலை முதல்முறையாக தமிழக ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வரப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது. சோழர்கள் இலங்கையின் பெரும்பாலான பாகங்களை நீண்ட காலமாக ஆட்சி செய்த போதிலும், திருகோணமலையில் அவர்களது ஆதிக்கம் அதிகளவு காணப்பட்டிருக்கின்றது. அது மட்டுமின்றி சோழர்களின் செய்திகளைக் கூறும் கல்வெட்டுக்கள் வேறு மாவட்டங்களை விட அதிகளவு திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே கிடைத்துள்ளன. திருகோணமலையில் சோழர் கால நடவடிக்கைகளை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு தமிழகத்தில் சோழர் ஆட்சியின் வரலாற்றுப் பின்னணி குறித்து சற்று விரிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

தமிழக வரலாற்றில் சோழருடைய எழுச்சி தவிர்க்க முடியாத ஒரு தேவை எனப் பல வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். சோழ இராச்சியத்திற்கான தேவை ஏற்கனவே உருவாகிய நிலையில் பல்லவ இராச்சியம் வலிமை இழக்கத் தொடங்கியது. இதற்குப் பல காரணங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. உபரி உற்பத்தி காரணமாக வலிமை பெற்றிருந்த உடமை வர்க்கம் பல்லவர் ஆட்சிக்கு அளித்த ஆதரவை விலக்க முற்பட்டதே உடனடிக் காரணமாகக் கருதப்படுகின்றது. குறிப்பாகத் தஞ்சை நிலக்கிழார்கள் அல்லது வேளாளர் பல்லவர்களுக்கு அளித்த ஆதரவை விலக்கியதை முக்கிய காரணமாக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். நிலக்கிழார்களின் அரசியல் முடிவுக்கான காரணங்களை விரிவாக ஆராய்வதன் மூலம், சோழர்கள் இலங்கை மீது தொடுத்த போர்களுக்கும், திருகோணமலையை வணிக நகராக வைத்திருக்க வேண்டிய தேவைக்குமான காரணங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் பெருகி வந்த உபரி உற்பத்தி காரணமாக வணிக வர்க்கம் உருவாகியது. உற்பத்தியாளர்களுக்கும் நுகர்வோர்களுக்கும் இடையில் தரக்களாக உருவாகிய குழுவினரே பின்பு வணிக வர்க்கமாகத் மாற்றினார்கள் என பேராசிரியர் க. கைலசாபதி கருதுகின்றார். இவர்கள் நேரடியாக உற்பத்தியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத போதும் பெரும் சொத்துக்களைச் சேர்த்ததன் மூலம் சமூகத்தில் ஒரு சக்திமிக்க வர்க்கமாக உருவாகினார்கள். இந்த வணிகர்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியுமே பிற்காலத் தமிழக அரசியல் மாற்றங்களுக்குக் காரணமாகின்றன.

உற்பத்திப் பொருட்களை உள்நாட்டில் விற்றுக் கொள்வதற்காகவும், அயல்நாடுகளுடன் வணிகத்தை மேற்கொள்வதற்காகவும் நகரத்தார் என அழைக்கப்பட்ட வணிகர்களுக்கான நகரம் என்ற அமைப்புத் தோன்றியது. காஞ்சிபுரம், மகாபலிபுரம், காவிரிப் பூம்பட்டினம் ஆகியவை நகரங்களாக வளர்ச்சியடைந்தன.(4) நகரங்கள் வணிகர்களின் வணிகச் செயல்களின் மையமாக உருவாகியது. பல்லவர் ஆட்சியில் வணிக வர்க்கத்தைச் சமணப் பள்ளிகள் ஆதரித்தன. சைவ, வைணவ ஆலய நிலங்கள் சமணர்களினால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. சமணர்களின் ஆதரவைப் பெற்ற வணிக வர்க்கத்திற்கும், நிலக்கிழார்களுக்கும் நேரடி முரண்பாடு உருவாகின. சமணர்களிடம் இழந்த நிலங்களை மீட்பதன் மூலம் உற்பத்தியை மேலும் பெருக்கலாம் என்ற எண்ணம் சைவ நிலக்கிழார் அல்லது வேளாளருக்கு ஏற்பட்டது. எனவே நிலக்கிழார்களின் கீழ் பணி புரிந்த விவசாயக் கூலிகளை ஒன்று திரட்டி வணிகர்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுத்தார்கள்.

இந்த வர்க்கப் போராட்டம் சமணத்திற்கு எதிரான போராட்டமாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியில் இரு முக்கிய விடயங்களை அவதானிக்கலாம்.

1. சோழப் பேரரசின் எழுச்சி

2. சைவ மதத்தின் எழுச்சி.

இந்த இரு எழுச்சி நிகழ்வுகளும் வேறுபட்டனவாகத் தோற்றமளிப்பினும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியே உருவாகின.

பல்லவர் ஆட்சியின் போது முத்தரையர் என்ற சிற்றரசர்கள் நியமம் என்ற ஊரை தலைநகராகக் கொண்டு காவேரிப் படுக்கை ஊர்களை ஆட்சி செய்திருக்கின்றார்கள். வரலாற்றின் ஆரம்ப காலம் தொட்டு இலங்கையும், தமிழகமும் புவியியல் அடிப்படையில் கொண்டிருக்கும் நெருக்கம் பண்பாட்டு, அரசியல் தொடர்புக்குக் காரணமாக அமைந்தன. தமிழக ஆட்சியாளர்கள் இலங்கை மீது ஏற்படுத்திய சிறு படையெடுப்புக்களும், மேலாண்மையும் ஒரு தற்காலிக தாக்கத்தையே ஏற்படுத்தியிருந்தது. இலங்கை ஆட்சியாளர்களும் ஆட்சி உரிமை தொடர்பான நெருக்கடிகள் ஏற்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் தமிழகம் சென்று உதவி கோருவது இலங்கை வரலாற்றில் பல காலகட்டங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தகைய வரலாற்றுப் போக்கானது குறிப்பாக கி.பி.6ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் பாண்டிய, பல்லவ, சோழப் படையெடுப்புடன் மாற்றத் தொடங்கின. இந்த மாற்றமானது இலங்கை-தமிழக வரலாற்றின் முக்கிய திருப்பமாக அமைந்ததோடு, இலங்கை மீது ஏற்படுத்தப்பட்ட பண்பாட்டுத் தாக்கமானது ஒருபோதும் பின்னோக்கி மாற்ற முடியாதவாறு உருவாகியது.

சோழர்கள் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டில் நடத்திய திருப்புறம்பியப் போரில் பல்லவரையும், பாண்டியரையும் தோற்கடிக்க முன்னர் தமிழக ஆதிக்கப் போட்டியில் பல்லவரும், பாண்டியருமே முன்னணியில் இருந்தனர். தமிழகத்தில் ஏற்படும் ஆதிக்க மாற்றம் இலங்கை ஆட்சியின் வெளியுறவுக் கொள்கையை நேரடியாகப் பாதித்திருக்கின்றது. பாண்டியரின் எழுச்சியினால் தனது ஆட்சிக்கு ஆபத்து உருவாகலாம் என உணர்ந்த அநுராதபுர மன்னன் மானவர்மன் பல்லவருடன் நட்பை வளர்த்துக் கொண்டான். ஆனால் சோழர்கள் திருப்புறம்பியப் போரில் பல்லவரை மிகக் கடுமையாக அடக்கியதை அறிந்த மானவர்மன் பாண்டியரோடு உறவை வளர்க்க விரும்பினான். இதன் மூலம் சோழரினால் ஏற்படக்கூடிய இலங்கை ஆக்கிரமிப்பை முழுப் பலத்துடன் எதிர்க்க விரும்பியதையே காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது. சோழரின் எழுச்சியே பாண்டிய-சிங்கள உறவுக்கு அடிப்படை நோக்காக அமைந்தது. சோழருக்கு பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்ற அரசியல் காரணம் மட்டுமல்ல, பொருளாதாரக் காரணமும் இருந்ததில் வியப்பில்லை. பாண்டிய நாட்டின் தென் கோடி

கடலில் விளைந்த முத்துக்கள் சோழரின் கவனத்தை ஏற்கனவே ஈர்த்திருந்தன. பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றுவதனால் கிடைக்கும் முத்துக்கள் மூலம் வருவாயைப் பெருக்கலாம் என சோழர்கள் எண்ணினார்கள். எனினும் சோழர்களினால் பல்லவர்களை அடக்கியது போன்று பாண்டியர்களை முற்றாக அடக்க முடியாமற் போனதற்கு பாண்டிய நாட்டின் இயற்கைக் காடுகள் காரணமாக அமைந்தன. பாண்டிய நாட்டின் இயற்கைக் காடுகள் சோழர்களின் எதிரிகளுக்கு பாசறைகளாகவும், மறைவிடங்களாகவும் மாறின. எனவே சோழர்களினால் முற்று முழுதாக பாண்டியர்களை அடக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அரசியலைப் பொறுத்த மட்டில், சிங்கள-பாண்டிய உறவு காரணமாக பாண்டியர்கள் இலங்கையைப் பாண்டிய அரசின் ஒரு தளமாகப் பயன்படுத்துவது சாத்தியமாக இருந்தது. இது அகன்ற சோழப் பேரரசுக் கொள்கைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தடையாக அமைந்துவிடக் கூடாது என்பதில் சோழர்கள் உறுதியாக இருந்தார்கள். எனவே சோழர்களது இலங்கைப் படையெடுப்பு சோழர்களது வெளியுறவுக் கொள்கையில் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது.

விஜயாலய சோழன் தஞ்சையில் வலிமை குன்றிக் கொண்டிருந்த கோ இளங்கோ என்ற புகழ் பெற்ற முத்தரையரை தோற்கடித்து கி.பி 850இல் தஞ்சாவூரில் தலைநகரை நிறுவினான்.(5) பலமான சோழ இராச்சியம் உருவாகியதற்கு இந்த வெற்றி அடிப்படையாக அமைந்தது. பல்லவ மன்னனான அபராஜித வர்மனுக்கும், பாண்டிய மன்னனான இரண்டாம் வரகுணனுக்குமிடையே நடந்த கடும் போரில் தனக்கு ஆதாரவாகப் போரில் பங்கேற்ற விஜயாலய சோழனுக்கு நன்றிப் பரிசாக அபராஜித வர்மன் மேலும் சில நிலப்பகுதிகளைப் பரிசாகக் கொடுத்தான். இது தஞ்சையில் உருவாகிய சோழ அரசை மேலும் விரிவுபடுத்த உதவியது. விஜயாலய சோழனின் வழியில் வந்த நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த சுந்தர சோழ பராந்தகனுக்கு மூன்று புதல்வர்கள். இவர்களில் மூத்த மகன் ஆதித்த கரிகாலன் குழ்ச்சியில் கொல்லப்பட்டான். அடுத்தவர் குந்தவை என்ற இளவரசி. இவர்களில் இளையவரே இராஜராஜன் என்ற விருதுப் பெயருடன் தமிழக வரலாற்றில் வீறுகொண்டெழுந்தவர். இவரின் இயற்பெயர் அருண்மொழி வர்மன்.

கி.பி 985இல் ஆட்சிக்கு வந்த இராசராச சோழனும், அவரைத் தொடர்ந்து கி.பி 1012இல் ஆட்சிக்கு வந்த மகன் இராசேந்திர சோழனும் பல படையெடுப்புக்களை நடத்தி சோழ இராச்சியத்தை விரிவுபடுத்தினார்கள். சோழப் பேரரசின் பெயரையும், பெருமையையும் நிலை நிறுத்தியவர் முதலாம் இராசராசன். சிறந்த வீரன்.(6) “தமிழக வரலாற்றில் சோழப் பேரரசு பலம் பெற்ற அரசாக நான்கு நூற்றாண்டுகள் வரை நீடித்தது. இந்திய நாட்டின் பெரும் பகுதியை மட்டுமல்ல, கடல் கடந்த நாடுகளையும் கைப்பற்றி

ஏகாதிபத்திய நாடாகவும் இராசராசன் பரம்பரையினர் சில காலம் ஆட்சி செய்தனர். இந்திய வரலாற்றில் இத்தகைய பெருமை பெற்றவர் சோழர் மட்டுமேயாவர்.”(7) சோழ மன்னர்களில் முதன் முதலில் இராசராசன், இராசேந்திரன் ஆகியோர் கடல் கடந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றி, ஆட்சிப் பரப்பை விரிவுபடுத்தும் கொள்கை உடையோராக இருந்தனர். இந்தியாவின் கீழைக் கடல் பகுதிகளையும் வெற்றி பெற்று இந்தியாவின் மிகப் புகழ் பெற்ற பேரரசுகளுள் சோழப் பேரரசும் ஒன்று என்று கருதும்படி செய்தனர்.(8) இராசராசனின் புகழுக்கு அவனுடைய வீரச்செயல்கள் மட்டும் காரணமல்ல. அவர் வளர்த்த கலைகளும், நிர்வாகத்திறனும் காரணங்களாகும்.(9) இராஜராஜன் தனது 16வது ஆட்சிக் காலத்தில் தனது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பேரரசு முழுவதையும் அளந்து கணிப்பிட்டார். நிலங்களை அளப்பதற்கு நிலஅளவை நாயகமாக மாராயன் என்பவனை நியமித்தார். இலங்கையில் தனது இராச்சியத்தை அளக்க நில அளவையாளர்களை அனுப்பி வைத்தார். உலக வரலாற்றில் இத்தகைய பெரும்பணியை நிறைவேற்றிய மன்னர்கள் எவரும் இல்லை. இந்த அசுரப் பணியை துல்லியமாகச் செய்து முடித்ததோடு, ஏடுகளில் பதிவு செய்தும் வைத்தார். இலங்கையின் சோழராட்சிப் பகுதிகள் அளந்து கணிப்பிடப்பட்டது. இதனால் இராஜராஜ சோழனுக்கு குரவன் உலகாள்தான் என்ற் விருதுப் பெயர் ஏற்பட்டது.(10) கடல் கடந்த அகன்ற சோழராச்சியத்தை உருவாக்க காரணமாக இருந்த சோழப் படைவீரர்கள் பதினொரு இலட்சமாகும். இராஜராஜனின் சோழப்படையானது 31 படைப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையில் மட்டும் 90 ஆயிரம் வேளைக்காறப் படையினர் நிரந்தரமாக நிறுத்தப்பட்டனர். முதலாம் விஜயபாகுவினால் சோழ அரசு இலங்கையில் இருந்து விலக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட திருகோணமலையிலும், கொட்டியாரத்திலும் வேளைக்காறப் படைப் பிரிவு தொடர்ந்து நிலை கொண்டு இருந்தன.

இராஜராஜனால் உருவாக்கப்பட்ட படைப் பலத்தை அவர் மகன் இராஜேந்திரன் மேலும் விரிவுபடுத்தினான். இராஜராஜன் ஆட்சியேற்றுக் கொள்வதோடு சோழ வம்சத்தின் சிறப்பும் புகழும் மிக்க ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் நாம் பிரவேசிக்கின்றோம் என்ற சோழரின் எழுச்சிபற்றி நீலகண்டசாஸ்த்திரியின் வர்ணனை பொருத்தமானதே. சோழரின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகள் பல காரணங்களுக்காக நிகழ்ந்ததாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஆனால் அமெரிக்க வரலாற்றுத்துறை ஆய்வாளர் ஸ்பென்சர் தமிழகப் படையெடுப்புக்களை இரு வகைகளாகக் காண்கின்றார்.

- 1.ஆட்சியை விரிவாக்கம் செய்வதற்காக நடத்திய போர்
- 2.தமிழகத்தில் தமது ஆட்சியை பலப்படுத்துவதற்காக செல்வங்களைக் குவிக்கும் நோக்கில் ஏற்படுத்தப்பட்ட போர்.

சோழர்கள் ஆட்சியை விரிவாக்கம் செய்வதற்காக படையெடுத்தார்கள் என்பதை விடத் தமிழக ஆட்சியைப் பலப்படுத்தவே படையெடுப்பு நடத்தினார்கள். அரபு வணிகர்களின் வணிகப் படகுகள் இந்து சமுத்திரத்தில் அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. மேலும் அரேபியர்களின் தென், தென்கிழக்காசிய வணிக ஆதிக்கத்தை முறியடிக்க வேண்டிய பொருளாதாரத் தேவை சோழருக்கு ஏற்பட்டது. இந்தியாவின் தென்கோடி நாடுகளில் அரேபியர்கள் நடத்திய வணிகத்தை முறியடிப்பதன் மூலம் தமிழகத்திற்கு செல்வங்களைக் கொண்டு வருவது எளிதாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம்.

“அரேபியர்களின் இந்திய நாட்டின் தென்புறக் கரையோரப் பகுதிகள், மற்றும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளின் வணிகத்தை முறியடிக்கவே இப்பகுதி நாடுகளை இராசராசன், இராசேந்திரன் கைப்பற்றினார் என வரலாற்றாசிரியர் ரோமிலா தாப்பர் கூறுவர்.”(11) எனவே சோழர்களுக்குத் தென் இந்திய எல்லைக்கு அப்பால் திருகோணமலை ஒரு கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வணிகத் துறைமுக நகராக பயன்பட்டதில் வியப்பில்லை. அத்துடன் திருகோணமலையின் இயற்கைத் துறைமுகமும், வளமிக்கப் பின்னணி நிலமும் சோழ வணிகர்களுக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தது. சோழருடைய கடலாதிக்கக் கொள்கையில் திருகோணமலையின் கேந்திர முக்கியத்துவம் சிறப்புக் கவனத்தை ஈர்த்திருந்தது.(12)

சோழர் காலத்திற்கு முன்பாகவே திருகோணமலைத் துறைமுகம் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இதன் காரணமாகவே திருகோணமலைத் துறைமுகத்திற்கு ஊடாகவே விஜயனைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த பாண்டு வாசுதேவ என்பவனின் மனைவியாகிய பட்டகச்சனா இலங்கை வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. (13) எனினும், சோழர்களே தென், தென்கிழக்காசியப் பிராந்தியத்தில் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தின் கேந்திர முக்கியத்துவத்தை நன்கு அறிந்தார்கள் எனக் கூறலாம். சோழரின் கடாரம், ஸ்ரீ விஜயம் நோக்கிய படையெடுப்புகளுக்குத் திருகோணமலை முதற்கட்டத் தளமாக விளங்கியது. எனவே தான், இந்திய உப கண்டத்திற்கு வெளியே தமது ஆட்சி விரிவாக்கத்தின் முதற் கட்டமாகத் திருகோணமலையைத் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர விரும்பினார்கள்.

சோழரின் இலங்கைப் படையெடுப்பு

சோழப் பேரரசன் இராஜராஜனால் (கி.பி.985 –கி.பி.1016) அவனது ஆட்சி ஆரம்பித்து எட்டாம் ஆண்டில் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட இலங்கைப் படையெடுப்பு அவனது மகன் முதலாம் இராஜேந்திரனால் கி.பி 1017 இல் நிறைவு செய்து வைக்கப்பட்டது.

முதலாம் இராஜேந்திரனின் முப்பத்திரண்டு கால ஆட்சியில் (கி.பி.1012 - கி.பி.1044) ஆரம்ப ஐந்து வருடகாலப் பகுதியில் இலங்கைப் படையெடுப்பு நிறைவுக்கு வந்தது. சோழர்கள் இலங்கை மீது மேற்கொண்ட போருக்கான நோக்கங்களை அறிய சோழர்களின் அயல்நாட்டுப் படையெடுப்பைத் தூண்டிய காரணங்களை விரிவாக அறிய வேண்டும். இராஜராஜனும், அவனது மகன் இராஜேந்திரனும் மேற்கொண்ட இலங்கைச் சோழப் படையெடுப்பு முதலில் திருகோணமலையை இலக்கு வைத்தே நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. சோழர் காலத்திற்குச் சற்று முன்பாகத் தென், தென் கிழக்காசியா நாடுகளின் அரசியலிலும், வணிகத்திலும் நிகழ்ந்த மாற்றங்களே சோழர்களின் அயலுறவுக் கொள்கையில் பல திருப்பங்களை உருவாக்கியது. “ஈழத்தினைத் தனது ஆணைக்குக் கீழ் கொண்டு வருதல் உபகண்டத்தில் தான் கொண்டிருந்த மேலாதிக்கத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நடவடிக்கையாக மட்டும் அமையாது கடலாதிக்கம் கொண்ட அரசாகச் சோழ அரசை மாற்றும் அவரது திட்டத்தின் ஒரு அங்கமே எனலாம்.” என இலங்கைப் படையெடுப்புக் குறித்து நீலகண்ட சாஸ்திரியின் குறிப்பு அவதானிக்கத்தக்கது. சோழரின் கடலாதிக்கத் தேவைக்கு தென் இந்திய கடல் எல்லையில் இருந்த திருகோணமலைத் துறைமுகம் ஒரு தவிர்க்க முடியாத தேவையாக இருந்திருக்கின்றது.

சோழருடைய படையெடுப்பு நிகழ்ந்த கால இலங்கையின் அரசியற் சூழ்நிலை பலமற்று இருந்தது என குளவம்சம் கூறுகின்றது. சோழருடைய படையெடுப்பு நிகழ்ந்த கால கட்ட இலங்கை அரசியற் பின்னணி மிகவும் சூழ்நிலை நிகழ்ந்ததாக காணப்பட்டிருக்கின்றது. வலிமையற்ற மன்னன் மகிந்தன் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டை இழந்ததோடு, மக்களின் ஆதரவையும் இழந்திருந்தான். பெரும்பாலான மக்கள் வரி செலுத்த மறுத்ததோடு சூழ்நிலை உருவாக்கினார்கள். அரண்மனை ஊழியர்கள் ஊதியம் கிடைக்காமல் அரசனுக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். தங்கள் கையில் இருந்த அம்பு வில்லுடன் அரசனுக்கு எதிராக வன்முறையில் இறங்கினார்கள் என குளவம்சம் கூறுகின்றது.

5ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த துருக்கி எழுச்சி காரணமாக மேற்கு ஆசியாவிற்கும் இந்தியா உள்ளிட்ட தென் ஆசிய நாடுகளுக்கிடையிலான தரை வழித் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட வேண்டியேற்பட்டது. இதனால் வணிகம் பாதிக்கப்படவே தரைவழிப் பாதைக்கு மாற்றீடாக கடல்வழிப் பாதையின் பயன்பாடு மேலும் அதிகளவு அதிகரிக்க வேண்டிய தேவையை உருவாக்கியது. இலங்கைக்கு கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் இருந்தே கடல் வழி வணிகத் தொடர்பு இருந்த போதிலும், மேற்காசிய தரைவழித் தொடர்புத் துண்டிப்பினால் தென்னாசிய வணிகர்கள் கடல் வழிப் போக்குவரத்தில் மட்டும் அதிகளவு தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது.

இதனால், திருகோணமலைத் துறைமுகம் மேற்கு ஆசிய, தென் கிழக்காசிய வணிகக் கப்பல்கள் தரித்து நின்று வணிகப் பரிமாற்றங்களைச் செய்யக் களமாக மாறியது. சுமார் ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டில் வலிமை பெற்று வந்த சிறி விஜயப் பேரரசின் வணிக வளர்ச்சி சோழரின் வணிக ஆதிக்கத்திற்கு தடையாக இருந்தது. குறிப்பாக இந்தியாவிற்கும், சீனாவிற்கும் கடல் வழி மத்தியில் வணிக ஆதிக்கம் செலுத்திவந்த சிறி விஜயம் (மலேசியா) சோழரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தது. சோழர்கள் சிறி விஜயப் பேரரசின் மீது படையெடுத்து தமது ஆதிக்கத்தினை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக கரையோர நகரங்களைத் தாக்கித் திறை பெற்றதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்கள் என இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளர் நீலகண்டசாஸ்திரி கூறுகின்றார். அரேபியர்களின் இந்திய நாட்டின் தென்புறக் கரையோரப் பகுதிகள், மற்றும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளின் வணிக ஆதிக்கத்தை முறியடிக்கவே இப்பகுதி நாடுகளை இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் கைப்பற்றினர் என வரலாற்றாசிரியர் ரோமிலா தாப்பர் கூறுவர். (14) மேற்காசிய, தென் கிழக்காசிய வணிகர்கள் இடையில் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடமாக இலங்கை விளங்கியதால் இலங்கை மீதான படையெடுப்பு சோழரின் அரசியற் திட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாமல் முதலிடம் பெற்றது. இலங்கையைக் குறிப்பாகத் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை தமது ஆட்சியின் கீழ் சோழர் கொண்டு வரவேண்டிய தேவையை சோழரின் அயலுறவுக் கொள்கையே தீர்மானித்தது. இராஜராஜ சோழன் வங்காள விரிகுடாவைச் சோழப் பேரரசின் ஒரு வாவியாக மாற்றினான் என வரலாற்று விமர்சகர்கள் கூறுமளவிற்கு சோழரின் கடல் ஆதிக்கம் வலிமை பெற்றிருந்தது. இராஜராஜனின் மெய்க்கீர்த்தியில் அவரது படையெடுப்புக்களின் சாதனை விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
காங்களுர்ச் சாலைக் கலமறுத் தருளி
வேங்கை நாடுங் கங்க பாடியுந்
தடிகை பாடியும் நுளம்ப பாடியுந்
குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும்
முரட்டுமறிந் சிங்கள ரீழமண் டலமும்
இரட்ட பாடி பேழரை யிலக்கமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னிராயிரமுந்
திண்டிவல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
னெழில்வள ருழியு ளெல்லா யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராச கேசரி வர்மரான
உடையார்புரீ ராசராச தேவர்க்கு யாண்டு”

(சதாசிவ பண்டாரத்தார், T.V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், 1954, சென்னை, பக் 266)

திருகோணமலையைச் சோழர்கள் வெற்றி கொள்வதற்கு சாதகமான பல வாய்ப்புக்கள் முன்கூட்டியே ஏற்பட்டிருந்தது. ஏற்கனவே பல்லவராட்சியிலும், அதற்கு முன்பாகவும் தென் இந்தியச் செல்வாக்கு மிக அதிகளவு திருகோணமலையில் காணப்பட்டது. இதனால் பெருமளவிலான தென் இந்திய குடியேற்றங்கள் உருவாகியிருந்தன. இக் குடியேற்றத்தில் கலைஞர்கள், படைவீரர்கள், வணிகர்கள், பிராமணர்கள் என பலதரப் பட்ட தென்னிந்திய சமூகப் பிரிவினர் இருந்தார்கள். நீண்ட தூர வணிகத்தில் ஈடுபட்ட வணிகர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக தனிப்படை வைத்திருந்தனர். இந்தப் படையை வேளைக்காற்ப் படை என்றே அழைக்கப்பட்டது. வளஞ்சியர் என்ற வணிகர் படை இலங்கையை ஆட்சி செய்த சோழ அரசுக்கு ஆதரவை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். ஏற்கனவே இந்து மத வளர்ச்சியுடன் தமது ஆட்சியை விரிவாக்கம் செய்து கொண்ட சோழர், தென்னிந்தியப் பின்னணியைக் கொண்ட திருகோணமலை இந்து தமிழ்ச் சமூகத்துடன் இணைந்து கொள்வதில் பெரிய தடைகள் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏற்கனவே கி.பி 3ம் நூற்றாண்டளவில் மகாசேனனின் ஆட்சியின்போது திருக்கோணேஸ் வரம் தகர்க்கப்பட்ட செய்தி அறிந்த திருகோணமலை இந்து தமிழ்ச் சமூகம் சோழரின் ஆட்சியை நிராகரிக்கக் காரணம் இருந்திருக்காது.

மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களைவிட, திருகோணமலையில் ஒரு பலமான அரசு காணப்படவில்லை என்பது மிக முக்கியமானதாகும். எனவே திருகோணமலையைச் சோழர் தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்த படை நடவடிக்கை இலகுவில் நடந்தேறியது. எனவே சோழர்கள் தென் கிழக்காசிய வணிக எழுச்சியை முறியடிக்க எடுத்த ஆரம்ப நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக திருகோணமலைப் படையெடுப்பையும் கருதலாம்.

சோழர்களின் இலங்கைப் படையெடுப்பு பொருளாதாரக் காரணங்களினால் உருவானது என்பதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. சோழர் ஆட்சியில் தமிழகத்தில் நீர்ப்பாசனம் உன்னத நிலை பெற்றது. ஆட்சிக்கு வந்த அரசர்கள் பல நீர்ப்பாசனப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வேளாண்மைக்கும் வேளாண்மை சார்ந்த சிறு கைத் தொழில்களுக்கும் ஆதரவுதந்தனர். குறிப்பாக காவிரிக்கு அணை கட்டுவதற்காகக் கரிகாலச் சோழன் இலங்கையைப் போரில் தோற்கடித்து அங்கிருந்து 12000 பேரை அடிமைகளாகக் கொண்டு வந்தான் என தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.(15) இதனால் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள பல நீர்ப்பாசனத் திட்டம் பயனடைந்தது. திருச்சி அருகே உள்ள கீர்த்திமான் ஆறு, குடமுருட்டி ஆறு, உய்ய கொண்டான் ஆறு, வீரசோழன் ஆறு போன்ற பல ஆறுகள் வழி மறிக்கப்பட்டு அணை கட்டுவதற்கு இலங்கையிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்ட அடிமைத் தொழிலாளர்கள் பயன்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

ஆகவே சோழர்களின் இலங்கைப் படையெடுப்பு ஆட்சியை விரிவாக்கம் செய்வதற்காக மட்டுமல்ல, பொருளியல் மேம்பாட்டிற்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்ற காரணம் முக்கியம் பெறுகின்றது.

சோழர்கள் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்தில் தலைநகராகப் பொலநறுவையையும், வணிக நகராகத் திருகோணமலையையும் கொண்டிருந்தார்கள். எனினும் திருகோணமலையில் தான் சோழர்கள் அதிகம் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள். இதை உறுதிப்படுத்த பல கல்வெட்டுக்கள் சான்றாக உள்ளன. இந்தியக் கரையோரத்திற்கு மிக குறுகிய இடைவெளித் தொலைவில் உள்ள யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் சோழருடைய ஆதிக்கம் மிகக் குறைவாக இருந்ததென்றே கூறவேண்டும். இது தவிர யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சோழராட்சி ஏற்படுத்திய ஆதிக்கத்தின் அளவினை அறிந்து கொள்ள போதிய தெளிவான ஆதாரங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இதுவரை யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் இரு சோழர்காலச் சான்றுகளே கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட சோழர் ஆட்சியின் பாதிப்பின் அளவைக் கவனிக்கும்போது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்த சோழர் ஆதிக்கத்தினை நாம் பெரிதுபடுத்தவோ அல்லது குறிப்பிட்டுச் சொல்லவோ முடியாது.(16)

இலங்கையின் பெரும் பகுதியைச் சோழர் தம் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்த போதிலும் திருகோணமலையில் தான் அதிக ஆதிக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தார்கள் என அறியும் போது திருகோணமலைக்குப் பதிலாக ஏன் பொலநறுவையைத் தலைநகராகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இலங்கையின் தென் பிராந்தியத்தில் இருந்து உருவாகும் சிங்கள அரசர்களின் எதிர்ப்புக்களை இலகுவில் எதிர்கொள்ள பொலநறுவையைச் சோழர்கள் தலை நகராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில், சோழர்கள் இலங்கை முழுவதிலும் தமது ஆட்சியை ஏற்படுத்தவே விரும்பினார்கள் என்ற நிலைகண்ட சாஸ்த்திரியின் கருத்தைக் கவனத்தில் எடுக்கும்போது, சோழர்கள் தென் இலங்கை ஆட்சியாளரின் எதிர்ப்பை இலகுவில் சாமாளிக்க பொலநறுவையைத் தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தது. சோழர் காலத்திலும், சோழர் காலத்திற்கு முன்பாகவும் நிலவிய சிங்கள பாண்டிய உறவு பொலநறுவையைத் தலைநகராக்கும் சோழரின் கொள்கையில் அதிக அழுத்தத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். தமிழகத்தில் சோழர் தமது ஆட்சியைப் பலமாக விரிவாக்கம் செய்திருந்த போதிலும், பாண்டியர்களை முற்றாக அடக்கவில்லை என்பது கவனிக்கப்படவேண்டியது.

சோழராட்சியில் பொலநறுவை தலைநகராக இருந்தபோதிலும், திருகோணமலைப் பகுதியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இங்கு

சோழர் செல்வாக்கு அதிகம் காணப்பட்டது எனக்கொள்ள முடியாது. பாதுகாப்பு நோக்கம் ஒன்றினையே கருத்தில் கொண்டு சோழர் பொலநறுவையைத் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்ட போதிலும் தமது உண்மையான ஆதிக்கத்தினை திருகோணமலையிலேயே ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள் என அறியமுடிகின்றது. சோழரின் நிர்வாக மையமாக பொலநறுவை இருந்ததற்கான சான்றுகள் இதுவரை கண்டறியப்படவில்லை.

“இலங்கையில் சோழராட்சி தொடர்பான தொல்பொருட் தடயங்கள் பொலநறுவை, பதவியா, மாந்தோட்டம், திருகோணமலை ஆகிய நான்கு இடங்களில் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. இராஜராஜ சோழனின் மகன் இராஜேந்திர சோழன் தனது 25வது வயதில் இலங்கையில் தளபதியாக இருந்தான். சோழர்கள் திருகோணமலையில் மட்டுமல்ல, பொலநறுவையிலும் இரு சிவன் கோயில்களைக் கட்டினார்கள். இராஜராஜனின் தாயின் நினைவாக வானவன் மகாதேவி ஈஸ்வரம் என்ற ஒரு சிவாலயம் கட்டப்பட்டது. இந்த ஆலயமே இன்றும் பொலநறுவைச் சிவாலயம் என அழைக்கப்படுகின்றது. எனினும், பல்வேறுபட்ட அவதானிப்புகளைக் கவனத்திலெடுக்கும் பட்சத்தில் திருகோணமலையில் தான் சோழரின் செயற்பாடுகள் அதிகளவு இருந்துள்ளது. பொலநறுவையைச் சோழர் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த போதிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான கல்வெட்டுக்கள் திருகோணமலையிலே கிடைத்துள்ளது.”(17)

சோழப் பிரதிநிதி சோழ இலங்கேஸ்வரன் குறித்த தகவல்களைத் தரும் கல்வெட்டுகள் திருகோணமலையில் மட்டுமே காணப்பட்டிருப்பதால், சோழ இலங்கேஸ்வரனின் தலைமைத் தளமாக திருகோணமலையே இருந்திருக்கின்றது. இராஜாதிராஜனின் இருபத் தொன்பதாம் ஆண்டுக்குரிய மணிமங்கலக் கல்வெட்டு உரோகணப் பகுதி மன்னர்களோடு நடத்திய போர்கள் குறித்து கூறுகின்றது.(18)

தொரு தனித் தண்டற் பொருகட லிங்கையர்
கோமான் விக்கிரம பாகுவின் மகுடமும்
முன்றனக் குடைந்த தென்றமிழ் மண்டல
முழுவதும் மிழந் தெழுக்கட லீழம்
புக்க விலங்கேச னாகிய விக்கிரம
பாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகு
தன்ன வாக்கித் தன்னக் குச்சியினும்
ஆகலி யீழஞ் சீரிதென் றெண்ணி
உளங்கொளந் நாடுதன்னுற வொடும் புகுந்து
விளங்குமுடி கவித்த வீரசலா மேகன்
போர்க்களத் தஞ்சித் தன்கார்க் களிறிழிந்து
கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயை முக்கரிய

ஆங்கவ மானம் நீங்குதற் காக
மீட்டும் வந்து வாட்டொழில் புரிந்து
வெங்களத் துலந்தவச் சிங்களத் தரசன்
பொன்னணி முடியுங் கன்னரன் வழிவந்
துரைகொ ளீழத் தரசனாகியச்
வல்லவ மதன ராசன் மெல்லொளித்
தடமணி முடியுங் கொண்டு...

திருகோணமலையில் சோழர்கள்

சோழர் பொலநறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு இலங்கையின் பெரும்பாலான பகுதியை ஆட்சி செய்த போதிலும் அவர்களுடைய செயற்பாடுகள் திருகோணமலை, கந்தளாய், பதவியா ஆகிய மூன்று நகரங்களை இணைக்கும் முக்கோணப் பகுதியிலே அதிகளவில் காணப்பட்டிருக்கின்றது. சோழர்காலத்திற்குரிய முக்கிய தகவல்களைத் தரும் பல கல்வெட்டுக்கள் இப் பகுதியிலிருந்தே கிடைத்திருக்கின்றன. சோழருடை நிர்வாக முறை தற்கால நிர்வாகத்தை ஒத்திருந்தன. சோழராட்சியில் நிலவிய நிர்வாக முறைகளைத் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கிடைத்த கந்தளாயச் சிவன் கோயிற் கல்வெட்டு, விஸ்வநாதர் சிவன் கோயிற் கல்வெட்டு, பெரிய குளம் கல்வெட்டு, மாங்கனாய் கல்வெட்டு, பளமோட்டைக் கல்வெட்டு, கஜபாகுவின் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, நிசங்கமல்லனின் கல்வெட்டு, திருகோணமலை வடமொழிக் கல்வெட்டு, கோணேஸ்வர ஆலயப் பகுதியில் கிடைத்த இராஜராஜ சோழனுக்குரிய கல்வெட்டு, பத்திரகாளி அம்மன் கோயிற் கல்வெட்டு, நிலாவெளி பிள்ளையார் கோயிற் கல்வெட்டு, வில்லூன்றிக் கந்தசாமி கோயிற் கல்வெட்டு, கிளிவெட்டிக் கல்வெட்டு, தம்பலகாமம் ஐயனார் திடற்க் கல்வெட்டு, மாரியம்மன் கோயிற் கல்வெட்டு என்பன மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது. மேற்கூறப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் சோழர் காலத்திற்கும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திற்கும் உரியனவாகும். எனினும் திருகோணமலையும், கந்தளாயும் சோழரின் அதிக செல்வாக்கிற்கு உற்பட்ட பகுதிகளாகும். வேறு மாவட்டங்களை விடத் திருகோணமலை மாவட்டம் சோழரின் அதிகளவு செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டது என்ற கருத்தானது வெறும் சாசன எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையல்ல. மாறாக சாசனச் செய்திகளின் முக்கியத்துவத்திலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். மேலும், ஏனைய மாவட்டங்களில் கிடைக்கப் பெற்ற கல்வெட்டுக்களின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிட்டு சோழராட்சியின் ஆதிக்கத்தை மதிப்பீடு செய்வது பொருத்தமற்றது. கடந்த நூற்றாண்டுகளில் பல தொல்பொருள் ஆவணங்கள் அழிந்திருக்கலாம் அல்லது காணாமற் போயிருக்கலாம்.

எப்படியிருந்த போதிலும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்கள் ஏனைய இடங்களைவிட திருகோணமலையில் சோழராட்சியின் செல்வாக்கு அதிகளவு இருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.(19)

மாந்தையான இராஜராஜபுரமும், திருகோணமலையும் சோழரது இலங்கைக்கான இராணுவ மையங்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு இராணுவ கடற்படை நடவடிக் கைகளின் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட மையங்களாகக் கப்பட்டிருந்தன. பொலநறுவைவிலிருந்து இம் மையங்கள் நோக்கிய இரு பெருந்தெருக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மன்னார்த் தளத்தை நோக்கிச் சென்ற பெருந் தெரு இராஜராஜப் பெருந் தெரு என அழைக்கப்பட்டமையை இக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திருகோணமலையை நோக்கிச் சென்ற பெருந் தெருவின் பெயர் இன்னும் வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு வராத நிலை காணப்படுகின்ற போதும், முதலாம் இராசேந்திரனுடைய விருதுப் பெயரால் அந்தப் பெருந் தெரு அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவானதாகும்.(20)

கந்தளாய்க் கல்வெட்டு

சோழ இலங்கேஸ்வர தேவன் சோழப் பிரதிநிதியாக இலங்கையை ஆட்சி செய்ததாக சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்து கந்தளாய், மானான்கேணிக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. எனினும் இந்த இரு கல்வெட்டுக்களிலும் இருந்து யாருடைய பிரதிநிதியாக சோழ இலங்கேஸ்வர தேவன் ஆட்சி செய்தான் என்ற தகவலைத் தெளிவாகப் பெற முடியவில்லை. இதில் கந்தளாய்க் கல்வெட்டானது சோழர்கால ஆட்சி குறித்த பல அடிப்படைத் தகவல்களைத் தருவதால் மிக முக்கியமாக கருதப்படுகின்றது. இதுவரை சோழர்கள் தொடர்பாகக் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களில் கந்தளாய்க் கல்வெட்டே வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.(21)

கந்தளாய்க் கல்வெட்டானது ஒரு கற்பலகைச் சாசனமாகும். இரு துண்டுகளாக உடைந்து கந்தளாய் பேராற்று குடியிருப்பிலுள்ள சிவன் கோயிலில் காணப்படுகிறது. கணிசமான பகுதி சேதமடைந்து விட்டதால் இக் கல்வெட்டின் முழுப் பயன்பாட்டையும் பெற முடியாதுள்ளது. சிதைவடைந்த எழுத்துக்கள் இட்டு நிரப்பப்பட்ட கல்வெட்டின் முதற் பாகம். (22)

- 1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ ஸ்ரீ சங்கவன்மரான உ
- 2 டையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவற்கு
- 3 யாண்டு பத்தாவது ராஜேந்திர சோழ

- 4 வளநாட்டு ராஜ விச்சாதிர வளநாட்டு
- 5 பிரமதேசம் ஸ்ரீ ராஜராஜ சதுர்வேதி
- 6 மங்கலத்துப் பெருங்குறி பெருமக்க
- 7 ளாம் இய்யாட்டை கும்ப நாயற்று பூர்வ
- 8 பட்சத்து துவாசியும் செவ்வாய்க் கிழ
- 9 மையும் பெற்ற ஆயிலியத்து நாளன்றிரவு
- 10 நம்மூர் தண்டுகின்ற முத்தங்கை கோயில்
- 11 மானி

இலங்கையிலே சோழராட்சிக் காலத்து வரலாறு பற்றிய சில முக்கியமான தகவல்களைக் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு தருகின்றது. இதனால் இக் கல்வெட்டு தரும் செய்திகளை விபரமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இக் கல்வெட்டில் பயன்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள் பதினொராம் நூற்றாண்டுக்குரிய கிரந்த எழுத்துக்களும், தமிழ் எழுத்துக்களுமாகும். இந்த எழுத்துக்கள் தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிற சோழர்காலச் சாசனங்களை ஒத்திருக்கின்றன. இக் கல்வெட்டின் திகதி கோ ஸ்ரீ சங்கவன்மரான உடையார் சோழ இலங்கேஸ்வர தேவருடைய பத்தாவது ஆட்சியாண்டு எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும், இந்த மன்னன் எப்போது முடி சூடிக்கொண்டான் என்ற விபரம் கிடைக்காத காரணத்தால் இக் கல்வெட்டிற்கான சரியான காலத்தைக் கணிப்பிட முடியாமல் உள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் என்ன என்பதை அறிந்து கொள்வது சிரமமாக உள்ளது. முக்கிய தகவலைத் வெளிப்படுத்தும் இக் கல்வெட்டின் கீழ்ப் பகுதி சிதைவடைந்துவிட்டது. இந்தக் கல்வெட்டு கந்தளாயிலுள்ள விக்கிரம சோழ வாய்க்கால் திருத்துவது தொடர்பாக நடந்த மகாசபையின் கூட்டத் தீர்மானத்தைப் பதிவு செய்யவே பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இக் கல்வெட்டு இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலத்து (கந்தளாய்) பெருங்குறி மக்கள், மகாசபையின் பொது நிதியிலிருந்து பணம் எடுத்து விக்கிரம சோழ வாய்கால், மற்றும் கண்ணாறுகள் (மதகு) ஆகியனவற்றைத் திருத்தம் செய்ய நடைபெற்ற கூட்டத்தின் தீர்மானத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்தக் கல்வெட்டில் இருந்து கிடைக்கப்பெறும் சோதிடக் குறிப்புக்களைக் கவனிக்குமிடத்து, சோழ இலங்கேஸ்வர தேவனின் பத்தாவது ஆண்டில், மாசி யாதம் பூர்வபட்சத்து துவாசியான செவ்வாய்க்கிழமை ஆயிலிய நட்சத்திரம் கூடிவரும் தினத்தன்று இரவு மகா சபைக் கூட்டம் வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது.

கந்தளாய்க் கல்வெட்டை ஆராய்ந்த கலாநிதி கா. இந்திர பாலாவின் முடிவின் பிரகாரம் கி.பி 1033 மாசி 13ம் திகதி அல்லது கி.பி 1047 10ம் திகதி மாசி இல் கந்தளாய்க் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கும் மகாசபைக் கூட்டம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இந்தக் கூட்டத்தில் மகாசபையின் வரி சேகரிப்பாளரும் கலந்து கொண்டதாக

அறிய முடிகின்றது.(23) கந்தளாய்க் கல்வெட்டின் பெரும் பகுதி பெருமளவு சிதைந்து விட்டதால் கல்வெட்டின் வாசகங்களை முழுமையாக வாசிக்க முடியாவிடினும், சில சொற்களை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

மேற்படி கல்வெட்டின் மூலம் விக்கிரம சோழ வாய்க்கால், கண்ணாறு, பெருங்குறி, பெருமக்கள், நம்மூர் தண்டுகின்ற முத்தங்கை கோயில் மானி, பிரம்மதேயம் ஆகிய சொற்களை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலத்தின் ஊராட்சி அமைப்பான பெருங்குறி (மகாசபை) பெருமக்கள் ஒரு இரவு ஒன்றுகூடி விக்கிரம சோழ வாய்க்கால் தொடர்பாக எடுத்த தீர்மானத்தின் பதிவுகளே கந்தளாய்க் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பெருங்குறி என்பது மகாசபை என்ற வடமொழிச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமாகும். விக்கிரம சோழ கால்வாயையும், அதற்குரிய கண்ணாறுகளையும் (கிளை வாய்க்கால்) திருத்தம் செய்ய பெருங்குறிப் பெருமக்கள் ஒன்றுகூடித் தீர்மானித்து எடுத்த முடிவுகளை கந்தளாய்க் கல்வெட்டில் பதிவுசெய்ததாக முன்பு கவனித்தோம். அதில் பெருங்குறியில் தண்டல் அதிகாரி (வரி சேகரிப்பவன்) கலந்து கொண்டதாக அறிய முடிவதால் ஊராட்சி நிர்வாகத்தில் வரி சேகரிப்பு நிர்வாகம் முக்கிய பங்கு வகித்ததாக கருதமுடிகின்றது. இந்த வரிசேகரிப்பவனை மானி எனக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. மானி என்பது கோயில்களில் பணியாற்றும் பிரமச்சாரி பிராமணனைக் குறிக்கும். இவனிடம் நிலம், நீர்ப் பகிர்வு, வரி, அறக்கொடை, போன்றனவற்றின் விபரங்கள் எழுதப்பட்ட ஏடுகள் இருந்தன. இந்த ஏடுகளை வரிப்பொத்தகம் அல்லது புரவு எனவும் அழைக்கப்பட்டது. பெருமக்கள் என்பது பெருங்குறி ஊராட்சி நிர்வாகத்தின் உறுப்பினர் எனப் பொருள்படும். நம்மூர் தண்டுகின்ற முத்தங்கை கோயில் மானி என்ற சொற் தொடர் மூலம் கந்தளாயில் துர்க்கை அம்மன் ஆலயத் தண்டல் (வரி) சேகரிக்கும் பிரமச்சாரி இளம் பிராமணன் இருந்திருக்கின்றான் என அறிய முடிகின்றது. முத்தங்கை என்பது சாசன வழக்கில் துர்க்கை எனப் பொருள் தரும்.

பிராமணர்களுக்கு நிலதானம் அளிப்பது தமிழ் நாட்டு மன்னர்களின் வழக்கமாக இருந்தது. பல்லவர்களும், சோழர்களும் பெருமளவு நிலங்களைப் பிராமணர்களுக்கு தானம் செய்திருக்கின்றார்கள். நிலங்களின் பொருளாதாரப் பயன்பாட்டை மட்டுமல்ல நிர்வாக உரிமையையும் பெற்றிருந்தார்கள். இவற்றை சதுர்வேதி மங்கலம், அல்லது பிரமதேயம் என அழைக்கப்பட்டது. திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் சதுர்வேதிமங்கலம் உருவாக்கப்பட்டிருந்ததாகக் கந்தளாய்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. சுருங்கக் கூறின் சோழ நிர்வாகிகள் பிரமதேயம், அல்லது சதுர்வேதி மங்கலம் மூலம் நாட்டார்களைக் கண்காணிக்கவும் இறை நெறிப்படுத்தவும் மேம்படுத்தவும் செய்தனர்.

கந்தளாய்க் கல்வெட்டு இரு தகவல்களைக் கொண்டுள்ளதால் முக்கியத்துவம் அடைகின்றது.

1.சோழ இலங்கேஸ்வரன் குறித்த தகவல்.

2. சோழர்களின் நிர்வாக முறை.

திருகோணமலையில் சோழ இலங்கேஸ்வரன்

சோழ இலங்கேஸ்வரன் குறித்த செய்திகளைக் கந்தளாய், மானாங்கேணிக் கல்வெட்டுக்கள் தருகின்றன. அகன்ற சோழப் பேரரசின் பல்வேறு மண்டலங்களுக்கு அரசப் பிரதிநிதிகளாக இளவரசர்களை நியமிக்கும் வழக்கம் இராஜந்திரனால் தான் முதன்முறையாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலம் முதல் வீரராஜேந்திரன் காலம் வரை பாண்டிய நாட்டிற்கும் கங்க நாட்டிற்கும், இலங்கைக்கும் பிரதிநிதிகளை அனுப்பும் வழக்கம் தொடர்ந்தது. இத்தகைய பிரதிநிதிகளை அனுப்பப்பட்டபோது அவர்கள் எந்த இராச்சியத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்களோ அந்த இராச்சியத்தின் பெயரையும் குறித்து நின்ற விருதுப் பெயர்களும் கொடுக்கப்பட்டன.(24) தன் மகன் ஒருவனை ஸ்ரீ சோழ பாண்டியன் என்ற விருதுப் பெயருடன் பாண்டிய நாட்டை ஆளும்படி இராஜேந்திரன் பணித்தான் எனத் விருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றது. இது போன்று சேரனுக்குரிய விருதுப் பெயரான வில்லவன் என்பது சேர மண்டலத்தை நிர்வகிக்கச் சென்ற இளவரசனுக்கு வழங்கப்பட்டது. பாண்டியனுக்குரிய மீனவன் என்ற பெயர் பாண்டிய மண்டலத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட இளவரசனுக்கு வழங்கப்பட்டது. எனினும் மேற்கூறப்பட்ட இளவரசர்கள் வடமொழிப் பெயர் வடிவங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தோடு சோழ என்ற என்ற முதற் பெயரையும் சேர்த்தனர் என அறிய முடிகின்றது. இதனால் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட இளவரசன் சோழ பாண்டியன் என்றும், சேர நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டவன் சோழ கேரளன் என்றும் அழைக்கப்பட்டான். ஆனால் இலங்கையை ஆட்சி செய்தவர்களுக்கு வம்சப் பெயர் இல்லாத காரணத்தால் இலங்கைச் சோழமண்டலத்தை நிர்வகிக்க நியமிக்கப்பட்ட சோழ இளவரசனுக்கு சோழ இலங்கேஸ்வரன் என விருதுப் பெயர் வழங்கப்பட்டது. ஆனாலும் இந்தச் சோழ இலங்கேஸ்வரன் யார் என்பது மிக முக்கியமான கேள்வியாகும். முதலாம் இராஜாதிராஜனால் நியமனம் செய்யப்பட்ட இலங்கையர்க் கிறைவன் என்பவனே சோழ இலங்கேஸ்வரனாக குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

இலங்கையிலே முதலாம் இராஜராஜன், முதலாம் இராஜேந்திரன் 2வது இராஜேந்திரன், அதிராஜந்திரன் (வீர ராஜேந்திரனுடன் கூடி ஆட்சி நடத்திய சோழன்) ஆகியோரது கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. ஆயினும், இராஜாதிராஜன் குறித்த கல்வெட்டு எதுவும் கிடைக்கவில்லை.(25)

வரலாற்று ஆய்வாளர் கலாநிதி செ. குணசிங்கம் இலங்கேஸ் வர தேவன் முதலாம் இராஜேந்திரனால் நியமனம் செய்யப்பட்ட சோழப் பிரதிநிதி எனக் கருதுகின்றார். அத்துடன் இக் கல்வெட்டின் காலமாக கி.பி.1047 எனக் கருதுகின்றார்(26) இலங்கேஸ்வரன் என்பது இலங்கை ஆட்சியாளருக்கான பொதுப் பெயராகக் கருத இடமுண்டு. சோழர்கால ஆட்சி குறித்து ஆராய்ந்த டாக்டர் ஆ.பத்மாவதி வீரராஜேந்திரனே இலங்கையில் சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்ற பெயரில் ஆட்சி செய்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இராஜாராதிராஜ சோழன் போரில் உயிர் துறக்க இவனைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த 2ம் இராஜேந்திரனும், வீரராஜேந்திரனும் கொப்பத்துப் போரில் சாளுக்கியரைத் தோற்கடித்த பின்னர் இலங்கை மீதும் ஆதிக்கப் போரை நடத்தினார்கள். இவர்களில் வீரராஜேந்திரன் என்பவன் சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்ற விருதுப் பெயருடன் ஆட்சி செய்ததை ஏற்கலாம். இலங்கேஸ்வரன் என்ற பொதுப் பெயரினால் தென் இலங்கை மன்னர்கள் பலர் சோழர்களினால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனர். இந்தப் பண்பு சோழராட்சிக்குப் பின்னரும் தொடர்ந்தது. சோழ மண்டலங்களை நிர்வகிக்க இளவரசர்களை நியமனம் செய்யும் வழக்கத்தை இராஜேந்திரனே ஆரம்பித்து வைத்தான். பெரும் பேரரசாக எழுச்சி பெற்ற சோழ இராச்சியத்தில் இளவரசர்களை நியமனம் செய்யும் வழக்கத்தை அறிமுகம் செய்ததற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. வரலாற்று ஆய்வாளர் நீலகண்ட சாஸ்த்திரி பின் வரும் இரு காரணங்களையே முக்கியமாகக் கருதுகின்றார்.(27)

1.இளவரசர்களுக்கு பதவியளிப்பு வழங்குவதன் மூலம் அவர்களது

ஆற்றல் சரியாக மதிக்கப்பட வாய்ப்பேற்பட்டிருக்கின்றது.

2.போட்டிக்குரிய இளவரசர்களை வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளாக

நியமனம் செய்வதன் மூலம் அரண்மனைச் சூழ்ச்சிகளுக்கான

வாய்ப்புகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

இந்த இரு காரணங்கள் தவிர இளவரசர்களின் புதிய ஆற்றல் எல்லை கடந்த நிர்வாகத்திற்கு வலிமை சேர்த்திருக்கும். மேலும், இராஜேந்திரனின் கவனம் தென் கிழக்காசியத் தீவுகளின் பக்கம் திரும்பியிருந்ததால் இலங்கையின் நிர்வாகத்தை நேரடியாகக் கவனிக்க முடியாத காரணத்தால் இராசப் பிரதிநிதியை நியமனம் செய்ய வேண்டிய தேவை உருவாகியிருக்க வேண்டும். தென் இந்தியாவிலும் பாண்டிய நாடு சோழமுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் முற்றாகக் கொண்டு வந்ததாக கருத முடியாது. ஆங்காங்கே பாண்டியர்கள் சோழருக்கு எதிராக கலகம் செய்தார்கள். ஏற்கனவே

இலங்கையில் சிங்கள பாண்டிய உறவு சீராக இருந்த காரணத்தால் சோழ நிர்வாகத்திற்கு நெருக்கடி ஏற்படாது கண்காணிக்க ஒரு இராசப் பிரதிநிதி தேவைப்பட்டிருக்கலாம். அவன் பொலநறுவையிலும், திருகோணமலையிலும் இருந்த தனது நிர்வாகத்தை கவனித்திருக்கின்றான்.

சதுர்வேதி மங்கலம்

கந்தளாய்க் கல்வெட்டு சதுர்வேதிமங்கலம் குறித்த பல உறுதியான தகவல்களைத் தருகின்றது. சதுர்வேதி மங்கலம் என்பது நான்கு வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்த பிராமணர்களுக்கு வரியில்லாமல் வழங்கப்பட்ட குடியிருப்பாகும். இத்தகைய குடியிருப்பு கந்தளாயில் காணப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தக் குடியேற்றம் எந்தக் காலகட்டத்தில் உருவாகியது என்பதை திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடுவதற்கு உறுதியான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கிடைக்க வில்லை. பல்லவர் காலத்தில் சைவ மத எழுச்சி காரணமாகப் பல பிராமணர்கள் திருகோணமலையில் குடியேறியிருக்க வேண்டும். இந்த எழுச்சியின் தொடர்ச்சியாகச் சோழர் காலத்திலும் பிராமணர்கள் குடியேறினார்கள் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. கந்தளாயில் ஏற்பட்ட பிராமணக் குடியேற்றம் சோழர்களின் ஆதரவைப் பெற்றதில் வியப்பில்லை. இராஜராஜன் காலத்தில் கந்தளாயில் இருந்த சதுர்வேதி மங்கலத்தை இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்றே அழைக்கப்பட்டது. சோழப் பேரரசன் இராஜராஜனின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கந்தளாய் கொண்டுவரப்பட்டதன் நினைவாகப் பெயர் மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும். இக் குடியேற்றம் அளவில் பெரிதாக இருந்ததோடு, அதிகாரம் உள்ளதாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கந்தளாயில் உள்ள தென் கைலாசம் என்ற கோயிலில் சிறி விஜயராஜேஸ்வரம் உடையார் என்ற தெய்வத்திற்கு ஒரு பிராமண விதவை அளித்த அறக்கொடை குறித்த தகவல் காணப்படுவதால், பிராமணர்கள் பரவலாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் எனக் கருதலாம். இவை தவிர திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சோழர் காலக் குடியேற்றங்கள் பல தடவை ஏற்பட்டதை வரலாற்று ஆவணங்கள் உறுதி செய்கின்றன. சோழப் போர் வீரர்கள், கலைஞர்கள், பிராமணர்கள், தொழும்பர்கள் என பலதரப்பட்ட தென்னிந்திய சமூக வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் திருகோணமலையில் குடியேறியிருக்கின்றார்கள். ஆயினும் குடியேற்றங்களின் எண்ணிக்கை பற்றி விபரமாகத் தெரிந்து கொள்ள போதிய தெளிவான ஆதாரங்கள் இல்லை. இலங்கையில் சோழரின் ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்ததன் பின்னரும் கூட தென்னிந்தியக் குடியேற்றம் தொடர்ந்தன.

சோழர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட சைவ ஆலயங்களையும், மத நிறுவனங்களையும் நிர்வகிக்கப் பெரும் எண்ணிக்கையில் பிராமணர்களும், தொழும்பர்களும் குடியேறியிருக்க வேண்டும். இவர்கள் மதக் கடமைகளுக்காக மட்டுமின்றி நிர்வாகத்தை நடத்தவும் சோழ நிர்வாகிகளால் அழைத்து வரப்பட்டனர். இது தவிர, வேளைக்காறப் படை என அழைக்கப்பட்ட பகுதிநேரப் படையினரும் திருகோணமலையில் குடியேறி இருந்தனர். வேளைக்காறப் படையினரது குடியேற்றம் சோழருடை வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரும் தொடர்ந்தது. குளவம்சம் வேளைக்காறப்படை கொட்டியாரம், கந்தளாய், திரியாய் ஆகிய இடங்களில் நிலை கொண்டதாகக் கூறுகின்றது. இது குறித்த தகவல் ஒன்று மயிலாங்குளம் கல்வெட்டுத் தருகின்றது. சோழராட்சியை விலக்கிக் கொண்டு விஜயபாகு ஆட்சியை அமைத்த போதும் கந்தளாய் சதுர்வேதி மங்கலம் தொடர்ந்தும் பெரும் அதிகாரத்துடன் இருந்திருக்க வேண்டும். விஜயபாகுவினால் ஜனநாத மங்கலம் (பொலநறுவைக்கு) என்ற சோழரின் தலைநகரம் விஜயராஜபுரம் எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது போல இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பெயர் மாற்றப்பட்டு, விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என அழைக்கப்பட்டது. இது விஜயபாகு கந்தளாயிலிருந்த பிராமணர் களது எதிர்ப்பை விரும்பாமல் விஜயபாகுவினால் சதுர்வேதி மங்கலம் ஆதரிக்கப்பட்டதையே காட்டுகின்றது. விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் பெயர் குறித்த தகவல்களை பளமோட்டைக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன.

1. கந்தளாயிலிருந்த சதுர்வேதி மங்கலத்தை எதிர்ப்பதன் மூலம் தென் இந்திய ஆட்சியாளர்களின் எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு விஜயபாகுவை சதுர்வேதி மங்கலத்தை ஆதரிக்க நிர்ப்பந்தித்திருக்க வேண்டும். இந்த எச்சரிக்கை உணர்வு விஜயபாகுவைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள மன்னர்களிடமும் இருந்திருக்க வேண்டும். 2ம் கஜபாகு காலத்துக் (கி.பி.1132-கி.பி.1153) கல்வெட்டுத் தகவல் சதுர்வேதி மங்கலம் தொடர்ந்ததைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இது வரை கிடைக்கப் பெற்ற வரலாற்றுச் சாசனங்களின் பிரகாரம் நிசங்கமல்லன் காலம் வரை (கி.பி.1187- கி.பி.1196) கந்தளாய்ச் சதுர்வேதிமங்கலம் குறித்த உறுதியான தகவல்கள் உள்ளன. நிசங்கமல்லனின் கந்தளாய்க் கல்வெட்டின் தகவலின் பிரகாரம் கந்தளாய் நகரில் பார்வதி சத்திரம் ஒன்று இருந்தது தெளிவாகின்றது. நிசங்கமல்லனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க கந்தளாய்ச் சதுர்வேதி மங்கலத்தில் பார்வதி சத்திரம் கட்டப்பட்டதாக நிசங்கமல்லனின் கல்வெட்டுத் தகவல் தருகின்றது. சோழராட்சிக்குப் பின்னரும் கஜபாகு, நிசங்கமல்லன் ஆகியோர் இந்து நலனில் அக்கறை கொண்டிருந்த காரணத்தால் கந்தளாய் தொடர்ச்சியாகப் பிராமணர்களும்

இந்துக்களும் வாழ்ந்த இடமாக ஏற்பது பொருத்தமானதாகும்.

2. சோழராட்சி விலக்கப்பட்ட பின்னரும் திருகோணமலை நிலப் பரப்பில் பெருந் தொகையாகக் காணப்பட்ட வேளைக்காறப்படை எதிர்ப்பை இலங்கை அரசர்கள் விரும்பவில்லை. வேளைக்காறப் படைப் பிரிவின் பாதுகாப்புப் பெளத்த நலன்களைப் பாதுகாக்கவும் தேவைப்பட்டிருந்தது. பொலநறுவையில் வைத்திருந்த புத்தரின் பல் அடங்கிய பேழையின் பாதுகாப்பை தமிழக வேளைக்காறப்படையே பொறுப்பேற்றிருந்தது. அதே போன்று திரியாய் பெளத்த ஆலயத்தையும் தளபதி கணபதி தலைமையிலான வேளைக்காறப் படையே பொறுப்பேற்றதும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கவை.

சோழர் காலத் திருகோணமலை நிர்வாகம்

இராஜராஜ சோழன் (கி.பி. 985-கி.பி. 1014) காலத்திலும், அவர் மகன் இராஜேந்திரன் (கி.பி 1012-கி.பி 1044) காலத்திலும் சோழ இராச்சியம் ஒன்பது மண்டலங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மண்டலங்களும் வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இலங்கையின் சோழராட்சி உட்பட்ட பகுதிகளில் காணப்பட்ட நிர்வாகப் பிரிவுகளில் ஆறு வளநாடுகளையே சாசனங்கள் மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இதில் நான்கு சோழ வளநாடுகள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அடையாளங் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அனைத்து சோழ வளநாடுகளும் சிறப்புப் பெயர்களினால் வழங்கப்பட்டது.

1. இராஜேந்திர சோழவளநாடு. (திருகோணமலை நகரமும் கந்தளாய் இராஜ ராஜ சதுர்வேதி மங்கலமும் உள்ளடங்கிய பகுதி) இதன் மறு பெயர்கள் மும்முடிச் சோழ வளநாடு, இராஜவிச்சாதிர வளநாடு என்பனவாகும்.
2. விக்கிரம சோழ வளநாடு (முதுார் பற்றின் ஒரு பகுதி கணக்கன் கொட்டியாரம்)
3. இராஜராஜ வளநாடு (இது முதுார் பற்றின் மற்றொரு பகுதியான மாப்பிசம்பு கொட்டியாரம்)
4. இராஜேந்திர சிங்க வளநாடு (வில்லம் விகாரை என அழைக்கப்படும் இராஜராஜப் பெரும் பள்ளி உள்ளடங்கிய பகுதி, தற்பொழுது கட்டுக் குளம் பற்று என அழைக்கப்படும் பகுதி (இப்பிரதேசம் மானாவத்துளா அல்லது வீரபரகேசரி வளநாடு எனவும் அழைக்கப்பட்டது.)

பூகோள அடிப்படையில் தென்னிந்திய ஓரமாக இலங்கை அமைந்திருப்பதால் இந்தியப் படையெடுப்புக்களும் குடியேற்றங்களும்

அடிக்கடி நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இவற்றை இலங்கை - இந்திய ஆரம்ப கால வரலாறு பல இடங்களில் பதிவு செய்திருக்கின்றது. பல்லவர் காலத்தில் பெருமளவில் திருகோணமலையில் கலைஞர்கள், போர் வீரர்கள், வணிகர்கள் குடியேறி இருந்தார்கள். குறிப்பாக பத்தாம், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் மட்டுமல்ல பின்னரும் கூட தென்னிந்தியாவிலிருந்து பல குடியேற்றங்கள் இலங்கையில் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. கந்தளாய்க் கல்வெட்டு மற்றும் சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்களில் சதுர்வேதி மங்கலம், பிரமதேயம் என்பன பற்றிய சில குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கந்தளாயிற் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ள கல்வெட்டில் மிக முக்கியமான சோழர்காலச் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

சோழராட்சியில் நிர்வாகமுறை குறித்த சில தகவல்களை கந்தளாய்க் கல்வெட்டுத் தருகின்றது. தமிழகத்தில் சோழராட்சியில் பாண்டிய மண்டலம் போன்ற பிற மண்டலங்களை நிர்வகிப்பதற்குச் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையே திருகோணமலையிலும் நடைமுறைப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். தென் இந்திய மத்தியகால வரலாற்றில் பல உள்ளூராட்சி சபைகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. சோழராட்சியில் ஊர், சபை, நாடு, நகரம் என உள்ளூராட்சி நிர்வாகம் அதிகார ஒழுங்கு நிரலில் காணப்பட்டன. இந்த நிர்வாக முறை தமிழகத்தில் பல்லவராட்சியிலும் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. ஆயினும், சோழராட்சியில் உள்ளூராட்சி நிர்வாகம் சிறப்பு நிலையில் காணப்பட்டது. நில உடமையாளர் செலுத்திய நில வரியைக் “கடமை” என்று அழைக்கப்பட்டது. உழு குடி என அழைக்கப்பட்ட விவாசாயிகள் செலுத்திய நிலக் குத்தகையை “குடிமை” என அழைக்கப்பட்டது. இது தவிர குடிமக்கள் அனைவரும் பாதுகாப்பு வரி செலுத்தினார்கள். இந்த வரியை “பாடிக் காவல்” என அழைக்கப்பட்டது. நிலம், நீர் பகிர்வு, அற நிலையம், கோயில், அறக் கொடை, வரி என்பன உள்ளடங்கிய பல விபரங்கள் ஏடுகளில் எழுதப்பட்டு ஊராட்சி பணிமனையில் பேணப்பட்டிருந்தது. முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலேயே அவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட வளநாடுகள் அனைத்தும் அளக்கப்பட்டதோடு பயன்பாட்டிற்கு உட்பட்ட நிலத்திற்கு வரி செலுத்தும் முறை ஆரம்பமானது. பிற காலச் சோழ சாசனங்களில் பூச்சி, அட்டம் போன்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவை வரி முறைகளைக் குறிக்கப் பயன் படுத்தப்பட்டன.

வரிகள் அறவிடப்படுவதற்கு ஒழுங்கு விதி ஏடு தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதில் வரி பெறும் ஒழுங்கு முறையுடன் வரி விலக்கு குறித்தும் சொல்லப்பட்டிருந்தது. நோயாளிகள், முதியோர்கள், ஊனமுற்றவர்கள், போரில் விழுப்புண் அடைந்தவர்கள், விதவைகள் என்போர் வரி விதி விலக்குப் பெறத் தகுதி பெற்றிருந்தார்கள். வரி ஏமாற்றுச் செய்பவர்களுக்கான கடுமையான தண்டனை

விதிகளும் வரி ஒழுங்கு விதி ஏட்டில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் வரி செலுத்தத் தவறியவர்களின் நிலமும், களவு, கொலை போன்ற குற்றத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் நிலமும் அரசனால் பறிக்கப்பட்டது. சோழர் காலத்தில் கொட்டியாரப் பகுதியிலிருந்து ஐந்து கிராமங்களின் வரிகள் தஞ்சைப் பிருகதீஸ்வரர் கோவிலுக்கு அனுப்பப்பட்ட செய்திளை சாசனச் சான்றுகள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. களவு, கொலை போன்றன ஆக்ஞாக்ரயம் என அழைக்கப்பட்டது. குற்றச் செயலுக்கான குற்றவியற் தண்டனைக் கோவை தொகுக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய ஊராட்சி ஆவணங்களைப் புரவு, வரிப் பொத்தகம் என அழைக்கப்பட்டது.

சோழர்காலத் திருகோணமலைச் சமூக அமைப்பு சாதியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. சாதியமைப்பின் ஒழுங்கு நிரலில் பிராமணர்கள் உயர்நிலையில் காணப்பட்டார்கள். சோழர்கால சமூக அமைப்பில் பிராமணர்களும், வேளாளர்களும் நிலவுடமையாளர்களாகக் காணப்பட்டனர். வேளாளர்கள் நாட்டார்கள் என அழைக்கப்பட்டார்கள். நிலம், சமூக விதிகள் தொடர்பான அரசாணைகள் முதலில் வேளாளருக்கே தெரிவிக்கப்பட்டது. ஊர் மக்களால் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினைகள் வேளாளர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. நாட்டார்களே வரி சேகரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். மதத் தர்மத்தின் பெயரில் பிராமணர்களும், வேளாளர்களும் சேர்ந்து சமூக ஒழுங்கை ஏற்படுத்தினர். சோழர் காலத்தில் தொழும்பு, தொண்டு, குடிமை, அடிமை போன்ற கீழைத்தேச நிலவுடமைச் சமூகத்துக்கான பண்புகள் காணப்பட்டன. திருகோணமலைச் சமூகத்தில் சோழர்காலத்திற்குப் பின்னரும் மேற்குறிப்பிட்ட சமூக வழக்குகள் தொடர்ந்தன. ஒல்லாந்தருடைய பதிவேடுகளில் இந்த சமூக நடைமுறைகள் குறித்து குறிப்புக்கள் உண்டு.

சோழராட்சியில் காணப்பட்ட ஊர், மகா சபை என்பன ஊராட்சி மன்றங்களாக இயங்கிவந்தன. சோழராட்சியில் சபை அல்லது மகாசபை என்பன பிராமணர்கள் வாழ்ந்த பகுதியாகும். இது பிராமணக் குடியிருப்பான சதுர்வேதி மங்கலத்தின் ஊராட்சி அமைப்பாகும். இத் தகைய ஊராட்சி நிர்வாக முறையே திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. கந்தளாய் நகரை இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என அழைக்கப்பட்டது. கந்தளாய் சதுர்வேதி மங்கலத்தில் இருந்த பெருங்குறிப் பெருமக்கள் திருகோணமலை மாவட்ட நிர்வாகங்களைக் கவனித்திருக்க வேண்டும். சோழக் கல்வெட்டுக்களில் கிடைக்கப்பெற்ற தகவல்களின் பிரகாரம் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கந்தளாய் ஆகக் கூடிய அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஊராட்சி நிர்வாகத்தைக் கொண்டிருந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

கந்தளாய்ப் பகுதியில் நில தானங்களைப் பெற்ற பிராமணர்கள் சைவ வழிபாட்டை மேம்படுத்தவும், நாட்டாருக்குப் பணிபுரியவும் செய்தனர். ஒதுதலும், ஒதுவித்தலும் பிராமணருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணியாகும். சைவ மடங்களிலும், கோயில்களிலும் மதக்கல்வி போதிக்கப்பட்டன. வட மொழியில் பிரார்த்தனைகளும், கிரியைகளும் ஆலயங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. வேதங்களைப் பயிற்றுவித்தல், ஆலய மண்டபங்களில் மகாபாரதம், புராணம் படித்தல் போன்ற சைவ நெறிகள் பின்பற்றப்பட்டன. இத்தகைய செயற்பாடுகள் மூலம் சோழ அரசுப் பிரதிநிதிகள் தங்கள் சமூக நியாயத்தை நடைமுறைப்படுத்தினார்கள். திருகோணமலை நகரப் பகுதியிலுள்ள சமய நிலையங்களோடு சோழர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளுக்கு அங்கு காணப்படும் இராஜேந்திர சோழனது காலத்துச் சாசனங்கள் சான்றாக உள்ளன. இராஜேந்திர சோழனது காலத்துச் சாசனங்கள் ஒன்றன் பேக் கோட்டையிலும், திருகோணமலை பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகின்றன.

ஒன்றன்பேக் கல்வெட்டு

முதலாம் இராஜேந்திரன் (கி.பி.1012-கி.பி. 1055) காலத்துக்குரியதாக கருதப்படும் இச்சாசனம் 1836இல் பிரித்தானிய கடற்படையில் பணியாற்றிய D.W.பிலண்ட் என்பவரால் கண்டறியப்பட்டு பிரதியெடுக்கப்பட்டது. இச்சாசனம் கோணேசர் ஆலயத்தில் இருந்து ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களினால் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு துறைமுக மேடை அமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இராஜேந்திரனின் சாதனைகளையும் புகழையும் கூறும் இந்தச் சாசனம் இராஜேந்திரனின் ஆட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட கால கட்டத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த மெய்க்கீர்த்தியில் கங்கை, கடாரப் படையெடுப்புக்கள் பற்றி எதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இந்தச் சாசனம் வரலாறு குறித்து முக்கிய தகவல்களை வழங்காத போதும் சோழர்கள் திருகோணமலைப் பகுதியில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினைத் தெரியப்படுத்துகின்றது.

சிதைவடைந்த ஒன்றன்பேக் கல்வெட்டின் வாசகம்

- 1.....ம் நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் க.....
- 2.....கடல் லிழத்தரையர் தம் முடியும் ந்.....
- 3.....யர் ஓங்கெழில் முடியும் முந்நவர் பக்கல் டெ.....
- 4.....வத்த சுந்தர மடியும் இந்திரநாரமும் தெண்.....
- 5.....ண்டல முழுதும் எறிபடைக் கெரளந் மு டை.....
- 6.... ம் குலதநமாகிய பலபுகழ் முடியும் செங்.....
7. . ..ங் கதிர் வெலை தொல் பெருங் காவல் (பல்) ...

8....தண்டால் கொண்ட கொப்பர கெசரிய.....

9.....சொழ தேவற்கு யாண்டு.....

ஒன்றன் பேக் கல்வெட்டின் சில சிதைவடைந்த பகுதி நீங்கலாக கிடைக்கப் பெற்ற பகுதிகளில் எழுத்துக்கள் இட்டு நிரப்பப்பட்டு திருத்தியமைக்கப்பட்ட வடிவம். (28)

- 1 பாக்கையும் நண்ணற் கரு முரண் மண்ணைக் கடக்கமும்
- 2 பொருகடல் ஈழத்தரையர் தம் முடியும் ஆங்கவர்
- 3 தெவியர் ஓங்கெழில் முடியும் முன்னவர் பக்கல் தென்
- 4 னவர் வைத்த சுந்தர முடியும் இந்திரநாதமும் தெண்டிரை
- 5 ஈழமண்டல முழுவதும் எறிபடைக் கெரளந் முறமையிற்
- 6 குடும் குலதநமாகிய பலபுகழ் முடியும் செங்கதிர் மாலையும்
- 7 சங்கதிர் வெலைத் தொல் பெருங் காவல் பல் பழந்தீவும்
- 8 மாப் பொரு தண்டால் கொண்ட கொப்பரகெசரி பன்மரான உடையார்
- 9 சிறி சோழ ராஜேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.....வது

மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு

திருகோணமலை வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தரும் கல் வெட்டு வரிசையில் மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு மிக முக்கியமானதாகும். இச்சாசனத்தில் சோழ இலங்கேஸ்வர தேவன் குறித்து செய்தி பதிவாகியிருக்கின்றது. அத்துடன் இக்கல் வெட்டு சோழமுடைய நிர்வாகப் பிரிவுகளான மண்டலம், வளநாடு போன்ற பிரிவுகளைத் தெரியப்படுத்துகின்றன. இராஜராஜசோழனும் (கி.பி. 985-கி.பி. 1014) அவர் மகன் இராசேந்திர சோழனும் (கி.பி. 1012-கி.பி. 1044) ஆட்சி செய்த காலத்தில் சோழராட்சி பல நிர்வாகப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோழராட்சியம் ஒன்பது சோழ மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இலங்கை ஒன்பது மண்டலங்களில் ஒன்றாகும்.

திருகோணமலை நகர மத்தியில் உள்ள மானாங்கேணியில் கிடைக்கப் பெற்ற இக்கல்வெட்டின் இரு பகுதிகளும் சேதமடைந்து விட்டது. எனவே தெளிவான தகவல்களைப் பெற முடியாமல் உள்ளது. திருகோணமலை மரபுக்கதைகளின் பிரகாரம் சோழருக்குப் பின்னர் கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணிக்காகக் குளக்கோட்டனால் உருவாக்கப்பட்ட குளமே மானாங்கேணியாகும். இங்கு ஒரு சிவாலயம் இருந்திருக்க வேண்டும். அகழ்வாய்வின் போது பார்வதி, ஆஷ்டையார், மகாவிஷ்ணு, நந்தி என்பனவற்றின் சிற்ப உருவங்கள் கண்டறியப்பட்டன. கோணேசர் வீதி உலாக் காலத்தில் மானாங்கேணிச் சிவாலயத்தில் தங்கிச் சென்றிருக்கவேண்டும் என நம்பப்படுகின்றது. இச்சாசனத்தில் ஒவ்வொரு வரிகளிலும்

முன்பகுதிகளிலும் பின் பகுதிகளிலும் பல எழுத்துக்கள் சிதைவடைந்துவிட்டன. இச் சாசனம் தமிழும் கிரந்தமும் கலந்த மொழியில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. சிதைந்த எழுத்துக்களை இட்டு நிரப்புவதில் பல சிரமங்கள் உண்டு. கல்வெட்டின் சிதைந்த எழுத்துக்களை இட்டு நிரப்புவதற்கு சமகால வரலாற்று அறிவோடு சாசனப் பயிற்சியும் தேவையாகும். இச்சாசனம் தமிழும் கிரந்தமும் கலந்து காணப்படுவதால் கிரந்த மொழிப் பயிற்சி மிக அவசியமானதாகும். கிரந்தம் என்பது வட மொழியைத் தமிழ் வரி வடிவங்களில் ஒலி பெயர்ப்புச் செய்தலாகும்.

கிடைக்கப்பட்ட கல்வெட்டின் வாசகம் -

.....ஸ்ரீ சோழ இல....
தேவற்கு யாண்டெ....
 ...டி சோழ மண்ட....
 ..ஜந்திர சோழ வள ...
 சோழ வளநா...
 ...மலை ஸ்ரீ மச்ச....
மூலஸ்தானமு....
 ...வர முடையார்...
 ...ள மண்டலத்தி..

சிதைந்த எழுத்துக்கள் இட்டு நிரப்பி திருத்தி எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு வாசகம் -

ரான உடையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்
 வரதேவற்கு யாண்டெட்டாவது
 மும்முடி சோழ மண்டலத்து
 இராஜேந்திர சோழவள நாட்டு
 மும்முடி சோழவளநாட்டு கோண
 மாமலை ஸ்ரீ மச்சகேஸ்வரம்
 ரமுடையார் மூலஸ்தானமும்
 ஸ்வரமுடையார் கோயிலும்
 சோழ மண்டலத்து இராஜே
 ந்தரசிங்க வளநாட்டு இன்னம்
 பர் நாட்டு
 வேளான் கணபதி

மேற்படிக்கல் கல்வெட்டானது சோழ இலங்கேஸ்வர தேவனின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஈழ மும்முடிச் சோழ மண்டலத்து சோழவள நாடான திருகோணமலை திருக்கோணேஸ்வரத்து (மச்சகேஸ்வரத்து) மூலஸ்தானப் பணியையும், சோழ மண்டலத்து மற்றுமொரு சிவாலயம் தொடர்பான பணியையும் இராஜேந்திர சிங்க வளநாட்டுப்

பிரதானிகள் நிறைவேற்றியதைக் குறிக்கின்றது.(29) இக்காலத்துக் குரிய நிலாவெளிக் கல்வெட்டானது கோணேஸ்வரத்தை மதஸ்ய கேஸ்வர மகாதேவர் என்றே குறிப்பிடுகின்றது. இச்சாசனத்தில் வேளான் கணபதி என்பது இக் கல்வெட்டைப் பொறித்தவராவர்.

நிலாவெளிக் கல்வெட்டு

கந்தளாய், மானாங்கேணி கல்வெட்டுக்களை அடுத்து முக்கியம் பெறுவது நிலாவெளிக் கல்வெட்டாகும். கோணேஸ்வரம் பற்றிய வரலாற்றுத் தடயமாக மட்டுமல்லாது திருகோணமலை என்ற பெயர் குறித்தும் சொல்லப்படுவதால் இக்கல்வெட்டு திருகோணமலை வரலாற்றில் முக்கியம் பெறுகின்றது. பத்தாம் நூற்றாண்டின் தமிழ், கிரந்தம் என்பன கலந்த மொழிநடையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பதினான்கு வரிகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.(30)

கல்வெட்டின் வாசகம் -

ஸ்ரீ கோணபர்வதம் திருகோண
 மலை மச்ச கேஸ்வரமுடைய மகாதேவர்க்கு நிச்சலழி
 வுக்கு நிவந்தமாக சந்திராதித்தவற் செய்த
 உராகிரிகாம, கிரி
 கண்ட கிரிகாமத்து நீர் நிலமும் புன்செய்யும்
 தேவாலயமும் மேனோக்கின் மரமும்
 கீழ் நோக்கின் கிணறும் உட்பட
 இந்நிலத்துக் கெல்லை தெற்கெல்லை
 கல்லு குடக்கு எத்தகம்பே எல்லை
 வடக்கெல்லை சூலக்கல்லாகும் சுடர் கோணமாமலை தனில்
 நீலகண்டருக்குரிய நிலம் இவ்விசைத்த பெருநான்
 கெல்லையில் அகப்பட்ட நிலம் இருநூற்று
 ஐம்பதிற்று வேலி இது பன்மயே
 சுரரட்ஸ்

கல்வெட்டின் மொழிபெயர்ப்பு -

கிழக்கே கடல், மேற்கே எட்டம்பே, வடக்கே சூலம் பொறிக்கப்பட்ட எல்லைக் கல், தெற்கே எல்லைக்கல் என்பன எல்லையாகக் கொண்ட உராகிரிகாமம், கிரிகண்டகாமத்து பாசன நிலமும், வானம் பார்த்த நிலமும் அது உள்ளடக்கியுள்ள தேவாலயமும், மரங்களும், கிணறுகளும் திருகோணமலையிலுள்ள மச்சகேஸ்வரத்து மகேஸ்வரமுடைய தினப் புசைச் செலவுக்காக சூரியனும் சந்திரனும் உள்ளவரை நில தானம் செய்யப்படுகின்றது. நான்கு எல்லைகளுக்குள் அடங்கிய இந்த இருநூற்றி ஐம்பது வேலி

நிலமும் கோணமலையில் வீற்றிருக்கும் நீல கண்டத்தை உடைய சிவனுக்குரியதாகும். இந்த நிலதானம் திருக்கோணேஸ்வரத்து அறங்காவலர்களான சிவனடியார்கள் குழுவின் பாதுகாப்பில் இருக்கும்.

நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயில் கிணற்குப் படிக்கட்டாக இருந்த இக் கல்வெட்டானது கோணேசர் ஆலயச் கட்டடச் சிதைவுகளில் ஒன்றாகும். இக் கல்வெட்டின் மேற்பகுதி சிதைவடைந்த காரணத்தால் இந்தக் கல்வெட்டைப் பொறித்த மன்னன் யார் என்பது அறிய முடியாமல் உள்ளது. இக் கல்வெட்டுத் துண்டை பத்துக் கல் தொலைவில் உள்ள நிலாவெளிக்கு ஏன் கொண்டு சென்றார்கள் என்ற வினாவிற்கு பொருத்தமான பதில் கிடைக்கவில்லை. பொதுவாக கோணேசர் கோயில் கட்டடச் சிதைவுகள் பல ஆலயங்கள் கட்டப்பட பயன்பட்டிருக்கின்றது. நிச்சலழிவு என்பது ஆலய தினப்பூசைச் செலவைக் குறிக்கும். இக் கல்வெட்டில் திருக் கோணேஸ்வரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட நில தானத்தை குறித்த தகவல்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கோணேசர் ஆலயத்திற்கு நிலதானமாக 250 வேலி நிலம் (சுமார் 1700 ஏக்கர்) கொடுக்கப்பட்ட செய்தி காணப்படுகின்றது. வேலி என்பது தமிழக வழக்கில் காணப்பட்ட அளவை முறைகளில் ஒன்றாகும். சுமார் 2000 குழிகள் 1 வேலியாக கருதப்படுகின்றது. எனினும் இந்த அளவை முறை சில இடங்களில் மாறுபட்டும் காணப்படுகின்றது. ஒரு வேலியானது 2000 - 6000 வரை மாறுபட்டு வருவதும் கவனத்திற்குரியது.

கோணேசர் ஆலயத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட நிலதானத்தில் நீர்ப்பாசன நிலமும், வானம் பார்த்த நிலமும் அடங்கும். இந்த நிலத்திற்கான எல்லை வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. கிழக்கே கடல், மேற்கே எட்டம்பே, வடக்கே சூலம் பொறிக்கப்பட்ட எல்லைக் கல், தெற்கே எல்லைக் கல் என்பன எல்லைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. எட்டம்பே எந்த இடத்தைக் குறிக்கின்றது என்பது தெரியவில்லை. கல்வெட்டின் சில பகுதி சிதைவடைந்து போனதால் கோணேசர் ஆலயத்திற்கு நிலதானம் வழங்கியவர் யார் என்பது தெரியவில்லை. 250 வேலி நிலம் கொடுக்கப்பட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டதன் மூலம் நிலதானம் செய்தவர் இளவரசனாக அல்லது மன்னனாக இருக்க வேண்டும். இக் கல்வெட்டின் காலம் குறித்து ஒரு உறுதியான கருத்தைக் கூற முடியாத போதும் சோழர்கால ஆரம்பத்திற்குரியது என அடையாளம் காணலாம்.

வேலி என்ற நில அளவை முறை சோழர் காலத்தில் இலங்கையில் அறிமுகமானதாக நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறுகின்றார்.(31) வரலாற்றாசிரியர் செ.குண சிங்கம் இக் கல்வெட்டை 11ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திற்குரியதாகக் கருதுகின்றார். கல்வெட்டின் எழுத்தமைப்பு சோழர்கால ஆரம்பத்திற்குரியது. இக்

கல்வெட்டானது கந்தளாய் மற்றும் மானாங்கேணி கல்வெட்டின் எழுத்தமை ஒத்திருக்கின்றது.(32) எனினும், பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா நிலாவெளிக் கல்வெட்டு பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக கருதுகின்றார். அவர் தனது முடிவுக்காக இரு காரணங்களை முன்வைக்கின்றார். பல்லவர் காலத்திலும், சோழர் கால ஆரம்பத்திலும் (10ம் நூற்றாண்டு) தமிழும் கிரந்தமும் கலந்து சாசனங்களில் எழுதும் வழக்கம் அதிகளவில் காணப்பட்டது.

கல்வெட்டில் காணப்படும் எழுத்து வடிவம். தமிழும், கிரந்தமும் கலந்து எழுதும் பண்பு சோழர்கால இறுதியிலும் வழக்கில் இருந்தது. கோணேசர் கோயில் கல்வெட்டு இத்தகைய எழுத்து வடிவங்களிலே காணப்படுகின்றது. இறுதியாக நிலாவெளிக் கல்வெட்டின் இறுதியில் மச்சகேஸ்வரத்துப் பன்மகேஸ்வரர் ரக்ஷை என்று காணப்படுகின்றது. பன்மகேஸ்வரர் என்பது சிவனடியார்களைக் குறிக்கப் பயன்படும் சாசன வழக்குச் சொல்லாகும். மற்றொரு கருத்தில் மகேஸ்வரர் ஆலய பிராமணர்களையும் குறிக்கின்றது. பன்மகேஸ்வரர் என்ற சொல்லில் காணப்படும் பன் என்பது பல என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. எனவே பன்மகேஸ்வரர் என்பது மகேஸ்வரனுக்குப் பணிபுரியும் சிவனடியார்கள் குழு என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். பொலநறுவையில் இராஜராஜன் கட்டிய வானவன் மாதேவி சிவாலயத்திலும் இத்தகைய பன்மகேஸ்வரர் காணப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது.

நிலாவெளிக் கல்வெட்டானது திருக்கோணேஸ்வர ஆலயத்திற்கான தான நிலங்களைக் குறிப்பிடுவதோடு எல்லைகளையும் வகுத்துக் கூறுவதால் சோழர் காலத்தில் திருகோணமலையில் நில அளவைக் கணிப்பீடு துல்லியமாக மதிப்பிடப்படும் முறை காணப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. சோழர்காலத்தில் பேரரசன் இராசராசன் நில அளவை நாயகமாக மாராயன் என்பவனை நியமனம் செய்து தனது இராச்சியங்களை அளந்து மதிப்பிட்டான் என்ற செய்தி உறுதியாகின்றது. திருகோணமலையில் கட்டுக்குளம் பற்றுப் பகுதியில் மட்டும் கோணேசர் ஆலய தினப் பூசைச் செலவுக்கு (நீச்சலழிவு) சுமார் 1700 ஏக்கர் நில உற்பத்தி தேவைப்பட்டிருக்கிறது என்ற செய்தியை அறிகின்ற போது கோணேஸ்வர ஆலயத்திற்கு வருகை தந்த பக்தர்களின் எண்ணிக்கையும் மிகப் பெருமளவில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருவது பொருத்தமானதாகும். திருஞானசம்பந்தன் குறிப்பிட்டது போல “குடிதனை நெருங்கி பெருக்கமாக” திருகோணமலை தோன்றியிருந்தது என்பது மற்றுமொரு முக்கியமான அவதானிப்பாகும்.

நிலாவெளிக் கல்வெட்டில்

மச்சகேஸ்வரம் எனப்படும் திருகோணமலை

நிலாவெளிக் கல்வெட்டிலிருந்து திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு மச்சகேஸ்வரம் என்ற புராணப் பெயர் இருந்திருப்பதை அறிய முடிகின்றது. திருகோணமலை என்ற பெயரை முதன் முதலாக நிலாவெளிக் கல்வெட்டு மூலமே அறியக்கூடியதாக இருப்பதால் திருகோணமலை வரலாற்றில் இக் கல்வெட்டிற்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உள்ளது. எனவே திருகோணமலை என்ற பெயர் சோழர் கால ஆரம்பத்திலேயே மிகத் தெளிவாக பலராலும் அறியப்பட்டதாகக் கொள்ள முடிகின்றது. 7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவ அடியாரான திருஞானசம்பந்தருடைய பதிகத்தில் திருகோணமலை குறித்து அறிந்து கொண்டதன் பின்னர் நிலாவெளிக் கல்வெட்டு மீண்டும் உறுதிப் படுத்துகின்றது. இதன் மூலம் தமிழர்கள் திருகோணமலையில் தொடர்ச்சியாக ஆட்சி அதிகாரத்துடன் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்த முடிகின்றது. திருகோணமலை என்ற சொல்லில் காணப்படும் திரு என்பது மேன்மை, அழகு, தெய்வத்தன்மை, செல்வம், இலக்குமி, சிறப்பு, பொலிவு, நல்வினை, மாங்கலியம் எனப் பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த போதும் இங்கு தெய்வத்தன்மை என்ற கருத்தையே குறித்து நிற்கின்றது.(33) இது குறித்து தட்சண கைலாச புராணம் விளக்குகின்றது. கோணமலை என்பது மூன்று மலை முகடுகளைக் குறிக்கின்றது. திருக்கோணேஸ் வரர் ஆலயம் உருவாக்கப்பட்ட மலையை ஆரம்பத்தில் குறித்த திருகோணமலை என்ற பெயர் பிற்காலத்தில் திருக்கோணேஸ் வரம் உருவாகிய இடத்தைக் குறிக்கத் தொடங்கியது. இவற்றை திருஞான சம்பந்தருடைய திருகோணமலைப் பதிகம், நிலாவெளிக் கல்வெட்டு, குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு என்பன உறுதி செய்கின்றன. பேரரசன் ஜடவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடன் துணையாட்சி செய்த ஜடவர்மன் வீரபாண்டியன் (கி.பி 1251-கி.பி.1281) இலங்கை மீது படையெடுத்து இலங்கை மன்னனைத் தோற்கடித்து திருகோணமலையில் பாண்டிய இலச்சினையான மீன் கொடியைப் பறக்கவிட்டும், இரு கயல்களை கல்லில் பொறித்தும் சென்றான் என தென்னிந்திய குடுமியாமலைச் சாசனம் கூறுகின்றது. குடுமியாமலைச் சாசனம் ஜடவர்மன் வீரபாண்டியனின் பதினொராம் ஆண்டு ஆட்சியில் பொறிக்கப் பட்டதாகும்.

“அரசை கெழுதாயம் அடைய வாரி
காணா மன்னவர் கண்டு கண்டேங்க
கோணமாமலையிலும் திரிகூடக்கிரியிலும்
உருகெழு கொடியிசை இருகயலெதி
ஏனை வேந்தனை ஆனை திறைகொண்டு”

இக் கல்வெட்டில் திருகோணமலை ... என்ற வசனத் தொடர் காணப்படுகின்றது. மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு மற்றும் தட்சண கைலாச புராணம், கோணசல புராணம் என்பனவும் திருக்கோணேஸ் வரத்தை மச்சகேஸ்வரம் என்றே குறிப்பிடுகின்றது.(34)

திருகோணமலைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் கல்வெட்டு

திருகோணமலைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலில் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் காலக் கல்வெட்டுத் தூண் கட்டடத்துடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இது 9அடி 2 அங்குலம் உயரமும் 9 அங்குல அகலமும் கொண்டது. ஐரோப்பிய காலனித்துவ அரசினால் தகர்க்கப்பட்ட வேறு ஒரு ஆலயத்தின் கற்தூணாகும். பிற்காலத்தில் பத்திரகாளி ஆலயம் கட்டப்பட்டபோது மேற்படித் தூண் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதில் எழுத்துக்கள் சீரான வடிவத்தில் அமையவில்லை. இந்தத் தூண் கோணேசராலயம் அல்லது மானாங்கேணி சிவாலயத்திற்குரியதாக இருக்க வேண்டும். இந்தக் கல்வெட்டுத் தூணின் ஒரு பகுதி பூச்சினால் மறைந்து போய் இருப்பதனால் இக் கல்வெட்டுக் குறித்த செய்தி முழுமையாக அறிய முடியாதுள்ளது. எனினும் மூன்று பக்கங்களில் காணப்பட்ட செய்திகள் வாசித்தறியப்பட்டுள்ளன. வாசிக்கப்பட்ட பகுதியிலிருந்து முக்கியமான வரலாற்றுத் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. முதலாம் இராஜராஜனின் புகழ் போற்றப் பட்டுள்ளது. இந்தச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட நோக்கம் தெரியவில்லை. கட்டடத்தில் மறைந்துள்ள பகுதியில் முக்கிய செய்திகள் இருக்கக்கூடும்.

பக்கம் 1

1. ஸ்வ ஸி ஸீ த
2. திருமன்னிவ
3. ளர இரு நில
4. மட(ந்தை)
5. யு(ம்) (பொ)ற்ச
6. யப் (பாவை)
7. (யு) ம் தன்
8. (பெருந் தெவி)
9. யராகி இ
10. ன் (புற) நெ
11. டுதியல் ஊ
12. ழியுள் இட
13. (துறை) நா(டும்)
14. (தொடர்வந)

15. வெலிப் (படர்)
16. (வன) வாசி
17. யும் சுள்ளிச்
18. சூழ் மதில் கொ
19. ள்ளிப்பா
20. க்கையும
21. நண்ண
22. ற் கரு முர
23. ண் மண்
24. ணைக்கட
25. க்கமும்
26. பொருகட
27. லீழத்த
28. ரைசர்தம்
29. முடியும்
30. அங்கவர்
31. தெவியர் ஓ
32. ங் கெழில்
33. முடியும்
34. மன்னவர்
35. பக்கல் தெ
36. ந்நவர்
வைத்த

பக்கம் 2

1. சுந்தர
2. முடியும்
3. இந்திர
4. னரமு
5. ம் தெண்
6. டிரை ஈழ
7. மண்டல
8. முழுவது
9. ம் ளறிப
10. டைக் கெர
11. ளன் முறை ம
12. யிற் குடுங்
13. (குலதந) மா
14. கிய பல(ர்)

15. புகழ் மு
16. டியும்
17. செங்கதி
18. ர் மாலை
19. யும் சங்
20. கதிர் வெ
21. ளைத் தொ
22. ல் பெருங்கா
23. வந் பல்ப
24. ழந் தீவும்
25. செருவில் (சி)
26. னைவி இரு
27. ப (த) தொரு) கா
28. ல் அரைசு
29. (க) ளை கட்ட
30. பரசுராமன்
31. மெவரும்
32. சா(ந்)தி ம (த்)
33. தீவரண் க
34. ருதி (இரு)
35. த்திய செ
ம் பொந்

பக்கம் 3

1. திருத்தகு
2. முடியும்
3. பய(ங்) கொடு
4. பழிமிக
5. முயங்
6. கியில்
7. முதுகி
8. ட்டு ஓ
9. (ழித்த)
10. ஜ (ய) சி
11. (ங்)கன்
12. அளப்பரும்
13. புகழொ

14. டு பீடி
15. யல் இ
16. ர ட்டபா
17. டி ஏழ
18. ரை இலக்
19. கமும் ந
20. வ (௭) நதிக்
21. சூலப்பெ
22. ருமலை
23. களும்

24- 37 வரையிலான வரிகள் சிதைந்துவிட்டுன.(35)

பல இடங்களில் எழுத்துச் சிதைவுகள் காரணமாக முழுமையான கருத்தைப் பெற முடியவில்லை. இது முதலாம் இராஜேந்திரனின் புகழ் கூறும் சாசனமாகும். அவருடைய செல்வச் செழிப்பில் மங்கலம் பொழிக. நிகரற்ற புகழுடைய நில மடந்தையும், துர்க்கையும் அவர் துணையாகி இடுதுறை நாட்டு வனவாசிப் படைகளுடன் வெற்றி பெற்றான். அரசனின் இல்லம் சுள்ளி மரங்களால் சுற்றி வளர்க்கப்பட்டு எவராலும் முற்றுகையிட முடியாத கொள்ளிப்பாக்கை கோட்டையைக் கொண்டது. பட்டத்து இராணியின் கீரிடமானது சிறப்பு அழகுமிக்கது. சுந்தர (பாண்டியன்) கீரிடமும் இந்திராவின் முத்து மாலையும் பிரகாசிக்கும் கடல் சூழ ஈழ மண்டல மன்னனுக்கு கையளிக்கப்பட்டது. கடலினால் பாதுகாப்பளிக்கப்பட்ட அரசனைச் சூரியனின் செங்கதிர் மாலையினால் போற்றப்பட்டது. பழந் தீவுகளுக்கு சங்கொலி கேட்கும் கடலே பாதுகாப்பாக இருந்தது என மேலும் தொடர்கிறது.

மயிலாங்குளம் சாசனம்

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ள சாசனங்களில் மயிலாங்குளம் சாசனம் திரியாய்ப் பகுதிச் செய்திகளையும் வேளைக்காறப் படையினரது செயற்பாடுகளையும் தெரிவிக்கின்றது. இச்சாசனம் 7அடி 2அங்குலம் நீளமும் 1அடி 6 அங்குலம் அகலமும் உடையது. இச்சாசனம் தமிழ் எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள போதும் கிரந்த எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. ஜயபாகு என்பவனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1126) இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் மத்திய காலப் பகுதியில் மூன்று அரசர்கள் ஜயபாகு என்ற பெயருடன் ஆட்சி செய்த போதிலும் முதலாம் விஜயபாகுவின் தம்பியும் விஜயபாகுவிற்குப் பின்னர் ஆட்சியைப் பிடித்தவனுமாகிய முதலாம் ஜயபாகு என அடையாளம் காண்பது பொருத்தமானதாகும்.

சாசனத்தின் மூலம் அவனது 18வது ஆட்சி ஆண்டில் பொறிக்கப் பட்டதாக அறியப்படுகின்றது.(36)

சாசனத்தின் வாசகம்

1. ஸ்ரீ அபைய ச
2. லா மெகச் ச
3. க்கர வர்த்திகள்
4. ஸ்ரீ ஜயபா ஃ தெ
5. வர்க்கு யாண்டு ப
6. தின் எட்டாவது தம்
7. மாந் ஜிவித முடைய
8. கணவதித் தண்டநாத
9. நார் உதுத்துறை விக்
10. கிரம சலாமெகர் நால்
11. படையும் ஆ ஸ்ரீ
12. ந்து பெருமிட்டு விக் கிரம சலா மெகன்
13. கிராம சலா மெகன்
14. பெரும்பள்ளி திரு வெளைக்காறர் அபையம்

சாசனத்தின் பொருள்

ஸ்ரீ அபைய சலாமக சக்கரவர்த்தி ஜயபாகு தேவனின் 18வது ஆட்சி ஆண்டில் வேளைக்காறப் படைத் தளபதி கணபதி ஆயுள் குத்தகையாக நிலத்தைப் பெற்று உதுத்துறையிலிருந்த பௌத்த பள்ளியை நாற்படையின் பாதுகாப்புடன் பாதுகாத்தான்.

மேற்படி சாசனம் தரும் தகவலின்படி மூன்று விடயங்கள் தெரிய வருகின்றன.

1. திரியாய்ப் பகுதியில் உதுத்துறையில் பௌத்த பள்ளி தமிழ்ப் படைத் தளபதியின் பாதுகாப்பில் இருந்திருக்கின்றது.
2. இந்த நிகழ்வு சக்கரவர்த்தி ஜயபாகு தேவனின் காலத்தில் (கி.பி 1128) நிகழ்ந்திருக்கிறது.
3. சோழருடைய ஆட்சி விலக்கப்பட்ட பின்னரும் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் பாதுகாப்பு தமிழ்ப் படைகளிடமே (வேளைக்காறப் படை) இருந்திருக்கின்றது.

இச்சாசனத்தில் காணப்படும் செய்திகளின் வரலாற்றுப் பின்னணியை விபரமாகப் பார்க்க வேண்டும். மகாசேனன் காலத்தில் கோணேசராலயம் அழிக்கப்பட்டுப் பெளத்த பள்ளி அமைக்கப்பட்ட தகவலை மகாவம்சம் கூறுகின்றது. எனவே கிழக்கில் பெளத்த பள்ளிகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும் பள்ளி என்பது பெளத்த பள்ளியைக் குறிக்கும். வில்கம் விகாரை சோழர் காலத்தில் இராஜராஜ பெரும் பள்ளி என்றே அழைக்கப்பட்டது. எனவே சாசனத்தில் பெரும் பள்ளி எனக் குறிப்பது பெளத்த வழிபாட்டுத் தலமேயாகும். எனினும், ஏன் பெளத்த பள்ளிகளை சிங்கள மன்னர்களின் படைகள் பாதுகாக்க முடியாமல் போனது என்ற வினா எழுகின்றது. இதே போன்று திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கொட்டியாரம் உள்ளிட்ட பகுதிகள் வேளைக்காறப் படைத் தளபதிகளின் பாதுகாப்பிலேயே இருந்திருக்கின்றது. கணபதி என்ற வேளைக்காறப் படைத் தளபதியின் பாதுகாப்பில் பெளத்த பள்ளி பாதுகாக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இது திரியாயப் பிரதேசத்தில் பெளத்த சிங்களவர்களின் அதிகார மேலாண்மை காணப்படவில்லை என்பதை உணர்த்து கின்றது. எனவே தான் பெளத்த பள்ளியின் பாதுகாப்பு சிங்கள மன்னருக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. வேளைக்காறப் படை சிங்களப் படையிலும் பார்க்க மிகுந்த பலமாக இருந்திருக்கின்றது. சாசனத்தின் மூலம் வேளைக்காறப் படை நால்படையைக் கொண்டிருந்ததாக அறிய முடிகிறது. நால்படை என்பது நான்கு பிரிவு படை எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதில்லை. தென்னாசிய மன்னர்களிடம் நால் வகைப் படையிருந்திருக்கின்றது. எனவே தேர், யானை, குதிரை, காலாற்படை உள்ளடங்கிய படைத் தொகுதி தளபதி கணபதியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் திரியாயப் பகுதியில் இருந்திருக்கிறது எனக் கருத முடிகிறது. சோழர்களை விஜயபாகு வெற்றி கொண்ட போதிலும் சோழர்களின் உருவாக்கப்பட்ட தென்னிந்திய ஆதிக்கத்தை இறுதிவரை முறியடிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. தளபதி கணபதி இராணுவக் கடமைகளை மட்டுமல்லாது குடிசார் நிர்வாகத்தையும் கவனித்திருக்க வேண்டும்.

12ம் நூற்றாண்டின் வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கவனிக்கும் போது நிலமானிய அமைப்பின் தோற்றத்தை அவதானிக்க முடிகிறது. கணபதிக்கு ஆயுள் கால நிலக் குத்தகை கொடுக்கப்பட்டதன் மூலம் தளபதி கணபதி நிலமானிய நிர்வாக அமைப்பின் நிர்வாகியாகச் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும். இதை கீழைத்தேச நிலமானிய சர்வாதிகாரத்தின் தோற்றக் காலமாகக் கொள்ளலாம். இலங்கை வரலாற்றில் கி.பி.9ம் நூற்றாண்டை அடுத்து அநுராதபுர கால அரசியலில் பல மாற்றங்கள் உருவாகின. அரசு, பெளத்த மத நிறுவனங்களில் பணி புரியும் உயர் அதிகாரிகளுக்கு நிலங்களை வாழ்க்கை முழுவதற்கும் அனுபவிக்க வழங்கப்பட்டது.

இந்த நிலக் கொடையை திவெல் என அழைக்கப்பட்டது. இந்த முறையே நிலமானியத்தின் தோற்றத்திற்கு வழிகோலியது. எனவே தளபதி கணபதிக்கும் திரியாயப் பிரதேச நிலங்கள் மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது பொருத்தமானதாகும். நிலங்களில் இருந்து கிடைக்கப் பெறும் வருமானம் அரசாங்க அதிகாரிகளின் கைக்கு மாற்றமளிக்கும் நிலப் பகிர்வுத் திட்டமானது எல்லைப்புற நிலத்தை மறைமுகமாக மைய அரசுடன் இணைக்க உதவியது. எனவே மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடுகள் தளர்வு பெற்ற பிரதேசங்களின் நிலங்கள் நிலத்தானங்களில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இலங்கை மைய அரசு சோழர்களின் வருகையோடு கரையோரப் பகுதிகளின் கட்டுப்பாடுகளை இழந்திருந்தது.

இச்சாசனத்தில் வரும் சக்கரவர்த்திகள் என்ற பதம் சிங்கள அரச மரபில் தமிழகச் செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டுகிறது. சோழர் காலத்தில் தான் சக்கரவர்த்திகள் என்ற சொல்லின் பாவனை ஆரம்பமாகிறது. இலங்கை வரலாற்றில் 12ம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதிக்குரிய சாசனங்களில் சக்கரவர்த்திகள் என்ற சொல்லைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சோழருடைய வருகைக்கு முன்பாக இலங்கைச் சாசனத்தில் சக்கரவர்த்தி என்ற சொல்லை சிங்கள மன்னர்கள் பயன்படுத்தவில்லை. புடுமுத்துவ தமிழக கல்வெட்டில் சக்கரவர்த்திகள் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. எனினும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தை பல சிங்கள மன்னர்கள் சூட்டிக் கொண்டார்கள். நிசங்கமல்ல சக்கரவர்த்திப் பட்டத்தைச் சூடியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. மயிலாங்குளம் சாசனத்தில் கூறப்படும் உதுத்துறைப் பகுதி தற்காலத்தில் எந்த இடத்தைக் குறிக்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரியாத போதும் திரியாயக் கிராமத்தை நெருங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். திரியாய் ஒரு சிறிய துறைமுகமாக விளங்கியிருப்பதால் உதுத்துறையும் திரியாய் பிரதேசத்தில் கடற்கரைப் பகுதியை நெருங்கி இருந்திருக்கலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட கல்வெட்டுக்களைத் தவிர பதவியாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சோழர்காலக் கல்வெட்டு அங்கு சோழர் அமைத்த படைத்தளங்கள், சிவாலயங்கள், அரண்கள் பற்றி தகவல்களைத் தருகின்றது. பத்தாம், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக் காலகட்டத்தில் பதவியா அரண்களும் சிவாலயங்களும் நிறைந்த பெரு நகராக இருந்திருக்கின்றது. இலங்கைத் தொல்பொருள் இலாகா பதவியாவில் ஐந்து சிவாலயங்களின் சிதைவுகளைக் கண்டுபிடித்துள்ளது. இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரம் என்ற புகழ்வாய்ந்த சோழர்காலச் சிவாலயம் இருந்ததாக அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிவாலயத்திற்கு ஐவர் பேர் நாட்டிய அடிக்கல் விபரங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவர்களில் நால்வர் வணிகர்கள், ஒருவர் நிர்வாக அதிகாரியாவார்.

சோழர்காலத் திருகோணமலைச் சமூகப் பொருளாதார அமைப்பு

சோழர் ஆட்சி திருகோணமலையில் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே திருகோணமலை ஒரு சிறந்த வணிகத் துறைமுகமாக விளங்கியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனினும் சோழர் காலத்திலே சிறப்புநிலை பெறத் தொடங்கியது. தமிழக வணிகர்கள் வட மேற்கே கிரேக்கம், எகிப்து ஆகிய தேசங்களில் இருந்து தென் கிழக்கே சீனா வரை ஒரு நிலையான வணிகத் தொடர்பை வைத்திருந்தார்கள். எகிப்தில் கண்டறியப்பட்ட மட்பாண்டத்தில் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் வணிகர்களின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.(37)

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் திரியாய், குச்சவெளி, கொட்டியாரம், இலங்கைத்துறை ஆகியன வணிகத் துறைமுகங்களாக விளங்கின. இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரம் கி.பி 7ம் நூற்றாண்டில் சிறந்து விளங்கியிருந்ததைத் திரியாய் பாறைக் கல் வெட்டு கூறுகின்றது. ரசுபுக்க, வல்லிக என்னும் இரு வணிக அமைப்புகள் கடல் வணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியதாக மேற்படிக்கல் வெட்டுக் கூறுகின்றது. இந்த வணிக அமைப்பில் இருந்தவர்கள் கடலோடுவதில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததோடு, பல தரப்பட்ட வணிக கடற் கலங்களை வைத்திருந்தார்கள் என அறியப்படுகிறது. கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தொலமியின் வரை படத்தில் திரியாய் க் கிராமத்தை தலகோரி (Talakori) என குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.(38) இலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க துறைமுகங்களில் திரியாய் இடம் பெற்றிருந்ததைத் தொலமியின் வரைபடம் உணர்த்துகின்றது.

சோழர் கால வணிக அமைப்புகளில் நானாதேசிகள், வலஞ்சியர், வீரக்கொடியர், நகரத்தார், செட்டிகள் போன்றோர் அடங்குவார்கள். இவ் வணிக கணங்கள் தங்கள் வணிக நடவடிக்கைக்காக சுயாட்சிப் பட்டினங்களை உருவாக்கினார்கள். சோழர் கால ஆட்சியில் வணிக கணங்கள் முக்கியம் பெற்றிருந்ததால் தமது கடல் வணிகத்திற்காக கடற்படையை வைத்திருந்தார்கள். இவை தவிர திருகோணமலை மாவட்ட கரையோரப் பட்டினங்கள் சோழர்களின் வணிகத் துறைமுகங்களாக விளங்கியிருந்தன. சோழர் கால வணிகர்கள் தமது கடல் மற்றும் தரைவழிப் போக்குவரத்திற்காக இராணுவப் பிரிவுகளையும் உருவாக்கியிருந்தனர். திருகோணமலை, கந்தளாய், பதவியா ஆகிய நகரங்களை இணைக்கும் முக்கோண பிரதேசம் சோழருடைய பெரும் ஆதிக்கத்தின் கீழ் காணப்பட்டதால் இப்பகுதி வணிகத்திலும் மேலோங்கி இருந்ததாகக் கொள்ள முடிகின்றது.

பதவியாவில் கிடைத்த முதலாம் இராஜராஜனின் கல்வெட்டில் “சங்கர மனுதன்” என்ற சொல் காணப்படுகின்றது. சங்கரம் என்பது பெருங் கப்பல் எனப் பொருள்படும். சங்கர மனுதன் என்பது கப்பல் உரிமையாளனை அல்லது கப்பல்த் தலைவனைக் குறிக்கின்றது. எனவே பெரும் கப்பல்கள் சோழர் வணிகத்தில் ஈடுபட்டதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் சோழர் கால வணிகர்கள் மகாவலி நதி வழியாக சங்கடம் என அழைக்கப்பட்ட படகுகள் மூலம் பொலநறுவைக்கும் திருகோணமலைக்கும் இடையில் வணிகப் பொருட்களை நகர்த்தினார்கள். சங்கடம் நன்னீர்ப் போக்குவரத்திற்குப் பயன்பட்டது. இவை தவிர வங்கம் என அழைக்கப்பட்ட வணிகப் படகுகள் வெளிநாட்டு வணிகத்திற்குப் பயன்பட்டது. முல்லைத்தீவில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள இலட்சுமி நாயனங்கள் மேற்படி வணிக நடவடிக்கைகளை உறுதி செய்கின்றது. எனவே சோழர்களின் எழுச்சிக் காலத்திற்கு முன்பாகவே திருகோணமலை மாவட்டம் வெளிநாட்டு வணிகர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த காரணத்தால் சோழர்காலத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான ஒரு தளமாக விளங்கியது.

சோழர் சமூகத்தில் விவசாயம், கைத்தொழில், வணிகம் என்பன நடைபெற்ற போதிலும், விவசாயமே ஆதிக்கம் செலுத்தியது. விவசாயத்தின் வளர்ச்சியை ஒட்டியே கைத்தொழில் வளர்ச்சியும், வணிக வளர்ச்சியும் அமைந்தன. ஒரு சமூகம் உற்பத்தியில் ஈடுபடும்போது உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையில் உற்பத்தி உறவு ஏற்படுகிறது. இந்த உறவே சமூகப் பொருளாதார உறவுமுறையைத் தீர்மானிக்கின்றன. 10ம் நூற்றாண்டு காலத் திருகோணமலையின் பொருளாதாரத்தில் வேளாண்மை அடிப்படையாக விளங்கியது. வேளாண்மைக்குத் துணையாகத் தச்சத் தொழில், உலோகத் தொழில் கருமான் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில், என்பனவும் வளர்ச்சி பெற்றன. இதனால் வேளாண்மைத் துறை சார்ந்த பொருட்களையும், கைத்தொழிற் பொருட்களையும் மக்களிடையே பரிமாற்றம் செய்வதற்கு வணிகர் சமூகம் உருவாகியிருந்தது. உற்பத்தியாளர்களுக்கும் நுகர்வோர்களுக்குமிடையே தரக்களாக உருவாகிய வணிகர்கள் காலப் போக்கில் உற்பத்தியைத் தீர்மானிக்கின்ற ஒரு முக்கிய அலகாக உருவாகினார்கள். இந்த வணிகர் சமூகம் உள்நாட்டு வணிகர் (சுவதேசி வணிகர்), அயல்நாட்டு வணிகர் (பரதேசி வணிகர்), பன்னாட்டு வணிகர் (நானாதேசி வணிகர்) என மூன்று பிரிவுகளாக காணப்பட்டனர். சோழர்கள் திருகோணமலை துறைமுகத்தை மையமாகக் கொண்ட பன்னாட்டு வணிகத்தைச் செய்திருக்கின்றார்கள். இலங்கையின் ஆரம்ப கால வரலாற்றில் மாதோட்டம், திருகோணமலை ஆகியனவே பெருந் துறைமுகங்களாக விளங்கின.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பத்து தேவாரங்களில் எட்டு இடங்களில் மாதோட்ட நன்னகர் எனக் குறிப்பிட்டதன் மூலம் மாதோட்டம் ஒரு சிறந்த துறைமுகமாக மட்டுமல்ல ஒரு பெரிய துறைமுகப் பட்டினமாகவும் விளங்கியிருந்ததை அறிய முடிகின்றது. எனினும் காலப்போக்கில் துறைமுகம் மணற் திடராகப் போய்விட்டது. தென்னிந்திய கரையோரத்தை நெருங்கி மாதோட்டம் காணப்பட்டதால் தென்னிந்திய வணிகர்களின் கப்பல்கள் மாதோட்டம் வந்து சென்றிருக்கின்றன. மன்னார் வளைகுடாப் பகுதி முத்து, சங்கு குளிக்கும் பகுதியாக காணப்பட்டதால் தென்னிந்திய வணிகர்களின் கவனத்தை அதிகளவு ஈர்த்திருந்தது. முத்துக் குளிக் குமிடத்தை சலாபம் என அழைக்கப்பட்டது. சலாபம் என்ற சொல்லின் மருவலே சிலாபம் ஆகும். ஆனால் திருகோணமலைத் துறைமுகம் குறிப்பாக தென், தென்னாசிய வணிகத்திற்கும் மேற்காசிய வணிகத்திற்கும் ஒரு மையமாக இருந்திருக்கின்றது. சோழர்களின் திருகோணமலைப் படையெடுப்பு தென்னாசிய வணிகத்தில் தமது நிலையை மேம்படுத்தவே நடத்தப்பட்டன. 8ம், 9ம் நூற்றாண்டில் யாவா, சுமத்திரா, இந்தோனேசியா என்பன உள்ளடக்கிய தென் கிழக்காசியப் பகுதி பன்னாட்டு வணிகத்தில் அதிக ஆதிக்கத்தை கொண்டிருந்த காரணத்தால், இந்த நாடுகள் கடலாதிக்க பேரரசாக உருவெடுக்க ஆரம்பித்தன. இத்தகைய ஆதிக்கம் சோழரின் கடலாதிக்க விரிவாக்கத்திற்கு தடையாக இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனவே திருகோணமலைத் துறைமுகம் ஊடாக நடைபெறும் அயல்நாட்டு வணிகர்களை முதலில் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய தேவை சோழர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அதன் விளைவதான் திருகோணமலையைச் சோழர்கள் கைப்பற்றத் தூண்டியது. இந்த இலக்கிலிருந்தே தென் கிழக்காசியத் தாக்குதல்களைச் சோழர்கள் ஆரம்பித்திருக்கின்றார்கள். சுமத்திரா, யாவா ஆகிய நாடுகளின் துறைமுக நகரங்கள் சோழரால் தாக்கப்பட்டதால் சீனாவின் வணிகம் பாதிப்படைந்தது. தமிழ் படையினரின் அச்சம் காரணமாக சீனாநாட்டு கன்ரன் துறைமுகத்திற்கு எண்ணிக்கையில் குறைந்த வணிகக் கப்பல்களே சென்றிருக்கின்றன. தமிழர் படையினால் அச்சமடைந்த வணிகர்களை மீண்டும் சீனாவுக்கு வரத் தூண்டுமாறு சீன தேசத்தை கி.பி 1028ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் ஆட்சி செய்த மன்னர் ஸுங் வரி சேகரிப்பாளருக்கு உத்தரவிட்டான்.

திருகோணமலையில் நடைபெற்ற சோழர்காலக் குடியேற்றங்களில் வேளைக்காறப் படையினரும் உள்ளடங்குவார்கள். வேளைக்காறப் படையினர் என அழைக்கப்பட்டவர்கள் பகுதி நேரப் போர் வீரர்களாக இருந்தார்கள். வணிகர்கள் கடற்கொள்ளையைத் தடுப்பதற்காக சிறு கடற்படைகளைக் கொண்டிருந்தனர். வளஞ்சியர் சேனாதிபதி, நாநாதேசி தண்டநாயகன் தலைமையில் வணிகர்களுக்கான படைகள் காணப்பட்டன. தண்டநாயகன் என்பது படைத் தளபதியைக் குறிக்கும். பொதுவாக வன்னியர்களே கடல்

வணிகர்களின் வேளைக்காறப் படையில் போர் வீரர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள். வேளைக்காறப் படையின் பெரிய தளமாக திரியாய், கந்தளாய், கொட்டியாரம் என்பன இருந்திருக்கின்றன.

உழுகுடிகள் என அழைக்கப்பட்ட விவசாயிகள் குடிமை என்ற வரியையும், நீர் வரியையும் செலுத்தியிருப்பதற்கு கந்தளாய் சிவன் கோயில் கல்வெட்டு சான்றாக உள்ளது. மானி என்று அழைக்கப்பட்ட வரி சேகரிக்கும் பிராமணன் குறித்த ஒரு தகவலும் கந்தளாய்க் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேளாண்மைத்துறை சாரா உற்பத்திகள் குறித்த அதிக தகவல் கிடைக்காத போதும், மட்பாத்திரங்கள், தச்சத் தொழில், கருமான் தொழில், உப்பு, துணி, எண்ணை போன்ற தொழில்கள் காணப்பட்டன. ஆலயங்கள், குளங்கள் போன்ற கட்டுமானப் பணிகள் நடைபெற்றிருப்பதால் செங்கல், கருங்கல் போன்றவற்றுடன் தொடர்பான தொழிற்சாலைகளும் காணப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

திருகோணமலைச் சமூகத்தில் சாதியம் வலிமை பெற்றிருந்தது. தொழில்கள் சாதிகளின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. சாதியக் கட்டுப்பாட்டை மீறுவது பொதுச் சமூக நீதியை மீறுவது போன்று கணிக்கப்பட்டது. தென்னிந்திய சமூக அமைப்பே ஈழத்தின் தமிழ் பிரதேசங்களில் காணப்பட்டது. ஈழத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திய தென்னிந்திய ஆட்சியாளர்கள் தமது சொந்தப் பண்பாட்டையே வளர்க்க முற்பட்டதும் ஒரு காரணமாகக் கொள்ளலாம். நிலவுடமையாளர்களான பிராமணர்களும், வேளாளர்களும் சமூகத்தில் உயர்ந்து காணப்பட்டனர். இந்தச் சாதிய அமைப்பானது உயர் மட்டத்திலிருந்த சமூகப் பிரிவினர் ஏனைய சமூகங்களின் மீதும் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டை உருவாக்க உதவியது. வேளாளர் சமூகத்தை வேளீர், வேளான் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. வேளாள சமூகத்தில் நிலவுடமையாளர்கள், நிலமற்றவர்கள் என இரு பிரிவினர் காணப்பட்டனர். நிலச் சுவாந்தர்களாக விளங்கிய வேளாளர்களை கிழான், தேவன், உடையான் என அழைக்கப்பட்டது. இவர்கள் பெருளியல் மேம்பாட்டால் உயர் பதவிகளை வகித்தார்கள். மற்றும் ஒரு பிரிவினர் சாலியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். சாலி என்ற தமிழ்ச் சொல்லானது நெல்லைக் குறிப்பதாகும். வேளாளரில் உழு தொழிலில் ஈடுபட்ட பிரிவினருக்கு சித்திர மேழியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சித்திரமேழி என்ற சிற்றூர் உள்ளது.

சாதிகளின் அடிப்படையில் தொழில்கள் அமைந்ததனால், தொழில்கள் குலத் தொழில்களாக கருதப்பட்டன. சாதிய ஒழுங்கு நிரலில் அடி மட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பல தரப்பட்ட தொழில்களைச் செய்தார்கள். சாதி ஒழுங்கு நிரலில் அடிமட்டத் தைச் சேர்ந்தவர்கள் குடிமக்களாக கருதப்பட்டனர். இவர்களைக் குடிகள் என அழைக்கப்பட்டது. குடிகளின் ஒரு பிரிவினர் சாய வேர்

செடியின் வேர்களைப் பதனிட்டு சாயம் போடுதல் போன்ற தொழில்களையும் செய்தார்கள். குடிமக்கள் பிராமணர்களுக்கும் வேளாளர்களுக்கும் தொழும்பு செய்ய வேண்டியிருந்தது. உயர் குடியினரின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சடங்குகளிலும், மதக் கிரியைகளிலும் செய்யப்பட வேண்டிய தொழும்புகள் வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தது. உயர் குடியினரின் தொழிலிலும் குடிகள் என அழைக்கப்பட்ட சமூகத்தினர் பங்கெடுக்க வேண்டியிருந்தது. குடிகளுக்கான ஊதியம் தானியமாகவும், குத்தகை நிலங்களாகவும் வழங்கப்பட்டன. இவை தவிர அடிமை முறை காணப்பட்டதற்கான சான்றுகள் திருகோணமலையின் பிற்பட்ட கால வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதால் சோழர்காலச் சமூகத்திலும் இருந்திருக்கிறது என்பதை ஏற்கலாம். சோழர்கள் இலங்கையில் இருந்து பல இலட்சம் மக்களையும், போரில் தோல்வியடைந்த சிங்களப் படையினரையும் அடிமைகளாகக் கொண்டு சென்றிருக்கின்றார்கள். இதைச் சோழர்களின் தமிழகக் கல்வெட்டுகள் தெரியப்படுத்துகின்றன.

சோழராட்சியின் விளைவு

திருகோணமலை வரலாற்றில் மட்டுமல்ல, இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு மிக முக்கியமான திருப்பு முனையாக சோழரின் இலங்கைப் படையெடுப்பைக் குறிப்பிடலாம். இலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்றில் தமிழக அரசுகள் ஒரு தொடர்ச்சியான அழுத்தத்தைக் கொண்டிருந்தன. இலங்கையின் அரசியற் போக்குகள் தமிழகப் படையெடுப்பால் மாற்றம் பெற்றன. இதனால் தான் இலங்கை வரலாற்றாசிரியர் மென்டிஸ் கி.பி 1505 வரையிலான இலங்கை வரலாற்றுப் பகுதியை தென்னிந்திய வரலாற்றுக் காலம் என அழைத்தார். தமிழக-திருகோணமலை வரலாறுகளைப் பொறுத்த வரை சோழர் காலம் மிக முக்கியமானதாகும். தமிழகத்திற் பல்லவ வம்சத்தின் ஆட்சி ஒடுக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, எழுச்சி பெற்ற சோழ ஆட்சியாளர்கள் சேரர், பாண்டியர்களையும் ஒரு நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வந்ததோடு பெரும் எழுச்சி பெற்றனர். சோழர் தங்கள் தரைப் படையைக் கங்கை நோக்கியும், கடற்படையையும் ஈழம் நோக்கி நகர்த்தினர். சோழரின் ஆட்சி விரிவாக்கத்திற்கு திருகோணமலைத் துறைமுகம் முதற் தேவையாக இருந்த காரணத்தால் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தமது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொண்டார்கள். சோழர்கள் ஏற்படுத்திய பண்பாட்டு ஆதிக்கம் இந்து மத, தமிழ் மொழி உள்ளடக்கத்தினைக் கொண்டதாக அமைந்தது.

1505 இல் இலங்கைக்கு போர்த்துக்கீசர் வரும் வரையிலான இலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்றுப் பகுதியில் தமிழக அரசுகள் அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்தினவாயினும், சோழர்களின் ஆட்சிக் காலமே அதிக தாக்கங்களை உருவாக்கின. கி.பி 1070இல்

முதலாவது விஜயபாகு சோழராட்சியை நீக்கும் வரை சோழருடைய ஆதிக்கம் இலங்கை முழுவதும் ஆழமாக வேருன்றியிருந்தது. முதலாம் விஜயபாகுவினால் சோழருடைய ஆட்சியை இலங்கையில் முடிவுக்கு கொண்டு வந்த போதிலும், சோழர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட இந்துக் கோயில்கள், பிராமணக் குடியிருப்புக்கள், தமிழ் அதிகாரிகளின் செல்வாக்கு என்பன முன்பு போலவே தொடர்ந்தும் காணப்பட்டன. தமிழக வணிகர்கள், படை அதிகாரிகள், கலைஞர்கள் ஆகியோர் கொண்டிருந்த ஆதிக்கம் திருகோணமலை வரலாற்றில் சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் செல்வாக்கைத் தடுத்து நிறுத்தியது. கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மகாசேனன் திருக்கோணேஸ்வரம் உட்பட பல தேவாலயங்களை அழித்தான் என குளவம்சம் கூறுகின்றது. குளவம்சம் சோழருடைய படையெடுப்பை ஒரு கொள்ளையடிப்பாகவே கருதுகின்றது. குளவம்சம் சோழரின் ஈழப் படையெடுப்பை பின் வருமாறு வர்ணிக்கின்றது.

“இலங்கை முழுவதிலும் பௌத்த சங்கத்தின் முப்பிரிவுகளுக்கும் சொந்தமான புனிதச் சின்னங்கள் இருந்த அறைகள் சூறையாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. பரவலாகப் பல பௌத்த விகாரைகள் அழிக்கப்பட்டு இரத்தத்தை உறுஞ்சும் இராட்சதர்கள் போல ஈழத்தின் பொக்கிசங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துச் சென்றனர்..”

சோழரின் படையெடுப்பு பற்றி குளவம்சத்தின் மதிப்பீடு மிகைப்படுத்தப்பட்டதொன்றாகும். சோழப் படையெடுப்புக்கு முன்னர் திருகோணமலையில் காணப்பட்ட விலகம் விகாரை இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்ற பெயருடன் சோழரினால் ஆதரிக்கப்பட்டதை கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.(39) இலங்கையில் மாத்திரமல்ல தமிழகத்திலும் இராஜ ராஜசோழன் பௌத்த விகாரையை ஆதரித்தான் என கல்வெட்டுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இங்கிருந்து கிடைக்கப்பட்ட பௌத்த வெண்கலப் படிமங்கள் தென்னிந்திய நாகபட்டின பாணியில் காணப்படுகின்றது. இராஜராஜசோழன் நாகபட்டினத்தில் இருக்கும் பௌத்த விகாரைக்கு “இராசராசப் பெரும்பள்ளி” என்று தன் பெயரை வைப்பதற்கு அனுமதி அளித்து ஆணை மங்கலம் என்னும் ஊரையும் பள்ளிச்சந்தமாக வழங்கினார். எனவே குளவம்சம் கூறுவது போல சோழர்கள் பௌத்த மதத்தை அழித்தார்கள் என்ற கூற்று மிகைப்படுத்தப்பட்ட தொன்றாக ஏற்க முடிகின்றது.

சோழர் ஆட்சியே திருகோணமலையில் சிற்ப வார்ப்புக் கலை உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது. சோழர்களினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சிற்ப, சிற்ப வார்ப்பு கலை என்பன இந்து மதத்தை மாத்திரமல்ல, பௌத்த மதத்திற்கும் வளம் சேர்த்தது. நாகபட்டின பௌத்த வெண்கலப் படிம மரபுகளையொத்த

வெண்கலப் படிமங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்திலிருந்தும் பொலநறுவை மாவட்டத்திலிருந்தும் மீட்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சைவ, வைணவ, பௌத்த அவலோகிதீஸ்வர வெண்கலப் படிமங்கள் வார்க்கப்பட்டன. திருகோணமலைப் பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்தால் முதிர்ந்த பத்தினித் தெய்வம் பிரித்தானிய அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இவ்வுருவத்தினைப் போல அழகிய உடலமைப்பைக் கொண்ட சிலை இலங்கையில் இதுவரை எங்கும் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை.(40) தம்பலகாமம், கந்தளாய் ஆகிய இடங்களில் கண்டறியப்பட்ட சிற்பங்கள் சோழருடைய சிற்பக் கலையை நினைவுபடுத்துகின்றன.

கி.பி 3ம் நூற்றாண்டில் மகாசேனன் கோணேஸ்வரத்தை அழித்த பின்னர் சோழரின் ஆட்சியினால் மீண்டும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இந்துமதம் எழுச்சி பெற்றது. சதுர்வேதி மங்கலத்திற்கு ஊடாக இந்து அறநெறி தொடர்ந்து வளர வாய்ப்பேற்பட்டது. முதலாம் விஜயபாகு சோழராட்சியை இலங்கையிலிருந்து நீக்கி அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னரும் தமிழக ஆட்சியாளர்களின் வெறுப்பிற்கு அஞ்சியிருக்கக் கூடும். விஜயபாகு கந்தளாயில் இருந்த பிராமணக் குடியேற்றத்துக்கு எதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது புத்திசாலித்தனமல்ல என உணர்ந்திருக்க வேண்டும். உதாரணமாக இராஜராஜனால் உருவாக்கப்பட்ட இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என அழைக்கப்பட்ட கந்தளாய் பிராமணக் குடியிருப்பு விஜயராஜச் சதுர்வேதி மங்கலம் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டு விஜயபாகுவினால் ஆதரிக்கப்பட்டது. விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் குறித்து செய்தி விஜயபாகுவின நாற்பத்திரண்டாம் ஆண்டு காலக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே விஜயபாகு தனது நீண்ட ஆட்சிக்காலப் பகுதியில் திருகோணமலையில் காணப்பட்ட பிராமணக் குடியிருப்புக்களை ஆதரித்தான் எனக் கொள்ளலாம். சோழரின் நடைமுறைகளைத் தொடர்ந்து பின்பற்றியவர்களாகவே சோழருக்குப் பின்னர் பொலநறுவையில் ஆட்சி செய்த விஜயபாகு, பராக்கிரமபாகு போன்ற மன்னர்கள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சோழருக்குப் பின்னர் முதலாம் விஜயபாகு, பராக்கிரமபாகு போன்ற வலிமையுடைய மன்னர்களின் ஆட்சி வடபகுதி நிலையிற் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தினைக் கொண்டு வரவில்லை. இரு மன்னர்களும் வலிமையுடையவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் பல பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்கியவர்களாகவே இயங்க வேண்டியிருந்தது.

விஜயபாகுவின நாற்பது ஆண்டு கால ஆட்சி பொலநறுவையிற் சிங்கள அரசரின் ஆட்சியை மறுபடியும் புனரமைப்பதிலேயே செலவிடப்பட்டது எனலாம். தமிழ், இந்து நலன்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் சோழரின் தலையீட்டுக்கு

வழிவகுக்கும் என்ற அச்சம் விஜயபாகு விற்கு இருந்தது நியாயமானதே. முதலாம் விஜயபாகுவின ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியலிலும், நிர்வாகத்துறைகளிலும் தமிழ்மொழி தனித்துவமான இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. விஜயபாகுவின ஆட்சிக் காலத்தில் பணியாற்றிய தமிழ்ப் பணியாளர்கள் பற்றிய பெயர்கள் தனித்துவமாக ஒரு நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதிலிருந்து விஜயபாகுவின ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் மொழிக்கென ஒரு தனியான இலாகா இருந்திருக்க வேண்டும் என உணர முடிகின்றது.

கொட்டியாரப் பகுதியில் நிலை கொண்டிருந்த வேளைக்காறப் படை பல சந்தர்ப்பங்களில் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டன. விஜயபாகுவின நாற்பது ஆண்டு கால ஆட்சிக்குப் பின்னர் வாரிசரிமை காரணமாக பல நெருக்கடிகள் உருவாகின. எனவே விஜயபாகுவைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்தவர்களும் இலங்கையில் நிலை கொண்டிருந்த தமிழகப் படைகளில் தங்கியிருக்க வேண்டிய தேவை உருவாகியது. விஜயபாகுவின மகனான விக்ரமபாகு (1111-1132) பற்றிய குளவம்சத்தின் கருத்து மிக முக்கியமானதாகும். விக்ரமபாகு பௌத்த சங்கத்தினரின் உறைவிடங்களான பௌத்த விகாரைகளை வெளிநாட்டவரின் உறைவிடங்களாக மாற்றினான் என குளவம்சம் குற்றஞ்சாட்டுகின்றது. விஜயபாகுவிற்கு பின்னர் ஆட்சி பீடம் ஏறிய வலிமை வாய்ந்த பராக்கிரமபாகுவும் அதிக மாற்றத்தைக் கொண்டுவர விரும்பவில்லை.

சோழர் ஆட்சியில் காணப்பட்ட இராணுவப் பிரிவுகளான எறிவீரர், முனைவீரர், இளஞ்சிங்க வீரர் என்பவர்கள் சோழருடைய வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரும் இலங்கையில் தங்கியிருந்தார்கள். சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் அனுராதபுர ஆட்சிக் காலத்தில் அரசரிமைப் போருக் காகத் தமிழகம் சென்று படை உதவி பெறுவது வழக்கமாக இருந்தது. எனினும் பொலநறுவை ஆட்சிக் காலத்தில் சிங்கள அரசர்கள் தமிழக ஆட்சியாளரின் உதவியைப் பெற வேண்டிய தேவையை இங்கிருந்த தமிழகப் படைகள் பூர்த்தி செய்தன. எனவே சோழர்களை வெளியேற்றினாலும் சோழர்களினால் கொண்டு வரப்பட்ட தமிழகப் படையில் சிங்கள ஆட்சியாளர் தங்கியிருக்க வேண்டிய தேவை தவிர்க்க முடியாமற் போனது. சோழர்களினால் கொண்டு வரப்பட்ட வேளைக்காறப் படைப் பிரிவுகளில் ஒன்று கொட்டியா ரத்தில் தொடர்ந்தும் நிலை கொண்டிருந்தது. இவர்களில் கணிசமான தொகையினர் திருகோணமலையில் தொடர்ந்து தங்கியிருந்த வணிகர்களின் பாதுகாவலர்களாகப் பணி செய்தனர். சோழர் இலங்கையை விட்டு வெளியேறினாலும் திருகோணமலை உட்பட தமிழர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் சிங்கள அரசர்களினால் பெரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முடியாமல் போனதற்கு இதுவும் ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது.

இலங்கையில் தங்கியிருந்த வேளைக்காற்பு படை சிங்கள அரசிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றுக் காணப்பட்டது. இலங்கையில் தங்கியிருந்த வேளைக்காற்பு படையினர் அரசு, பௌத்த உடமைகளை மாத்திரமல்ல, வணிகர்களினது மெய்ப்பாதுகாவலர்களாகவும் காணப்பட்டனர். அது மட்டுமின்றி, பொலநறுவையிற் காணப்பட்ட சிங்கள அரசின் அரச சின்னமான தந்ததாது விகாரையைப் பாதுகாக்கும் பணியும் வேளைக்காற்பு பிரிவிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. பதவியா, விகாரகின்ன ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த கல்வெட்டுகளின் மூலம் வலங்கைப் பெரும் படை என்ற ஒரு தமிழக இராணுவப் பிரிவு பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபட்டதாக அறிய முடிகின்றது. இந்த இராணுவப் பிரிவில் தமிழர் மாத்திரமல்லாது மலையாளிகளும், தெலுங்கர்களும் காணப்பட்டார்கள். சோழர்களினால் இலங்கை வரலாற்றில் மிக நீண்ட காலம் தலைநகராக இருந்த அனுராதபுரம் அழிக்கப்பட்டு பொலநறுவை தலை நகராக்கப்பட்டதன் பின்னர் மகாவலி நதி வழிப் பாதை மூலம் திருகோணமலைத் துறைமுகம் தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. ஈழத்தில் உள்ள சோழக் கல்வெட்டுக்களையும், சோழ மன்னர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் அவதானிக்கின்ற போதும், பொலநறுவை அரசின் அரசியல், பொருளாதாரக், கலாச்சார வரலாற்றில் சோழராட்சி பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதை உணர முடிகின்றது. அநுராதபுர மன்னர் காலத்தில் ஒரு படைத்தளமாகக் கருதப்பட்ட பொலநறுவை ஜனநாத மங்கலம் எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டதோடு கலிங்க மாகனின் (கி.பி 1255) ஆட்சி வீழ்சியடையும் வரை தலைநகராகவும் விளங்கியது.

சோழராட்சியில் பெருமளவில் தமிழர்கள் தென்னிந்தியா விலிருந்து வந்து குடியேறியதனால் தென்னிந்தியப் பண்பாடு, தமிழ், இந்து மதம் என்பன திருகோணமலையில் மேன்மையடையக் காரணமாகியது. தமிழகத்திலிருந்து திருகோணமலையில் வந்து குடியேறிய தமிழர்களிற் படை வீரர்கள், பிராமணர்கள், வணிகர்கள், கலைஞர்கள், நிர்வாகிகள் அடங்கியிருந்தார்கள். எனவே தான் திருகோணமலை வரலாற்றில் சோழர்கள் ஏற்படுத்திய அரசியல் பாதிப்பை விட பண்பாட்டுப் பாதிப்பு அதிகளவு தாக்கத்தை உருவாக்கியிருக்கின்றது. குறிப்பாக சோழர்கால பிராமணக் குடியிருப்பான சதுர்வேதி மங்கலம், சோழர்களின் நிர்வாகம் என்பன தமிழகப் பண்பாட்டையும், மரபுகளையும் உருவாக்கக் காரணமாக அமைந்தது. வரலாற்றாசிரியர் கிங்ஸ்லி டி சில்வா கூறுகையில் “சோழராட்சியின் தவிர்க்க முடியாத தாக்கம் என்னவெனில் ஈழத்தின் மதத்துறையிலும், பண்பாட்டுத்துறையிலும், இந்துப் பிராமண மரபுகளும், வழுமைகளும், திராவிடக் கட்டடக்கலையும், தமிழ்மொழியும் ஊடுருவி மிகப் பலமாக வளர்ச்சி பெற்றதேயாகும்” என்றார்.(41)

நிலஅளவை முறை, சுங்கவரி, நிலவரி, ஆலய மானியம் போன்ற தமிழகத்தில் வழமையில் இருந்த நிர்வாகமுறை திருகோண மலையில் அறிமுகமானது. சோழரினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறை சோழருக்குப் பின்னரும் திருகோணமலையில் தொடர்ந்தது. திருகோணமலையில் தமிழ் மக்கள் நிலமானிய அமைப்பு முறையிலான ஒரு சமூக அமைப்பு சோழராட்சியில் உருவாகத் தொடங்கியது. அதிகாரி, அல்லது அதிகார் அல்லது அதிகாரம் என்ற நிலத்தோடு தொடர்புடைய பதவிப் பெயரைக் கொண்ட சிறப்பு வாய்ந்த சோழ நிர்வாகிகள் நிலச்சுவாந்தராக மாற்றமடைந்து காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தில் முதலியார், உடையார், மணியகாரர் என உருவாகுவதற்கு சோழர் கால நிலமானிய முறையே காரணமாக இருந்தது.

இலங்கை நிலப்பரப்பு முழுவதும் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வருவதற்கு முன்பு இலங்கை வரலாற்றின் போக்குகளைத் தமிழக ஆட்சியாளர்களே தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள். இலங்கை மீதான படையெடுப்புக்களுக்குத் தமிழக அரசின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மட்டுமல்ல, ஆட்சி விரிவாக்கக் கொள்கைகளும் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது. தமிழக அரசுகளின் எழுச்சி இலங்கையில் தமிழர் பண்பாட்டையும், இந்து மதத்தையும் பாதுகாத்துக் கொண்டது போலவே பௌத்தப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது. தமிழக நிலப்பரப்பில் உருவான அரசியல் முரண்பாட்டை இலங்கை பௌத்த அரசுகள் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொண்டன. சிங்கள அரசர்கள் தமிழகத்தில் இருந்த எதிரிகளின் எதிரிகளை நண்பர்களாக்கும் அரசியற் சாணக்கியத்தைச் சரிவரப் பயன்படுத்தியது மூலம் சிங்கள பௌத்த அரசுகளுக்கு ஏற்படவிருந்த பல பின்னடைவுகளை விலக்கிக் கொண்டார்கள். குறிப்பாக சிங்கள-பாண்டிய உறவு சிங்கள அரசுகள் பலமடைய உதவியது. இலங்கையில் உள்ள பல பௌத்த பண்பாட்டில் பல்லவருடைய செல்வாக்கு மிக வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. எனினும், சோழருடைய எழுபத்தேழு ஆண்டு கால ஆட்சி இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் மீள் மாற்றம் செய்ய முடியாத மாற்றங்களை உருவாக்கியுள்ளது. பௌத்த மதப் பின்னணியுடன் வளர்ச்சியடைந்த அநுராதபுர அரசு சோழர்களினால் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட அரசியல் நிகழ்வானது பிற்காலத்தில் பலமான யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றத்திற்கான தளத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. திருகோணமலை வரலாற்றில் தமிழர் பண்பாட்டைச் சோழருடைய எழுச்சியும், 2வது பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சியும் பலமடையச் செய்தன.

1. குணசிங்கம் . செ. கோணேஸ்வரம் பக் 70
2. கலாநிதி சி.க.சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணம், தொன்மை வரலாறு, பக் 483
3. "ஆர்தர் கிளார்க்கின் ஆழ்கடல் தொல் பொருள் ஆய்வுகள் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. 1961 பங்குனியில் திருக்கோணேசர் ஆலயக் கடலில் ஆழ்கடல் ஆய்வில் ஈடுபட்ட ஆர்தர் சி. கிளார்க், (Arthur C. Clarke) மைக் வில்சன் (Mike Wilson) ஆகியோர் எடுத்த புகைப்படங்களும் தடயங்களும் பல்லவ, சோழ செல்வாக்குகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கடலடியில் மறைந்திருக்கும் கட்டிடப் பாகங்களுள் அழகிய செதுக்கு வேலைப்பாடு கொண்ட தூண்கள் பல உள்ளன. ஆர்தர் கிளார்க் பண்டைய கோணேசர் ஆலயத்தை ஆயிரங்கால் ஆலயம் என வர்ணித்தார். கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட தூண்களும் உண்டு. உலகத்திலே பல தடவை படம் பிடிக்கப்பட்ட கடலாழத்திலுள்ள தூண் என்று வர்ணிக்க முடியும் எனக் கூறியுள்ளார்."
- (கா. இந்திரபாலா. கடலில் மறைந்த கல்வெட்டுக்கள் வீரகேசரி . 25.6.1972)
4. டாக்டர்.ஆ. பத்மாவதி. சோழர் கால அரகம் மதமும், சென்னை, 1996 பக் 76
5. Rajarajeswaram – The Pinnacle of Chola Art by Venkataraman, p 6.
6. S.R. Balasubramanian, Middle Chola Temples, p 1
7. செ.கணேசலிங்கம், சோழர் கால அரகம் மதமும் பதிப்புரை, (ஆசிரியர் டாக்டர் பத்மாவதி)
8. A.L.Basham, A cultural History of India, p57
9. Dr.S.Krishnaswami Aiyangar, Ancient India and South indian History and Culture, p 609
10. தேவமணி ர.பேல் . தமிழ்நாட்டுக் கலைக்கோயில்கள் பக் 20
11. செ.கணேசலிங்கம், மேலது
12. Selladurai Gunasingam The Tamils and Trincomalee P 11. Peradeniya , 1979
13. மகாவம்சம், அத்தியாயம் 8
14. செ. கணேசலிங்கம், மேலது
- 15 டாக்டர் ஆ.பத்மாவதி, மேலது பக் 90
16. செ. குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம், பக் 79- 80
- 17 S.Gunasingam, Some Aspects of the impact of Cola rule in the Trincomalee District. A Paper read before the Ceylon Studies Seminar, P 5, 19th September, 1973)

18. சதாசிவ பண்டாரத்தார், T.V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், 1954, சென்னை, பக் 269-270
9. S.Gunasingam, Some Aspects of the impact of Cola rule in the Trincomalee District. page 7, A Paper read before the Ceylon Studies Seminar, 19th September, 1973
20. கிருஷ்ணராசா. செ. இலங்கை வரலாறு, பாகம் 1, பக் 187
21. S.Gunasingam, Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva Peradiya 1974. p 7
22. S.Gunasingam, Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva, Peradeniya 1974. p21
23. கலாநிதி கார்த்திகேசு இந்திரபாலா, கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு, துரையாப்பாளிள்ளை நூற்றாண்டு மலர் பக் 2.
24. செ.குணசிங்கம். கோணேஸ்வரம், பக் 84
25. கலாநிதி கார்த்திகேசு இந்திரபாலா, கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு, துரையாப்பாளிள்ளை நூற்றாண்டு மலர் பக் 7.
26. Gunasingam, S. Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva Peradiya 1974. pp 11-13
27. Nilakantasastry. K.A, The Colas, Madras 1955, p197
28. Selladurai Gunasingam Three Cola Inscriptions from Trincomalee, Peradeniya 1979, p19
29. வைத்திலிங்க தேசிகர், தட்சண கைகாச புராணம், 1916, பக் 36 - 41
30. Gunasingam, S. The Sri Lanka Journal of the Humanities, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus, vol 1, Number 1, June 1975 ,p 70.
31. Nilakanta Sastri, K.A. The Colas, Madras University Historical series 9, 1955
32. Gunasingam, S. The Sri Lanka Journal of the Humanities, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus, vol 1, Number 1, June 1975, p 64.
33. கோணர் தமிழ்க் கையகராதி, பக் 353
34. Gunasingam, S. Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva Peradeniya 1974 pp 4-5
35. Selladurai Gunasingam, Three Cola Inscriptions from Trincomalee, Peradeniya 1979 p 10
36. Selladurai Gunasingam, A Tamil Slab Inscription from Mayilankulam, Trincomalee District, Peradeniya. 1980.

37. Abraham Meera, Two Medieval Merchant Guilds of South India, New Delhi p 38

38. Sirinimal Lakdusinghe, Trincomalee Archaeological Background, p199. 200th Year Anniversary of Civil Administration. Trincomalee District 1799-1999

39. Indrapala.K. Fourteen Cola Inscriptions from the Ancient Rajaraja – Perumpalli (Velgam Vehera) pp 37- 50

40. பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், பக் 20

41. Silva, K.M.De. A History of Sri Lanka, 1981. pp 20-21

6

கஜபாகு மன்னன் (கி.பி 1127 - கி.பி 1156)

சோழரைத் தொடர்ந்து திருகோணமலை வரலாற்றில் 2ம் கஜபாகு அதிக முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கு கஜபாகு செய்த திருக் கோணேஸ்வரத் திருப்பணியே காரணமாகும். திருகோணமலைப் பண்டிதராசர் எழுதிய தட்சணகைலாச புராணம், கி.பி 1400ம் ஆண்டுக் காலத் திற்குரியதாகக் கணிப்பிடப்படுகின்ற கவிராஜவரோதயன் எழுதிய கோணேசர் கல்வெட்டு, மற்றும் 19ம் நூற்றாண்டுக்குரிய மா.முத்துக்குமாரு எழுதிய திருக்கோணாசல புராணம் ஆகியனவற்றில் கஜபாகுவின் கோணேசர் திருப்பணி குறித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் பண்டிதராசர் எழுதிய தட்சண கைலாச புராணம் காலத்தால் முந்தியதாக இருப்பதோடு கயவாகுராசன், (கஜபாகு) குளக்கோட்டன் குறித்த விபரங்களை விளக்கமாகத் தருகின்றது. ஆயினும், இந் நூல்கள் சமகால வரலாற்றுப் பதிவுகள் அல்ல என்ற எச்சரிக்கைக் குறிப்பைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மேற்கூறிய நூல்கள் தரும் தகவல் களுக்கும் கஜபாகு மன்னனுக்குரிய கந்தளாய் கல்வெட்டுச் செய்திக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. குளவம்சம் ஏனைய மன்னர்களுக்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தை கஜபாகுவிற்கு கொடுக்கவில்லை என்பது மிக முக்கியமானதாகும். இதற்கு கஜபாகு மன்னன் இந்து மத ஆதரவாளனாக இருந்து கோணேஸ்வரத்திற்கு ஆதர வளித்தது மிக முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இதை உறுதி படுத்துவது போல கஜபாகு மன்னனுக்குப் பெருமாள், தேவ தேவர், சூர்யவம்சாபிதாவ கஜபாகு தேவர், சலாமேகன் போன்ற இந்து மதச் சார்பான விருதுப் பெயர்கள் உள்ளன. கோணேசர் கல்வெட்டில் கஜபாகு மன்னன் குறித்த தகவல் கயவாகுராசன் உபயம் என்ற பகுதியில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.(1)

திருமருவு கயவாகு மகாராசனும், தனது படைமனுசும்,
மாவெலி கங்கையருகாக வெகுவிசாலமான வெளியந்திருத்தி,
அதற்கடுத்த அணைகளுங்கட்டுவித்து, அதன்மேல்பால்
வெகுகுளங்களுங் கட்டுவித்து ஆயிரத்து
முன்னூற்றைம்பதவண நெல்விதைப்புத்தரையுந்
திட்டம்பண்ணிப் பத்துக்கொன்று அடையுமெடுப்பித்து,
அதற்கருகாகத் தென்னை பன்னிராயிரம், புன்னை
பன்னிராயிரம், இலுப்பை பன்னிராயிரம், பூகம் பன்னிராயிரம்,
ஏண்டம் பன்னிராயிரம், பசுவினம் பன்னிராயிரம், மேதியினம்

பன்னிராயிரமும் பலபல விதமான புட்பவனச் சோலைகளுக்குச் செய்வித்து, ஆதியாகிய கோணநாயகரே! இகபர மிரண்டுமறியாமல் நரசென்மமாகப் பிறந்த அடியேன் எனது சிற்றறிவினாற்றேவரீருடைய தமனியவாலயத்தை அழித்து வேரங்கட்டுவேனென்று சொன்ன பிழையைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேணுமென்று விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணி இதுவெல்லாங் கோணேசர்க்கென்று தான ரவார்த்துக்கொடுத்துக் குளக்கோட்டு மகராசா ஒரு நாளைக்கிரண்டவண அரிசி பூசைக்குத் திட்டம்பண்ணினது. இப்போது அதிகமாக நாளொன்றுக்கு ஓரவண அரிசியும் அதற்கடுத்த செலவுங் கட்டளைப்பண்ணி ஒருநாளைக்கு முன்றவண அரிசி பூசை நடக்கும்படி திட்டம்பண்ணிக் கனகசந்தரப்பெருமாள் கணக்கிலும் பதிப்பித்துச் செப்பேடுவரைந்து கொடுத்து வன்னிபம் இருபாகை முதன்மை முதலாகச் சகலரையுமழைப்பித்து தான் கட்டுவித்த வச்சிரமணிமண்டபத்தின்று சகலருக்குஞ் சொல்லும் வசனம்.

இது தவிரத் திருகோணமலையிலுள்ள மாங்கனாய்க் கல்வெட்டும் 2ம் கஜபாகு (1132-1153) குறித்த சில தகவல்களைத் தருகின்றது. குளவம்சம் தருகின்ற கஜபாகுவின் படைகளும் பராக்கிரமபாகுவின் படைகளும் போரில் ஈடுபட்ட பின்னர் பராக்கிரமபாகுவின் படைகள் தெற்கு நோக்கி நகர, கஜபாகு திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கொத்தஸாறாவில் இறுதிக் காலத்தைக் கழித்தான். இந்த இடம் தற்பொழுது எந்த இடத்தைச் சரியாகக் குறிக்கின்றது என்பதை தெளிவாக அறியப்படாவிடினும், கந்தளாய்ப் பகுதியில் இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. கஜபாகு மன்னன் வெளிநாட்டிலிருந்து (இந்தியா) மத நம்பிக்கையற்றவர் களைப் பெருமளவில் வரவழைத்து இராசரட்டைப் பகுதியில் (இலங்கையின் வட மத்திய பகுதி) குடியேற்றினான்.(2)

கோணேசர் கல்வெட்டு, திருக்கோணாசல புராணம் என்பன கஜபாகுவின் இந்து மத அறப்பணி குறித்து கூறுகின்ற கருத்துக் களைக் கவனத்தில் எடுகின்ற போது கந்தளாயிலிருந்த பிராமணக் குடியேற்றத்திற்கும் ஆதரவளித்திருப்பான் என்பதை ஏற்கலாம். இது குறித்து கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் பகுதியில் விளக்கமாகக் காணலாம். தட்சண கைலாச புராணத்திலுள்ள பாடல்கள் கஜபாகு மன்னனின் மனமாற்றம் குறித்துக் கூறுகின்றன. இக் கதை மூலம் சில விடயங்களை உணரக் கூடியதாக இருப்பதால் தெரிந்து கொள்வது நன்று. சிவனடியார்கள் தென் கைலாச மலைக்கு மலர்களுடன் சென்றபோது பௌத்த துறவிகள் சிவனடியார்களின் மலர்களைப் பறித்ததோடு, அவர்களையும் தாக்கினார்கள். இதனால் ஆத்திர மடைந்த சிவனடியார்கள் பௌத்த துறவிகளைக் கடலில் தள்ளிவிட்டனர். இந்தச் செய்தியை அறிந்த கஜபாகு மன்னன் கடும்

சினத்துடன் திருகோணமலை எங்கும் பௌத்த பள்ளி அமைப்பேன் எனச் சூளுரைத்துத் திருகோணமலை நோக்கிப் படையெடுத்தான். தென் கைலாச நாதனாகிய சிவன் கஜபாகு மன்னனின் கண்ணின் ஒளியைக் குன்றச் செய்தார். கண்பார்வை இழந்த கஜபாகு மன்னன் மனத் தடுமாற்றமடைந்தான். அத்துடன் கஜபாகு மன்னன் தனது நினைவையும் இழந்தான். அந்தணர் வடிவில் எதிர் கொண்ட கோணநாதர் கஜபாகு மன்னருக்கு திரு நீறு கொடுக்க, அதை வாங்கிய கஜபாகு மன்னன் அதை நெற்றியில் பூசிய போது மீண்டும் கண் பார்வை பெற்றான் என தட்சண கைலாச புராணத்தின் திருமலைச் சருக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கஜபாகு மன்னன் இந்துக்களையும், கோணேசர் ஆலயத்தையும் ஆதரித்தது குறித்து தட்சண கைலாச புராணம் கூறும் இதிகாசக் கதையின் நம்பகத் தன்மை கேள்விக்குரியது. எனினும் கயவாகு கொண்டிருந்த மத நம்பிக்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டதை ஏற்கலாம். இதன் காரணமாக கயவாகு மன்னன் கோணேசர் ஆலய நித்திய பூசைக்குத் தேவையான அறக் கொடைகளைச் செய்திருக்க வேண்டும். இதற்காகவே நிலதானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது குறித்து கோணேசர் கல்வெட்டில் கயவாகு அகவல் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

.....நெற்பயிர் விளையும் நிலமு மளித்து
அற்புதமாக அரன் திருப்பூசை
நட்புட னென்றும் நடத்துவீரென்றான்
நாட்டியக் கயிலை நற்றொழும்பு பினும்
மூட்டிய தலைமை முப்பத் திரண்டினர்க்கும்
ஈட்டிய நிலம் புலம் யார்க்கு மளித்து
வாட்டதில்லாமல் மகிழ்ந்து செயுநிதம்
என்றவர்க் குரைத்தே யெழிற் கயவாகு..... 3

எனினும் குளவம்சத்தின் பிரகாரம் குளவம்சம் கஜபாகு மன்னன் மத நம்பிக்கையற்றவர்களை இராசரட்டையில் குடியேற்றினான் எனச் சாடுவதும், கஜபாகு மன்னனின் இந்து அறப்பணி குறித்துக் கந்தளாய், மாங்கனாய்க் கல்வெட்டுக்கள் தகவல் கூறுவதையும் அவதானிக்கும் ஒருவர் கஜபாகு மன்னன் இந்துக்களுக்கும், இந்து மத ஆலயங்களுக்கும் ஆதரவாக இருந்திருப்பான் எனக் கருதுவதில் தவறில்லை. கஜபாகு மன்னனின் மதமாற்றம் காரணமாகவே இலங்கை வரலாற்றில் கஜபாகுவினால் உரிய இடத்தினைப் பெற முடியாமற் போய்விட்டது. குளவம்ச ஆசிரியர் கஜபாகு மன்னன் குறித்து விமர்சனக் கருத்துக்களை வெளியிட்ட போதிலும், தெரியப்படுத்தப்பட வேண்டிய வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளியிடாமல் போனது வரலாற்று ஆய்வில் கஜபாகு மன்னன் ஒரு வரலாற்று வெற்றிடம் உருவாகக் காரணமாகியது.

1. கோணேசர் கல்வெட்டு, பக் 109—110
2. சூளவம்சத்தின் 70ம் அத்தியாயத்தில் உள்ள 53ம் செய்யுள்
3. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 99—101

வரலாற்றுப் புகழுக்குரிய குளக்கோட்டன் ஆட்சியுடன் திரு கோணமலை வரலாற்றின் முக்கிய அத்தியாயத்திற்குள் நுழைகின்றோம். எனினும், குளக்கோட்டனின் இயற்பெயர், காலம், வரலாற்றுப் பின்னணி குறித்த சந்தேகங்கள் தீர்வின்றித் தொடர்கின்றன. இதுவரை குளக்கோட்டன் குறித்த ஆய்வுகள் தீர்வுக்குப் பதிலாகப் பல சந்தேகங்களையும் வினாக்களையுமே விட்டுச் சென்றிருக்கின்றன. ஆனாலும், குளக்கோட்டன் திருகோணமலை மக்களின் வரலாற்று நாயகனாகவே விளங்குகின்றான். திருகோணமலை வரலாற்றில் இதுவரை எவரும் பெறாத வரலாற்றுப் புகழ் குளக்கோட்டனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது என்ற வினாவிற்குப் பல தளங்களில் இருந்து விடை தேடவேண்டும். குளக்கோட்டன் வரலாற்றுப் புகழ் பெற கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணியும், கந்தளாய்க் குளமுமே அடிப்படைக் காரணிகளாகும்.

இந்த இரு காரணிகளும் நீங்கலாகத், திருகோணமலையில் வன்னியராட்சி ஏற்படுவதற்கும் குளக்கோட்டனே காரணமாக இருந்தான் என்ற சில வரலாற்றுத் துறையினரது தீர்ப்பு இலங்கை வரலாற்றில் குளக்கோட்டன் முக்கியம் பெற மற்றுமொரு காரணமாக அமைகின்றது. திருகோணமலை வரலாற்றில் குளக்கோட்டனின் வரலாற்றுப் பின்னணியைத் தேடுதல் அவசியமாகின்றது.

குளக்கோட்டனைப் பற்றி குறிப்புத் தரும் நூல்களிலே கைலாச புராணமே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். மேலும் கோணேசர் கல்வெட்டு, திருக்கோணசல வைபவம், திருக்கரைசைப் புராணம், கோணமலை அந்தாதி, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்பனவும் குளக்கோட்டன்பற்றிய குறிப்புக்களைக் கூறுகின்றது. இவை தவிர குளக்கோட்டன் குறித்த பிரடறிக் கோட்டை சாசனம் குளக்கோட்டன் ஆய்வில் முக்கிய தகவல்களைத் தருகின்றது.

கைலாசபுராணம் கூறும் கதை

கைலாசபுராணம் தென் கையிலாயத்தின் தலபுராணம் என்ற வகையில் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. திருக்கோணேஸ்வரத்தில் குளக்கோட்டனும் கயவாகு மன்னனும் ஆற்றிய தொண்டுகளைக் கூறும் நூல்களிலே மிகத் தொன்மையானதாகும். மனுநீதிகண்ட சோழன் மச்சேந்திர புராணத்தில் கூறப்படும் கோணேசர் ஆலயத்தின் பெருமையை அறிந்து தன் சுற்றஞ்சூழ அமைச்சர்களோடு திருக்

கோணேஸ்வரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். பூசைகளையும், விழாக்களையும் நடத்திய மன்னன் தான் கொண்டு வந்த பொற் குவியலை திருக்கோணேஸ்வரத்தில் ஒரு கிணறு தோண்டி அதில் பாதுகாப்பாக வைத்தான். அத்துடன் இப்பொற்குவியல் கோணேசருக்கு உரியது என ஆணையிட்டு நாடு திரும்பினான். அங்கே தன் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்து விலகியதோடு தன் மகனை ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர்த்திய பின்னர் சிவகதி அடைந்தான்.

ஒரு அந்தணன் மன்னன் மறைந்த நாள் நினைவாகத் திருத்தல யாத்திரை செய்ய திருக்கோணேஸ்வரம் வந்த பொழுது பொற்குவியல் புதைக்கப் பட்டிருந்த கிணற்றுக்கு அருகே தூங்கினான். அங்கே தோன்றிய பூதம் மனுந்திகண்ட சோழன் இலங்கை வந்து கோணேசர் ஆலயப் பணி செய்த செய்தியைக் கூறியதோடு கிணற்றில் பொற்குவியல் புதைக்கப்பட்ட விடயத்தையும் கூறியதுடன் இந்தத் தகவல் அனைத்தையும் சோழனின் பெருமை மிகு மன்னனான குளக்கோட்டனிடம் கூறும்படி கூறியது. குளக்கோட்டன் அந்தணன் மூலம் பூதம் கூறிய செய்தியை அறிந்து திருக்கோணேஸ்வரத்தை அடைந்தான். குளக்கோட்டன் பொற்குவியல் நிறைந்த கிணற்றுக்கு அருகே சென்றதும் அங்கே தோன்றிய பூதம் மனுந்தி கண்ட சோழன் அடையாளமாக எழுதி வைத்ததாகக் கூறி ஒரு செப்பேட்டையும் கொடுத்தது. குளக்கோட்டு மன்னன் கிணற்றில் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட பொற்குவியல் மூலம் கோணேசர் ஆலயத்தில் ஒரு மகா மண்டபம், முன் மண்டபம், உயர்ந்த கோபுரங்கள், திருமால் கோட்டம், அன்னசத்திரம், ஓதுவார் மண்டபம் ஆகியனவற்றை அமைத்தான். அத்துடன் உமைக்கு ஒரு தனி ஆலயத்தையும், சுற்று மதிலையும் உருவாக்கினான். புலன் வழியால் உருவாகிய பாவங்களை நீக்கி இறையருள் பெறப் பாவநாசத் தடாகத்தையும் உருவாக்கி சிவன் நீராடுவதற்கு ஒரு தனியான மண்டபத்தையும் அமைத்தான். திருக்கோணேசர் ஆலயத்தைத் தரிசிக்கும் முனிவர்கள், துறவிகள், பிராமணர்கள், அடியார்கள் தங்குவதற்காகப் பெரும் மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. மேலும் குளக்கோட்டன் திருகோணமலை நகரை மலரும், கனிகளும் தரும் மரங்களினால் சோலையாக்கி எழில் சேர்த்தான். இவற்றில் ஆலமரங்களும் குருந்து மரங்களும் சிறப்பாக வளர்க்கப்பட்டன. குளக்கோட்டன் சூரிய ஒளி தரையில் விழாதவாறு திருகோணமலை நகரை சோலை ஆக்கினான் என்பதை கைலாச புராணம் “விளங்கும் இளங் காவனம் சூழ்ந்து வெய்யிலின் கிரணம் படாத புவி” என வர்ணிக்கின்றது. குளக்கோட்டனின் பணிகளில் குளம் அமைத்த செய்தி கைலாச புராணத்தில் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றது.(1)

எழுந்து ஆனதற்காம் இடம் நோக்கி
எறிநீர் நதி போய் மலைதாக்கும்
கொழுந்தாம் அநேகம் காதவழி
கோலிப் படிக்கற்கரை திருத்தி
விழும்தாரையின் நீர் மதகினுக்கு
விடுத்தல் பிடித்தல் உறும்பியற்றிச்
செழும் தாரையின் நீர்க்குளம் கயிலைச்
சிவானர்க்கெனக் கல் எழுதி வைத்தான்.

இந்தப் பாடல் மூலம் குளக்கோட்டன் பல காததாரம் நீளமான நிலத்தைத் தோண்டிக் குளத்தை அமைத்தான் என்ற செய்தியை அறிய முடிகின்றது. இந்தக் குளத்தில் வந்து சேரும் நீரைத் தடுத்து மதகு வழியாகப் பாசனத்திற்கு விடப்பட்டிருக்கிறது என்ற தகவல் இந்தப் பாடலில் காணப்படும் “விழும்தாரையின் நீர் மதகினுக்கு விடுத்தல் பிடித்தல்...” என்ற வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறும் குளக்கோட்டன் தகவல்

கைலாச புராணம் கோணேசர் ஆலயம் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டது. ஆனால் கோணேசர் கல்வெட்டு கோணேசர் ஆலய நிர்வாகம் சீர் குலைந்த காலத்தில் உருவாகியிருக்க வேண்டும்.

சொல்லுற்ற சீர்க் குளக்கோட்டு மன்னன் சொற்படி
சொல்லெனவே
கல்வெட்டுப் பாட்டென்னப் பாடினன் பாதி கதைப் பொருளாய்
அல்லுற்ற கண்டர்தம் பொற்பாதம் நெஞ்சினழுத்தி இகல்
வெல்லுற்ற சீர்க் கவிராச வரோதய விற்பனனே. (2)

மேற்படி சிறப்பாயிரத்தின் மூலம் குளக்கோட்டன் கூறியதைக் கூறு எனக் கூற, அதற்காகக் கவிராஜவரோதயன் பாடினான் என அறிய முடிகிறது. எனவே கோணேசர் கல்வெட்டு குளக்கோட்டன் காலத்திற்கு பிற்பட்டது என உணர முடிகின்றது.

திருமருவு மனுந்தி கண்ட சோழன் செகமகிழ
வருராமதேவன்
தருமருவு திரிகயிலைப் பெருமை கேட்டுத் தானுமவன்
மருமருவும் ஆலயம் கோபுரங்களோடு மணிமதில் சூழ்
மண்டபமும் மலிநீர் வாவி
கருமருவு முகினீர்சேர் திருக்குளங்செய் கருமமுமோர்
கல்வெட்டாய் களறுவாமே.(3)

மனு தர்மத்தை ஆட்சி நெறியாகக் கொண்ட மனுநீதி கண்ட சோழன் பரம்பரையில் வந்த வரராமதேவன் திருக்கோணேஸ் வரத்தின் புகழைக் கேட்டறிந்து திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு வந்து தரிசனம் செய்து சோழநாடு மீண்டான். அதன் பின்னர் வரராம தேவனின் மகன் திருக்கோணேஸ்வரம் வந்து ஆலயங்களும், கோபுரங்களும், வாஸிகளும் அமைத்தான். திருக்கோணேஸ்வர அடியார்கள் நீராட பாவநாசத் தடாகத்தையும் அமைத்து சோலைகளையும் உண்டாக்கினான். ஆலய நிர்வாகத்தைச் சிறப்புற நடத்தத் தமிழகத்திலிருந்து வன்னிமை, தானத்தார், வரிப்பத்தார், கருகுலக் கணக்கர், தொழும்பர்கள் ஆகியோரை அழைத்து வந்து அவர்களுக்குரிய கடமைகளை வகுத்துக் கொடுத்ததோடு கடமையில் இருந்து தவறுகின்றவர்களுக்கான தண்டனையையும் தீர்மானித்திருந்தான். குறிப்பாக கொட்டியாரப் பகுதியில் பல காத தூரம் காடுகளை அழித்து வயல்களையும், சோலைகளையும் அமைத்தான். குளக்கோட்டன் கோணேசர் ஆலயப் பணியை நிறைவேற்றி நான்கு வருடங்களின் பின்னர் மகாவலி நீர் மூலம் பெரிய குளத்தை அமைத்தான். அதில் அமைக்கப்பட்ட மதகு மூலம் நீர் பாய்ச்சப் பட்டது. குளக்கோட்டன் செய்யும் திருப்பணி குறித்து தகவல் அறிந்த உண்ணரசுகிரியை (திருக்கோவில்) ஆட்சி செய்த ஆடக சவுந்தரி தனது அறுபத்து நான்கு மந்திரிகளையும் அழைத்து குளக்கோட்டனால் கட்டப்படும் ஆலயத்தையும், இடித்துவிட்டு அவர்களையும் கப்பலேற்றிவிட்டு வரும்படி உத்தரவிட்டாள். ஆடகசவுந்தரியின் முதல் அமைச்சர் பத்தாயிரம் படை குழுத் திருகோணமலைக்கு வந்து குளக்கோட்டனைச் சந்தித்தபோது குளக்கோட்டனின் நல்லெண்ணத்தை உணர்ந்து கொண்டான். குளக்கோட்டன் ஆடகசவுந்தரியின் அமைச்சர்களிடம் குளங்கட்டுவதற்கு பொருத்தமான இடத்தை கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். மகாவலி கங்கையை இடைமறித்து குளத்துக்கு நீர் சேர்க்கப்பட்டது.

அத்துடன் குளக்கோட்டன் குளத்தை சுற்றியிருந்த காடுகள் அழிக்கப்பட்டு கோணேசர் ஆலய நித்திய பூசைச் செலவிற்காக நெல் வயல்களை உண்டாக்கினான். குளக்கோட்டன் ஆடகசவுந்தரியின் அமைச்சர்கள் திரும்பும்போது தான் அணிந்திருந்த விலை மதிக்க முடியாத மாணிக்க மாலையையும் கணையாழியையும் கொடுத்து திருமண விருப்பத்தையும் சொல்லி அனுப்பினான். ஆடகசவுந்தரியின் அமைச்சர் உண்ணரசுகிரிக்குச் சென்று குளக்கோட்டனின் ஆற்றலையும் நல்லெண்ணத்தையும் கூறியதைக் கேட்டு ஆடகசவுந்தரி குளக் கோட்டன் மேல் விருப்பம் கொண்டாள். குளக்கோட்டனின் குளங்கட்டும் பணிக்கு ஆடகசவுந்தரி உதவினாள். குளக்கோட்டன் பணி முடிந்ததும் ஆடகசவுந்தரியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். ஆடகசவுந்தரியைத் தொடர்ந்து அவளது மகன் சிங்ககுமாரன் உன்னரசுகிரியை ஆட்சி செய்தான்.

யாழ்ப்பாணச் சரீத்திரம் கூறும் குளக்கோட்டன் கதை

மனுநீதி கண்ட சோழன் மகன் குளக்கோட்டன் என்பவன் திரிகோணமலையில் உள்ள சுவாமியைத் தரிசனஞ் செய்ய அங்கே சென்றான். அப்பொழுது மலை மேலிருந்த அவ்வாலயம் பழுதடைந்து காணப்பட்டதால் ஆலயத்தையும் கோபுரங்களையும் திருத்தி அனேக மண்டபங்களையும் கட்டி அற்புதாலங்காரமான ஆலயமாக்கினான். அவ்வாலயம் நித்திய நைமித்தியங்களுக்கு முட்டுற்றிருந்தமையால் அதற்கு வேண்டிய விளை நிலங்களை அமைத்து அந் நிலங்களில் நீர் வளம் பொருந்தி எக்காலமும் விளைவு கொடுக்குமாறு மகத்தான ஒரு ஏரியையும் கட்டினான்.

அவ்வேரியால் பாயும் நிலம் 17000 அவண விதைப்பாடு. இத்துணைப் பெரிய கிராமத்தை விளைவிக்க மருங்கூர் முதலிய இடங்களில் இருந்து ஐம்பத்தொரு வன்னியஜாதி குடும்பத்தவர்களையும் அவர்களுக்குத் தலைவனாக தனியுண்ணா பூபால வன்னியனையும் அழைத்து அங்கு குடியேற்றினான். இது நிகழ்ந்தது கலியுகம் 512 இடப மாசம் 10ம் திகதி திங்கட்கிழமை. மற்றெவர்க்கும் எண்ணுதற்கும் செய்தற்குமரிய இப்பெரிய குளத்தையும் கோயிலையும் செய்தமையால் இவ்வரசன் குளக்கோட்டன் எனப்பட்டான். (கோட்டம்- கோயில்) (4)

மட்டக்களப்பு மான்மியம் தரும் தகவல்

கிழக்கிலங்கை பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் குளக்கோட்டன் என்ற பெயரில் தகவல்கள் கூறப்படாத போதும், ஆடகசவுந்தரியின் வரலாற்றோடு தொடர்புபடுத்தப்படும் மகாசேனன் என்பவனுடைய சம்பவங்கள் குளக்கோட்டனின் செயலை நினைவுபடுத்துகின்றது. எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா அவர்கள் மகாசேனன் குறித்து மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் சொல்லப்படும் தகவல்கள் குளக்கோட்டன் குறித்த தகவல்களுடன் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது எனக் கூறுகின்றார்.(5)

மகாசேனன் என்பவன் தட்சண கைலாசத்தில் சிவாலயங்கள் அமைக்கின்ற செய்தியைக் கேட்டறிந்த ஆடக சவுந்தரி தனது படையினரின் மகாசேனன் கட்டும் கோயிலையும் இடித்து அவனையும் அடித்து துரத்துமாறு கட்டளையிட்டாள். அதனை உணர்ந்த மந்திரியும் படை வீரர்களோடு புறப்பட்டு ஆறாம் நாள் கொட்டியனூரில் தங்கி மறுநாள் தட்சணாபதியில் சென்று மகாசேனனைச் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் ஆடகசவுந்தரியின்

சிறப்புக்களையும், பலத்தினையும் எடுத்துக் கூறினார்கள். ஆடக சவுந்தரியுடன் போர் செய்து வெற்றி பெற முடியாது. எனவே தாங்கள் உன்னரசுகிரி சென்று ஆடகசவுந்தரியுடன் சேர்ந்து வாழவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய திருமண வாழ்வில் சிங்க குமாரன் என்னும் மகன் பிறந்தான்.(6)

மகாசேனன் கோணேசர் ஆலயத்தைத் திருத்தி, குளங்களை உருவாக்கினான் என்று மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறும் தகவல் குளக்கோட்டனை நினைவுபடுத்துகின்றது. அது மட்டுமின்றி மகாசேனன் என்ற மன்னன் இத்தகைய பணிகளைச் செய்ததாக வரலாற்றில் காணப்படவில்லை என்பது மிக முக்கியமானதாகும். பிற காலத்தில் மரபுவழிக் கதைகள் மூலம் தொகுக்கப்பட்ட மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் பெயர் மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதுவே பொருத்தமானதாகும். மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் கூறப்பட்ட சம்பவங்களிலும், ஏனைய நூல்களில் குளக்கோட்டன் குறித்த தகவல்களிலும் மிக நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

குளக்கோட்டன் குறித்த வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தருகின்ற தொல் இலக்கியங்கள் தவிர பிரடரிக்கோட்டை கல்வெட்டு, திருக்கோயில் கல்வெட்டு, கங்குவேலிக் கல்வெட்டு, பழமோட்டைச் சாசனம், என்பனவற்றில் இருந்தும் தகவல்களைப் பெற முடிகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட வரலாற்று ஆவணங்கள் குளக்கோட்டன் குறித்த தகவல்களைத் தந்தாலும் இந்த ஆவணங்களுக்கிடையே சில முரண்பாடுகளும் காணப்படுவது அவதானத்திற்குரியது. ஏற்கனவே கூறியது போல இலங்கையில் தோன்றிய தலபுராணங்கள் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளை உள்ளடக்கியிருப்பதோடு, காவியப் பண்பு கொண்டனவாகவும் இருப்பதால் முரண்பாடுகள் தோன்றுவது இயல்பே. எனினும், கோணேசர் கல்வெட்டு மற்றும் திருகோணமலையில் 1945 இல் கிடைத்த தீர்க்கதரிசனம் நிறைந்த பிரடரிக் கோட்டைக் கல்வெட்டு மூலம் குளக்கோட்டன் பற்றிய விரிவான நம்பத்தகுந்த பல தகவல்களைப் பெற முடிகின்றது. குளக்கோட்டன் பணி திருகோணமலை வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருப்பதால், குளக்கோட்டன் குறித்த பல வினாக்கள் தீர்க்கப்பட வேண்டியவையே.

குளக்கோட்டன் குறித்து தொல்லிலக்கியங்கள் தரும் செய்திகளைக் கவனிப்போம். குளக்கோட்டன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து திருக்கோணேஸ்வரத்திற்குப் பணி செய்தான். குளக்கோட்டன் பணியில் பெரும் குளம் கட்டிய தகவல் முக்கியம் பெறுகின்றது. இந்த இரு விடயங்களில் குளக்கோட்டன் குறித்து தகவல் தரும் அனைத்துத் தொல்லிலக்கியங்களும் ஒற்றுமைப்படுகின்றன. மேற்கூறப்பட்ட தொல்லிலக்கியங்கள் குளக்கோட்டன் காலத்து சம

பதிவுகள் அல்ல என்பது முக்கியமானது. அத்துடன் தொல் இலக்கியங்களுக்கான காவியப் பண்பு வரலாற்று நம்பகத் தன்மையை பாதிக்கிறது. எனினும் குளக்கோட்டன் குறித்த கருப் பொருள் உறுதியாக இருக்கிறது. குளக்கோட்டன் ஆடகசவுந்தரியின் உறவானது உன்னரசுகிரி (திருக்கோயில்) வரை நீடித்தது என்பதை குளக்கோட்டனின் திருக்கோயில் திருப்பணி உறுதி செய்கின்றது.

சீர்மேவு இலங்கைப் பதிவாழ்வு தரு
செல்வமும் சிவநேச இரு சமயமும்
செப்புதற்கரிதான மாணிக்க கங்கையும்
செகமேவு கதிரை மலையும்
ஏர்பெறும் தென்கையிலை வாழ் கோணலிங்கம்
நேர்மைதான் தோன்றுலிங்கம்
வெற்றியுனை மயூர சித்திர சங்காரவேல்
வெள்ளை நாவற் பதியதாம்
பேர் பெறும் தென் திருக்கோயில்
சிவாலயமும் சிவபூசை தேவாரமும்
செய்திருமுறைகள் என்றென்றும் நீடுழி காலமும்
தேசம் தளம்பாமலும்
ஏர் பெருகு பரிதிசுலராசன்
குளக்கோட்டன் எவ்வுலகமுய்வதாக
ஏழு கோபுரம் கோயில் தொழுவார் தினம்
தேட எங்கெங்கு மியற்றினரே (7)

மேற்படி திருக்கோயில் கல்வெட்டு மூலம் குளக்கோட்டன் பணிகள் திருகோணமலையில் மட்டுமல்ல திருக்கோயில் வரை தொடர்ந்ததை உறுதி செய்ய முடிகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டில் வரும் செய்தி குளக்கோட்டனின் திருக்கோயில் பணி குறித்து கூறுகின்றது. எனவே தொல்லிலக்கியங்கள் கூறுவது போல குளக்கோட்டன் ஈழத்தின் கிழக்கு கரையில் சிவாலயத் தொண்டிலும் குளங்கள் அமைப்பதிலும் அதிக அக்கறை செலுத்தினான் என்பது ஏற்படையதே.

குளக்கோட்டன் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த ஓதுவார் ஒருவரை திருகோணமலைக்கு அழைத்து வந்ததோடு கொட்டியார்ப் பரப்பில் ஓதுவார் மானியமாக நிலத்தை வழங்கினான். குளக்கோட்டன் ஓதுவாருக்கு கொட்டியாரத்தில் இரண்டு அவண விதைப்பு நிலம் வழங்கியதோடு, கடற்கரையோரமாக உள்ள பகுதி ஒன்றுக்குச் சம்பூர் எனப் பெயரிட்டு ஓதுவார் பரம்பரை தொடர்ந்தும் குடியிருக்கலாம் எனவும் கூறினான்.(8) மரபுக் கதைகளின் பிரகாரம் மல்லிகைத் தீவும் குளக்கோட்டனால், உருவாக்கப்பட்ட நந்தவனமாகக் கருதப்படுகிறது.

குளக்கோட்டன் என்னும் சோழகங்கன்

குளக்கோட்டன் என்பது இயற்பெயர் அல்ல காரணப் பெயர் என்ற கருத்தே வலுப்பெற்றிருக்கின்றது. குளமும் கோட்டமும் கட்டிய தால் குளக்கோட்டன் என்ற காரணப் பெயர் ஏற்பட்டதாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். எனவே குளக்கோட்டனின் இயற்பெயர் என்ன என்ற வினாவிற்கு விடைதேடுவது அவசியமாகின்றது. ஏனெனில், இதன் மூலம் அவனுடைய பூர்வீகம் தொடர்பான சில உண்மைகளையும் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பேற்படுகின்றது. தட்சண கைலாச புராணம் குளக்கோட்டன் என்னும் சோழகங்கன் எனக் கூறுவதன் மூலம் குளக்கோட்டனின் இயற்பெயர் குறித்த சர்ச்சைக்கு ஒரு தீர்வைத் தருகின்றது.

பார்தாங்கு கோயிலும் பொன்மண்டபமும்
கோபுரமும் பரற்கு நாட்டி
ஏர்தாங்கு மாயனுக்கு அலங்கார
ஆலயம் ஒன்றியற்றி முற்றும்
கார்தாங்கு திருக்குளமும் பாவநாசனச்
சுனையும் கண்ட கண்டன்
சீர்தாங்கு குளக்கோட்டன் என்னும்
சோழ கங்கனை நம் சிந்தை வைப்போம்.

மேற் குறிப்பிட்ட தட்சண கைலாச புராணப் பாயிரத்தின் மூலம் குளக்கோட்டனின் இயற்பெயர் சோழகங்கன் என அறிய முடிகின்றது. சோழகங்கன் என்னும் விருதுப் பெயரானது சோழன் கங்கன் என்னும் இரு பெயர்களின் இணைவே. சோழகங்கன் என்னும் பெயர் கொண்ட அரச குலத்தவர் பலரும் தென்னிந்தியா, கலிங்கம். இலங்கை ஆகியனவற்றில் இருந்திருக்கின்றார்கள். எனவே குளக்கோட்டனாகச் சித்தரிக்கப்படும் சோழகங்கன் இவர்களில் யார் என்ற மற்றொரு கேள்வி எழுகின்றது? சோழகங்கன் என்ற விருதுப் பெயரானது முதலாம் இராஜேந்திரன் (1012-1044) காலத்திலிருந்தே அறிய முடிகின்றது. இராஜேந்திர சோழன் உத்தரபத்தத்திலே பூபதியார் பலரை வென்ற சோழப் படையானது கங்கை நீரினை எடுத்து வந்த வரலாற்று நிகழ்வைக் கொண்டாடும் முகமாக கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் சோழகங்கம் என்ற மாபெரும் ஏரியினை உருவாக்கினான் என திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. சோழகங்கன் என்பது முதலாம் இராஜேந்திரன் சோழகங்கம் என்னும் ஏரியினை அமைத்தான் என்பதற்காக வழங்கப்பட்ட விருதுப் பெயராக கருதப்படுகின்றது. சோழகங்கன் என்ற விருதுப் பெயருடன் இலங்கை இந்திய வரலாற்றில் பலரைக் காண முடிவதால், குளக்கோட்டனுடன் தொடர்புபடுத்தப்படும் சோழகங்கனைத் தெளிவாக கண்டறிய வேண்டும்.

இராஜேந்திர சோழனின் புதல்வர்களில் ஒருவனான மதுராந்தகன் கங்கபாடியான முடி கொண்ட சோழ மண்டலத்தின் இராசப் பிரதிநிதியாக முடி சூட்டியபோது அவனுக்கு சோழகங்கன் என்னும் விருதுப் பெயர் சூட்டப்பட்டது.(9) மதுராந்தக தேவன் என்னும் இராஜராஜ சோழனின் சித்தப்பா முறையானவனையும் சோழகங்கன் என அழைக்கப்பட்டதாக 2ம் இராஜேந்திர சோழன் காலத்து மணிமங்கலச் செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றது. எனினும் இந்த மதுராந்தக தேவன் இலங்கை வரலாற்றுடன் தொடர்புடையவன் அல்ல.(10)

குளவம்சம் தரும் தகவலின் படி மற்றவன் பொலநறுவை இராச்சியத்தைக் குறுகியகாலம் ஆட்சி செய்த சோடகங்க என்பவ னாகும். இவனது ஆட்சிக் காலம் 1196-1197 ஆகும்.(11)

இவை தவிர, சோழ, பாண்டிய பிரதானிகள் பலருக்கும் சோழகங்கன் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றில் பல சோழகங்கரை அறிய முடிகின்ற போதும், திருகோணமலையுடன் தொடர்பான இரு சோழகங்கரை அடையாளங் காணமுடிகின்றது. ஒருவன் குளவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படும் 2ம் கஜபாகுவின் அரண்மனையில் வாழ்ந்த சோழகங்க குமரன். குளவம்சம் தரும் தகவலின் பிரகாரம் இவனது காலம் 1132 - 1153 ஆகும். மற்றவன் பிரடறிக்கோட்டைக் கல்வெட்டில் கூறப்படும் சோடகங்கனாவான். குளக்கோட்டன் தரிசனம் என்ற நூலின் ஆசிரியர் செல்வி. க.தங்கேஸ்வரி குளக்கோட்டனுடைய உண்மைப் பெயர் சோழகங்கன் (புகழ்பெற்ற சோழகங்க தேவ) என்பதாகும் எனக் கருதுகின்றார்.(12)

பிரடறிக்கோட்டைச் சாசனத்தில் குறிப்பிடப்படும் சோடகங்க என்பதும் கைலாச புராணத்தில் குறிப்பிடப்படும் சோழகங்கன் என்பதுவும் ஒன்றே. சோழகங்கன் என்பதன் தெலுங்கு மொழி வடிவமே சோடகங்கன் என்பதாகும். சோழர்களுடன் உருவான திருமணத் தொடர்பு காரணமாக சோழகங்கன் என்னும் விருதுப் பெயரைக் கலிங்கத்து கங்கா குலத்தவர்களுக்கும் சூடிக் கொண்டனர். எனவே சோடகங்கன் கலிங்க இளவரசர்களில் ஒருவனாக இருத்தல் வேண்டும். வெல்லுவதற்கு அரிதான பூலோக திலகமான இலங்கை யை அடைந்தவன் என்ற சாசனம் வர்ணிக்கும் சோடகங்கனை 1196ஆம் ஆண்டில் அரச பதவியைப் பெற்ற சோடகங்கனாக அடையாளங் காண்பது இப்போதுள்ள தகவல்களின் அடிப்படையிலே பொருத்தமானதாகும் எனப் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் கருதுகின்றார்.

“தாய்வழியிற் கலிங்க குலத்தவரான விக்ரிமபாகு, கஜபாகு என்போரைப் போல சைவ சமயத்திலே ஈடுபாடு கொண்டவனாகிய சோடகங்கன் ஒரு சமயத்தில் கோகர்ணத்துக்குச் சிவாலய தரிசனம் பண்ணச் சென்றிருந்தான். அவன் சென்ற வேளையில் சம்பு புஸ்பக்

அரியை என்னும் வைபவம் நடைபெற்றது. கோணேஸ்வரத்தில் பணி புரிந்த திருப்பணியின் பயனாகச் சோடகங்கள் சைவர்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றான். கோணேஸ்வரத்தின் தலபுராணமான கைலாசபுராணம் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் உருவாகிய பொழுது சோடகங்களை குளக்கோட்டன் என்ற கருத்து நிலைபெற்றது.” (14)

அப்படியாயின், ஏன் குளக்கோட்டனை சோடகங்கள் என்று 14ம் நூற்றாண்டில் உருவாகிய கைலாச புராணமோ அல்லது யாழ்ப்பாண வைபவமாலையோ குறிப்பிடவில்லை? மாறாக சோழ கங்கன் என்றே குறிப்பிடுகின்றது என்பது முக்கியமாக அவதானிக்கக் கூடியது. எனவே கலாநிதி செ.குணசிங்கம் குறிப்பிடுவது போல குளக்கோட்டன் பிரச்சினை இலகுவாக தீர்க்கக் கூடியதொன்றல்ல. குளக்கோட்டன் குறித்த பல தகவல்கள் இன்னும் வெளிச்சத்திற்கு வரவில்லை. எதிர்காலத்தில் பயனுள்ள சாசனங்கள் கிடைத்தால் குளக்கோட்டன் குறித்த பல புதிர்களுக்கு விடை கிடைக்கும்.

குளக்கோட்டன் காலம்

குளக்கோட்டன் குறித்த வரலாற்றுப் புதிரில் குளக் கோட்டனின் காலம் குறித்த சர்ச்சை மிக நீண்டதாக அமைந்துள்ளது. இதுவரை குளக்கோட்டன் காலம் பற்றிய ஆய்வுகளைச் செய்த வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர் முரண்பாடான முடிவுகளையே வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். பேராசிரியர் பரணவிதானயும் அவரது கருத்தை ஏற்கும் ஏனைய சில வரலாற்றாய்வாளர்களும் குளக்கோட்டன் கி.பி.1223ம் ஆண்டு சித்திரை 14ம் திகதி காலை இலங்கையை (திருகோணமலையை) வந்தடைந்தாக கூறுகின்றார்கள். கலாநிதி செ.குணசிங்கம் குளக்கோட்டன் கி.பி.1223 ம் ஆண்டு இலங்கை வந்ததாக கோணேஸ்வரம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.(15) குளக்கோட்டன் தரிசனம் ஆசிரியை செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி குளக் கோட்டனின் காலம் 1223 என குறிப்பிடுகின்றார்.(16) திருக்கோணாசல புராணம் குளக்கோட்டன் காலத்தை கி.மு 2590 எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூல் 19ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.(17) யாழ்ப்பாண வைபவமாலை சாலிவாகன சகாப்தம் (358) ஆண்டில் மனுநீதி கண்ட சோழன் மகன் குளக்கோட்டன் திருகோணமலைக்கு வந்ததாக குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூல் 18ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.(18) யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் செ. இராசநாயகம் குளக்கோட்டன் சக ஆண்டு 358 (கி.பி 436) திருகோணமலைக்கு வந்தான் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூல் 1933 வெளிவந்தது.(19) குவேரோஸ் அடிகளார் குளக்கோட்டன் கி.மு 1300ம் ஆண்டு காலத்திற்குரியதாக குறிப்பிடுகின்றார்.

குளக்கோட்டன் குறித்த ஆய்வுகளில் கால முரண்பாடு உருவாகியதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன.

1.திருகோணமலை பிரதறிக் கோட்டை அகழ்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வடமொழிச் சாசனம் உரிய முறையில் மொழி பெயர்க்கப்படவில்லை.

2.குளக்கோட்டனின் பணியை மிகத் தொன்மை வாய்ந்த திருக் கோணேஸ்வரத்துடன் தொடர்புபடுத்தும் போது ஏற்படும் மிகையான ஆர்வம்.

இதுவரை குளக்கோட்டன் குறித்த ஆய்வில் மிக ஆழமான கருத்துக்களை வெளியிட்டவர்களில் பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான, கோணேஸ்வரம் ஆசிரியர் கலாநிதி செ.குணசிங்கம், பேராசிரியர் பத்மநாதன், ஆகியோரின் கருத்துக்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. முதலில் செ.குணசிங்கத்தின் கருத்துக்களைப் பார்க்கலாம். பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இலங்கையில் வன்னியரின் நடவடிக்கைகள் பற்றி அதிகம் அறிய முடியாதிருப்பதால், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை வன்னியருடன் தொடர்புபடுத்தும் குளக் கோட்டனைப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரியவனாகத் திருகோணமலைச் சாசனம் குறிப்பிடும் சோடகங்களுடன் அடையாளங் கண்டு கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். துரதிர்ஸ்தவசமாக, இச்சாசனத்தின் ஒரு பகுதியே நமக்கு கிடைத்துள்ளமையால், குளக்கோட்டன் இக் காலமளவில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி இச்சாசனத்திலிருந்து எதனையும் பெற முடியாதிருக்கின்றது. சாசனம் காணப்பட்ட இடத்தைக் கொண்டும், அது பொறிக்கப்பட்டுள்ள இடத்தைக் கொண்டும் கோணேசர் கோயிலுக்கு அவன் அளித்த தானத்தைப் பதிவு செய்ய இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனப் பரணவிதான கூறியுள்ளார். சோடகங்கள் கி.பி.1223இல் இலங்கையில் வந்திறங்கினான் எனச் சாசனத்தினால் அறியப்பட்டாலும், எவ்வளவு காலத்துக்கு இலங்கையில் தங்கியிருந்தான் அல்லது ஆதிக்கம் செலுத்தினான் என அறிதல் கஸ்டமாகும்.(20)

சோடகங்கள் கி.பி.1223இல் இலங்கை வந்து இறங்கினான் என்ற கருத்தை முதலில் கூறியவர் சேனக பரணவிதான என்பவராகும். பரணவிதான கோணேசர் ஆலய வடமொழிச் சாசனத்தின் அடிப்படையிலே குளக்கோட்டனின் காலத்தை மதிப்பிட்டுள்ளார். குளக்கோட்டனின் காலம் குறித்த சர்ச்சையில் பேராசிரியர் சேனக பரணவிதானயின் கருத்துக்கள் முக்கியம் பெறுகின்றது. எனவே பிரதறிக் கோட்டையில் கிடைத்த சாசனத்தைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.. ஏனெனில் குளக்கோட்டன் குறித்த மிக முக்கிய செய்தியைத் தரும் கல்வெட்டு என்ற வகையில் அதிக முக்கியம் பெறுகின்றது.

1945இல் இராணுவத்தினர் திருகோணமலைக் கோட்டையினுள் வடமொழியிலும், கிரந்த மொழியிலும் எழுப்பப்பட்ட கல்வெட்டையும், திருமால், இலக்குமி உருவங்களையும் கண்டெடுத்தார்கள். மேற்படி சிலைகள் குளக்கோட்டனால் திருக்கோணேஸ்வரத்தில் அமைக்கப்பட்ட திருமால் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தவையாகக் கருத முடிகிறது. குளக்கோட்டன் கோணேஸ்வர ஆலயத்தில் திருமால் கோட்டம் உருவாக்கியதைத் தட்சண கைலாச புராணம் கூறுகிறது.

அக்கால வழக்கில் வட மொழி கலந்த கிரந்த மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் கல்வெட்டை மொழி பெயர்த்தவர்களிடையே கருத்து முரண்பாடு உருவாகியுள்ளது. வட மொழியினைத் தமிழர் எழுதப் பயன்படுத்திய எழுத்து வடிவமே கிரந்தமாகும். சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின் கிரந்தம் என்பது தமிழில் எழுதப்பட்ட வடமொழி ஒலி பெயர்ப்பாகும். இச் சாசனத்தின் இடப் பக்கத்தில் அலங்கார வேலைப்பாடும், வலப் பக்கத்தில் சாசனமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஏழு வரிகளில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த இச்சாசனத்தில் ஐந்தாம் வரிகளில் உள்ள சில எழுத்துக்கள் சிதைவடைந்து காணப்பட்டன. ஒரு சாசனத்தை முற்றாகப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தடையாக எழுத்துச் சிதைவுகளும், கருத்துக் குழப்பங்களும் காரணமாகிவிடுகின்றன. வரலாற்றியலாளர்களிடையே உருவாகும் கருத்துக் குழப்பத்திற்கு சாசனப் பயிற்சி இன்மையும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது. இக் குறைபாடு தமிழ் வரலாற்று எழுத்தியலைப் பல இடங்களில் பாதித்துள்ளது.

இந்த வடமொழிச் சாசனத்தை முதலில் வாசித்து விளக்க மளித்தவர் பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான ஆவர். இவரைத் தொடர்ந்து வந்த பலருடைய கருத்துக்களில் பரணவிதானயின் கருத்துக்கள் ஆழமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. அவருக்குப் பின்னர் வந்த சில ஆய்வாளர்கள் மூல ஆவணத்தைத் துருவி ஆராயாமல் அவருடைய கருத்தைக் கண்முடித்தனமாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். உள்நாட்டு அரசியியலில் சேனக பரணவிதானயின் கருத்துக்கள் அதிகளவு பரப்புவரைக்குப் பயன்படுகின்றன. அரசியலுக்கு வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஆதாரமாகத் தேடும் சந்தர்ப்பங்களில் உள்நோக்கம், இருட்டடிப்பு, மிகுதியான ஆர்வம் போன்றன தோன்றுவது இயல்பே. எனவே முதலில் குளக்கோட்டனின் காலப்பகுதியை ஆராய்ந்த சிலருடைய கருத்துக்களையும், அதற்காக அவர்கள் முன்வைக்கும் காரணங்களையும் மிக ஆழமாகக் ஆராயப்பட வேண்டும். பலருடை முடிவுகள் பரணவிதானயின் கருத்தை ஒத்திருப்பதையும் அறியலாம்.

முதலில் பிரடறிக் கோட்டை கிரந்த சாசனத்தைக் கவனிப்போம்.

- (1) ஸ்வஸ்தி, ஸ்ரீ தேவ: ஸ்ரீ சோ
- (2) டகங்க: ஸிதிதல தில
- (3) காம் ப்ராப்ய லங்காம் அஜ
- (4) ய்யாம் சாகேப் தே (ச)
- (5) ம்பு ப்பே க்ரிய பவ (னே)
- (6) ரவென ஸஸ்தவே மே
- (7) ஸலக்நே கோகர்ணனே

திருகோணமலை பிரடறிக் கோட்டை வடமொழிச் சாசனம் குறித்து பேராசிரியர் சேனக பரணவிதானயின் மொழி பெயர்ப்பை முதலில் தெரிந்து கொள்வது நன்று.

பரணவிதானயின் மொழி பெயர்ப்பு-

மங்கலம் பொழிக, சகாப்தம் சம்பு புஸ்ப ஆண்டு குரியன் மேட இராசியில் நிற்க, அத்த நட்சத்திரம் சந்திரனோடு மேட இலக்கணத்திற் கூடிய வேளையில் புகழ்வாய்ந்த சோடகங்க தேவ வெல்வதற்கு அரிதானதுமான இலங்கைக்கு வந்து கோகர்ணத்தில்.....

பரணவிதானயின் விளக்கம்

கோணேசர் ஆலயச் சாசனம் துண்டமாயிருப்பதால் எந்த நோக்கிற் காக பொறிக்கப்பட்டது எனக் கூறமுடியவில்லை. சோடகங்க தேவ என்னும் பெயருடைய இளவரசன் இலங்கைக்கு வந்த காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. சக ஆண்டு சொற் குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகிறது. அதன் முதல் எழுத்து அழிந்துவிட்டது. ...ம்பு புஸ்ப என்னும் மூன்று எழுத்துக்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. ஆண்டைக் குறிக்கும் சொற்தொடரை சம்பு புஸ்ப என்று கொள்வதாயின் மேற்படி சாசனத்தில் குறிப்பிடும் சக ஆண்டை 1145 என கருத முடிகின்றது. எமது சாசனம் சக ஆண்டைச் சொல்வதோடு சோடகங்கன் எந்தத் தினத்திலே இலங்கைக்கு வந்தான் என்பதையும் சொல்கின்றது. அன்று குரியன் மேடராசியில் இருந்தது. இலக்கினம் மேடமாகும். நட்சத்திரம் அத்தம் ஆகும். மேற்படி கணிப்பின் பிரகாரம் சோடங்க தேவன் 14ம் திகதி காலை சித்திரை மாதம் கி.பி.1223ம் ஆண்டு இலங்கையை வந்தடைந்தான். இச் சாசனத்தில் குறிப்பிடும் கோகர்ணம் என்பது 13ம் நூற்றாண்டில் திருகோணமலையைக் குறிக்கிறது.

பரணவிதானயின் பொருள் மயக்கம்

பரணவிதானயின் விளக்கத்தில் கூறப்படும் சில கருத்துக்கள் ஏற்கக் கூடியனவாக இருந்த போதிலும், நேரக்கணிப்புக்கள் குறித்த கருத்துக்கள் அடிப்படையில் தவறானவை. இந்து சமய ஆண்டுக் கணிப்பில் உள்ள அறுபது ஆண்டுகளில் சம்பு புஸ்ப என்ற ஒரு ஆண்டு இல்லை என்பது மிக முக்கியமானதாகும். எனினும் பேராசிரியர் சேனக பரணவிதானக்குப் பின் வந்த பல ஆய்வாளர் பரணவிதானயின் கருத்தை ஆய்வின்றி ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார்கள். சோடகங்க தேவனைப் பற்றி ஆராய முற்பட்டவர்களுக்கு இச்சாசனம் பற்றி அவர் கூறும் விளக்கம் ஒரு பொறியாக அமைந்துவிட்டது.(21) பேராசிரியர் பத்மநாதன் பரணவிதானயின் கருத்துக்களுடன் கொண்டிருக்கும் முரண்பாட்டிற்குக் கொடுக்கும் விளக்கம் மிக முக்கியமானதாகும்.

சாசனம் குறித்து பேராசிரியர் பத்மநாதனின் சில விளக்கங்கள்.

சாசன வாக்கியத்தில் எழுவாய் மட்டுமே தெளிவாக உள்ளது. செய்யப்படுபொருள் தெளிவாக இல்லை. பயனிலை கிடைக்கவில்லை. ஐந்தாவது வரியிலுள்ள ...ம்பு புஸ்ப க்ரிய என்ற சொற் தொடருக்கு (ச) என்ற எழுத்தை நிரப்பி சம்பு புஸ்ப க்ரிய என்று வாசிக்கலாம். அல்லது (அ) என்ற அட்சரத்தைச் சேர்த்து அம்பு புஸ்ப க்ரிய என்று வாசிக்கலாம். பரணவிதான சம்பு புஸ்ப க்ரிய என்ற சொற் தொடரில் உள்ள க்ரிய என்ற சொல்லைக் கருத்தில் கொள்ளாது தள்ளிவிட்டு சம்பு புஸ்ப என்பது ஒரு வருடத்தைக் குறிக்கும் பெயராகக் கொண்டார். இந்திய சோதிட பஞ்சாங்க முறையில் 60 வருடங்களில் ஏதாவது ஒன்றிற்கேனும் சம்பு புஸ்ப என்ற பெயரில்லை. 1145 என்னும் இலக்கத்தை தற்குறிப்பாக உணர்த்தும் வர்ணனையாகவே சம்பு புஸ்ப அமைகின்றது என்று அவர் கொள்வர். சரகேளே என்ற சொல்லைச் சாகேப்தே(த) எனப் பிழையாக அடையாளங் கண்டு, அது சக வருடத்தைக் குறிப்பதாகத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டமையால் அவர் சம்பு புஸ்பே என்பதை ஒரு வருடமாக கொள்ள நேர்ந்தது. அதனை வருடம் எனக் கொண்டதால் சம்பு புஸ்ப என்ற தொடரோடு கூடிவரும் க்ரிய என்ற சொல் குறித்து விளக்காது தட்டிக் கழிக்க வேண்டிய இக்கட்டான நிலை அவருக்கு ஏற்பட்டது. சாசனத்தில் சகாப்தம் என்ற சொல் இல்லாதபடியால் சம்பு புஸ்பம் என்பது ஒரு வருடம் என்பது வெறும் கற்பனையாகும்.

நான்காவது வரியிலிருந்து மறைந்து போன எழுத்தினைச் சகரமாக கொள்வோமாயின் குறிப்பிட்ட மொழித் தொடரை சம்பு

புஸ்ப க்ரிய என்று கொள்ளவேண்டும். அது சிவனான சம்புவிற்கு மலரால் செய்யப்படும் பூசையைக் குறிக்கும். சயதரணான முதலாங்குலோத்துங்க சோழன் கச்சி ஏகம்பத்திலே புஸ்பாபிசேகம் செய்வித்தமை குறித்த சாசனக் குறிப்புண்டு.(22) நான்காவது வரியிலிருந்து மறைந்து போன எழுத்தினைச் சகரமாக கொள்வோமாயின் அது அம்பு புஸ்ப க்ரிய எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும். அது தாமரை மலரால் செய்யப்படும் பூசையைக் குறிக்கும். நிலாவெளிக் கல்வெட்டில் கோணபர்வதம் திருகோணமலை என்ற சொற்களுக்கு முன்னதாகச் சிவபெருமானைக் குறிக்கும் சம்பு என்ற சொல் வருவதாற் சோடகங்கனைக் குறிப்பிடும் சமஸ்கிருதச் சாசனம் சிவனாகிய சம்புவிற்கு மலர்கொண்டு செய்யப்படுகின்ற பூசையினையே வர்ணிக்கின்றது என்று கொள்வது சாலப் பொருந்தும். சாசனத்தின் ஐந்தாம் வரியிலே பவ என்று கொள்ளத்தக்க எழுத்துக்கள் உள்ளன. பவ என்பது பஞ்சாங்கக் கணிப்பு முறையிலுள்ள 60 வருடங்களில் ஒன்றின் பெயராகும். பவ என்பதன் பின் அழிந்து போன எழுத்துக்கள் வர்சே என அமைந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்ளலாம். இச்சாசனம் குறிப்பிடும் வைபவம் மேடத்தில் சூரியன் நிற்கும் காலத்தில் நடைபெற்றது. பவ வருடம் சித்திரை மாதம் அத்த நட்சத்திரம் கூடிய சமயத்திலே கோகர்ணத்திலே சோடகங்கன் புரிந்த செயலொன்றைச் சாசனம் வர்ணிப்பதாயிருந்தது என்று கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் பிரடரிக் கோட்டை சாசனத்தை பின்வருமாறு மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

மங்கலம் பொலிக தேவ ஸ்ரீ சோடகங்கன் அரிதான பூலோக திலகமான இலங்கையைப் போரில் வென்று பவ வருடம் சூரியன் மேடத்தில் நிற்க அத்த நட்சத்திரம் கூடிய வேளை கோகர்ணத்தில் சம்பு புஸ்பக் கிரியையில்.....

பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான கோணேசர் ஆலய சாசனத்தை மொழி பெயர்ப்புச் செய்கின்ற முக்கியமான இரு தவறுகளைச் செய்திருக்கின்றார். (ச)ம்பு புஸ்ப என்பதை இந்து வருடங்களில் ஒன்றென தவறாக கருதியுள்ளார். இந்து மத ஆண்டு வட்டம் 60 ஆண்டுகளைக் கொண்டது. இந்த 60 ஆண்டுகளுக்கான பெயரில் சம்பு புஸ்ப என்ற பெயரில் ஆண்டு இல்லை என்பதை பரணவிதான கவனிக்கத் தவறிவிட்டார். அது மட்டுமன்றி, சம்பு புஸ்ப என்ற சொல்லை அடுத்து வரும் க்ரிய என்ற சொல்லைச் சாசனத்தில் உள்ள எழுத்து தவறாக பரணவிதான கருதியது தவறானதாகும். சாசனம் எழுதுவதில் பயிற்சி அற்ற ஒருவர் எழுதுவதில் தவறு செய்ய வாய்ப்புண்டு. எனினும் அடுத்தடுத்து மூன்று எழுத்துக்களை தவறாக எழுதுவார் என்பது ஏற்கக் கூடியதொன்றல்ல. பரணவிதான மொழி பெயர்ப்புச் செய்கின்ற போது

எழுத்து தவறு எனக் கருதிய க்ரிய என்பது கிரியை என்ற பொருளைத் தருகிறது. ஏன் பரணவிதான கிரியை என்ற சொல்லை புறக்கணித்து கருத்துக் கூற முற்பட்டார் என்பது விவரப்படுத்தியது.

கோணேசர் ஆலயச் சாசனம் இரு பக்கங்களிலும் சிதைவடைந்து போனதனால் சாசனத்தின் வசனங்கள் முழுமையாக இல்லை. சாசன வசன அமைப்பு கவிதை வடிவமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. துரதிர்ஸ்டவசமாக சாசனத்தின் முழுமையான பகுதி கிடைக்கவில்லை. சிதைவடைந்த சொற்களுக்குப் பேராசிரியர் பரணவிதானயும் பேராசிரியர் பத்மநாதனும் இட்டு நிரப்பிய சொற்கள் முரண்படுகின்றன.

கோணேசர் ஆலய நிர்வாகம் சீர் குலைந்த காலத்தில் குளக்கோட்டன் திருப்பணி நடந்திருப்பதற்கான சான்றுகள் கோணேசர் கல்வெட்டில் க காணப்படுகின்றது. அத்துடன், திருகோணமலை மாவட்ட நிர்வாகமும் சீர் குலைந்து காணப்பட்டிருக்கிறது. திருகோணமலை நிர்வாகத்தைக் கவனிக்க வன்னியர்களைத் தமிழகத்தில் இருந்து அழைத்து வந்த தகவலைக் கோணேசர் கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகின்றது. எனினும், வன்னியர்களுடைய வருகை பதினொராம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்று இருக்கிறது என்ற கருத்து முற்றிலும் பொருத்தமானதல்ல. இலங்கையில் சோழருடை படையெடுப்பு கி.பி.10 நூற்றாண்டு காலத்தில் நிகழ்ந்த போது வேளைக்காறப் படைப் பிரிவில் வன்னியர்கள் பெரும் பங்கு வகித்திருக்கின்றார்கள்.

எனவே குளக்கோட்டனது காலத்தைத் தீர்மானிப்பதற்கு வன்னியரது வருகையை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொள்வதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளன. குளக்கோட்டனது வருகை 10ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடிய சாத்தியங்கள் உள்ளன. எனினும் தற்பொழுது கிடைக்கப் பெற்றுள்ள சான்றுகள் மூலம் குளக் கோட்டனின் காலத்தைத் திடமாக உறுதிப்படுத்துவது சாத்தியமற்றது. மனுநீதிகண்ட சோழனின் பரம்பரைக்குரியவனாக குளக்கோட்டனைக் காட்டுவதற்கு உறுதியான வரலாற்றுச் சான்றுகள் இல்லை. குளக்கோட்டன் மனு தர்ம விதிகளின் பிரகாரம் குடிமக்களை நடத்தினான் எனக் கருதுவதால் மனுநீதிகண்ட சோழப் பரம்பரையுடன் குளக்கோட்டனைத் தொடர்புபடுத்தியிருக்கச் சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு. இதுவரை குளக்கோட்டன் குறித்து கூறப்படுகின்ற முடிவுகள் எதிர்காலத்தில் கண்டறியப்படும் வரலாற்றுச் சாசனங்களினால் மாற்றமடையலாம்.

குளக்கோட்டன் மாகனின் உபராஜனா அல்லது தனி ஆட்சியாளனா?

மாகன் (கி.பி. 1215 - 1255)

“அவனது உள்ளம் தீய அரசத்துவத்தில் திளைத்திருந்தது. அவன் தாராளத்துவம் போன்ற நற்குணங்களை எரித்தொழிக்கும் காட்டுத் தீ போன்றவன். அவன் நன்மார்க்கம் என்ற இரவுத் தாமரையைக் குவியச் செய்யும் சூரியனைப் போன்றவன். அமைதி என்ற பகற் தாமரைகளின் அருளை அழிக்கும் சந்திரன். அவனது பெயர் மாகன்”. — குளவம்சம்.

குளவம்சத்தின் வர்ணனையுடன் கலிங்க மாகனின் அத்தியாயத்தை ஆரம்பிப்பது பொருத்தமானதாகும். குளவம்சத்தின் இலக்கிய நயமிக்க இந்தச் சாடலுக்குப் பின்னால் உள்ள வரலாற்றுப் பின்னணி பல திருப்பங்களைக் கொண்டது. குளவம்சம் போன்றே கத்தாவங்கல்ல விகாரவம்ச என்ற சிங்கள வரலாற்று நூலும் “கடந்த காலத்து இலங்கை குடிகளினால் புரியப்பட்ட கொடுமையான பாதகச் செயலின் விளைவாக பௌத்தரின் நெறியை முற்றாக அறியாத பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்து வந்த பகைவரின் படைகள் தவறான மார்க்கங்களில் சிக்குண்டவர்கள் ஜம்புத் தீவிலிருந்து இங்கு வந்திறங்கி இலங்கை முழுவதையும் குழப்பமும் ஆபத்தும் நிறைந்த நிலைக்கு உள்ளாக்கினார்கள்” என மாகனின் வருகையை வர்ணிக்கின்றது.

மாகன் குறித்து தனியாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன.

1. குளவம்சம் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் மாகானுடைய ஆட்சியில் கங்காதாளக (கந்தளாய்), கொட்டாசாறா (கொட்டியாரம்), காலாய (கட்டுக்குளம் பற்று), கோணாரட்ட (திருகோணமலை) பகுதிகள் உள்ளடங்கியிருந்தன எனக் கூறுவதால் மாகன் குறித்த வரலாற்று மதிப்பீடு தவிர்க்க முடியாத தேவையாகின்றது.

2. மாகனின் உபராஜனாகவே குளக்கோட்டன் செயற்பட்டான் என்ற கருத்து உண்மையானதா என ஆராயப்பட வேண்டும்.

பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான மாகன் மலாய் நாட்டில் இருந்து இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்தவன் எனக் கூறுகின்றார். அவருடைய சுவர்ணத்துவீபம் என்னும் கட்டுரைத் தொடரில்

மலேசியாக் குடா நாட்டைச் சேர்ந்த சுமத்திரா, ஜாவாப் பகுதிகள் உள்ளடங்கிய சுவர்ணத் தீபமான ஸ்ரீ விஜயத்திலிருந்து வந்தவன் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்காக அவர் முன் வைக்கும் காரணங்கள் பொருத்தமானவையல்ல. அக்காலத்தில் மந்திர, தந்திர கொடுவினைகள் உள்ளடங்கிய பௌத்த மதமே ஸ்ரீ விஜயத்தில் போதிக்கப்பட்டதால் தான் இலங்கையில் உள்ள தேரவாத பௌத்த மடாலயங்களை மாகன் அழித்தான் என்ற கருத்து ஏற்படையதல்ல.

மாகனின் பூர்விகத் தாயகம் இந்தியக் கலிங்கமே. மாகன் வீர சைவ மதப் பிரிவைச் சேர்ந்தவனாகையால் பௌத்த நெறிக்கு ஆதரவளித்திருக்க சாத்தியமில்லை. ஏற்கனவே தென்னிந்தியாவில் உருவான பௌத்த-இந்துமதப் போட்டிகள் மாகனின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் அதிக அழுத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றது. மாகன் பொலநறுவையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த போது மீண்டும் இந்து மத நிறுவனங்கள் முன்னுரிமை பெற்றிருக்கும் என்பதில் சந்தேக மில்லை. மாகனுக்கு முன் ஆட்சி செய்த கலிங்கர்கள் எதிர் கொண்ட பிரச்சினை மாகனின் மனதில் பலத்த தாக்கங்களை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். மாகன் சுமார் 24000 படை வீரர்களுடன் இலங்கை வந்து சேர்ந்தான் என குளவம்சம் கூறுகின்றது. இந்தப் படை வீரர்கள் குறித்து குளவம்சத்தில் கொடுமையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. குளவம்சத்தின் தகவல்கள் பல இடங்களில் முரண்பாடாக உள்ளது. குளவம்சத்தில் மூன்று இடங்களில் படை வீரர்களை கேரளர் எனவும், எட்டு இடங்களில் தமிழர் என்றும், ஓரிடத்தில் தமிழர் கேரளர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. குளவம்சத்தில் ஆரம்பத்தில் 24000 படை வீரர்களைக் கொண்ட மாகனின் படை இறுதியில் 40000 பேராக மாறியிருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது. மாகனுடன் வந்திறங்கிய படையினருடன் பொலநறுவையிலிருந்த தமிழ்ப் படையினரும் இணைந்திருக்கின்றார்கள் என்பதையே காட்டுகின்றது. மாகனின் படையுடன் தமிழ் வேளைக்காறப் படையினர் சேர்ந்திருக்கின்றார்கள். இதற்கு இரு பிரிவினரும் இந்துக்களாகவும், இந்தியப் பூர்விகத்தைக் கொண்டதாகவும் இருந்ததுவே காரணமாகும். பரணவிதான சித்தரிப்பது போன்று மாகன் மலாய் குடா நாட்டிலிருந்து தென்னிந்தியாவை அடைந்து அங்கே தமிழ், கேரளப் படைகளைத் திரட்டி இலங்கையை வென்றான் என்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கற்பனையே.

இலங்கை வரலாற்றில் குளவம்சத்தினால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்படும் தென்னிந்திய மன்னர்களில் மாகனும் முக்கியமானவன். மாகனின் வருகை பற்றி குளவம்சம் குறிப்பிடும் போது தவறான நம்பிக்கை உடைய ஒருவன் வந்திறங்கினான் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மாகன் கலிங்க நாட்டவனாகக் கருதப்பட, குளவம்சத்தில் தமிழ் நாட்டவன் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மாகனது ஆட்சி பற்றி பௌத்த நூலான குளவம்சம், பூஜாவலிய என்பன கூறும் கருத்துக்கள் மிக

முக்கியமாகும். மேலும் சிங்களவருக்குச் சொந்தமான நிலங்கள், மாடுகள், அடிமைகள், வீடுகள் எனபன பறிமுதல் செய்யப்பட்டு கேரளருக்கு கொடுத்ததாக குளவம்சம் கூறுகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட பௌத்த நூல்கள் மாகன் குறித்துக் கூறும் குறிப்புக்களின் மூலம் மாகன் பௌத்த சாசனத்திற்கு பாதகமாக நடந்திருக்கின்றான் என்பதை உணர முடிகின்றது. மாகன் பௌத்தர்களுக்கு எதிராக நடந்து கொண்ட காரணத்தால் சிங்களவர் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப் பகுதியுடன் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்திருக்கவேண்டும். இது மட்டுமின்றி சிங்கள மக்களும் இராஜரட்டைப் பகுதியிருந்து தென் மேற்கே நகர வேண்டியிருந்தது.

மாகன் மலாய் நாட்டவனாக இருந்திருந்தால் தமிழ் வேளைக்காறப் படையினர் மாகனின் கட்டளை ஏற்றிருக்க சாத்திய மில்லை. மேலும் மாகன் மலாய் நாட்டிலிருந்து தென்னிந்தியாவைத் தாக்காமல் ஏன் இலங்கையைத் தாக்கி கைப்பற்ற வேண்டும்? மலாய் நாட்டிலிருந்து தென்னிந்தியா வந்த படை கேரளத்தில் குறுகிய கால அவகாசத்தில் படையொன்றைத் திரட்டுவது சாத்தியமானதா? மாகனின் பூர்விகத் தாயகம் குறித்து ஆராயும் போது இது போன்ற பல கேள்விகள் எழுகின்றன. பரணவிதான கூறுவது போல மாகன் மலாய் நாட்டவன் என்ற கருத்து ஏற்படையதல்ல.

பொலநறுவையைத் தலைநகராக மாகன் கொண்டிருந்த போது இலங்கையின் பெரும் பகுதி அவனது ஆட்சியின் மேலாணையைப் பெற்றிருந்தது. குளவம்சம் குறிப்பிடுவது போன்று திருகோணமலைப் பகுதி மாகனின் இராச்சியத்தில் இருந்திருக்கின்றது. மாகனின் ஆட்சிக் காலத்தில் குளக்கோட்டன் உபராஜனாக இருந்தான் என்பதற்கு வரலாற்றில் உறுதியான காரணம் எதுவும் இல்லை. குளக்கோட்டன் குறித்த தகவல் தரும் பிரடறிக் கோட்டைக் கல்வெட்டை பேராசிரியர் பரணவிதான தவறாகப் புரிந்து கொண்டதன் காரணமாகக் குளக்கோட்டன் கி.பி 1223இல் இலங்கை வந்தடைந்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். மாகனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.1215 -கி.பி 1255) குளக்கோட்டன் காலமும் அடங்குகின்றது என்ற காரணத்தைக் காட்ட முனைவது விபரீதமான முடிவாகும். பிரடறிக் கோட்டைச் சாசனத்தை வாசித்து விளக்கமளித்த சேனக பரணவிதான, குளக்கோட்டன் திருகோணமலையில் சம்பு புஸ்ப ஆண்டு வந்திறங்கினான் எனக் கூறுவது இந்து பஞ்சாங்க வட்டத்திற்கு முரணானது. 60 வருடங்களைக் கொண்ட இந்து பஞ்சாங்க ஆண்டு வட்டத்தில் சம்பு புஸ்ப வருடம் என்னும் பெயரில் எந்த ஆண்டும் இல்லை என்பதை கவனிக்கத் தவறியதால் ஏற்பட்ட விபரீதமாகும். குளக்கோட்டனின் ஆட்சிக் காலத்தை மதிப்பிடுவதில் ஏற்பட்ட குழப்பமே மாகனின் உபராஜனே குளக்கோட்டன் என்ற கருத்து உருவாகுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

குளக்கோட்டன் கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணி செய்கின்ற செய்தி அறிந்த உன்னரசுகிரியை ஆட்சி செய்த ஆடகசுவந்தரி குளக்கோட்டனை விரட்டித் துரத்தும்படி படைகளை அனுப்பினாள் என கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.(23) மாகனின் உபராஜனாக குளக்கோட்டன் ஆட்சி செய்திருந்தால் ஆடகசுவந்தரி குளக்கோட்டனுக்கு எதிராகப் படை அனுப்பியிருக்க முடியாது. சிங்கள அரசர்களையே தெற்கு நோக்கி விரட்டிப் பொலநறுவைவயில் பலமான ஆட்சி செய்த மாகனின் எதிர்ப்பை சிற்றரசை ஆட்சி செய்த ஆடகசுவந்தரி விரும்பியிருக்க முடியாது. எனவே குளக்கோட்டன் மாகனின் உபராஜனாக இருந்திருக்க சாத்தியம் இல்லை.

குளக்கோட்டன் வன்னியர்களை அழைத்து வந்து கட்டுக்குளம் பற்று, திருகோணமலை, தம்பலகாமம், கொட்டியாரம் ஆகிய இடங்களில் குடியமர்த்தித் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தை நிர்வாகம் செய்தான் எனக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுவதால் திருகோணமலை மாவட்ட நிர்வாகத்தைச் சுயமாக நிர்வகிக்கும் முழு உரிமையையும் குளக்கோட்டன் பெற்றிருக்க வேண்டும். நிலப்பகிர்வு, மரண தண்டனை வழங்கும் அதிகாரம் உள்ளிட்ட பல குடிசார் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தும் உரிமையைக் குளக்கோட்டன் வன்னிபங்களுக்கு வழங்கியிருப்பதனால் குளக்கோட்டன் மேற்படி முடிவுகளைச் சுயமாகவே எடுத்திருக்கின்றான் என்பதை ஏற்க முடிகின்றது. குளக்கோட்டன் குறித்து மிக விரிவான தகவல்களைத் தரும் கோணேசர் கல்வெட்டு, தட்சண கைலாச புராணம் என்பன மாகனின் உதவியாளன் குளக் கோட்டன் என் கருத்தை எந்த இடத்திலும் முன் வைக்கவில்லை.

குளக்கோட்டனும் ஆடகசுவந்தரியும்

குளக்கோட்டன் ஆடகசுவந்தரி என்ற உன்னரசுகரி (மட்டக் களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோவில்) இளவரசியை திருமணம் செய்து கொண்டதாகக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டில் உள்ள உரைநடைப்பகுதியில் “திருக்குளங் கட்டினது, என்ற பகுதியில் ஆடகசுவந்தரி வரலாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவளது ஆரம்பகால வரலாறு பற்றிக் கோணேசர் கல்வெட்டு கூறும் செய்தி மிகைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கருத முடிகின்றது.

ஆடகசுவந்தரி இந்தியாவில் கலிங்கமா நகரிலிருந்து இருபத் தொரு காததூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த அசோககிரியைப் ஆட்சி செய்த அசோகசுந்தரனுக்கும் தேவி மனோன்மணி சுவந்தரிக்கும் மகளாகப் பிறந்தவள். ஆடகசுவந்தரி பிறந்த சோதிடப் பலன் இராச்சியத்திற்கு நல்லதல்ல என சோதிடர் கூறியதைக் கேட்ட

அரசன் ஒரு பேழையில் அடைத்துப், பெருஞ் சமுத்திரத்தில் விட்டான். அந்தப் பேழை இலங்கையின் கிழக்கு கரையில் ஒதுங்கியதை அறிந்தவர்கள் கயவாகு மன்னனுக்குச் சொல்ல, மன்னன் பிரதானிகளுடன் சென்று குழந்தையை எடுத்து வளர்த்தான். கயவாகு மன்னன் முதுமையில் இறக்கவே இளவரசியாக இருந்த ஆடகசுவந்தரி உன்னரசுகிரியின் அரசியானாள். இது கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நூலில் ஆடகசுவந்தரி குறித்த வரலாற்றுச் சுருக்கம். இதிகாசக் கதாபாத்திரம் போல ஆடகசுவந்தரியின் ஆரம்ப வரலாறு சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

வடகரையிலிருந்து வந்திறங்கிய குளக்கோட்டன் கிழக்கு கரையோரத்தில் திருப்பணி செய்கின்றான் என அறிந்த ஆடகசுவந்தரி அந்த ஆலயப்பணியைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவர்களையும் நாடு கடத்தும்படி மந்திரிகளுக்கு உத்தரவிட்டாள். குளக்கோட்டன் சீரிய மதப் பணிகளில் ஈடுபடுவதை அறிந்து கொண்டதோடு, ஆடகசுவந்தரி குறித்த தகவல்களைக் குளக்கோட்டனிடம் கூறினார்கள். ஆடகசுவந்தரி குறித்து தகவலறிந்த குளக்கோட்டன் உன்னரசுகிரி சென்று ஆடகசுவந்தரியைச் சந்தித்துப் பின்னர் திருமணம் செய்து கொண்டான். இவர்கள் இருவருக்கும் பிறந்தவனே சிங்க குமாரன். வளமைப்பத்தியில் இருந்து இந்த வரலாற்றை கனகசுந்தரப் பெருமாள் வன்னிபங்களுக்குக் கூறியதாகக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. (24)

தீர்க்க தரிசனக் கல்வெட்டு

திருகோணமலை வரலாற்றில் குளக்கோட்டன் புகழ் பெறுவதற்கு மற்றுமொரு காரணமாக திருகோணமலை பிரதிக் கோட்டையில் கண்டறியப்பட்ட தீர்க்க தரிசனக் கல்வெட்டு அமைகிறது. இக்கல்வெட்டு திருகோணமலையின் எதிர்காலம் குறித்து கூறுவதாகக் கருதப்படுவதால் பலருடைய கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றது. இக்கல்வெட்டின் காலப் பகுதி எது என்பது தெரியவில்லை. கோணேசர் கல்வெட்டிலும் இந்தத் தீர்க்கதரிசனக் கல்வெட்டின் கருத்துக்கள் அடங்கிய வரிகளுடைய பாடல் காணப்படுகின்ற காரணத்தால் கி.பி 1400க்கு முற்பட்டது என்று கூற முடிகிறதே தவிர எந்த ஆண்டு என்பதை தெரிவிக்க முடியாதுள்ளது. இக் கல்வெட்டு தமிழில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. முன்பு திருக்கோணேஸ்வர ஆலயத் தூண் ஒன்றிலிருந்து பின்பு, போர்த்துக்கேயரால் திருக்கோணேஸ்வரம் இடிக்கப்பட்டபோது இடம் பெயர்க்கப்பட்டது. இக் கல்வெட்டு சுப திருஸ்ட முனிவரால் கூறப்பட்ட தீர்க்கதரிசன வாசகம் எனக் கருதப்படுகின்றது.(25) இக் கல்வெட்டானது பலரது கவனத்தை ஈர்த்தமைக்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன.

1. தீர்க்கதரிசனம் நிறைந்த கல்வெட்டு.
2. குளக்கோட்டன் திருக்கோணேஸ்வரத் திருப்பணியுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருப்பது.

கிடைக்கப் பெற்ற கல்வெட்டின் வாசகம்.

...ன னே குள.....
காட முடத...
 ரு ப பணியை
 ..னனே பறங்கி..
 ..ககவே மன்ன..
 ன பொண்ணா
 னை ய ய ற ற
 ..தே வை த
 ரை..
கள..

இக் கல்வெட்டின் சிதைவடைந்த எழுத்துக்கள் இட்டு நிரப்பப்பட்ட கல்வெட்டின் வாசகம்-

மன்னே குளக்
 கோட்டன் மூட்டுந்
 திருப் பணியைப்
 பின்னே பறங்கி பி
 ரிக்கவே மன்னவ
 பின் பொண்ணாத
 தனையியற்ற வழி
 த்தே வைத்து
 எண்ணாரே பின்
 னரசர்கள்

மேற்கூறப்பட்ட சாசனத்தின் சிதைவடைந்த எழுத்துக்கள் எவ்வாறு இட்டு நிரப்பப்பட்டது என்பது முக்கிய கேள்வியாகும். இச் சாசனம் பலருடைய கவனத்தை ஈர்த்த காரணத்தால் பல வரலாற்று ஆர்வலர் இச் சாசனத்தைத் திருத்தி எழுதி இருக்கின்றார்கள். ஆனால், இச் சாசனத்தைத் எந்த அடிப்படையில் திருத்த முனைந்தார்கள் என்பதற்கான காரணங்கள் தெளிவாக முன்வைக்கப்படவில்லை.

போர்த்துக்கீச மத குரு அருட்தந்தை குவரோஸ் அடிகளார் திருத்தி எழுதிய கல்வெட்டின் வாசகம் கீழே தரப்படுகின்றது.(26)

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியை
 பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே - மன்னவ பின்
 பொண்ணாத தனையியற்ற வழித்தே வைத்து
 எண்ணாரே பின்னரசர்கள்

பொருள் - முற்காலத்தில் குளக்கோட்ட மன்னன் செய்த திருப்பணியைப் பிற்காலத்தில் பறங்கி இடித்து அழிப்பார்கள். அதன் பின்னர் வரும் எந்த மன்னர்களும் இந்த ஆலயப் பணியைச் செய்ய முன்வரமாட்டார்கள்.

கொட்கறின்றன் அவர்களின் திருத்தப்பட்ட வாசகம்.

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியை
 பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே- மன்னவபின்
 பொண்ணாத தனையியற்ற வழித்தே வைத்து
 எண்ணார் வருவேந்தார்கள்.

பொருள் - அருட்திரு குவரோஸ் அடிகளாரின் பாடலுக்கும் கொட்கறின்றன் அவர்களுடைய பாடலுக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லை.

முதலியார் இராசநாயகம் அவர்களின் திருத்தப்பட்ட கல்வெட்ட வாசகம் -

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியை
 பின்னே பறங்கி பிரிப்பானே - பொன்னாரும்
 பூணைக்கண் செங்கண் புகைக் கண் னாண்டபின்
 தானுந் தமிழாய் விடும்.

பொருள் - முற்காலத்தில் குளக்கோட்டன் மன்னன் செய்த ஆலயத் திருப்பணியை பிற்காலத்தில் பறங்கியர் இடித்து அழிப்பார்கள். அதன் பின்னர் பூணைக்கண் உடையவர்களும், செங்கண் உடையவர் களும் புகை நிறக் கண்கள் உடையவர்களும் ஆட்சி செய்த பின்னர் இவ் ஆலயம் தமிழர் வசமாகிவிடும். முதலியார் இராசநாயகத்தினால் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட சாசன வாசகத்திற்கும் அருட்திரு குவரோஸ் அடிகளால் பூரணப் படுத்தப்பட்ட சாசன வாசகத்திற்கும் இடையே தெளிவான வேறுபாட்டை இலகுவில் காணலாம். முதலியார் இராசநாயகம் திருகோணமலை மக்களினால் பரம்பரையாக கூறப்படும் தீர்க்கதரிசனப் பாடலில் இருந்தே தனது சாசன வாசகத்தை

எழுதியுள்ளார் என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. திருகோணமலை மக்கள் பாரம்பரியமாகக் கூறுகின்ற பாடலுடன் முதலியார் இராசநாயகத்தின் வாசகத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கின் உண்மையை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

பரம்பரையாகத் திருகோணமலைத் தமிழர்கள் நினைவில் வைத்திருக்கும் கல்வெட்டு வாசகம்-

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியை
பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே-மன்னாகேள்
பூணைக்கண், செங்கண் புகைக்கண்ணன் போனபின்
தானே வடுகாய் விடும்.

முன்னர் குளக்கோட்டன் கட்டிய திருக்கோணஸ்வர ஆலயம் பின்னர் பறங்கிகளினால் இடிக்கப்படும். இங்கு பறங்கி என்ற சொல் போர்த்துக் கீச இராணி இசபெல்லாவின் படைகளாக கருதப்படுகின்றது. பூணைக்கண் என்பது பிரித்தானியர் எனவும், செங்கண் என்பது ஒல்லாந்தரையும், புகைக்கண் என்பது இலங்கை ஆட்சியாளரையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இறுதியாகத் திருக்கோணஸ்வரம் வடுகரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்துவிடும் என்ற எதிர்வு கூறலே இந்த தீர்க்கதரிசனக் கல்வெட்டில் மிக முக்கியமானதாகும். இந்தக் கல்வெட்டில் உள்ள சர்ச்சைக்குரிய வடுகு என்ற சொல்லின் பொருள் என்ன? வடகு என்பது வடநாட்டவர் (இந்தியர்) எனவும், இன்னும் சிலர் தெலுங்கு தேசத்தவர் எனவும் கருதுகின்றார்கள். வடகு என்பது தெலுங்கு என ஒரு பொருள் உண்டு.(27) இக்கல்வெட்டில் உள்ள வடுகு என்ற சொல் கி.பி 1400 காலப் பகுதிக்குரியதாகக் கருதப்படும் கவிராசவரோதயர் இயற்றிய கோணேசர் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகின்றது.

அருட்திரு குவரோஸ் அடிகளாரின் கருத்துப்படி கோணேசர் ஆலயம் கி.மு 1300இல் மனுராசா என்பவனினால் கட்டப்பட்டதாகவும், இவ் ஆலயத்தை பறங்கிகள் பிரிப்பார் எனவும், பின்னர் ஆட்சிக்கு வரும் மன்னர்கள் ஆலயப் பணி செய்ய முன்வரமாட்டார்கள் எனவும் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். குளக்கோட்டனை மனுநீதி கண்ட சோழன் என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.(28) கோணேசர் ஆலயத்தை இடித்த போர்த்துக்கீசத் தளபதி கொன்ஸ்ரேன் டி சா என்பவன் போர்த்துக்கல்லுக்கு அனுப்பிவைத்த குறிப்பிலும் இத்தகைய கருத்தை உள்ளடக்கிய வாசகம் காணப்படுகின்றது. இந்தக் கல்வெட்டின் முழுமையான வாசகம் எழுதப்பட்ட ஏடு போர்த்துக்கீச தளபதியினால் போர்த்துக்கல்லுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அருட்திரு குவரோஸ் அடிகளார் குளக்கோட்டனை எந்த அடிப்படையில் மனுநீதிகண்ட சோழனாக அடையாளங் கண்டார் என்பது விளக்கப் படவில்லை.

வாய் மொழிச் சாசன வாசகத்திற்கும், எழுத்து மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற வாசகத்திற்கும் இடையே ஒரு பெரிய கருத்து வேறுபாட்டைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வாய்வழிப் பாடல் காலத்திற்குக் காலம் திரிபடைந்திருக்கலாம். எழுத்து மூலத் தீர்க்கதரிசனப் பாடலின் பல எழுத்துக்கள் சிதைந்து போன காரணத்தால் சரியான எழுத்தை இட்டு நிரப்புவதில் சிரமங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எழுத்துக்களை இட்டு நிரப்பியவர்கள் எந்த அடிப்படையில் இட்டு நிரப்பினார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிவில்லை. இதன் மூலம் கருத்துத் திரிபுகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கிடைத்துள்ள ஆவணத்தை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு தீர்க்கதரிசனப் பாடலுக்கு ஒரு உறுதியான விளக்கத்தை முன் வைப்பது பொருத்தமானதல்ல. எனினும், எதிர்காலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய வரலாற்று ஆவணங்கள் திருக்கோணஸ்வர ஆலயம் குறித்த எதிர்வு கூறலுக்குத் தகுந்த விளக்கம் தரக்கூடும்.

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்

1. தட்சண கைலாச புராணம், ஆக்கியோன் சிங்கைச் செகராச சேகரன், பக் 134
2. கோணேசர் கல்வெட்டு, சிறப்பாயிரம், கவிராஜவரோதயன், பதிப்பாசிரியர் பண்டிதர் இ.வடிவேல், பக் 47)
- 3.மேலது, பக் 49)
4. ஆமுத்துத்தம்பியின்னை. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், 1915, பக் 24-25
5. மட்டக்களப்பு மான்மியம், பதிப்பாசிரியர் எவ்.எக்ஸ்.சி.நு.ராசா, பக் 38-40, பதிப்பு 2000
- 6 மேலது, பக் 38-40, பதிப்பு
7. (மேற்கோள் குளக்கோட்டன் தரிசனம், க.தங்கேஸ்வரி, கொக்கோட்டுச் சோலை தான் தோன்றிஸ்வரர் கட்டுரை, திருக்கேதீஸ்வர திருக்குடத் திருமஞ்சன மன்ற. பக் 196-187)
8. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 26
9. தட்சண கைலாச புராணம், பக் 12
10. இராஜேந்திர சோழன் காலத்து மணிமங்கலம் செப்பேடு. தென் இந்திய கோயிற் சாசனங்கள் பகுதி 111. தொகுதி 57. பக்கம் சய - சக
- 11 குளவம்சம் அத் LXIX
12. செல்வி க.தங்கேஸ்வரி, குளக்கோட்டன் தரிசனம் பக்கம் 89

13. பேராசிரியர். சிபத்மநாதன், வீரகேசரி வார இதழ் 20.2.94
14. மேலது.
15. கோணேஸ்வரம், பக் 110
16. செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி, மேலது, பக் 88
17. முத்துக்குமாரகவாமிப்பிள்ளை, திருக்கோணசல புராணம், பதிப்பு அழகைக்கோன் 1950
18. மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர், யாழ்ப்பாண வையவாமாலை, பதிப்பு கலாநிதி கருணராசா, பக் 8
19. செ. இராசநாயகம், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், பதிப்பு 1999, பக் 23
20. செ.குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம், பக் 110
21. பேராசிரியர் சிபத்மநாதன், தட்சண கையாச புராணம், பாகம் 11, பக் 1-34
22. பேராசிரியர் சிபத்மநாதன், மேலது, பக் 1-41)
23. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 123 - 127)
24. கோணேசர் கல்வெட்டு 123 - 128
25. பண்டிதர் இ.வடிவேல், திருக்கோணேஸ்வரம் தொன்மையும் வன்மையும். பக் 61
26. Fernao De Queyroz, The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon, Translated by S.G. Perera, Book 1.Colombo 1930 , p 378.
27. தமிழ் - ஆங்கில அகராதி, Johann Philip Fabricius 1897. பக் 613 (கோணார் தமிழ்க் கை அகராதி 1955) பக் 557
28. Fernao De Queyroz, மேலது.

பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சியும் திருகோணமலைச் சிற்றரசுகளின் எழுச்சியும்

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் இலங்கை வரலாற்றின் போக்குகளை மாற்றியமைத்தன. குறிப்பாகப் பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சியானது இலங்கை வரலாற்றில் பல புதிய அத்தி யாயங்களை உருவாக்கின. பொலநறுவையை மையமாகக் கொண்ட அரசின் வீழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து சிங்கள அரசு தம்பதெனியா, யாப்பகுவ, குருநாகல் எனத் தென்மேற்காக இடம் பெயர்ந்தது. பொலநறுவை இராச்சியத்தின் கட்டுபாடுகள் தளர்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளில் பலத்த மாற்றங்கள் உருவாகின. இவற்றுள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் குறிப்பிடத்தக்கது. கிழக்கே பல சிற்றரசுகள் வலுப்பெற்றன. சோழராட்சியின் வீழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து திருகோணமலை மீது காணப்பட்ட சிங்கள அரசின் மேலாண்மை முற்றாக விலக்கப்பட்டது. மேற்படி முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கள் நடந்தேறியதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன.

1. பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சி.
2. தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சி

பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சிக்கு கலிங்க மாகனே காரணம் என குளவம்சம் கூறினாலும், சிங்கள அரசின் உள்க்கட்டமைப்பில் உரு வாகியிருந்த விரிசலே அடிப்படைக் காரணமாகும். மாகனின் ஆட்சி இலங்கை வரலாற்றின் பெரும் திருப்பு முனைகளை உருவாக்கியது. இலங்கையின் தென் மேற்கே சிங்கள இராச்சியங்கள் பலமடைந்தன. மாகானது வீழ்ச்சியுடன் பொலநறுவை இராச்சியமும் வீழ்ச்சியைத் தழுவியது. எவ்வாறு சோழரது வருகையோடு அநுராதபுரம் வீழ்ச்சியடைந்ததோ அதே போன்று மாகனுக்குப் பின்னர் பொலநறுவையும் வீழ்ச்சியைத் தழுவியது. பொலநறுவைக்கும், திருகோணமலைக்கும் இடையில் பெருங் காடுகள் வளர்ந்தன. வடக்கு கிழக்குக் கரையோரப் பகுதிகள் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் இருந்து தொடர்பின்றிக் காணப்பட்டது. பொலநறுவை இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியை அடுத்து குளங்கள் கைவிடப்பட்டன. இந்த அரசியற் பின்னணிகளே பிற்காலத்தில் வன்னியர் ஆட்சி உருவாகுவதற்கு வழிவகுத்தன. அது மட்டுமின்றி பொலநறுவையிலிருந்து வட இலங்கை சென்ற மாகன்

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் பெறுவதற்கு காரணமானான்.

“இலங்கையின் வட முனையில் யாழ்ப்பாணம் மற்றும் அண்மித்த பிரதேசங்களில் பராக்கிரமபாகு மன்னரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலைமை காணக்கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், இப்பிரதேசத்தில் தமிழர்கள் செறிந்து காணப்பட்டதால் அதற்கண்மித்த காலங்களில் தமிழ் இராச்சியம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. ஆயினும் இது எவ்வாறு நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும் என்பதற்கு உறுதியான சான்றுகள் எதுவுமில்லை.”

(பரணவிதான, இந்தியக் காலம், தவதெனி யுகம், கட்டுரைத்தொடர்1.)

வீர சைவனான மாகன் பொலநறுவையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த காலத்தை குளவம்சம் “எதிர்ச் சமயக் கருத்துக்களின் முட்புதர்கள் நிறைந்திருந்தது” என வர்ணிக்கிறது. மாகனின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்து அறநெறிகள் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றிருக்கும் என்பதில் வியப்பில்லை. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கோணேசர் ஆலயம் உள்ளிட்ட பல ஆலயங்கள் புத்துயிர் பெற்றன.

தமிழகத்தில் முதலாம் ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1251-1269) உருவாகிய இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசு திருகோணமலை வரை தனது படையெடுச்சியை நடத்தியது. ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டியனும், மாறவர்மன் குலசேகர சுந்தர பாண்டியனும் இலங்கை மீதான போரில் அதிக வலிமையுடன் செயற்பட்டனர். இந்தப் படையெடுப்பானது திருகோணமலை மாவட்ட இந்து தமிழ் அரசுகளின் எழுச்சியை வலிமைப்படுத்தின. முதலாவது ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் ஆட்சிக் காலத்தில் துணையாட்சி செய்த ஜடவர்மன் வீரபாண்டியன் (கி.பி.1253-கி.பி. 1281) இலங்கை மீது படையெடுத்து தனது வெற்றியைக் குறிப்பதற்காக இரு கயல் மீன்களது உருவத்தை திருகோணமலையில் பொறித்துச் சென்றான். இது பற்றி தமிழகத்தில் உள்ள குடுமியாமலைச் சாசனம் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. (K.A. Nilakanta Sastri, The Ceylon Expedition of jatavarman Virapandya. p54)

அரசு கெழுதாயம் அடைய வாரி
காணா மன்னவர் கண்டு கண்டேங்க
கோணமாலையினும் திரிகூடக்கிரியிலும்
உருகெழு கொடியிசை இருகயலெதி
எனை வேந்தனை ஆணை திறைகொண்டு

⁴ ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுடைய தளபதிகளில் ஒருவன் யாழ்க் குடா நாட்டின் மீது படையெடுத்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை உருவாக்கிய தாக யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகிறது.

நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாண அரசு ஆரம்பத்தில் பாண்டியப் பேரரசின் பாதுகாப்பின் கீழ் இருந்திருக்கிறது. ஏன் திருகோணமலை மீது படையெடுத்த பாண்டியர்கள் திருகோணமலையில் வெற்றிச் சின்னமாக இரு கயல்கள் பொறித்த பின்னரும் திரும்பினார்கள் என்பது தெளிவாக இல்லை. ஆனால், சமகாலத்து சிங்கள வரலாற்று நூலான நம்பொத்த என்னும் நூலில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை தெமளப் பட்டினம் (தமிழ் பட்டினம்) என்ற குறிப்பிடுவதோடு, தெமளப் பட்டினத்தில் திருகோணமலை உள்ளடங்கியிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது. நம்பொத்த என்ற சிங்கள வரலாற்று நூல் சம காலப் பதிவு என்ற வகையில் அதன் தகவல்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் வருகை

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆண்ட பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் (கி.பி.14ம் நூற்றாண்டு) என்னும் இரு ஆட்சியாளர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்தின் மகிமை அறிந்து திருக்கோணேஸ்வரம் வந்ததாக கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்ற பெயர்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்களின் சிம்மாசனப் பெயர்களாகும். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்த பல மன்னர்கள் இந்தப் பெயர்களினால் அழைக்கப்பட்டிருப்பதனால் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறும் பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் யார் எனத் தெளிவாக அடையாளம் காணப் படுவதில் பல சிக்கல்கள் தென்படுகின்றன. திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு வருகை தந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளான பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்பவர்கள் திரியாய் என்னும் கிராமத்தில் உள்ள ஏழு குளங்களையும், ஏழு வெளிகளையும் கொடுத்து கோணேசர் ஆலயத்துக்குத் தேவையான விளக்குத் திரிகளைப் பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள் என கோணேசர் கல்வெட்டு கூறுகிறது. செகராசசேகரனின் கொடைப் பண்பை கைலாசபுராணம் மற்றும் செராசசேகரமாலை ஆகியன விரிவாகக் கூறுகின்றன. ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் புகழ் பெற்றிருந்த செகராசசேகரனே திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு அறக் கொடை கொடுத்த மன்னாக இருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆதிக்கம் உன்னத நிலையில் இருந்த காலத்தில் செகராசசேகரன் பகை அரசர்களை அடக்கி தென்னிலங்கை வரை ஆதிக்கத்தை பரப்பியவன் என செகராசசேகர மாலை குறிப்பிடுகின்றது.

பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் திரியாயில் உள்ள ஏழு குளமும், ஏழு வெளியையும் கோணேசர் ஆலயத்திற்கு கொடுத்திருப்பதனால் திரியாய் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே நம்பொத்த என்ற சிங்கள வரலாற்று நூல் திருகோணமலையும் தமிழ்ப் பட்டினமாக குறிப்பிட்டது

ஏற்புடையதே. மரபுக் கதைகளின் பிரகாரம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் தமிழ்நாடு இராமேஸ்வரத்தில் கட்டப்பட்ட இந்து ஆலயம் ஒன்றிற்கு திருகோணமலையில் இருந்து கருங்கல் அனுப்பியதாக அறிமுகிற்று. 13ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பாதுகாவலர்களாக இராமநாதபுரம் சேதுபதிகள் இருந்திருக்கின்றார்கள். எனவே திருகோணமலைப் பிரதேசமும் இராமநாதபுர சேதுபதிகளின் மேலாண்மையின் கீழ் இருந்திருக்க வேண்டும். எனினும் 14ம் 15ம் நூற்றாண்டுகளில் திருகோணமலைப் பிரதேசம் பல சிற்றரசுகளாக பிரிந்திருக்கின்றது. கி.பி.16ம் -கி.பி. 17ம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய போர்த்துகீசரதம், ஒல்லாந்தரதம் ஆவணங்களில் திருகோணமலையில் காணப்பட்ட சிற்றரசுகள் குறித்துக் கூறப்படுகின்றன.

திருகோணமலைப் பிரதேச சிற்றரசுகளில் ஒன்றாக இருந்த கொட்டியாரம் படைப்பலத்துடன் காணப்பட்டது. எனினும் கொட்டியார வன்னிபத்தின் மேல் கண்டி அரசனின் மேலாதிக்கம் இருந்திருக்கிறது. கண்டி அரசரிமை தொடர்பாக ஜயவீர பண்டாரனுக்கும் விமலதர்மனுக்கும் நடைபெற்ற போரில் ஜயவீரனுக்கு ஆதரவாக கொட்டியாரம் பற்று வன்னிபம் 7980 போர் வீரர்களையும், 600 கூலிகளையும், 1000 பொதி மாடுகளையும், 30 போர் யானைகளையும், 25 அலியன் யானைகளையும் அனுப்பினான். திருகோணமலையின் ஏனைய பகுதிகள் தனித்து சுதந்திரமாகவே செயற்பட்டன.

9

இந்துமதமும் பௌத்தமும்

திருகோணமலை வரலாற்றைக் கூற முற்படும் மகாவம்சம் திருக்கோணேஸ்வரத்தை மகாசேனன் அழித்த நிகழ்வுடனே ஆரம்பிக்கின்றது. கி.பி 3ம் நூற்றாண்டில் கோணேஸ்வரத்தை அழித்து கோகர்ண விகாரையை நிர்மானித்த நிகழ்வானது திருகோணமலை வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்ட முதல் மத முரண்பாடாகும். மகாசேனனின் மதத் தீவிரம் பௌத்த-இந்து மதங்களுக்கிடையே இருந்த தத்துவார்த்த முரண்பாட்டிலிருந்து மாத்திரம் தோன்றியதல்ல. பௌத்தக் கோட்பாட்டிற்குள் உருவாகியிருந்த தத்துவார்த்த விரிசலில் இருந்தும் உருவாகியிருக்க வேண்டும். இந்தத் தத்துவார்த்த முரண்பாடு காரணமாக பௌத்தம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கொண்டது. இவற்றில் மகாயன-தேரவாதம் என்ற இரு பிரிவுகளே பிற்காலத்தில் மிக வலிமையுடன் மோதிக் கொண்டன.

புலன் வழி உண்டாகும் விருப்புக்களே துன்பம். இதை உணர்தல் முதல் உண்மை. இந்த துன்பத்திற்கு காரணமாக இருப்பவற்றை உணர்ந்து கொள்ளுதல் இரண்டாவது உண்மை. துன்பத்தையும், துன்பத்திற்கான காரணங்களையும் உணர்ந்து விடுதலை பெறுவது மூன்றாவது உண்மை. மனிதன் பிறப்பினால் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என வேறுபடுத்திக் கொள்வது தவறானது. மாறாக ஒரு மனிதனின் செயலே உயர்வு, தாழ்வுகளை தீர்மானிக்கின்றது என்ற புத்தரின் போதனைகள் சீர்திருத்தம் கொண்டதாக கணிக்கப்பட்டதோடு, பிராமணிய இந்துக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிராகவும் இருந்தது. பௌத்த மத சமூகத்தில் பிராமணர்களின் முதன்மை நிலை முற்றாக மறுக்கப்பட்டது.

இந்து மத அடிப்படைக் கருத்துக்களை புத்தர் நிராகரித்தார். எனவே பௌத்த-இந்து மத தத்துவார்த்த முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டது குறித்து ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை. ஆனால், பௌத்த மதம் தனக்குள்ளே தேரவாதம், மகாயனப் பிரிவு என பௌத்தக் கோட்பாடுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டது தான் ஆச்சரியமானதாகும். புத்தரின் போதனை தனி மனித ஈடேற்றத்திற்கான வழியைக் கூறுவதாக அமைந்தது. புத்தர் வேள்விகள் மனித குலத்தின் துயர்களுக்கு ஒரு பரிகாரமாக அமையாது என வாதிட்டார். ஆரம்ப காலத்தில் தேரவாதக் கருத்துக்களும் புத்தரின் போதனையை ஒட்டியே காணப்பட்டது. பௌத்தம் பிராமணியக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரான பல சீர்திருத்தக் கோட்பாடுகளை ஆரம்பத்திலே வைத்துக்

கொண்டது. குறிப்பாக பிராமணர்களினால் செய்யப்பட்ட யாகம் கடும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியது. தேரவாதம் பிராமணர்கள் சமூகத்தில் கொண்டிருந்த முதன்மை நிலையை முற்றாக மறுத்த போதிலும் காலகதியில் பிராமணர்களின் செல்வாக்கில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இலங்கைக்கு தேரவாதப் பௌத்தமே முதலில் கொண்டு வரப்பட்டது.

மகாயனப் பௌத்தம் தென்னிந்தியாவில் புத்துணர்ச்சி பெற்றது. மகாயன என்பது உயர்ந்த வழி எனப் பொருள்படும். அசோகன் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பரப்பப்பட்ட பௌத்தம் மனித சமூகத்தை ஈடேற்றவே உருவாகியது என பரப்புரை செய்யப்பட்டது. தென்னிந்தியாவில் புத்தரும் கடவுள் நிலையைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஆரம்ப நாட்களில் புத்தர் ஒரு மானிட ஈடேற்றத்தைத் தேடித் தரும் குருவாகவே மதிக்கப்பட்டார். பௌத்தம் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த புத்தகோசர், திக்நாகர், தருமபாலர், ஜோதிபாலர், போதி தருமர் என்ற ஐந்து பௌத்த மத குருமார் களினால் தத்துவார்த்த அடிப்படையில் வளர்க்கப்பட்டது. தென்னாட்டை மையமாகக் கொண்டு இந்தியாவில் பௌத்த மதத்தில் ஏற்பட்ட பிளவு இலங்கையையும் பாதித்தது.(1)

எனவே இலங்கையில் பௌத்தம் பரப்பப்படுவதற்கு முன்பே தத்துவார்த்த நெருக்கடியைச் சந்தித்தது. சுய நலன் மறுப்பு என்ற புத்தரின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டைக் கைவிட்டு, பௌத்த மடங்கள் அரசியற் தலைமையில் ஆர்வம் கொண்டிருந்ததோடு, சொத்துச் சேர்ப்பதிலும் ஆர்வம் கொள்ளத் தொடங்கியதே பௌத்த அக முரண்பாடுகள் தோன்ற உடனடிக் காரணமாகும். கௌதம புத்தரைப் போல சுயநலனில் அக்கறை கொள்ளாது, உலக பந்தங்களிலிருந்து விலகி மானிட சமூகத்தின் ஈடேற்றத்திற்காக வாழ்வதே மகத்தானது என மகாயனவாதிகள் வாதிட்டனர். இந்தத் தத்துவார்த்த விரிசல் தேரவாத-மகாயனவாத பிரிவுகளிடையே பெரும் பிளவையும், போட்டியையும் உருவாக்கியது. பௌத்தம் இந்து மதத்துடன் கொண்டிருந்த முரண்பாடுகள் ஒரு புறமிருக்க, தத்துவார்த்த விரிசல் காரணமாக 18 பிரிவுகளாகப் பிளவுபட்டன. எனினும் பிளவுபட்ட பௌத்த மதத்தில் மகாயன, தேரவாத பிரிவுகளே முக்கிய இரு பிரிவுகளாகக் காணப்பட்டன. இந்தப் பிளவு பௌத்தத்தின் அறிமுகக் காலம் எனக் கருதப்படும் கி.மு 3ம் நூற்றாண்டிலே ஏற்பட்டுவிட்டது. புத்தரும் பிராமணர்களுடன் பல தர்க்கங்களில் கலந்து கொண்டார். புத்தரின் மறைவுக்குப் பின்னர் தத்துவார்த்த விரிசல் வன்முறையாக வளர்ந்து கொண்டது. பௌத்தம் உயிர் தப்பிக் கொள்ள தெற்கு நோக்கி நகர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியது. அக்காலத்தில் பௌத்தத்திற்கும் இந்து மதத்திற்கும் இருந்த முரண்பாட்டை விட, மகாயன-தேரவாத முரண்பாடுகள் வன்முறையுடன் கூர்மையடையக் கூடிய சூழ்நிலையே காணப்பட்டது. இந்த பிளவுகளில் இருந்து

பிறந்த வன்முறை உணர்வே மகாயன மதத்தை ஆதரித்த மகாசேனனுக்கு திருக்கோணஸ்வரத்தை மட்டுமல்ல தேரவாதப் பௌத்த ஆலயங்களையும், மடங்களையும் அழிக்கத் தூண்டியது.

இலங்கையில் தேரவாத பிரிவின் அநுராதபுரம் மகாவிகாரையையும், மகாயனப் பிரிவின் அபயகிரி விகாரையையும் தலைமை யாகக் கொண்டிருந்தனர். இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் தேரவாத - மகாயனப் பௌத்த முரண்பாடுகள் கூர்மை பெற மற்றுமொரு முக்கிய காரணம் இருந்தது. தேரவாதப் பௌத்தம் வட இந்தியப் பின்புலத்தைக் கொண்டிருக்க, மகாயனப் பௌத்தம் தென்னிந்திய நகரங்களான பூம்புகார், காஞ்சிபுரம், மதுரை, திருநெல்வேலி மற்றும் ஆந்திராவின் கொண்டா, நாகர்குனா, அமராவதி போன்ற நகரங்களையும் பின்புலமாகக் கொண்டிருந்தது. மேற்குறிப்பிட்ட வட, தென் இந்தியப் பின்னணியானது ஆரிய-திராவிட வாதக் கருத்துக்கள் தோன்றவும் வழி செய்தன. தேரவாதப் பௌத்த மதத்தினர் அசோகனது மௌரியத் தலைநகருடன் தொடர்பைப் பேணியதுடன், அதன் மூலம் தங்களை ஆரியர்களாகவும் காட்டிக் கொள்ள முன் வந்தனர். இதுவே பிற்காலத்தில் சிங்களவர் தங்களை ஆரியர் என வாதிடத் துணை செய்தது.

இலங்கையில் பௌத்தம் அறிமுகமான காலத்தில் இந்து மத வழிபாடு பரவலாகக் காணப்பட்ட போதிலும், தேசிய மதமொன் றிற்கான கட்டமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. கௌதம புத்தரின் மறைவைத் தொடர்ந்து இந்தியாவில் பௌத்தம் எதிர்நோக்கிய நெருக்கடிகளில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இலங்கை உள்ளிட்ட பல நாடுகளுக்கு பௌத்தத்தைப் பரப்ப முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. அக் காலகட்டத்தில் இலங்கையில் இந்து மத வழிபாடும், அதன் உட்கூறான இயற்கை வழிபாடும் காணப்பட்ட போதிலும் தேசிய மதமொன்றிற்கான கட்டமைப்பைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இலங்கையில் வலிமையான மைய அரசோ அல்லது தேசிய மதமொன்றிற்கான கட்டமைப்போ காணப்படாத சூழ்நிலையானது பௌத்தம் எதிர்ப்பின்றி வளர வாய்ப்பளித்தது.

இலங்கையின் பௌத்தத்தின் வளர்ச்சிக்கு வலிமையான மைய அரசின் தேவையை நன்கு தெரிந்து கொண்டு பௌத்த சங்கம் வலிமையான மைய அரசின் தோற்றத்திற்கு வழிகோலியது. ஒரு அரசின் ஆதரவுடனேயே தேசிய மதமொன்றிற்கான கட்டமைப்பை உருவாக்க முடியும் என பௌத்தர்கள் உறுதியாக நம்பினார்கள். எனவே தமக்குச் சார்பான மைய அரசின் தோற்றத்திற்கான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கத் தொடங்கினார்கள். அநுராதபுர மைய அரசின் எழுச்சியுடன் பௌத்தம், தேசிய மதமொன்றிற்கான வலிமையைப் பெற்றுக் கொண்ட காரணத்தால் பௌத்த மதம் தனது சிறகுகளை அகல விரிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அநுராதபுரத்தைச்

சுற்றி வலிமை அடைந்து கொண்டிருந்த பௌத்த பள்ளிகள் பொது மக்களினால் அளிக்கப்பட்ட தானங்களினால் சொத்துக்களைச் சேர்க்கத் தொடங்கியது. நீர்ப்பாசனம் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற உற்பத்தி அதிகரிப்பானது உபரி உற்பத்திக்கு காரணமாகியது. பொது மக்களின் தானம் வழங்கும் சக்தி அதிகரித்தது. இதனால் குழு நிலை அரசுகள் ஒன்றோடு ஒன்று இணைக்கப்பட்டு மைய அரசு உருவாகத் தொடங்கியது. இந்த மைய அரசின் வளர்ச்சியானது பௌத்த மதத்திற்கு ஒரு தேசிய அந்தஸ்தை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. பௌத்தம் அரசு மதமாக வளரத் தொடங்கியது. இதன் பின்னரேயே கடுமையான எதிர்ப்புகளையும், சவால்களையும் இந்தியாவில் சந்தித்த பௌத்த மதக் கோட்பாடு, இலங்கையில் அரசின் பாதுகாப்புடன் ஆழமாக வேரிடக் கூடியதாக இருந்தது. பலமான அடித்தளத்துடன் வளர்ச்சி பெற்ற பௌத்தம் தனக்குள் தோற்றுவித்த அக முரண்பாடுகளுடன் இந்து மதத்துடனும் மோதிக்கொள்ள ஆரம்பித்தது. இதன் விளைவாகவே கோணேஸ்வரம் உற்பட பல சிவாலயங்கள் அழிக்கப்பட்டன.

மகாசேனன் திருகோணமலையில் இருந்த பிராமணக் கோயிலை இடித்து அங்கே பௌத்த பள்ளியை நிறுவியதாக மகாவம்சம் கூறிய போதிலும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பௌத்தம் நிலை கொள்ள முடியாமைக்குரிய வரலாற்றுக் காரணங்கள் ஆராயப்பட வேண்டும். மகாசேனனால் பௌத்தம் வன்முறையுடன் பரப்ப முயற்சிக்கப்பட்ட போதும் மக்களின் ஆதரவின்மை காரணமாக வெற்றி பெற முடியாமற் போய்விட்டது. பேராசிரியர் சேனக பரணவிதான 1945இல் கோணேசர் ஆலயக் கல்வெட்டுக் கண்டெடுக்கப்பட்ட போது தெரிவித்த கருத்துக்கள் முக்கியமானதொன்றாகும். “மகாசேனனின் துன்புறுத்தல் காரணமாக தற்காலிகமாகவே இந்து ஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்டது. பௌத்த மதம் இந்து மதத்துடன் போட்டியிட்ட போதிலும் பௌத்த மதம் துறைமுக நகரமான திருகோணமலையில் இருந்து பின்வாங்க வேண்டியிருந்தது.” என்ற பரணவிதானவின் கருத்துக்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி மிக நீண்டதாகும்.

விஜயபாகு சோழராட்சியை இலங்கையில் இருந்து நீக்கிக் கொண்டபோதும் கூட இந்து மத வளர்ச்சிக்கு தடை போட முடிய வில்லை. சிங்கள மன்னர்கள் சோழர்களின் எதிரிகளான பாண்டிய ருடன் உறவைப் பேணுவதில் ஆர்வமாக இருந்தார்கள். விஜயபாகு வின் சகோதரி பாண்டிய இளவரசனைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள். இவர்களது பிள்ளைகளே மானபர்ணன், கீர்த்தி சிறிமேகன், சிறிவல்லபன் ஆவர். சிங்கள மக்களின் பெரு மதிப்பிற்குரிய மன்னனாகிய பராக்கிரமபாகு பாண்டிய வழிவந்த மானபர்ணனின் மகன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் சிங்கள மன்னர்கள் கலிங்க அரச குடும்பத்துடன் திருமண உறவை விரும்பி

உருவாக்கினார்கள். முதலாம் விஜயபாகுவின் மனைவிகளான லீலாவதி, திரிலோகசுந்தரி ஆகிய இருவரும் இந்திய அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் இந்து மதத்திற்கு அதிகளவு ஆதரவு கொடுத்ததாக குளவம்சம் கூறுகிறது. சோழர் ஆட்சி விலக்கப்பட்டதிலிருந்து பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சி வரை (கி.பி.1184-1215) பொலநறுவை அரசில் 13 பேர் ஆட்சி செய்திருக்கின்றார்கள். இதில் ஒருவர் மட்டுமே சிங்கள பௌத்தராவர். ஏனைய வர்களில் பதினொருவர் கலிங்க பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். அடுத்த ஆட்சியாளர் பாண்டியர் ஆவர். பதினொராம் நூற்றாண்டை அடுத்த காலப் பகுதியில் சிங்கள அரச சபையில் இந்துச் சார்புடைய ஆட்சியாளர்களே காணப்பட்டிருக்கின்றார்கள். விஜயபாகுவைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த 2ம் விக்கிரமபாகு, 2ம் கயவாகு ஆகியோர் இந்து மதத்தைப் பின்பற்றினோடு திருக்கோணேஸ்வரத்திற்குப் பெரும் ஆதரவை வழங்கியிருந்ததை கோணேசர் கல்வெட்டு, தட்சணகைலாச புராணம் என்பன உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சோழருடைய ஆட்சி இலங்கையில் இருந்து விலக்கப்பட்ட பின்னர் இந்து மதம் வளர்ச்சியடைய மன்னர்களின் ஆதரவு மட்டுமல்ல, சோழர்காலத்தில் பெருந்தொகையாக இருந்த வேளைக் காறப்படையினரின் ஆதரவும் கிடைத்தது. தமிழ், இந்து வேளைக்காறப் படையினர் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் செறிவாக இருந்த காரணத்தால் இந்து மத வளர்ச்சி தளர்வின்றி இருந்தது. திருகோணமலை, கந்தளாய், பதவியா ஆகிய இடங்களை இணைக்கும் பெரு நிலப் பரப்புப் பகுதியில் வேளைக்காறப்படையினர் அதிகளவில் நிலை கொண்டிருந்ததால், இந்தப் பிரதேசத்தில் இந்து மத நிறுவனங்கள் வளர்ச்சி கண்டன. பதவியாவில் ஐம்பொழில் என்ற பெயரில் இந்து ஆலயங்களுடன் கூடிய தமிழ் நகரம் உருவாக்கப் பட்டது. கந்தளாய் நகர் இந்து வழிபாட்டின் சிறப்பிடமாக இருந்திருக்கின்றது. நிசங்கமல்லனின் ஆட்சிக் காலத்தில் கந்தளாயில் பார்வதி தர்மசாலை என அழைக்கப்பட்ட தர்மசத்திரம் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் கண்டறியப்பட்ட மகாவிஷ்ணு, ஆவுடையார், பார்வதி, நந்தி ஆகிய சிற்பங்கள் இந்து மத வழிபாடு நடைபெற்றதைக் காட்டுகின்றது. நிசங்கமல்லன் நவக்கிரக சாந்தி நிகழ்வொன்றில் தன்னைப் புனிதமடையச் செய்யத் தீர்த்தம் ஆடியதாக அறிய முடிகிறது. இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சதுர்வேதி பிரமபுரம் என்ற பிராமணக் குடியிருப்பு கந்தளாயில் இருந்ததை கந்தளாய்ச் சாசனம் கிடைத்த கல்வெட்டின் பிரகாரம் நாகச்சாணி என்னும் தமிழ் பிராமண விதவை தனது காலஞ்சென்ற கணவனின் நினைவாக கந்தளாய் ஸ்ரீ விஜய ராஜ ஈஸ்வரன் ஆலயத்திற்கு தங்க நகைகளைத் தானமாகக் கொடுத்திருந்தாள்.(2)

ஆறாம் நூற்றாண்டு காலத்திலிருந்தே பல்லவ, சோழ பெளத்த பிக் குகள் இலங்கைக்கு வந்திருக்கின்றார்கள். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குச்சவெளியிலும், திரியாயிலும் காணப்பட்ட பல்லவ கிரந்த சாசனங்களும், பெரிய குளம் பகுதியில் காணப்பட்ட தமிழ் சாசனங்களும் பெளத்த தர்மக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. வெல்கம் விகாரையில் காணப்பட்ட பல கல்வெட்டுகள் தமிழில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கை பெளத்த மத குருவான மெதையன் கொட விமலகீர்த்தி தேரர் எழுதிய சாசன வம்ச பிரதீப என்னும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“பிராமணர்களது செல்வாக்கு அநுராதபுர ஆட்சிக் காலத்திலும் மேலோங்கி இருந்தது. அநுராதபுர ஆட்சியாளர்களிடையே பிராமணர்கள் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பெளத்த மதமே முன்னுரிமை பெற்றுக் காணப்பட்டது. பிராமணர்கள் சோதிடம், வான சாஸ்த்திரம், நீதி சாஸ்த்திரங்களில் உயர்ந்த அறிவைப் பெற்றிருந்த காரணத்தால் சிங்கள அரசன்மனையில் பிராமணர்கள் முக்கியத்தும் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. அநுராதபுர ஆட்சியின் ஆரம்ப காலங்களில் பிராமணர்களது சோதிடம், நீதி சாஸ்த்திரம் என்பன பெளத்த துறவிகளை எரிச்சலடையச் செய்யவில்லை.”

தமிழர் படையெடுப்புக்கள் அதிகரிக்கத் தொடங்கவே இந்து-பௌத்த முரண்பாடுகளும் முறுகல் நிலை அடையத் தொடங்கின. பெளத்தமும், இந்து மதமும் மோதிக் கொண்ட போதும் கூட நாளடைவில் பெளத்தம் இந்துப் பிராமணிய கோட்பாடுகளை ஏற்க வேண்டி ஏற்பட்டது. புத்தரினால் உருவாக்கப்பட்ட பெளத்தக் கோட்பாடுகளைச் சாதாரண மனிதன் புரிந்து கொள்வதில் பல சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டு வந்த தமிழகப் படையெடுப்புக்கள் இந்து மத நம்பிக்கை உடைய மக்களின் தொடர்ச்சியான குடியேற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது. இது இந்து மதச் செல்வாக்கு இலங்கையில் தொடர்ச்சியாகப் பரவ வழி செய்தது. தமிழகப் படையெடுப்பிற்கு அஞ்சிய சிங்கள மன்னர்களும் தங்கள் எதிரிகளின் எதிரிகளைத் தேடி தமிழகமே செல்ல வேண்டியிருந்தது.

எதிரிகளாகவும், நண்பர்களாகவும் இலங்கை வந்தடைந்த தென்னிந்தியப் படைகள் இந்து மத நம்பிக்கைகளை பெளத்தத்தின் மீது திணிப்பது தவிர்க்க முடியாமல் இருந்தது. இதனால் பெளத்த மதத்திற்குரிய பல தனித்துவமான பண்புகள் மறையத் தொடங்கின. அது மட்டுமின்றி, புத்தரின் பஞ்சசீலக் கொள்கையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமற் போன மக்களுக்கு விக்ரிக வழிபாடு உள்ள இந்து மத வழிபாட்டு முறை ஏற்கக் கூடியதாக இருந்தது. பிரபஞ்சங்கள் அனைத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற கடவுள் இருக்கின்ற ஆலயத்தை தங்கள் துயர்களைப் போக்கிக் கொள்ளும் இடமாகக் கருதினார்கள். ஆதி மனிதன் கடவுளை பிரபஞ்சத்தின்

இரகசியங்களை உணர்ந்த சக்தி ஒன்றின் வெளிப்பாடாகவே உணர்ந்திருந்தான். பெளத்தத்தின் போதனைகளால் காலாகாலமாக ஆதி மனிதனின் மனதில் ஆழ வேரிட்டிருந்த பிரபஞ்ச இரகசியங்கள் குறித்த மதக் கருத்துக்களை முற்றாக நீக்க முடியாமல் போய்விட்டது. இதன் விளைவாகவே இலங்கையில் பெளத்தத்திற்கும் இந்து மதத்திற்கும் இணக்கம் உருவாகியது. விக்ரிக வழிபாட்டை மறுத்த பெளத்தம் காலப்போக்கில் பெளத்த மதத்தின் காவலர்களாக இந்துக் கடவுள்களை கருதும் நிலைக்கு வர வேண்டியிருந்தது. கோட்டை இராசதானியை உருவாக்கிய அழகக்கோனார் விபுசணன், விஷ்ணு, இலட்சுமணன், கந்தன் என்ற நூற் திசைக் காவற் தெய்வங்களுக்குத் தான் உருவாக்கிய கோட்டையில் நான்கு திசைகளிலும் ஆலயங்கள் அமைத்தான். பெளத்தம் இலங்கைக்கு பரப்பப்படுவதற்கு முன்பாக இந்து மதமும், இந்து மதத்தின் உட்கூறுகளாக அடையாளங் காணப்படும் இயற்கை வழிபாடுகளுமே இருந்தது.

இயற்கை வழிபாட்டில் காணப்பட்ட நாக வழிபாடும், விருட்ச வழிபாடும் பெளத்த மதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட மக்களின் மனதில் ஆழப்பதிந்திருந்தது. எனவே பெளத்த மக்களுக்கு இந்துக் கோட்பாடுகளை ஏற்பதில் நெருக்கடி இருந்திருக்கவில்லை. பெளத்த மக்கள் இந்துத் தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றார்கள்.(3) இறுதியாகப் பெளத்த மதமே விக்ரிக வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொண்டதோடு இந்துத் தெய்வங்களுக்கும் பெளத்த பள்ளியில் இடமளிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இதுவே வெல்கம் விகாரை, திரியாய்ப் பெளத்த பள்ளி ஆகியனவற்றில் இந்து மத விக்ரிகங்கள் கண்டறியப்பட்டதற்கான காரணமாகும்.

சோழர்கள் இலங்கையில் பல பெளத்த பள்ளிகளை அழித்ததாக சூளவம்சம் கூறுகின்றது. எனினும் திருகோணமலை வெல்கம் விகாரையைச் சோழர்கள் பாதுகாத்து ஆதரவளித்ததாக வெல்கம் விகாரைச் சாசனம் கூறுகின்றது. சோழருடைய படையெடுப்பு நிகழ்ந்த பத்தாம் நூற்றாண்டு காலத்திற்கு முன்பே வெல்கம் விகாரை பெளத்த பள்ளி இருந்திருக்கிறது. சோழருடைய ஆட்சியின் கீழ் திருகோணமலை கொண்டு வரப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இராசராசப் பெரும் பள்ளி என சோழ ஆட்சியாளர்களினால் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் வெல்கம் விகாரையின் தோற்றக் காலம் குறித்து தெளிவான தகவல்கள் இல்லை. இங்கு கிடைக்கப் பெற்ற அதிகமான அறக்கொடைச் சாசனங்கள் தமிழ் மொழியில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே தமிழகத்திலிருந்து இலங்கை வந்த தமிழ் பெளத்த துறவிகளினால் வெல்கம் விகாரை உருவாக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். குச்சவெளியில் பெளத்த நெறிகளைக் கூறும் சாசனமும் பல்லவ கிரந்த மொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் கண்டறியப்பட்ட பௌத்த சாசனங்களில் பெரும்பாலானவை தமிழ் மொழியிற் காணப்படுகின்றன. இலங்கையின் ஏனைய பகுதியில் இருந்த பௌத்த பள்ளிகள் சோழரால் அழிக்கப்பட, ஏன் வெல்கம் விகாரை சோழரால் பாதுகாக்கப்பட்டது என்பதற்கான காரணம் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை தமிழ் பௌத்த துறவிகளினால் வெல்கம் விகாரை நிர்வகிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். இங்கு கிடைக்கப் பெற்ற சாசனங்களின் மூலம் இராசராச சோழன் 84 பசுக்களைத் தானம் செய்ததாக அறிய முடிகின்றது. இச் சாசனங்களில் தானமாக அளிக்கப்பட்ட கால்நடைகளை சாவாமுவா எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பசுவில் இருந்து தொடர்ச்சியாகப் பலன் பெறும் நோக்கில் பல தரப்பட்ட வயதுகளுடைய பசுக்கள் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பசுக்களில் இருந்து பெறப்படும் நெய் பௌத்த பள்ளிகளின் விளக்குகள் எரிக்கப் பயன்பட்டிருக்கின்றன. வெல்கம் விகாரையில் 1929இல் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளில் கண்டறியப்பட்ட 2.5அடி உயரமான பித்தளை விளக்கில் “இந்தப் புனித விளக்கு ஏராநாடான் யக்கான் என்பவனால் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது.” என தமிழ் எழுத்துக்களினால் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.(4)

இலங்கையின் பௌத்த மத ஆரம்ப கால வரலாற்றில் தமிழர்களின் பங்களிப்பு கணிசமான அளவு இருந்திருக்கின்றது. பல சந்தர்ப்பங்களில் பௌத்த துறவிகள் தமிழகத்தில் தஞ்சம் புகுந்து கொண்டதாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. மகாவம்சம் தரும் தகவலின் பிரகாரம் வாகிஸ்வராதி மகாதேவர் மகானின் ஆட்சிக் காலத்தில் அலைகள் மேலெழுந்து ஆர்ப்பரிக்கும் பெருங்கடலைக் கடந்து தமிழர்களின் நாடான சோழ, பாண்டிய நாடுகளுக்கு உதவி கோரிச் சென்றதை அறிய முடிகின்றது. பின்னர் விஜயபாகு ஆட்சிக் காலத்தில் நரேந்திரன் என்னும் தமிழ்ச் சேனாதிபதியைத் தமிழகம் அனுப்பி மகாதேவரை அழைத்து வந்தார். இலங்கைப் பௌத்தர்களின் பெருமதிப்பிற்குரிய புத்தகோச மகாதேவர் இந்தியாவின் மயூரப் பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர். தர்மபாலன், புத்ததத்தன், ஆனந்தன், காசியப்பன், சோழியன், சாரிபுத்தன், புத்தப்பியன், வேதகன், அனுரத்தன், தர்மகீர்த்தி, அனோமதஸ்த்தன், சுமங்கலன், வீதாகமை ஆகிய புகழ்வாய்ந்த தேவர்கள் அனைவரும் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

சிங்கள வரலாற்றாய்வாளர் லயனல் சரத் அவர்கள் பௌத்த தமிழ் பிக்குமார்களின் பங்களிப்புக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“இச்சமயம் பாரக்கிரமபாகு மன்னர் ஒழுக்க நெறி தவறி கட்டுப்பாடின்றி வாழ்ந்த பிக்குமார்களின் சீவர ஆடைகளைக் களைந்து, அவர்களை நீக்கிப், புத்த சாசனத்தை

தூய்மைப்படுத்தியதாக கூறப்படுவது ஒரு பண்புள்ள செயலாகும். எனினும் இச் செயற்பாடு நீண்ட கால பாதகமான விளைவுகளுக்கு வித்திட்டது என நம்பப்படுகின்றது. இச் செயற்பாடு காரணமாக, தான்தோன்றித்தனமான செயல்களில் ஈடுபட்ட சில சிங்கள பிக்குகளின் மனங்களில், மூன்று பீடங்களையும் கரை கண்ட நல்லொழுக்க, நற்பண்புகளையுடைய தமிழ் பிக்குமார் மீது இயல்பாகவே பகையுணர்வுகள் உருவாகின. எது எவ்வாறாயினும், அன்று துறவு பூண்ட தமிழ் அறிஞர்கள் இலங்கைக்கு வந்தருளியிருக்காவிடின், இன்று சிங்கள பௌத்த சமயத்தை கண்ணுறுவதற்கும் வாய்ப்பே இல்லாது போயிருக்கும். (5)

திருகோணமலை மாவட்டம் தமிழ் இந்து ஆட்சியாளர்களின் கீழ் நீண்ட காலமாக இருந்த காரணத்தால் இந்து நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியில் தடையேற்படவில்லை. சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் எதிரி களாகவோ அல்லது நண்பர்களாகவோ இலங்கை வந்த தமிழக ஆட்சியாளர்கள் இந்துக்களாக இருந்த காரணத்தால் திருகோண மலை மாவட்ட ஆலயங்கள் அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. இந்தத் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிப் போக்கை இராசராசசோழன் காலத்திலிருந்து குளக்கோட்டனால் நியமனம் செய்யப்பட்ட வன்னியர் ஆட்சிக் காலம் வரை காணக்கூடியதாக உள்ளது. திருக்கோணேஸ்வரம் உள்ப்பட தம்பலகாமம் கோணேசர் ஆலயம், மானாங்கேணிச் சிவன் கோயில், கந்தளாய்ச் சிவன் கோயில், பறையனூர் துர்க்கை அம்மன் ஆலயம், கங்குவேலி திருக்கரைசைச் சிவன் கோயில் என்பனவும் மாகன், குளக்கோட்டன் ஆகியோருடைய ஆதரவைப் பெற்றிருந்தன.

மாகன் வீர சைவ மதத்தைப் பின் பற்றியிருந்த காரணதால் மாகனின் மதக் கோட்பாடு தீவிரத் தன்மை உடையதாக இருந்திருக்க வேண்டும். மாகனினால் பல பௌத்த ஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்டதாகச் சூளுவம்சம் கூறுகின்றது. வீரசைவமதப் பிரிவைச் சேர்ந்த குருமார்களே கோணேசர் ஆலயத்தில் பூசகர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களை பாசுபதர் எனவும் அழைக்கப் பட்டார்கள். இவர்கள் தீவிர இந்து மதப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். 2ம் கஜபாகு மன்னன் கோணேசர் ஆலயத்திற்கு வருகை தந்த போது கோணேசர் ஆலய அர்ச்சகராக இருந்த பாசுபதர்கள் கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டதாக கோணேசர் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. இவர்கள் ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள் என்பதற்கு காரணம் கூறப்படவில்லை.

பௌத்தம் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்த முன்னர் இலங்கையில் சிவ வழிபாடு காணப்பட்டிருக்கிறது. பௌத்தம் அநு ராதபுரத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுச்சி பெற்று ஒரு தேசிய மதமாக வளர்ச்சி பெற்ற போதிலும், இலங்கையின் வட கிழக்குப்

பிராந்தியத்தில் ஆழ வேரிட முடியாமல் போய்விட்டது. இலங்கை வரலாற்றில் காலனித்துவ ஆட்சி நிலை கொள்வதற்கு முன்பாகத் தென்னிந்திய ஆட்சியாளர்களின் செல்வாக்கு அதிகரித்திருந்த காரணத்தால் திருகோணமலை மாவட்டம் இந்து மதச் செல்வாக்கில் மேலோங்கிய பகுதியாக இருந்தது. எனினும் தென்னிந்திய பௌத்த பிக்குகள் திருகோணமலையில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இதுவே திருகோணமலையில் கிடைக்கப் பெற்ற பௌத்த கருத்துக்களைக் கூறும் சாசனங்கள் பல தமிழ் மொழியிலும், பல்லவ கிரந்தத்திலும் இருப்பதற்கு காரணமாகும். கிறிஸ்து காலத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தமிழ் மூதாதையர்கள் இந்து மத வழிபாடுகளைப் பின்பற்றியதைக் கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றமும், கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றத்திற்கான தேவைகளும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்

1 நக்கீரன், ஈழமுரசு, பாரிஸ், 14.3.96 பக் 15

2 லயனல் சரத், புராதன இலங்கையின் தமிழ் சிங்கள உறவுகள். பக் 49

3 தேவமணி ர.பேல் தமிழ் நாட்டுக் கலைக்கோவில் பக் 38, 115
அரிமர்த்தன பாண்டியனின் முதல் அமைச்சராக இருந்த தென்னவன் பிரம்மராயன் என்ற திருவாதவூர் மாணிக்கவாசகராக மாறித் திருப்பெருந்துறை ஆவுடையார் கோயலை நிர்மாணித்தார். இவர் இலங்கையிலிருந்து வந்த சில பௌத்தர்களையும் அவர்களது பௌத்த அரசனையும் (8ம் நூற்றாண்டு தில்லையில் சந்தித்து ஊமைப் பெண்ணாக இருந்த சிங்கள இளவரசியை இறையருளால் பேச வைத்தார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இந்த நிகழ்வைச் சித்திரிக்கும் ஓவியம் ஆவுடையார் கோயிலில் வரையப்பட்டுள்ளது.

4. Walter Rupesinghe, Velgam Vehera- the Buddhist shrine of the Tamils (i.net)

5 லயனல் சரத், புராதன இலங்கையின் தமிழ் சிங்கள உறவுகள். பக் 42-43

10

திருகோணமலையில் வன்னியர்கள்

திருகோணமலை வரலாற்றில் வன்னியர்களின் வருகையுடன் ஒரு புதிய அரசியல் வரலாறு ஆரம்பமாகின்றது. இந்த வரலாற்று நிகழ்வுடன் மன்னர்களின் நேரடி ஆட்சி முறை தளர்ந்து கீழைத்தேச நிலமானியம் தோற்றம் பெற்றது. இது இலங்கை அரசுகளின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் பற்றிய பரிணாமத்தில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும். ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட நிலமானிய அமைப்பிலிருந்து கீழைத்தேச நிலமானிய முறை சற்று வேறுபட்டது. கார்ள் மாக்ஸ், ஏங்கிள்ஸ் ஆகிய இருவரும் முன்வைத்த “ஆசிய உற்பத்தி முறைக்கான பண்பு” குளக்கோட்டன் கால சமூகப் பொருளாதார அமைப்பிற்குப் பெருமளவு பொருந்தக்கூடியன. கீழைத்தேச நிலமானியத்தில் சமூக நிலவுடமை, தாழ்வான வளர்ச்சியுடைய உற்பத்திச் சாதனங்கள், வளர்ச்சியில்லாத தேக்கமடைந்த சமூகம், அரசியல் மாற்றம் என்பனவற்றைப் பாதிக்காத கிராம அமைப்பு, சுயதேவைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட விவசாயக் கிராமியப் பொருளாதாரம், விவசாயத்துடன் இணையான வணிகம் போன்ற சமூகப் பண்புகள் ஆசிய உற்பத்தி முறைக்குப் பொருந்தக் கூடியன.

பொலநறுவை இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியுடன் அரசனின் நேரடி நிர்வாக முறை சீர்குலைந்து நிலமானிய நிர்வாக முறை உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது. சோழராட்சியத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து தற்காலிகமாகச் சிங்கள மேலாண்மையின் கீழ் இருந்த திருகோணமலை பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சிங்கள மேலாண்மையில் இருந்து முற்றிலும் விடுபட்டுக் கொண்டது. தமிழ் நாட்டில் எழுச்சி பெற்ற இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசு இலங்கை மீது ஏற்படுத்திய படையெடுப்பு சிங்கள அரசின் மேலாண்மையில் இருந்து விடுபட உதவியது. 2வது பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சிக் காலத்தில் பேரரசனாக இருந்த ஜடவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடன் துணையாட்சி செய்த ஜடவர்மன் வீரபாண்டியன் இலங்கை மீது கொண்ட வெற்றியைக் குறிக்கும் பொருட்டு திருகோணமலையில் மீன் சின்னத்தைப் பொறித்தான் என தென்னிந்திய குடுமியாமலைச் சாசனம் கூறுகின்றது.

திருகோணமலையின் நிலமானிய அமைப்பின் தோற்றத்தை கொள்ள இந்திய நிலமானியத்தின் தோற்றம் குறித்து தெரிந்து

கொள்வது நன்று. இந்திய வரலாற்றில் நிலமானிய முறை பல்வேறு கால கட்டங்களில் பல்வேறு இடங்களில் உருவாகியிருக்கின்றது. கி.பி 4ம் 5ம் நூற்றாண்டு கால கட்டங்களில் மத்திய பிரதேசத்தில் உருவாகிய நிலமானிய முறை, தமிழகத்தில் 10ம் நூற்றாண்டு அளவில் உருவாகியிருக்கின்றது. இந்த நிலமானியச் சமூகத்தின் தோற்றம் குறித்து ஆராய்வதற்கு முன்பாக நிலமானிய சமுதாயம் குறித்த ஒரு எளிமையான வரைவிலக்கணத்தை அறிந்து கொள்வது நன்று. நிலமானிய முறையின் அரசியற் சாரம் நிலத்தை மையப்படுத்திய நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்குதல். அதன் பொருளாதார விளக்கமானது விவசாயிகளை நிலத்தோடு தொடர்புபடுத்தி அதனால் கிடைக்கின்ற உபரி உற்பத்தியை நிலவுடமையாளர்கள் பெற்றுக் கொண்டு அதன் ஒரு பகுதியை அரசுக்கு அளித்தலாகும். இந்திய நிலமானியத் தோற்றம் குறித்து ஆராய்ந்த கோசாம்பி இரு வேறுபட்ட வழிகளில் உருவாகியதாக கூறுகின்றார்.

- (1) அரசர்கள் தங்களினால் எற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிரதிநிதிகளையும், படைத் தலைவர்களையும் குறு நிலங்களுக்குப் பொறுப்பாக நியமனம் செய்து அவர்கள் மூலம் நில உபரி உற்பத்தியை பெற்றுக் கொள்ளுதல்.
- (2) விவசாய வளர்ச்சி காரணமாக பெரு நில உடமையாளர்கள் தோற்றம் பெறுகின்றவர்கள் கூலி விவசாயிகளுக்கும், மன்னர்களுக்கும் இடையில் உபரி உற்பத்தியைப் பரிமாறும் தரகர்களாக மாற்றம் பெறுதல். இந்த இரு முறைகளில் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட முறையைத் திருகோணமலை வன்னிபங்களுடன் தொடர்புபடுத்தலாம்.

தமிழகத்திலிருந்து வன்னிய ஆட்சியாளர்களைக் குளக்கோட்டன் திருகோணமலைக்கு அழைத்து வந்த செய்தியைக் கோணேசர் கல்வெட்டின் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. (1)

தானம் வரிப்பத்தென்னும் அரன் தொழம்பார்குள் இகலார் தர்க்கம்
வந்தால்
மானபங்கமடையாமல் நடுத்தீர்ப்பதார் எனவே மதுரை சென்று
ஆனமதிக் குலராமன் தனியுண்ணாப் பூபாலன் தனைக் கொணர்ந்து
தேனமர்பூந் தொடைமார்பன் திருக்கோணை நகரரசு செய்ய
வைத்தான்.

கோணேசர் கல்வெட்டில் உள்ள பாடல் குளக்கோட்டன் மதுரைக்குச் சென்று தனியுண்ணா பூபாலவன்னியனை அழைத்து வந்து திருகோண மலை நகரத்தை ஆட்சி செய்ய வைத்தான் எனக் கூறுகின்றது. மேற்படிப் பாடலின் மூலம் குளக்கோட்டன் தமிழ் நாட்டில் இருந்து ஆட்சியாளர்களை அழைத்து வந்து திருகோணமலையை ஆட்சி

செய்ய ஏற்பாடு செய்வதற்கான காரணத்தையும் அறிய முடிகின்றது. குளக்கோட்டன் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் தானத்தார், வரி பத்தார் என்னும் தொழம்பர்களுக்கிடையே தர்க்கம் ஏற்பட்ட போது நீதி தவறாது தீர்ப்பு வழங்கவும், தண்டனை வழங்கவும் மதுரையில் வாழ்ந்த சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த தனியுண்ணா பூபால வன்னியனை அழைத்து வந்திருக்கின்றான் எனப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

திருகோணமலையில் வன்னிபங்கள் ஆட்சி செய்ததைப் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. திருகோணமலையின் வரலாற்றில் அரசப் பிரதிநிதிகளாக வன்னிபங்களைக் குளக்கோட்டன் நியமனம் செய்தான் எனக் கோணேசர் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. குளக்கோட்டன் காலத்துக்குப் பின்னரும் வன்னியர்களின் ஆட்சி தொடர்ந்திருக்கின்றது. மேலும் கங்குவேலிக் கல்வெட்டிலும் திரு கோணமலை வன்னிபங்களின் நிர்வாகம் குறித்த செய்திகள் காணப் படுகின்றது. அதே போன்று, மட்டக்களப்பு வன்னியர்கள் குறித்த செய்திகளை மட்டக்களப்பு மான்மியம், நாடுகாட்டுப் பரவணிக் கல்வெட்டு என்பனவும் கூறுகின்றன. 2ம் பராக்கிரமபாகு ஆட்சிக் காலத்தில் (1236-1271) ஆட்சி செய்த வன்னியர்கள் குறித்துச் குளவம்சம், ராஜாவலி போன்ற நூல்களில் தகவல்கள் காணப் படுகின்றன.

18ம் நூற்றாண்டுக்குரிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் குளக்கோட்டன் குறித்தும், குளக்கோட்டனால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட வன்னிபங்கள் குறித்தும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது போன்று தட்சண கைலாச புராணத்திலும் வன்னிபங்களின் பணிகள் விளக்கமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எனவே திருகோணமலை வன்னிபங்களின் வருகை குறித்து விபரமாக ஆராயப்படவேண்டும்.

திருத்தப்பட்ட கங்குவேலிக் கல்வெட்டு வாசகம் :

மலையில் வன்னியனாரும் எழுணர் அடப்பர்களும் கூடித் மீ பிரானார்
கொணை நாதனுக்கு கங்குவெலியில், வெளியும் பல நடபடும் ஸ்ரீ
ஆகவிட்டொம்.

இதுக்கு யாதொருவனாகிலும் அகுதம் நினைத்தவர்கள் கெங்கை
கரையில் காரம் பசுவைக் கொண்ட பாவம் கொளக் கடவராகவும்.
யிப்படிக்கு இரண்டும் முதன்மையும் தானம் வரிப்பத்தும்.

பொருள்- திருகோணமலை வன்னியனாரும் ஏழு கிராமங்களின் தலைவர்களும் கூடி கோணேசர் ஆலயத்திற்கு நிலதானம் செய் கின்றோம். எவராகிலும் இந்த நிலத்தை அபகரிக்க நினைத்தால், கங்கை நதியோரத்தில் காரம் பசுவைக் கொன்ற பாவத்தை பெறுவார்கள். இப்படிக்கு தானம், வரிப்பத்து, திருகோணமலை

வன்னியனாரும் ஏழு ஊர் தலைவர்களும் சேர்ந்து கோணேசர் ஆலயத்திற்கு நிலதானம் கொடுத்ததையே மேற்படி கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. மலையில் வன்னியர் என்பது திருகோணமலை வன்னியர் எனப் பொருள்படும். அடப்பர்கள் என்பது கிராமத் தலைவர்கள் ஆகும். இந்தக் கல்வெட்டைப் பிரகடனம் செய்த முதன்மை, தானம், வரிப்பத்து என்பவர்கள் கோணேசர் ஆலய அறங்காவல் குழுவில் தானங்களைப் பொறுப்பேற்கும் பணியாளர்களாகும்.

இந்தக் கல்வெட்டு எழுதப்பட்ட காலத்தில் திருகோணமலை வன்னியனாரின் அதிகாரத்தின் கீழ் கங்குவேலி உற்பட முதார பிரதேசம் சுதந்திர நாடாக இருந்திருக்கின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டில் குளக்கோட்டனால் வரவழைக்கப்பட்ட வன்னிபங்கள் ஆட்சி செய்ததைக் கங்குவேலிக் கல்வெட்டு உறுதி செய்கின்றது. திருகோணமலை வன்னியனார் தலைமையில் கொட்டியாரம் பற்று ஏழு ஊர்த் (கிராமம்) தலைவர்கள் கூடியிருப்பதால் திருகோணமலை வன்னிப் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொட்டியாரப் பற்றும் உள்ளடங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். நிலத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கும் அதிகாரம். வன்னிப் நிர்வாகத்திடம் இருந்திருக்கின்ற காரணத்தால் திருகோணமலை வன்னிபம் தன்னாட்சி உடையதாக இருந்திருக்கின்றது.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி ஆலய சாசனம் மூலம் கயில வன்னியனார் கொட்டியாரம் பற்றில் நிர்வாகம் செய்ததை அறிய முடிகின்றது.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் வாசகம் :

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய நம தெற்கு மதில் கயில வன்னியனார் உபயம்.
(ம) திராசா மகன் பழையிற் சிதம்பரப்பிள்ளை. மேற்கு பிற மதில் மட்டக்கழப்பூரவர்
நிகொம்புக் கரையூரவர்.வடபுறம் செட்டியன் உபையம்.

இந்தச் சாசனம் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி ஆலயத் திருப் பணி நடைபெற்றபோது ஆலய மதில்கள் கட்டப்பட்டதை தெரிவிக்கின்றது. இந்தத் திருப்பணியில் கயில வன்னியர் தெற்குப் புற மதிலைக் கட்டியதாக அறிய முடிகின்றது. கயிலாய நேச தனியுண்ணாப் பூபாலன், கயிலாய வன்னிபம், கயிலாயநாயக வன்னிபம் என்ற மூன்று கயிலாய வன்னியர்கள் குறித்து கோணேசர் கல்வெட்டின் உரை நடைப் பகுதியில் வன்னிபம் வரவு, காரைநகரால் வந்த வன்னிபம் என்னும் பகுதிகளில் காண முடிகின்றது. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி திருப்பணியில் தொடர்புடைய கயில வன்னியனார் மேற் கூறப்பட்ட மூவர்களில் ஒருவரா அல்லது

அவர்களுடைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவரா என்பது குறித்து தெரியவில்லை. இந்தச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட காலம் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் பதினாறாம், பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த கல்வெட்டாகக் கருத முடிகின்றது.

தமிழகத்தில் வன்னியர் என்ற சமூகம் மிக நீண்ட காலமாக தனித்துவமாக அடையாளங் காணப்பட்டு வருகின்றது. சோழர் ஆட்சிக் காலத்துக்குரிய தொல் ஆவணங்களில் வன்னியர் குறித்த செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்கள் முல்லை நிலப் பரப்பில் வாழ்ந்ததனால் காடவர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். வன்னியர் என்ற சொல் வன்ய என்ற வடமொழிச் சொல்லில் இருந்தே தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.(2) வன்னி என்ற சொல் தீ எனப் பொருள்படும். மேலும் வன்னி மரத்தையும் குறிக்கின்றது.(3) எனவே வன்னி மரத்தின் கீழ் கூடித் தங்கள் சர்ச்சைகளைத் தீர்த்தார்கள் என்பதால் வன்னியர் என அழைக்கப்பட்டதாகவும் ஒரு கருத்து உள்ளது.

வன்னியர் குறித்த பல தொல் இலக்கியங்கள் தமிழில் உண்டு. கல்லாடம், வன்னியர் புராணம், வன்னியர் குல நாடகம், சிலை எழுபது, வன்னியர் குல கல்யாணக் கொத்து என்பன இவற்றில் சிலவாகும். சுல்தான்கள் மதுரையை ஆட்சி செய்த காலத்திற்குரிய கல்வெட்டுக்களிலும் வன்னியர் குறித்த தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. வன்னியர்கள் வேள்வித் தீயிலிருந்து தோன்றியதாக வன்னியர் புராணம் கூறுகின்றது. சம்புமா முனிவருக்கு சிவன் கொடுத்த செந்தாமரை மலரை வேள்விக் குண்டத்தில் எறிய அதிலிருந்து தோற்றம் எடுத்தவர்களே வன்னியர் என வன்னியரின் தோற்றம் குறித்து வன்னியர் புராணம் கூறும் செய்தி ஐதீகக் கதையில் இருந்து உருவாகியதாகும். வட இந்திய மறவர்களான இராச புத்திரர் பெருமையைக் கூற முனைந்த அக்கினி புராணம் அவர்களைத் தீயில் இருந்து தோன்றியவர்கள் என வர்ணிப்பதைக் காணலாம். கால ஒப்பீட்டில் அக்கினி புராணத்திற்கு பிற்பட்டதே வன்னியர் புராணம் என்பது அவதானிப்பிற்குரியது. வள்ளுவன் கூறுவது போல “உறுப்பு அமைந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படையாக” வன்னியர் படை உருவாகிய காரணத்தால் அவர்களுடைய தோற்றத்தை வேள்வித் தீயுடன் இணைத்திருக்க வேண்டும். இது இயற்கையில் வீரம் செறிந்த சமூகமாக வன்னியர்கள் காணப்பட்டதால் எழுந்த கற்பனை எனக் கொள்ளலாம்.

ஆதியில் முல்லை நிலப் பண்பாட்டிற்குரிய மக்களாக வாழ்ந்த வன்னியர்கள் பல்லவர்களின் படையமைப்பில் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டியிருந்தது. பல்லவ அரசுக்கு பாண்டியரும், சாளுக்கியரும் கொடுத்த அச்சுறுத்தல் காரணமாக தமது படையை விரிவாக்கம் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

பல்லவ, பாண்டிய அரசுகளில் மாத்திரமின்றி சோழர்கால அரசிலும் வன்னியர்களின் படைத் தொகுதி சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. வன்னிய படைத்துறையில் தலைமை தாங்கிய வன்னியத் தலைவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட மானிய நிலங்களே வன்னிப்பற்று எனப்படும். இதை படையெழுச்சியின் போது வீரத்துடன் போர் புரிந்து அரசைக் காப்பாற்றியதற்கு நன்றியாகக் கொடுக்கப்பட்ட குறு நிலமாகக் கருதலாம். வன்னியப் படைத் தலைவனை வன்னி நாயகர் என அழைக்கப்பட்டது போல சிங்கள மொழியில் வன்னி நாயக்க என அழைக்கப்பட்டது.

13ம் நூற்றாண்டை அடுத்த காலகட்டங்களில் தமிழகத்தில் வலிமை பெற்றிருந்த சோழப் பேரரசும் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து 14ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சியிலிருந்த விஜயநகரப் பேரரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் பெருகின. இந்தக் கிளர்ச்சியிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்க விஜய நகர மன்னர்கள் கன்னட, தெலுங்குப் படைகளையே பயன்படுத்தினர்.(4) இதனால் இதுவரை பல்லவ, பாண்டிய, சோழ அரசின் படையில் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த வன்னியர் கள் வேளாண்மையில் ஆர்வம் காட்ட வேண்டிய நிலை உருவாகியது.

வன்னியர்கள் பரவலாகத் தமிழகத்தின் வட மாவட்டத்தில் காணப்படுகின்றார்கள். குறிப்பாகத் திருச்சி, மதுரை, சேலம், வேலூர், தர்மபுரி மாவட்டத்தை வன்னியர்கள் குடியிருப்பு பகுதிகள் எனக் கருத முடிகின்றது. சுருக்கமாக கூறுவதாயின் தொண்டை மண்டலம் எனக் குறிப்பிடலாம். மேற்கூறப்பட்ட வன்னியர்களின் வரலாற்று பின்னணியுடன் திருகோணமலையில் காணப்பட்ட வன்னிபங்களைப் புரிந்து கொள்ளதல் நன்று

திருகோணமலை வரலாற்றில் வன்னிபங்கள் உருவாக்கப்பட்ட கால கட்டத்தைச் சரியாக வரையறை செய்ய முடியாதுள்ளது. சில ஆய்வாளர்கள் முதலில் குளக்கோட்டனே வன்னிபங்களை நிர்வகிக்க மதுரை, காரைக்கால், சோழநாடு, மருங்கூர், திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் இருந்து நிர்வாகிகளை அழைத்து வந்தான் எனக் கருதுகின்றார்கள். வரலாற்று ஆய்வாளர் கலாநிதி செ.குணசிங்கம் வன்னியர், வன்னியச் சிற்றரசர் குறித்த நடவடிக்கைகளை 13ம் நூற்றாண்டில் இருந்தே அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது எனக் கூறுகின்றார்.(5) கலாநிதி செ.குணசிங்கத்தின் கருத்தை நிராகரிக்கும் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் வன்னிபங்கள் 13ம் நூற்றாண்டு காலத்திற்கு முன்னரே உருவாகியதாக குறிப்பிடுகின்றார்.(6) வேளைக்காற்றிற் சிலர் வன்னியர் என்பதாலும், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலின் சந்நிதானங்களையும், அதன் பல்வேறு நிலைகளையும் காவல் புரிவதற்கு முதலாம் இராஜராஜன் வேளைக்காறப் படைகளை நியமித்துள்ளமையாலும், இலங்கையிற்

சோழராட்சி நிலவிய காலத்திலே புனர்நிர்மாணம் பெற்ற கோணேசர் கோயிலைப் பாதுகாப்பதற்கென்று வேளைக்காறப் படைக்கு நியமனம் வழங்கும் ஏற்பாடுகளின் மூலம் திருகோணமலை வன்னிமை உற்பத்தியானதென்று கருதலாம்.(7) திருகோணமலையில் வன்னியரது ஆட்சியைக் குளக்கோட்டன் உருவாக்க முன்னரே வன்னியருடைய ஆதிக்கம் உருவாகியிருக்க வேண்டும். சோழராட்சியில் ஈழத்தில் நிலைகொண்டிருந்த வேளைக்காறருக்கு அளிக்கப்பட்ட படைப்பற்றுக் களே வன்னிமைகள் உருப்பெறுவதற்கு வழி வகுத்தன எனக் கூறும் பேராசிரியர் பத்மநாதன் இப் பற்றுக்களிற் சில வன்னிமைகளாக உருவெடுத்தன எனவுங் கூறியுள்ளார். ஏனெனில் சோழப் பெருமன்னரின் ஆவணங்களில் வன்னியர் பற்றியும், வன்னிப் பற்றுக்கள் பற்றியும் சான்றாதாரங்கள் காணப்படுதலேயாகும்.(8) சோழர்களின் ஆட்சி பலமடைந்திருந்த காலப் பகுதியில் வன்னியர்களின் குறுநில ஆட்சி ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. ஆயினும், சோழராட்சி வீழ்ச்சிக் கட்டத்தை நெருங்கிய காலப் பகுதியில் வன்னிய வேளைக்காறப் படைத் தளபதிகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் சில பகுதிகள் வந்திருக்க வேண்டும்.

வன்னிபங்கள்

குளக்கோட்டன் காலப்பகுதியில் வன்னியர்களின் ஆட்சியின் கீழ் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று, கொட்டியாரம் பற்று, தம்பலகாமம் பற்று என நான்கு குறுநில ஆட்சிப் பிரிவுகள் காணப்பட்டன. இந்த வன்னிப் பிரிவுகளை தேசம் என அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை ஆட்சி அதிகாரங்கள், நிதித்துறை அதிகாரங்கள், தண்டனை வழங்கும் அதிகாரங்கள் கொண்டனவாக இருந்திருக்கின்றன. எனவே இந்த நான்கு குறுநிலப் பிரிவுகளும் தனியான சுயாட்சி அரசுகளாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். பொதுவாக வன்னியனின் தலைமையில் கூட்டப்படும் பொதுக் கூட்டம் மகாநாடு எனவும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஐரோப்பிய காலனித்துவ நிர்வாகிகளினால் எழுதப்பட்ட நூல்களில் இந்த நான்கு வன்னிப் பற்றுக்களும் அரசுகள் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எனினும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கொட்டியாரம் பற்று கண்டி அரசின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்ததாக அறியப்பட்ட போதிலும், ஏனைய திருகோணமலை, கட்டுக்குளம்பற்று, தம்பலகாமம்பற்று என்பன சுதந்திர அரசுகளாகவே காணப்பட்டன. கண்டி அரசரிமைத் தகராற்றில் ஜயவீரன் விமலதர்மனுடன் போர் நிகழ்த்திய போது ஜயவீரனின் ஆணையை ஏற்று கொட்டியாரம் வன்னியன் படையனுப்பினான். கோணேசர் கல்வெட்டு இந்த நான்கு குறுநிலங்களை ஆட்சி செய்த வன்னிபங்களின் பெயர் விபரங்களையும் தருகின்றது. இவர்கள் அனைவரும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த

வேறுபட்ட பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். குளக்கோட்டன் திருகோணமலை நிர்வாகத்தை மதுரையிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட தனியுண்ணாப் பூபால் வன்னிய பரம்பரையிடமும், சோழ நாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட காராளசிங்க வன்னிய பரம்பரையிடமும், காரைக்காலில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட செகராசநாத வன்னிய பரம்பரையிடமும், மருங்கூரிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட நடராச குமாரசிங்க வன்னிய பரம்பரையிடம் ஒப்படைத்து நிர்வகிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டதாக கோணேர் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. வன்னிபங்கள் திருகோணமலையில் பூபால் கட்டு என்னும் இடத்தில் மாளிகையில் வாழ்ந்தார்கள். திருநெல்வேலியிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட காராளசிங்க வன்னியன் நிலாவெளியில் இருந்து கட்டுக்குளம்பற்று தேச நிர்வாகத்தைக் கவனித்தான். கோணேசர் கல்வெட்டின் உரைநடைப் பகுதியில் வன்னிபங்களுக்கான கடமைகள் வரையறுத்து விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கட்டுக்குளம்பற்று வன்னிபம்

கட்டுக்குளம் பற்று வன்னிபமே கோணேசர் ஆலய நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்தது. கட்டுக்குளம்பற்று வன்னியர் காராளர் குலத்தவர் என கோணேசர் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. காராளர் வரவு என்ற கோணேசர் கல்வெட்டின் உரைநடைப் பகுதியில் காராள குல வன்னியன் வருகை குறித்து விபரம் காணப்படுகின்றது.

“வடக்குநாடன் திருநெல்வேலிக்கதிபதி செங்குவளைத் தாரான், செந்நென் முடியினன், அரசரோடெதிர்த்து வாதுவென்றவன் ஏருடன் மேழி இலங்கும் பதாகையன், அன்னக் கொடையும் ஆவின் பெருக்கமும் செந்நெற்குவியலும் திரவியக் குப்பையும் நவமணிக்குவையும் நாடொறுமிருந்த மூவருக்கெளியான், மூவரைக் காப்பவன் அன்னவன் மேன்மை அளவிடற்கரிதாம். மனுநீதி தவறாத குளக்கோடன் திருநெல்வேலிச் சிவாலயத்தில் நிற்கும் தருணத்தில் சீராளரான காராளப் பெருமான் திருவர நெறி ஆலயத்தில் அரன்திரு முன்னே காப்புத்தரித்துக் கடவுளின் வாமத்திற் பயபக்தியாக பரிவுடன் வருகிற அலங்காரம் கண்டு அதிக சந்தோசமுற்றுச் சீராளரான சிவபதம் துதிக்கும் காராளனெனுங் கருணையங் கடலே உம்மை நானொரு வசனங் கேட்கவென நினைத்திருக்கிறேனெனக் காராளன் அரசனைக் வணங்கி அடியேனைப் போல அநேக கோடி சனங்கள் இரட்சிக்கும்.” (9)

நிலாவெளியில் (இந்து வெளி) வாழ்ந்த வன்னிய அதிபதி கோணேசர் ஆலயத்தில் காப்பணிந்து திருவிழாக்கள் நடத்துதல் போன்ற பணிக்காக குளக்கோட்டானால் நியமிக்கப்பட்டார். அத்துடன்,

கடல் வணிகத்தால் பெறப்படும், சுங்கவரி, கடல் வளத்தால் பெறப்படும் பணம், பால், தயிர், ஆறு அவணம் நெல் போன்றன வற்றை ஆலயத்திற்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் எனவும் பணிக்கப் பட்டிருந்தது. கோயிற் கணக்குகள் பதிவு செய்து சபையோர் முன்னிலையில் ஒப்படைப்பதும் கட்டுக்குளம்பற்று வன்னிபத்தின் பொறுப்பாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது என கோணேசர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டிற்கு ஆதாரமான பெரிய வளமைப்பத்தி, கோயிற் தொழம்புக் கதை, பெரிய கணக்குக் கல்வெட்டு என்பன அழிந்துவிட்டன. மேற்படி ஏடுகளை கட்டுக்குளம் பற்று வன்னிய நிர்வாகிகளின் பாதுகாப்பில் இருந்தது என அறிய முடிகின்றது. கட்டுக்குளம்பற்றில் உள்ளடங்கும் நிலாவெளியில் கணகசந்தரப் பெருமாள் வசித்து வந்திருக்கின்றார். கோணேசர் ஆலய அறங்காவலர் என்ற முறையில் கணகசந்தரப் பெருமாள் ஆலய ஆண்டு வரவு செலவுக் கணக்கு விபர ஏடுகளையும், கோயிற் தொழம்பு விதிகள் எழுதப்பட்ட ஏடுகளையும் தமது பொறுப்பில் வைத்திருந்தார். கோணேசர் கல்வெட்டின் உரைநடைப் பகுதியில் பல இடங்களில் கணகசந்தரப் பெருமாளின் பொறுப்புக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கோணேசர் ஆலயச் சொத்துக்கள், இருப்புகள் முதலிய விபரங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும் உரிமை கட்டுக்குளம்பற்று கணகசந்தரப்பெருமாளிடமே இருந்திருக்கின்றது.

“ஆதியாகிய கோணைநாயகர் அறை முதலிற் பெரிய கணக்கும், வளமைப்பத்தியும், ஆதியான கல்வெட்டும், அந்தக் காலத்திலேயே குளக்கோட்டு மகராசா திட்டம் பண்ணி வைத்த கணக்கும், வட திசையினிற் சோவளநாடான திருநெல்வேலிக்கு அதிபதியான கணகசந்தரப்பெருமாளிடத்து உண்டு” எனக் கோணேசர் கல்வெட்டு கூறுகின்றது.(10)

அத்துடன் கணகசந்தரப் பெருமாள் என்ற பட்டப் பெயர் கட்டுக்குளம் பற்று வன்னிய நிர்வாகிகளுக்கே உரித்தானதாகும். கணகசந்தரப் பெருமாள் அரச மரியாதைக் குரியவராக நடத்தப்பட்டிருக்கின்றார். கோணேசர் கோயில் தொடர்பான விடயங்களில் முதன்மையதிகாரமும், முன்னிடம் பூபாலக்கட்டிலில் வாழ்ந்த பூபால் கோத்திர வன்னிபத்திற்கு உரியனவாகும். எனினும், கணகசந்தரப் பெருமாளுடைய அனுசரணையுடனும், ஆதரவுடனும் தான் பூபால் கோத்திர வன்னிபம் கோணேசர் கோயில் பரிபாலனத்தை நடாத்த வேண்டும் என்பது வழமையான நியதியாக இருந்திருக்கின்றது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வகுக்கப்பட்ட நான்கு வன்னிபங்களில் கட்டுக்குளம்பற்று கோணேசர் ஆலய நிர்வாகத்தில் முன்னுரிமைப் பெற்றிருந்திருக்கின்றது.

வைத்த கட்டுக்குளத்தாரர் அரன்தொழும்பு செய்ய இந்து வெளியூர் மேலோர்

அத்தர் முன்னர்க் காப்பணிதல் முன்னிடு விழா நடத்தல் அவணமாறு சுத்தநெல்லு ஆங்கு ஒப்புவித்தல் அடையாம் தீர்வை கடல்வரத்தும் கோணை

அத்தனுக்கு இத்தனையுமென அருள்புரிந்தான் அரசர்முடி அழுந்து தாளான்.(11)

கட்டுக்குளம்பற்று வன்னிபமான கணகசந்தரப்பெருமாள் கூறியதாக கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறப்படும் செய்திகள் கோணேசர் கல்வெட்டின் மூல ஏடான பெரிய வளமைப்பத்தியில் இருந்து பெறப்பட்டது.

கொட்டியாரப்பற்று

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்பட்ட நான்கு வன்னிபங்களில் கொட்டியாரப்பற்றும் அடங்குகின்றது. கொட்டியாரப்பற்று என்ற பகுதியின் எல்லைகளை உறுதியாக வரையறை செய்ய முடியாத போதும், தற்காலத்தில் மூதூர்ப் பிரதேசம் என அழைக்கப்படும் பகுதியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். மூதூர் நகரத்தை கொட்டியாரம் என அழைக்கும் வழக்கு இருந்தது. பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் கொட்டியாரப்பற்றில் வன்னிபத்தின் நிர்வாகம் காணப்பட்டிருக்கிறது. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் ஆலய திருப்பணிகளில் கயில வன்னியனார் பங்கெடுத்துள்ளார் என்ற செய்தியை வெருகல் சாசனத்தில் காணப்படுகின்றது.

கண்டி அரசரிமை குறித்து ஐயவீர பண்டாரனுக்கும் விமலதர்மனுக்கும் ஏற்பட்ட தகராற்றில் ஐயவீரனுக்கு ஆதரவாக கொட்டியாரப்பற்று வன்னியன் படையனுப்பினான். இந்தப் படைத் தொகுதியில் 7980 படையினரும், 600 கூலிகளும், 1000 பொதி மாடுகளையும், 30 போர் யானைகளும், 25 அலியன் யானைகளும் அடங்கியிருந்தன. போர்த்துக்கீசரது நிர்வாக கெடுபிடிகளுக்கு எதிராக கண்டி அரசன் நடத்திய ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் கொட்டியாரத்து வன்னிபமான இடலி கலந்து கொண்டான். உண்மையில் கண்டி இராச்சியத்திற்கு கொட்டியாரப் பற்று வன்னியன் எந்தளவிற்கு கட்டுப்பட்டிருந்தான் என்பது விபரமாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில், 1612 இல் கொட்டியாரப் பற்று வன்னியன் கண்டி அரசனின் மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக போர் செய்யத் தயாராகினான். எனினும் இந்தப் போர்ச் சூழ்ச்சி குறித்து கண்டி மன்னனால் விளக்கம் கேட்டபோது நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த கொட்டியார வன்னியன் தனது மருமகனை அனுப்பி வைத்தான். இந்தச் சந்திப்பில்

கொட்டியாரம் பற்று வன்னியன் கண்டியரசனின் விசுவாசத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். 1613இல் நோய் காரணமாகக் கண்டியரசன் அரசரிமை வாரிசைத் தேர்ந்தெடுத்த செய்தியை இளவரசனுக்கு அறிவிக்கும் பணியைக் கொட்டியாரத்து வன்னியனிடம் கொடுத்தான். எனவே கண்டி அரசுக்கும் கொட்டியாரப் பற்றுக்கும் அரசுத் தொடர்பு இருந்திருக்கின்றது.

திருகோணமலை வன்னிபங்களின் கடமைகள்.

கோணேசர் கோயில் நிர்வாகமும் பூசைகளும் சீர் குலைந்த காலத்தில் கோணேசர் கல்வெட்டு உருவாகியதாகக் கருதப் படுகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டில் உள்ள பின்வரும் பாடலைக் கவனிக்கும் போது ஆலயத்தில் நல்லதொரு பூசை நடத்த முன்னர் நடந்த விதிகளைக் கூறுமாறு சோதிடத்தில் வல்லவரான கவிராச வரோதயனைக் கேட்பதாக அறிய முடிகின்றது. “நல்லதொரு பூசை விதி நடக்குமாறு” என்ற வரி கவனத்திற்குரியது.

சொல்லரிய திரிகயிலைப் பெருமைபெல்லாம்
தூயபுராணக் கதையிற் சொன்னதுண்டு
வல்லதொரு வன்னிமையுந் தானத்தாரும்
வரிப்பத்துமாயிவர்கள் வந்தாரும்
நல்லதொரு பூசை விதி நடக்குமாறு நடந்ததன்
மேலினி நடக்கும் நடத்தையாவும்
சொல்லெனவே சோதிடத்தின் நிலையே கண்ட
கவிராசன் வரு காலஞ் சொல்லுஞ்சீரே (12)

குளக்கோட்டன் சொன்ன விதிகளைக் கேட்டு திருக்கோணேஸ்வர ஆலயத்தில் நல்லதொரு பூசை நடத்துவதற்கு ஒரு தேவை இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. ஆனால் சோதிடத்தில் வல்லவரான கவிராசவரோதயனிடம் முன்பு நடந்த நல்லதொரு விதிகளைக் கூறும்படி பணித்தவர் யார் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. எனினும், கோணேசர் கல்வெட்டு கோணேசர் ஆலயம் சிறப்புற நடத்தக் கூறப்படும் விதிகளின் தொகுப்பாகக் கருதலாம். கோணேசர் ஆலயத்தை சிறப்புற நிர்வகிக்கவே வன்னிபங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரவழைப்பட்டதால், வன்னிபங்களின் பிரதான கடமை ஆலயத்தோடு தொடர்புடையது எனக் கொள்வது பொருத்தமாயினும், வன்னிபங்களுக்கு தொண்டு செய்யத் தமிழகத்திலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட தொழும்பர்களைக் (தொழும்பு செய்பவர்கள்) கண்காணிப்பது, குடிமக்களை நிர்வகிப்பது போன்ற கடமைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. இதில் நீதி வழங்குதல் முக்கியமானதாகும்.

குளக்கோட்டன் இறைவனுக்கு தொண்டு செய்யும் தொழும்பர்களான தானத்தார், வரிப்பத்தார் என்பவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட பகைமையைத் தீர்க்க மதுரையிலிருந்து சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த தனியுண்ணாப் பூபாலன் என்ற வன்னியனை வரவழைத்து திருகோணமலை நகரத்தை ஆளும் பொறுப்பை குளக்கோட்டன் வழங்கினான். தவறு செய்தவர்களைத் தண்டிக்கும் அதிகாரம் வன்னிபத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. குற்றச் செயல்களுக்கான தண்டனை வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தது. கொலைக் குற்றத்திற்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது. தண்டனைகள் ஆண், பெண் பிரிவினருக்கெனத் தனியாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டிருந்தது. தொழும்பு செய்கின்றவர்கள் தமது கடமையில் தவறு செய்தால் விலங்கிட்டு கசையடி கொடு என வன்னிபத்தின் கடமையை குளக்கோட்டன் கூறினான். நாட்டியப் பெண் தவறு செய்தால் நீரில் நிறுத்தி வைத்து தண்டித்தலும், ஏனைய பெண்கள் தவறு செய்தால் மண் கடகத்தை தலையில் வைத்து கசை அடி கொடுத்தலும், தொழும்பர்கள் குடிமக்களின் மரணம் தொடர்பாக செய்ய வேண்டிய தொழும்பைச் செய்யத் தவறும் பட்சத்தில் 96 மயிற்பீலிகளைச் சேர்த்துக் கட்டிய கட்டினால் மூன்று தடவை அடிப்ப தோடு, மூன்று திருநீற்றுப் பழங்களும் அபராதமாக விதிக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கு தேங்காய்களை தூக்கி உயர்த்தியபடி நீரில் நிற்க வைத்தல் போன்ற தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

பிராமணர்களைக் கண்டித்தால் கண்டிப்பவர்களுக்கு பிரமகத்தி தோசம் பிடிக்கும் என்ற எச்சரிக்கையும் கோணேசர் கல் வெட்டில் காணப்படுகின்றது. பிராமணர்களின் குற்றம் குறைந்தளவில் தண்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது தண்டனையிலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம். கௌடாலியரின் அர்த்தசாஸ்த்திரத்திலும், மனு தர்ம சாஸ்த்திரத்திலும் பிராமணர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனை விதிவிலக்கு முறையே குளக்கோட்டனாலும் திருகோணமலையில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டிருப்பது தெளிவாகின்றது. நிலமானியச் சமுதாயத்தில் பிராமணர்கள் பெற்றிருந்த உயர்ந்த நிலையைத் தண்டனை விதி விலக்கு தெளிவுபடுத்துகின்றது.

சுத்தமிகு வன்னிமையே குற்றஞ் செய்தால் துலங்கு
விலங்கடி உயிருக்கு உயிரே வாங்கு
நிர்த்தமிடு மடவியர்கள் குற்றஞ் செய்தால்
நிறை புனலில் நிறுத்திவைத்து தேங்காய் வாங்கு
மற்றைய மதிநுதல் மடவர் குற்றஞ் செய்தால்
மண் கடகம் ஏற்றியபடி வழக்கு நோக்கி
இத்தகைய இராசாங்கம் செய்நீ என்றே இரத்தமணி
ஆசனத்தில் இருத்தி வைத்தான் (13)

குளக்கோட்டன் திருகோணமலை பிரதேசத்தை நிர்வகிக்க வன்னிபங்களை நியமித்து அதிகாரங்களை வழங்கியதோடு, வன்னிபங்க ளுக்கான ஒரு ஒழுக்கக் கோவையையும் கூறி வைத்தான். மனு தர்மப்படி நீதியைச் செய், உன் மனைவியைத் தவிர வேறு பெண்ணை நினையாதே. ஏனைய பெண்கள் அனைவரும் உன் தாய்க்குச் சமம். பொய்யைத் துறந்து உண்மையை மட்டும் ஏற்றுக் கொள். பகைமையை நீக்கி நட்புக் கொள், வறியவர்களுக்கு உதவு. மேற்கூறிய ஒழுக்கக் கோவை கௌடாலியரின் அர்த்த சாஸ்த்திரத்தையும் திருவள்ளுவரின் திருக்குறளையும் நினைவுபடுத்து கின்றன.

குடிமக்கள் தொழும்பர்கள்

குளக்கோட்டன் திருகோணமலையில் நல்லாட்சி செய்ய வன்னிபங்களை நியமித்தது போன்று கோணேசர் ஆலயத்திற்கு தொண்டு செய்யவும், குடிமக்களுக்கு தொண்டு செய்யவும் தொழும்பர்களையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்தான். கோணேசர் ஆலயக் கணக்கு விபரங்களையும், களஞ்சியத்தில் உள்ள கோயிலுக்குச் சொந்தமான திரவியங்களின் இருப்புக்களையும், தினப் பூசைக்கான செலவையும் பதிவு செய்து வைத்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்யக் கருகலக் கணக்கர் என்ற தொழும்பர் நியமனம் செய்யப்பட்டிருந்தான். நாளாந்த தேவைகளுக்கான எண்ணை வகைகளைச் சேமித்து பாதுகாக்க ஏழு எண்ணைச் சேமிப்புக் கிணறுகளைக் கட்டி வாளியும், துலாவும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இந்த எண்ணைக் கிணறுகளைப் பராமரிக்க எண்ணையதிகாரம் என்ற பொறுப்பாளனையும் குளக்கோட்டன் நியமித்தான். தொழும்பர்களுக்கு உரிமை பரம்பரையாக வழங்கப்பட்டது. காரைக்காலில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்ட வரிப்பத்தார் எனப்படும் குடிமக்கள் கோணேசர் ஆலயத்திற்கு மலர் பறித்தல், பட்டுத் துணிகளை கொய்து பிடித்தல், ஆலயத்தில் நடைபெறும் நடனத்திற்கு பாடுதல், இசைக் கருவி வாசித்தல், திருப் பொற்சுண்ணமிடித்தல் போன்ற பணிகள் செய்யும் படி பணிக்கப்பட்டார்கள். குளக்கோட்டன் இந்தப் பணிக்கு ஊதியமாக திருகோணமலையில் பள்ளவெளி என்னும் இடத்தில் நெல் வயல்களை மானியாகக் கொடுத்தான். தொழும்பர்கள் குடிகளிடையே நன்மை, அல்லது தீமை ஏற்படும் காலங்களில் செய்ய வேண்டிய தொழும்புகள் வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தது.

தொழும்பு செய்பவர்களின் பணிக்கு ஏற்ப விளை நிலம் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டது. போர்த்துக்கீசரால் 14.4.1624-இல் கோணேசர் ஆலயம் இடிக்கப்பட்டபோது ஆலய விக்किரங்களை நிலத்துக்கு அடியில் மறைத்து வைத்ததோடு, சில விக்किரங்களை

தம்பலகாமத்திற்கு எடுத்துச் சென்று வழிபட ஏற்பாடு செய்ததோடு, கோணேசர் கல் வெட்டில் கூறப்பட்டவாறு தொழும்புகளும் செய்தார்கள். போர்த்துக்கீசரால் கோணேசர் ஆலயம் தகர்க்கப்பட்ட போது திருகோணமலையில் தொழும்பு முறையும் மறைந்தது. இதனால் திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று என்பனவற்றில் தொழும்பர்கள் நன்கொடையாக பெற்ற மானிய நிலங்களும் கைவிடப்பட்டன. ஆனால், இன்றும் தம்பலகாமத்தில் தொழும்பு முறை தொடர்கின்றது. தம்பலகாமத்தில் குடியமர்த்தப்பட்ட தொழும்பர்கள் கோவிற் தொழும்பர்களாகவும், குடிகளின் தொழும்பர்களாகவும் தொடர்கின்றனர்.

குளக்கோட்டன் காலத் திருகோணமலைச் சமூக அமைப்பு

ஒரு சமூகம் தன் தேவைக்கான உற்பத்தியில் ஈடுபடும் போது அவர்களுக்கிடையே ஒரு சமூக உறவு உருவாகின்றது. இந்த உறவை உற்பத்தியின் மூலக்கூறுகளான உற்பத்திச் சாதனம், மனித சக்தி என்பன தீர்மானிக்கின்றன. குளக்கோட்டன் காலத்தில் அரசுப் பிரதிநிதிகளாக உருவாக்கப்பட்ட வன்னிபம் என்ற அமைப்பு நிலமானிய ஆட்சி முறையின் ஒரு அம்சமே. இது ஐரோப்பிய நாடுகளில் காணப்பட்ட நிலமானிய அமைப்பிலிருந்து சற்று வேறுபட்ட பண்பைக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சமூக அமைப்பை ஒரு வகைக் “கீழைத்தேசச் சர்வாதிகாரம்” முறை எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். குளக்கோட்டனால் நியமனம் செய்யப்பட்ட வன்னிபங்கள், தொழும்பர்கள் நிலமானிய ஆட்சியின் வெளிப்பாடுகளே. அரசனின் நேரடி ஆட்சி முறை தளர்ந்ததையே வன்னிபங்களின் நியமனங்கள் காட்டுகின்றன. வேளாண்மையும், வேளாண்மைத் துறைசார்ந்த தச்சுத் தொழில், கருமான் தொழில் போன்ற சிறு கைத்தொழில்களும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. உப்பு, எண்ணை, துணி, மண் பாத்திரங்கள் பேன்றன உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. நிலத்தை மையப்படுத்திய விவசாயப் பொருளாதாரம் நிலவியது. விவசாய உற்பத்தி மீது வன்னிபங்களும், ஆலய அறங்காவலரும் உரிமை கொண்டாடினார்கள். இங்கு விவசாயப் பொருட்களையும், கைத்தொழில் பொருட்களையும் பரிமாறும் பண்டமாற்று வணிக உறவு இருந்திருக்க வேண்டும். கலைஞர்கள் சமுதாயத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்திருக்கின்றார்கள்.

அரசு வருவாய்கள் வரிகளாகவும், நில வாடகையாகவும் பெறப்பட்டன. ஏற்கனவே பல நூற்றாண்டுகளாகத் திருகோணமலைத் துறைமுகம் தென்னாசிய வணிகத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததால் வணிகர்களின் ஆதிக்கம் தவிர்க்க முடியாமல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. திருகோணமலையில் சுங்கவரி நடைமுறையில் இருந்திருக்கின்றது. சுங்கவரி எந்த அடிப்படையில் பெறப்பட்டது என்பது குறித்த

தகவல் கிடைக்கவில்லை. கொட்டியாரப் பகுதியில் சுங்கச் சாவடியை மடிக்க என அழைக்கப்பட்டிருப்பதால் சுங்க வரி பெறப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்த முடிகின்றது. அத்துடன் கடல் வணிகர்கள் வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. பின்வரும் கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல் மூலம் சுங்கவரி நடைமுறையிலிருந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வைத்த கட்டுக்குளத்தாரார் அரன்தொழும்பு செய்ய இந்து வெளியூர் மேலோர்

அத்தார் மன்னர்க் காப்பணிதல் முன்னீடு விழா நடத்தல் அவணமாறு சுத்தநெல்லு ஆங்கு ஒப்புவித்தல் அடையாயம் தீர்வை கடல்வரத்தும் கோணை

அத்தனுக்கு இத்தணையுமென அருள்புரிந்தான் அரசர்முடி அழுந்து தாளான். (14)

வரிகள் மட்டுமல்ல, கோணேசர் ஆலயத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட கொடைகள் அனைத்தும் கருகுலக் கணக்கில் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்ற உத்தரவும் இருந்திருக்கின்றது. இந்திய நிலமானிய சமூகத்தை ஒத்த சமூக உட்கட்டமைப்பே குளக்கோட்டன் காலத்திலும் காணப்பட்டது. இந்திய நிலப் பிரபுத்துவத்தின் அச்சாணியாகவும், சிறப்பம்சமாகவும் விளங்குவது சாதியமைப்பாகும். இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் ஆரிய வருணாச்சிரம முறைமையும், பூர்வீக இந்தியாவின் கணக்குழுக்களும் (Tribal groups) சேர்ந்தே சாதியமைப்பைத் தோற்றுவித்தன.(15)

இந்திய நிலமானிய அமைப்பை ஒத்த சமூக அமைப்பே திருகோணமலையிலும் காணப்பட்டது என்ற கூற்றானது முற்றிலும் பொருந்தக் கூடியன அல்ல. இந்தியாவில் காணப்பட்டது போன்ற சாதிப் பிரிவுகள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்படவில்லை. குறிப்பாக இந்தியச் சாதி ஒழுங்கு நிரலில் அதிகாரமுடையவர்களாக இருந்த பிராமணர்கள் திருகோணமலையில் குளக்கோட்டன் காலத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்ததற்கான சாத்தியங்கள் குறைவே. இங்கு வேளாளர் என்னும் நிலவுடமையாளர்களே முக்கியம் பெற்றிருந்தார்கள். சோழர்கால நிர்வாக அமைப்பில் காணப்பட்ட பிராமணர்களது சதுர்வேதி மங்கலம் குளக்கோட்டன் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கவில்லை. விவசாயிகள் இந்துக்களாகவும், தென்னிந்திய இந்து நெறிகளோடு நெருக்கமான உறவைக் கொண்டிருந்ததாலும், சாதியம் திருகோணமலைச் சமூகத்தின் அடிப்படைக் கட்டுமானத்தின் அச்சாணியாக இருந்தது. ஐரோப்பியக் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களினால் மக்கள் மதமாற்றம் செய்யப்பட்ட போதும் கூட தமிழ்ச் சமூகத்தின் சாதிய அமைப்பு முறையை மாற்ற முடியாமல் போய்விட்டது.

திருகோணமலைச் சமூகத்தில் சாதியம் கடுமையாகப் பேணப்பட்டிருக்கின்றது. தொழும்பர்களின் குடிமக்கள் தொடர்பான தொண்டுகள் சாதியத்தின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. நிலமானியச் சமூகத்திற்குரிய ஊதியப் பகிர்வு நிலங்களை மானியமாக அளித்தல் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டது. சாதியத்தின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட தொழும்பு அல்லது குடிமைக்கும் நிலம் மானியமாக கொடுக்கப்பட்டதை கோணேசர் கல்வெட்டு விபரமாகக் கூறுகின்றது. இன்றும் தம்பலகாமம் பகுதியல் தொழும்பர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மானிய நிலங்களின் பெயர்கள் சாதியத்தை தெளிவுபடுத்துகின்றது. மாலைகட்டிக் கீத்து, மேளகாரன் கீத்து, புலவன் வயல், பண்டாரி கீத்து, பெரிய வண்ணான் கீத்து, குயவன் கீத்து, தம்பட்டக்காரன் கீத்து, பள்ளன் வயல் என்பன சில உதாரணங்களாகும். இவை தவிர கொல்லன், குயவன், நாவிதன், ஏகாலி (வண்ணான்), வள்ளுவன் (பறையன்) ஆகியோரின் தொழும்புக்கு குடிநிலம், விளைநிலம் என நிலங்கள் பகிர்ந்து வழங்கப்பட்டன. போர்த்துக்கீசரது காலத்தில் திருக்கோணேஸ்வர ஆலயம் அழிக்கப்பட்டதால் திருகோணமலையில் உள்ள தொழும்பு முறைகளும் அழிந்துவிட்டது.

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்

- 1 கவிராஜவரோதயன், பதிப்பாசிரியர் பண்டிதர் இ.வடிவேல், கோணேசர் கல்வெட்டு பாலல் 11
- 2 பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், வன்னியர், பக் 19
- 3 Tranquebar தமிழ் - ஆங்கில அகராதி பக் 626
- 4 பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், மேலது பக் 21-22
- 5 செ. குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம் பக் 109
- 6 பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், திருகோணமலைக் கோட்டையிலுள்ள சமஸ்கிருத சாசனம், வீரகேசரி வாரமலர், 13.02.1994.
- 7 பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழர் தேசவுழமைகளும் சமூக வழமைகளும் பக் 173 - 174
8. கலாநிதி சி.க.சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு பக் 317
9. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 128
- 10 மேலது பக் 113
11. மேலது பாலல் 15, பக் 60
- 12 மேலது பாலல் 2. பக் 50
- 13 மேலது பாலல் 13. பக் 58.
- 14 மேலது பாலல் 15. பக் 60.)
- 15 செ.கணேசலிங்கனின் சடங்கு நாவலின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, பக் 7

தமிழர்

இலங்கையின் இனக் குழும வகுப்பு முறைமையில் தமிழர் என்ற ஒரு இனக் குழுமத்தை இலங்கைத் தமிழர், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் என இரு பகுதிகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கப்படும் பண்பு காணப்படுகின்றது. இது இலங்கை அரசினால் வெளியிடப்படும் படிசனப் புள்ளிவிபர நூலில் காணப்படுவதால் இந்தப் பிரிவுகள் சட்ட அந்தஸ்த்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர் என அழைக்கப்படும் தமிழர்கள் இலங்கையைப் பாரம்பரியத் தாயகமாகக் கொண்டவர்கள். அவ்வாறே இந்தியத் தமிழர்கள் என்ற தொடர் இலங்கைப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை காரணமாக இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களைக் குறிக்கின்றது. சமூகவியலாளர்கள் இனக் குழுமங்களை வரையறை செய்கின்ற போது கவனத்தில் எடுக்கின்ற காரணிகளில் வரலாற்றுப் பாரம்பரியமும், பண்பாடும் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. இனக் குழுமத்தை அடையாளப்படுத்துவதில் வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் எவ்வாறு முக்கியம் பெறுகின்றதோ அவ்வாறே பிரதேசப் பாரம்பரியமும், பண்பாடும் ஒரு இனக் குழுமத்தின் உப பிரிவுகளை வகுப்பதில் முக்கியம் பெறுகின்றது.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இலங்கைத் தமிழர் என்ற ஒரு இனக் குழுமத்தில் காணப்படும் ஒன்பது உப பண்பாட்டுப் பிரிவுகளை அடையாளங் காட்டுகின்றார். 1. மட்டக்களப்பு 2. திருகோணமலை மாவட்டம்-மூதூர் 3. வன்னிப்பகுதி 4. யாழ்ப்பாணம் 5. மன்னார். 6. வட மேல் மாகாணம், குறிப்பாக புத்தளம், சிலாபம் பகுதிகள் 7. கொழும்பு 8. தென்மாகாணம் 9. மலையகம். (1) முன் கூறப்பட்ட 9 பிரிவுகளில் திருகோணமலை மாவட்டம், மூதூர் உள்ளடங்கு கின்றன. திருகோணமலைத் தமிழர் என்ற தொடர், தமிழர் என்ற ஒரு இனக் குழுமத்தின் ஒரு உப பிரிவாகக் கொள்வதற்கு தனித்துவமான சில சமூகக் காரணிகள் உள்ளன. அவற்றுள் முன் கூறப்பட்டவாறு வரலாற்றுப் பாரம்பரியமும், பண்பாடும் முக்கியமாகின்றன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து திருகோணமலைத் தமிழ்ச் சமூகத்தை தனித்துவப்படுத்தும் பாரம்பரியமும், பண்பாடும் தனித்தனிக் கூறு களாக ஆராயப்பட வேண்டும். இங்கு பாரம்பரியம் என்ற சொல் வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும், பண்பாடு என்பது சமூக மரபுகளையும், வழக்காறுகளையும் குறிக்கின்றது. ஒரு சமூகத்தின் மரபுகளையும், வழக்காறுகளையும் தீர்மானிக்கும் முக்கிய சக்தியாக வரலாறு அமைகின்றது.

ஒரு பிரதேசத்தின் ஆதிக் குடிகள் குறித்த தகவல்களைத் தொல்லியல் எச்சங்களும், தொல்லிலக்கியங்களும் வரலாற்றுச் சாசனங்களும் தருகின்றன. திருகோணமலைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆரம்பக்கட்ட ஆய்வுத் தளமானது பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக் காலத்திற்குரியது. பெருங் கற்கால மக்களாகக் கருதப்படும் நாகர் களின் வழியாகவே இலங்கைத் தமிழர்களை அடையாளங் காண முடிகின்றது என்பதைக் கடந்த அத்தியாயங்களில் பார்க்கப்பட்டது.

இலங்கையிலும், தென் இந்தியாவிலும் நடைபெற்ற பெருங் கற்காலத்திற்குரிய அகழ்வுகள் மூலம் ஒத்த பண்பாட்டை உடைய மக்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. பெருங் கற்காலத்திற்குரிய அகழ்வுகள் இலங்கைத் தமிழரின் மூதாதையர் களின் குடியிருப்பை அடையாளங் காட்டியுள்ளன. என்.டி.விஜய சேகராவின் ஆய்வுகள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் திராவிட மக்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்து கின்றது. புவிச்சரிதவியல் அமைப்பில் இலங்கைத் தீவானது தென் இந்தியாவின் தரைப்பகுதியின் தொடர்ச்சி என்பது உறுதி செய்யப் பட்டுள்ளது. பெரும் கடற்கோளினால் ஏற்பட்ட தாக்கம் காரணமாக இந்திய உபகண்டத்தின் தென் முனை நிலப்பரப்பு தனித்து தீவாக பிரிந்து சென்றது. தென்னிந்திய நிலப்பரப்பில் இருந்து பிரிந்து நீரனால் சூழப்பட்ட நிலப்பரப்பே இலங்கைத் தீவாகும். தென்னிந்தியாவிலிருந்து திராவிட மூதாதையர்களின் இலங்கை நகர்வு இறுதிப் பனிக் கட்டிக் காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்ற கருத்து ஏற்கக் கூடியதே.

கோணேசர் ஆலயத்தின் தோற்றக் காலம் குறித்த ஆய்வில் நாம் கவனித்த மகாவம்சக் குறிப்பை மீண்டும் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். மகாசேனன் திருகோணமலையில் இருந்த பிராமணக் கோயிலைத் தகர்த்தான் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. இதை மகாவம்சத்தின் விளக்கவுரை நூலான மகாவம்ச தீக ஏற்றுக் கொள்கின்றது. கோணேசர் ஆலயத்தின் தோற்றக் காலத்தைக் கி.மு 5ம் நூற்றாண்டாகக் கொள்வோமாயின் திருகோணமலையில் இந்துக்களின் குடியிருப்புகளும் அக்கால கட்டத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

திருகோணமலைக் குடியிருப்புக் குறித்து கிடைக்கப்பெறும் ஆவணங்களில் 7ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சம்பந்தருடைய திருகோணமலைப் பதிகம் சில தகவல்களைத் தருகின்றது. திருகோணமலை என்ற பெயரையும், அங்கு வாழும் இந்துக்களின் வழிபாட்டையும் திருகோணமலைப் பதிகத்தில் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. தென்னிந்தியாவில் 7ம் நூற்றாண்டில் திருகோணமலை என்றே அழைத்திருக்கின்றார்கள் என்பது உறுதியாகின்ற போது

இங்கு வாழ்ந்த மக்களும் தமிழர்களாகவே இருந்திருக்கின்றார்கள் என்பது ஏற்கக்கூடியதே. திருகோணமலை என்ற இடப் பெயரை நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயிலில் கண்டறியப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டும் உறுதி செய்கின்றது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டறியப்பட்ட சாசனங்களில் நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயிற் கல்வெட்டு மிக முக்கியமானதாகும். அது திருகோணமலை என்ற இடத்தின் பெயரை உறுதிப்படுத்தும் திருகோணமலையில் கிடைத்த முதற் சாசனமாகக் கருதப்படுகின்றது.(2) இக் கல்வெட்டு 11ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திற்குரியது என்ற வகையில் திருகோணமலை என்ற தமிழ்ப் பெயரும் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரும் பாவனையில் இருந்திருக்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் மக்களின் நிரந்தரமான ஒரு குடியிருப்பை அந்தப் பிரதேசம் கொண்டிருக்கும் தொடர்ச்சியான பெயர் மூலமும் கண்டறிய வாய்ப்புண்டு. வரலாற்றில் தொடர்ச்சியாக வழக்கிலுள்ள ஒரு இடத்தின் பெயர் வெளிப்படுத்தும் பண்புகள் அந்த இடத்தின் ஆதிக் குடிகளின் பண்பாட்டைச் சுட்டும் குறிகாட்டிகளாகும்.

ஆரம்ப கால வரலாற்றில் இருந்து தென்னிந்தியாவிலிருந்து பல தரப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் திருகோணமலையில் குடியேறியிருக்கின்றார்கள். குறிப்பாகச் சோழர் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து தமிழகச் சமூகத்தினரது வருகை பெருமளவு அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. இதில் வேளைக்காறப் படை, வணிகர்கள், குடிமக்கள் அடங்குவார்கள்.

கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, மானங்கேணிக் கல்வெட்டு என்பன திருகோணமலையில் சோழ இலங்கேஸ்வரனுடைய நிர்வாகத்தை உறுதி செய்கின்றன. சோழ இலங்கேஸ்வரன் பல பணிகளை முன்னெடுத்தோடு நிர்வாகத்தையும் விரிவாக்கம் செய்ததாக அறிய முடிகின்றது.(3) கந்தளாய்ச் சிவன் கோயிற் கல்வெட்டு மற்றும் கந்தளாய் பிரதேசத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட நீர்ப்பாசனப் பணிகளும், ஊராட்சி நிர்வாகங்களும் பெருந் தொகையான மக்கள் வாழ்ந்திருப்பதை தெரியப்படுத்துகின்றது. மேலும் சோழர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற நான்கு வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்த பிராமணர்களது குடிச்செறிவுமிக்க பகுதியாக இருந்திருக்கின்றது. எனவே திருகோணமலை மாவட்டக் குடித்தொகையானது படிமுறையாக தமிழக குடி உள்வரவினால் வளர்ச்சியடைந்து சென்றிருக்கின்றது. இது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உறுதியான தமிழ் குடிசனத் தொகை வளர்ச்சிக்கு காரணமாகியது. சோழர்களின் செயற்பாடுகள் பொலநறுவை, பதவியா, மாந்தோட்டம், திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் அதிகளவில் கண்டறியப்பட்ட போதிலும் கந்தளாய், திருகோணமலை, பதவியா ஆகிய மூன்று இடங்களையும் இணைக்கும் முக்கோணப் பிரதேசத் திலே சோழர்களின் நடவடிக்கைகள் அதிகளவு

காணப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த முக்கோணப் பகுதிக்கான துறைமுக நகராக திருகோணமலை இருந்த காரணத்தால் தமிழகக் குடியேற்றங்கள் அதிகளவு ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை.

முதலாம் விஜயபாகுவினால் சோழருடைய ஆட்சி இலங்கையில் இருந்து விலக்கப்பட்ட பின்னரும் தமிழர் குடியேற்றங்கள் விஜயபாகுவினாலும், அதன்பின்னர் வந்த மன்னர்களினாலும் ஆதரவளிக்கப்பட்டது. இராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பெயருடன் சோழர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட கந்தளாய் பிராமணக் குடியிருப்பு விஜயபாகுவினால் விஜயராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் என பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு ஆதரிக்கப்பட்டதை பாலமோட்டைக் கல்வெட்டு மூலம் அறிய முடிகின்ற செய்தியை ஏற்கனவே பார்த்தோம். இந்த ஆதரவு நிசங்கமல்லன் காலம் (1187-1196) வரை தொடர்ந்ததை அறிய முடிகின்ற போது தமிழர் குடியிருப்புக்கள் ஒரு நிரந்தர வளர்ச்சிப் போக்கினைக் கொண்டிருந்தது. (4) எனினும் விஜயபாகு தமிழருடைய வளர்ச்சியை விரும்பவில்லை. முதலாம் விஜயபாகு சோழர்கள் மீது கொண்டிருந்த வெறுப்பை விஜயபாகுவின் அம்பகமுவக் கல்வெட்டில் உள்ள வாசகம் தெரியப்படுத்துகின்றது. அம்பகமுவக் கல்வெட்டில் தமிழர் படை என்ற இருளை விஜயபாகு அகற்றினான் என பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சோழர்களின் ஆட்சி விலக்கப்பட்ட பின்னரும் சோழர்களினால் குடியேற்றப்பட்ட தமிழகக் குடியிருப்பு உட்பட தமிழ்க் குடியிருப்புக்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அதிக பாதிப்பையும் பெறவில்லை. இதற்கு பல காரணங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

தமிழர் குடியிருப்புக்கள் மீது நடத்தப்படும் தாக்குதல் மீண்டும் தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கு வழி ஏற்படுத்தும் என விஜயபாகு நம்பியிருக்க வேண்டும். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்பட்ட வெல்கம் விகாரை சோழர்களினால் இராஜராஜப் பெரும் பள்ளி எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு தொடர்ந்து ஆதரிக்கப்பட்டது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சோழர்கள் பெளத்த நலனில் விரோத உணர்வைக் கொண்டிருக்கவில்லை. விஜயபாகுவினால் தோற்கடிக்கப் பட்ட குலோத்துங்கன் தனது சொந்த இனமான தமிழர்கள், சிங்களவர்களினால் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகக் கூடாது என்ற உள் நோக்கிலேயே திருமண உறவை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். சோழர்கள் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிய பின்னரும் சோழர்களினால் அழைத்துவரப்பட்ட வேளைக்காறர் என்ற தமிழ் படைப் பிரிவு பலம் வாய்ந்த படைப் பிரிவாகக் கொண்டியாரப் பற்று, கந்தளாய், திரியாய், பொலநறுவை ஆகிய இடங்களில் நிலை கொண்டிருந்தது. அத்துடன் சிங்கள படைப் பிரிவிலும் வேளைக் காறப்படை ஒரு பகுதியாகச் செயற்பட்டது. இதைச் சூளவம்சம் தெரியப்படுத்துகின்றது. மேலும் முதலாம் பராக்கிரமபாகு காலத்திலும் வேளைக்காறப் படை பலமான நிலையில் காணப் பட்டிருக்கின்றது.

பரணவிதான கூறுவது போல 13ம் நூற்றாண்டிலும் வேளைக்காறப் படையினர் இருந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை பதவியாக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. (5)

சிங்கள மன்னர்களுக்கு தமிழருக்கு எதிரான நடவடிக்கை வேளைக்காறப் படையின் எதிர்ப்பை இலகுவில் உருவாக்கிவிடும் என்ற அச்சம் இருந்திருக்க வேண்டும். சோழர்களின் ஆட்சி 77 வருடங்கள் மட்டுமே இருந்த போதிலும், சோழர்களினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையில் தமிழர்கள் கொண்டிருந்த உயர்ந்த செல்வாக்கு சோழருடைய ஆட்சி விலக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட தொடர்ந்திருந்தது. இதன் தொடர்ச்சியைச் சிங்கள மன்னர் காலத்திலும் தமிழர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். எனவே இயற்கையாக இருந்த தமிழர்களின் குடித் தொகையுடன் தமிழகத்திலிருந்து குடியேற்றப்பட்ட இந்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தினர் முரண்பட்டுக் கொள்வதற்கு சமூகக் காரணிகள் எதுவும் எழவில்லை.

கந்தளாயில் மிகப் பெரியளவில் பிராமணக் குடியிருப்புக்கள் உருவாகுவதற்கு அடிப்படையாக ஏற்கனவே இருந்த மிகப் பெரும் தமிழர் குடியிருப்பு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கின்றது.. சதுர்வேதிமங்கலம் என அழைக்கப்பட்ட பிராமணக் குடியிருப்பு ஊர், சபை, நாடு, நகரம் என்ற ஊராட்சி மன்றங்களைக் கொண்டிருந்தது. கந்தளாய் நகர நிர்வாக அமைப்பைக் கவனிக்கும்போது ஆகக் கூடிய அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். எனவே பிராமணக் குடியிருப்பானது வெறும் இந்து மதக் கிரியைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக மட்டுமல்ல, ஊராட்சி நிர்வாகத் தேவைக் காகவும் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த ஊராட்சி அமைப்பு முறை தமிழகத்தில் பல்லவர் காலத்தில் உருவாகி பின்னர் சோழர் காலத்தில் பெரு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. எனவே திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகளான தமிழ்ச் சமூகங்களிடையே பலதரப்பட்ட ஊராட்சி அமைப்பு காணப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

கந்தளாய்ப் பகுதி போன்றே நிலாவெளியும் குடிமக்கள் நெருங்கி வாழ்ந்த ஊராட்சிப் பிரதேசமாக இருந்ததாக அறிய முடிகின்றது. நிலாவெளிப் பகுதியில் சுமார் 254 வேலி (1710 ஏக்கர்) நிலம் கோணேசர் ஆலய நாளாந்த நிர்வாகச் செலவுக்காக அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நிலாவெளிக் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. (6) மேற்படி நிலச் செய்கைக்கான பெருந் தொகை இந்துத் தமிழர்கள் இப் பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை உறுதி செய்கின்றது. சோழர்காலத்திற்குரிய கல்வெட்டுக்களில் இருந்து திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பல இந்து ஆலயங்கள் இருந்தது என்பதை ஏற்க முடிகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறப்படும் இந்துவெளியூர் என்பது நிலாவெளியாக அடையாளம் காணலாம். திருகோணமலையில் உள்ள 5 கிராமங்களின்

வருமானங்கள் தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலுக்கு அனுப்பப்பட்ட தகவல்களைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் கூறுகின்றன.(7) எனவே திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பரவலாக இந்து ஆலயங்கள் காணப்பட்டிருக்கின்றது என்ற செய்தியானது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பரவலாக இந்துத் தமிழ் சமூகத்தினர் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

திருகோணமலைத் தமிழ்க் குடியிருப்புக்களானது திருகோணமலையில் இருந்து பெரியகுளம் வரையும், வடக்கில் கந்தளாய், பொத்தன்காடு வரையும் பரந்து காணப்பட்டிருக்கின்றது.(8) இந்தக் குடியிருப்புக்கள் குளங்களையும், கோயில்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததைக் குடியிருப்புக்களின் அமைவிடங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இந்தக் குடியிருப்புக்கள் பெருங் கற்காலக் குடியிருப்புக்களின் தொடர்ச்சியாக அடையாளம் காணமுடிகிறது. சோழராட்சியில் திருகோணமலைத் தமிழ்க் குடியிருப்புக்கள் மேலும் பலமடைந்தன. முதலாம் விஜயபாகுவினால் சோழருடைய ஆட்சி இலங்கையிலிருந்து விரட்டப்பட்ட போதும், சிங்கள அரசர்களினால் தமிழர்களுடைய பிரதேசங்களில் தமது ஆட்சியை முழுமையாக செயற்படுத்த முடியாமற் போய்விட்டது. வரலாற்றாய்வாளர் அரசரத்தினம் குறிப்பிடுவது போன்று சிங்கள அரசர்களினால் சோழர்களுடைய ஆட்சி விலக்கப்பட்ட பின்னரும் தமிழர்களது செல்வாக்கை ஒழித்துவிட முடியவில்லை. தமிழர்களது எண்ணிக்கைப் பெருக்கமும், அவர்கள் படைத்துறையிலும், நிர்வாகத்துறையிலும் கொண்டிருந்த முக்கிய பங்கும், அவர்கள் வகித்த பெரும் செல்வாக்கான பதவிகளும் இதைச் சாதிக்க முடியாதவாறு செய்துவிட்டன.

முதலாம் விஜயபாகு ஆட்சியிலிருந்து நிசங்கமல்லன் (கி.பி 1071-கி.பி 1196) ஆட்சி வரை சிங்கள மன்னர்களின் ஆதரவு தமிழர் குடியேற்றத்திற்கு கிடைத்தது என்ற தகவல் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. இது கஜபாகு மன்னன் காலத்திலும் தொடர்ந்ததைத் தட்சண கைலாச புராணம், குளக்கோட்டன் கல்வெட்டு என்பன அறியத் தருகின்றன. திருக்கோணேஸ்வரத்தின் அர்ச்சகராக இருந்த பாசுபத பிராமணர் இறந்ததைத் தொடர்ந்து கோணேசர் ஆலய நிர்வாகத்திலும், பூசை நடைமுறையிலும் பல தடைகள் ஏற்பட்டிருந்தன. கோணேசர் ஆலயத்திற்கு வருகை தந்த 2வது கஜபாகு மன்னர் தடைகளை நிவர்த்தி செய்ய 1522 பொன் (களஞ்சு) மற்றும் பொன்னகை 249 (களஞ்சு) கொடுத்ததாக கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.(9) குளக்கோட்டன் கல்வெட்டில் கயவாகுராசன் உபயம் என்ற பகுதியிலிருந்து ஒரு பகுதியை காணலாம்.

திருமருவு கயவாகு மகராசனும், தனது படைமனுசும், மாவேலி கங்கையருகாக வெகு விசாலமான வெளியுந் திருத்தி, அதற்கடுத்த அணைகளுங் கட்டுவித்து, அதன் மேல் வெகு குளங்களும் கட்டுவித்து ஆயிரத்து முன்னூற்றைம்ப தவண நெல் விதைப்புத் தரையும் திட்டம் பண்ணிப் பத்துக்கொன்று அடையுமெடுப்பித்து, அதற்கருகாக தென்னை பன்னிராயிரமும், புண்ணை பன்னிராயிரமும், இலுப்பை பன்னிராயிரமும், பூகம் பன்னிராயிரம், ஏரான்டம் பன்னிராயிரம், பசுவினம் பன்னிராயிரம், மேதியினம் பன்னிராயிரம், பட்டல புட்பவனச் சோலைகளுஞ் செய்வித்து கோணேசர் ஆலயத்திற்கு தானமாகக் கொடுத்தான். (10)

கஜபாகு மன்னன் தனது இறுதிக் காலத்தில் இந்து மதக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டதோடு கந்தளாயில் கழித்ததாக குளவம்சம் கூறுகின்றது.. எனவே சோழர் படை திருகோணமலையைவிட்டு வெளியேறிய பின்னரும் தமிழர் குடியேற்றங்களும், இந்து நலன்களும் பெரும் அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ளவில்லை என உணர முடிகின்றது.

திருகோணமலைத் தமிழர் வரலாற்றில் மற்றுமொரு புதிய அத்தியாயம் குளக்கோட்டன் வருகையுடன் உருவாகியது. திருக்கோணேஸ்வர ஆலய நிர்வாகத்தைச் சீர்திருத்தி புதிய நிர்வாகத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய தேவை இருந்தது. குளக்கோட்டன் தமிழகத்தின் பல பாகங்களிலும் இருந்து நிர்வாகிகளையும், தொண்டு செய்வதற்கு தொழம்பர்களையும் அழைத்து வந்து திருகோணமலையில் குடியேற்றினான். திருகோணமலை மாவட்டம் நான்கு நிர்வாகப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு குடியேற்றங்களும் பரந்தளவில் உருவாக்கப்பட்டன.

இலங்கையின் வட கிழக்கு மாகாண எல்லைகள் தென்னிந்தியக் கரைகளை நெருங்கியிருந்ததால் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலும் தமிழக - திருகோணமலைக் குடி நகர்வுகள் தொடர்ந்தன. காலனித்துவக் காலத்தில் ஏற்பட்ட குடியேற்றங்கள் பல்லினம் சார்ந்ததாக இருந்தன. இதில் ஒரு பகுதியினராகவே தமிழகத் தமிழர் இருந்தார்கள். தமிழகக் கரையோரப் பட்டினங்களில் இருந்து தமிழ்ப் பேசும் இஸ்லாமியர்களும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குடியேறத் தொடங்கினார்கள். சேர நாடு என அழைக்கப்பட்ட மலையாள நாட்டு மக்கள் கணிசமான தொகையினர் திருகோணமலையில் குடியேறினார்கள். புத்தளம், மற்றும் மட்டக்களப்பில் குடியேறிய முக்குவச் சமூகத்தினரின் ஒரு பகுதியினர் இஸ்லாத்தைத் தழுவினார்கள். எனினும் தென்னிந்திய மக்களின் குடியேற்றம் பிற்காலத்தில் உருவான குடிஉள்வரவுச்

சட்டத்தின் மூலம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. பிரித்தானியக் காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் வருகையுடன் திருகோணமலைக் குடிசனத் தொகைப் பண்பில் அடிப்படை மாற்றங்கள் உருவாகின.

இலங்கையில் பிரித்தானியர் குடிசனக் கணிப்பீட்டை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் பண்டைய மன்னர்கள் குடிசனத் தொகை கணிப்பீட்டில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்களா என்பது குறித்து தெளிவான தகவல்கள் எதுவும் இல்லை. 1789இல் ஒல்லாந்தருடைய நிர்வாகத்தில் கரையோர மாகாணங்களில் சில கணிப்பீடுகள் நடத்தப்பட்டிருந்தாலும் அது திருகோணமலை மாவட்டக் குடிசனம் குறித்த தகவல்களைத் தரவில்லை. இலங்கையின் முதல் குடிசனத் தொகை மதிப்பீடு 27.3.1871இல் நடைபெற்றது. 1871ம் ஆண்டுக் கணிப்பீட்டின் பிரகாரம் திருகோணமலை மாவட்ட மொத்த குடிசனத் தொகையில் 64.69 ஆக இருந்த தமிழர் தொகை 2001 இல் 32.5 வீதமாக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. இந்த வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் அரசியல், பொருளாதாரத் தளங்களில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டன. திருகோணமலை மாவட்டக் குடிசனத் தொகை வளர்ச்சி நிலையை இரு கூறுகளாகப் பார்க்க வேண்டும். 1946க்கு முன் ஏற்பட்ட குடிசன அதிகரிப்புக்கு நகரமும், நகர் சார்ந்த அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் காரணமாகியிருந்தன. இதனால் நகர் நோக்கிய குடி உள்வரவே மாவட்ட குடிசனத் தொகையின் பாரிய மாற்றங்களுக்கு நேரடிக் காரணமாகியது. ஆனால் 1946க்கு பின் குறிப்பாக 1953க்கு பின் திருகோணமலை மாவட்டக் குடிசன வளர்ச்சி மாற்றத்தைத் திருகோணமலையில் உருவாக்கப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களே தீர்மானித்தன.

1871-1881ம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலப் பிரிவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் குறித்த காரணங்கள் விபரமாகக் கிடைக்கவில்லை. கடந்த நூற்றாண்டின் முதல் குடிசனக் கணிப்பீடு 1.2.1901இல் நடைபெற்றது. திருகோணமலை நகரக் குடிசனத் தொகை வளர்ச்சியானது முன்னைய பத்தாண்டுக் காலத்தை விட 2.6 விழுக்காட்டினால் வீழ்ச்சியடைய மாவட்டக் குடிசன வளர்ச்சியானது 10.5 வீதம் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட குடி உள்வரவை விட இயற்கை அதிகரிப்பு குறைந்து காணப்பட்டது. 1898-1906க்கும் இடைப்பட்ட காலச் சராசரி பிறப்பு வீதம் 30.3 ஆக, இருக்க இறப்பு வீதமானது 35.3 வீதமாகக் காணப்பட்டது. மேலும் 1901-1911 காலப் பகுதிக்கான நகரக் குடிசனத் தொகை வளர்ச்சியானது -21.8 வீழ்ச்சி அடைய, மாவட்ட வளர்ச்சியானது 4.6 விழுக்காடு அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட கடும் குறாவளியைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தொற்று நோய் திருகோணமலை நகரத்தையும் பாதித்தது. அதே வேளை மன்னாரில் ஏற்பட்ட கடும் வரட்சி காரணமாகக் முஸ்லீம் மக்களில் கணிசமான தொகையினர் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குடியேறினார்கள்.

திருகோணமலை நகரக் குடிசன வீழ்ச்சிக்கு துறைமுக வேலைகள் தற்காலிகமாக தடைப்பட்டது ஒரு முக்கிய காரணமாகும். இக்கால கட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளின் வெளி விவகாரக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் திருகோணமலைப் பிரித்தானியக் கடற்படைத்தள வேலைத் திட்டங்களையும் பாதித்தன. குறிப்பாக ஜேர்மனிய பவரியே வளர்ச்சி பிரித்தானிய அரசுக்கு நெருக்கடியைக் கொடுத்தது. பிசர் பிரபுவின் விதந்துரைப்புக்களை ஏற்றுக் கொண்ட பிரித்தானிய அரசு திருகோணமலைத் துறைமுகப் பணிகளை நிறுத்தியது. இதனால் வட மாகாணத்தைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் பலர் வேலை இழந்ததோடு யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் செல்லவும் தூண்டப்பட்டார்கள்.

அடுத்த பத்தாண்டு காலப் பகுதியில் திருகோணமலை நகர வளர்ச்சி 6.5 விழுக்காட்டால் அதிகரித்ததோடு, மாவட்டக் குடிசன வளர்ச்சி 14.6 விழுக்காடு அதிகரித்திருந்திருந்தது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட வரட்சியும், நோயும் திருகோணமலை நோக்கிய குடிநகர்வைத் தூண்டியது. இந்த நகர்வில் தமிழர்களும், முஸ்லீம்களும் அடங்குவார்கள்.

1931இல் டொனமர் ஆணையம் செய்யப்பட்ட விதந்துரைப் புக்கினால் இலங்கையர்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட சுதேசிய அரசு உருவாக்கப்பட்டது. இந்த அரசு குடியேற்றத் திட்டங்களை உருவாக்கிது. இக் குடியேற்றத் திட்டங்களின் மூலம் தென்னிலங்கைச் சிங்களச் சமூகத்தினர் திருகோணமலையில் குடியேற்றப்பட்டார்கள். அத்துடன் பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் செயற்படுத்தப்பட்டன. இதனால் திருகோணமலை மாவட்டக் குடிசன வளர்ச்சியானது மாவட்டத்தில் 102.5 வீதமும், திருகோணமலை நகரத்தில் 220.0 வீதமும் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதைக் காண முடிகின்றது. 1933ம் ஆண்டு ஆளுநர் ரிச்வேயின் நிர்வாகத்தில் மாகோ-திருகோணமலைப் புகையிரதப் பாதை இணைப்புப் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்ட காரணத்தால் சிங்களவர்கள் பலர் திருகோணமலை மாவட்டம் நோக்கிக் குடியேறினார்கள். புகையிரதப் பாதை இணைப்பு துறைமுகப் பணியுடன் நேரடியாக தொடர்புபட்டிருந்ததால் இந்தப் பணிக்கான ஆள் திரட்டல் நாடு முழுவதும் நடத்தப்பட்டது. 1939 இல் உருவாக்கப்பட்ட சீனன் குடா விமான நிலைய கட்டுமானப் பணிக்காக சிங்களவர்கள், முஸ்லீம்கள், சீனர்கள், மலாயர்கள், தமிழர்கள் என பெருமளவில் திருகோணமலையில் குடியேறினார்கள். 20.3.1953இல் நடைபெற்ற குடிசனக் கணிப்பில் நகரக் குடிசனத் தொகை வளர்ச்சி 18.9 வீத வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இதில் தமிழர்களின் குடி வெளியகழ்வே காரணமாக இருந்தது. இக் குடியகழ்வு மன்னார், யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, வவுனியா போன்ற நகர்களை நோக்கியே ஏற்பட்டது. எனினும் மாவட்ட குடிசனத் தொகை வளர்ச்சியானது 10.5 வீதம் ஏற்பட்டிருந்தது.

பாரம்பரியமாக தமிழர்களின் பிரதேசமாக இருந்த திருகோண மலை மாவட்டம் படிப்படியாக பல்லினச் சமூக மாவட்டமாக மாறத் தொடங்கியது. இதற்கு புறநகர்ப் பகுதியில் ஏற்பட்ட தென்னிலங்கைச் சிங்களச் சமூகத்தினரது குடியேற்றமே காரணமாகும். இவர்களின் குடியேற்றம் அதிகளவில் விவசாயம், மீன்பிடி சார்ந்ததாகவே இருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் அல்லை, கந்தளாய் சிங்களக் குடியேற்றத்திட்டம் வளர்ச்சியடைந்தது.

திருகோணமலை மாவட்ட தமிழர்களின் விகிதாசாரம் வீழ்ச்சி அடையத் தூண்டிய காரணங்களில் குடியேற்றத்திட்டங்கள் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. சுதந்திரத்தை அடுத்து இலங்கை அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்கள் தென்னிலங்கைச் சிங்களச் சமூகம் சார்ந்ததாக அமைந்தது. அல்லை, கந்தளாய் குடியேற்றத் திட்டங்கள் சிங்களச் சமூகத்தினரை மட்டும் கொண்டு உருவாக்கப் பட்ட காரணத்தால் திருகோணமலை மாவட்ட குடிசனத் தொகையில் இருந்த இன விகிதாசாரம் குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிக்குள் பாரிய மாற்றத்தை உருவாக்கியது. இந்தக் குடியேற்றத் திட்டங்கள் பாரம்பரியமாக அழைக்கப்பட்ட இடப் பெயர்களும் மாற்றப்பட்டன. திருகோணமலை பிரதேசத்தில் இருந்த பார்வதிபுரம் என்ற ஊர் பதவியா என பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இன வன்முறை உருவாகியதைத் தொடர்ந்து 1988 மார்ச்சியில் முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை மாவட்ட 43 எல்லைக் கிராமங்களைச் சேர்ந்த 13500 பேர் குடியகின்றனர்.(11) பல எல்லைக் கிராமங்கள் அநுராதபுர மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. அதே போன்று முதலியார் குளம் என அழைக்கப்பட்ட பன்குளப் பிரதேசம் மொறவேவ எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு சிங்கள மக்களின் குடியேற்றமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. 1982இல் சிங்கள மக்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக வாழ்ந்த அநுராதபுர மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பதவி சிறிபுர (5953 சிங்களவர்), பறணமதவாச்சி (827 சிங்களவர்), ஜெயந்திவேவ (4274 சிங்களவர்) என்பன அநுராதபுர மாவட்டத்திலிருந்து திருகோணமலை மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டன. இதன் மூலம் ஒரு நாளில் திருகோணமலை மாவட்ட சிங்களவர்களின் எண்ணிக்கை 11059 பேர்களினால் அதிகரித்தது. அத்துடன் திருகோணமலை மாவட்ட தென்னமரவடிப் பகுதியில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த பகுதி அநுராதபுரத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை மேலும் குறைக்கப்பட்டது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வன்முறை காரணமாக குடிசன மதிப்பீடு திருத்தமாக நடைபெறவில்லை. எனவே திருகோணமலை மாவட்டக் குடிசனத் தொகை குடிப்புள்ளி விபரங்களின் நம்பகத்தன்மை கேள்விக்குரியது.

இந்தியத் தமிழர்கள்

இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் என்ற சட்ட வரையறை சார்புடைய மொழி வழக்கானது, பொது வழக்கில் மலையகத் தமிழர்கள் எனப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சீ.வீ. வேலுப்பிள்ளை 1940களில் எழுதிய “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்ற தொடர் கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மலைநாடு என்ற சொல்லில் இருந்தே மலையகம் என்ற சொல் உருவாகியது. இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் அவர்களை மலையகத் தமிழர்கள் என்று அழைக்கும் வழக்கில் சில அடையாளச் சிக்கல்கள் இருக்கவே செய்கின்றன. மலையகத் தமிழர்கள் என்பது ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட பிராந்தியத்தின் மக்கள் மட்டும் என்று பொருள் ஆகாது. புவியியல் வரையறைகளுக்கு அப்பால் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் இந்திய வம்சாவழி மக்கள் அனைவரையும் குறிப்பதற்கு, ஒத்த தன்மையுடைய வரலாற்றுப் பின்னணி, பண்பாடு என்பனவே காரணமாகின்றன. இந்திய வம்சாவழி மக்கள் இலங்கைத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் இருந்து தனித்துவமான வர்கள். தமிழகத்திற்கும், இலங்கைக்கும் இடையிலான குடிப்பெயர்வு, பண்பாட்டு பரிமாற்றம் என்பன வரலாற்றின் ஆரம்ப கால கட்டத்திலே உருவாகியிருக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர்களும், இந்தியத் தமிழர்களும் ஒரு இனக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களே. எட்வர்ட் பார்ன்ஸ் 1829இல் கோப்பி பயிர்ச் செய்கைக்காக இந்தியத் தமிழர்களை தொழிலாளர்களாக வரவழைத்தார். எனினும் சீ.வீ. வேலுப்பிள்ளை எழுதிய “நாடற்றவர் கதை”யில் இவர்கள் டச்சு ஆட்சிக்காலத்திலேயே கருகப் பட்டையைப் பதனிடுவதற்காக அழைத்து வரப்பட்டவர்கள் என்ற தகவல் சொல்லப்படுகின்றது. பிரித்தானியக் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களினால் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்காக தென்னிந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் தமிழகத்தைக் குறிப்பாக சேலம், திருச்சி, வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு, திருநெல்வேலி, மதுரை, இராமநாதபுரம், விருதுநகர் ஆகிய மாவட்டங்களைத் தாயகமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் வாழும் சேரிகளில் இருந்து வேலைக்குத் திரட்டப்பட்டவர்கள். தமிழகத்தில் நிலவிய சாதிய நெருக்கடிகள், சமூக அநீதிகள், வேலை வாய்ப்பின்மை என்பன பெருந் தொகையான சேரி வாழ் மக்களை இலங்கை நோக்கி இடம் பெயரத் தூண்டின.(12)

இந்தியத் தமிழ் சமூக அமைப்பில் சாதியம் மிக உறுதியான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. தென்னிந்தியக் கிராமங்களிலிருந்து மிகக் குறைந்த கல்வி அறிவுடைய, பின் தள்ளப்பட்ட சமூக வகுப்பைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களே இலங்கைக்கு பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களாக வரவழைக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் சமூக

விழிப்புணர்வின்றி முற்றாக உடல் உழைப்பில் ஈடுபடக்கூடியவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள்.(13) இந்திய வம்சாவழி தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தென் இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட நிகழ்வானது 1960களில் துருக்கி நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் ஜோர்மனிக்கு அழைக்கப்பட்டதற்கு ஒப்பானதே. இன்று இவர்களே இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் என்ற ஒரு இனக் குழுமத்தின் பிரதான அடையாளத்தை தீர்மானிப்பவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

இலங்கையிலும், மற்றைய பிரித்தானிய காலனி நாடுகளிலும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்கள் படும் துன்பங்களைத் தெரிந்து கொண்ட இந்திய அரசு இலங்கைக்குத் தொழிலாளர்கள் குடிபெயர்வதைத் தடை செய்தது. ஆனால் இத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் வாழும் மற்றைய உள்ளூர் மக்களுடன் சமமாக நடத்தப்படுவார்கள் என்ற உறுதி மொழியை அப்போதைய இலங்கை அரசாங்கம் வழங்கியதால் 1847இல் இத் தடை நீக்கப்பட்டது.(14)

பிரித்தானிய நிர்வாகம் திருகோணமலையில் குறிப்பாக 1930களின் இறுதியில் மேற்கொண்ட கட்டுமானப் பணிகளுக்கு ஆள் திரட்டினார்கள். கடற்படைத்தளம், சீனன் குடா விமானத்தளம் என்பனவற்றின் நிர்மான வேலைக்காக சேர்க்கப்பட்டவர்களில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களும், மலையாளிகளும் உள்ளடங்குவார்கள். எனினும் பிற்காலத்தில் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை இழந்த மலையகத் தமிழர்கள் பலர் திருகோணமலையில் விரும்பிக் குடியேறிக் கொண்டார்கள். பல்லினச் சமூக வாழ்வுக்கு பழக்கப்பட்ட திருகோணமலை தமிழ் சமூகத்துடன் சமூக உறவை ஏற்படுத்துவதில் மலையகத் தமிழர்களுக்கு இடர்கள் ஏற்படவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் திருகோணமலை மாவட்டம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் விருப்பத்திற்குரிய மாவட்டமாக இருந்தது. திருநெல் வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தேவர் குளம், மணி முத்தாறு, கடையநல்லூர், விருது நகர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இராஜபாளையம், சோழபுரம், நரிக்குடி, இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்த தேவி பட்டினம், சித்தர் கோட்டை, சுந்தரபாண்டியன் பட்டினம் போன்ற தென் தமிழக ஊர்களில் இருந்து பெருந் தொகையான மக்கள் திருகோணமலையில் குடியேறினார்கள்.

தொழில் முகவர்களினால் ஏமாற்றப்பட்டு இலங்கைச் சீமைக்கு அழைத்து வரப்பட்ட தமிழகத் தமிழர்கள் பிரித்தானியக் காலனித்துவ அரசினால் மாத்திரமல்ல, சிங்கள அரசினாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள். இதற்கு ஈழத் தமிழர்களும் துணை போனார்கள். இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தாலும் மலையகத் தமிழர்கள் சுரண்டப்பட்டார்கள். அவர்கள் கொண்டிருந்த இலங்கைக் கனவு பொய்யானது என்பதை உணர்ந்ததோடு தாயக நினைவில் வாடுவதை ஒரு மலையக நாட்டுப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

காருதடி கம்பரிசி
கசக்குதடி கானுந் தண்ணி
இனிக்குதடி நம்முரு
இனிப் பயணம் கிட்டுமா

சுமார் 160 ஆண்டுகள் இலங்கை மண்ணில் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் தன் தமிழக மண்ணை நினைத்து பாடும் பாடல். இலங்கையில் 1935இல் தொழிற் சங்கச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான தொழிற் சங்கத்தை சமசமாஜக் கட்சி பதிவு செய்து கொண்டது. எனினும் மலையகத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவழி மக்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்கவில்லை. 1931 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் ஆணையம் இலங்கையில் வாழ்கின்ற அனைவருக்கும் வயது வந்தவர்களுக்கான சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கச் சிபார்சு செய்தது. சர்வசன வாக்குரிமையினால் அரசியல் உரிமைக்கான தகுதியை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. சிங்களத் தலைவர்கள் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள்.

இலங்கை அரசு இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களுக்கு குடியுரிமையை வழங்குவதில் பலத்த கெடுபிடிகளை உருவாக்கியது. திருகோணமலை மாவட்ட சனத்தொகையில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்கள் கொண்டிருந்த எண்ணிக்கை வீழ்ச்சிக்கு பின் புலமாக இலங்கை-இந்திய உடன்பாடு காரணமாக இருந்தது. எனவே இந்தியத் தமிழர்களைப் பாதித்த இலங்கை அரசியற் பின்னணியை விபரமாகத் தெரிந்து கொள்வது நன்று. இலங்கையில் 1930களுக்கப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் நகர்வுகளில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் முதல் தாக்குதலுக்கு உள்ளானார்கள். சிங்களத் தலைவர்கள் பலர் இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கையில் வாழ்வதை விரும்பவில்லை. இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் வாக்குரிமை பெறுவதன் மூலம் மலையகத்தில் சிங்கள, பெளத்த நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிடும் என அஞ்சினார்கள். மேலும் தமிழர்கள் பெறும் வாக்குரிமையானது, கல்வி, வேலை வாய்ப்பு என்பனவற்றிலும் சிங்கள மக்களுக்கு நெருக்கடியை உருவாக்கும் என நம்பினார்கள். 1949இல் இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டம் என்ற வாக்குரிமைத் திருத்தச் சட்டத்தினால் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது. திருகோணமலையில் வாழ்ந்த பல இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களும், மலையாளிகளும் நாடற்றவர்களாக்கப் பட்டதோடு நாடு கடத்தப்பட்டார்கள். தேடி வேட்டையாடப்படும் விலங்குகள் போன்று இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் துரத்திப் பிடிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தப்பட்டார்கள்.

இந்த மனித வேட்டையாடலில் இலங்கை தமிழ் அதிகாரிகளும் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். இலங்கைத் தமிழ் அரசியற் சக்திகளின் பிரதேச உணர்வு மலையகத் தமிழர்களுடனான இணைவுக்குத் தடையாக இருந்தது. மலையகத் தமிழ்ச் சமூகம் தனது போராட்டங்களைத் தனித்து நின்றே முன்னெடுத்தன.

1964ம் ஆண்டு செய்து கொண்ட சிறிமா-சாஸ்த் திரி உடன்பாடு காரணமாகத் திருகோணமலை குடிசனத் தொகையில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சியடைந்தது. 1964 ஐப்பசி மாதம் இந்தியப் பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரியும் - இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவும் இலங்கையில் வாழ்ந்த 9 7500 00 இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் குடியுரிமை குறித்து ஒப்பந்தம் செய்தனர். இந்திய அரசு 5 25000 பேரை திருப்பி எடுப்பதெனவும், இலங்கை அரசு 300000 பேருக்கு குடியுரிமை வழங்குவதெனவும், மீதமாக உள்ள 1 500 00 பேர்களைக் குறித்து பின்பு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தீர்மானிப்பதெனவும் முடிவெடுக்கப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் 1991 ஐப்பசி வரை 335167 இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் நாடு திரும்பினார்கள் என அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தக் கால எல்லையில் 236 000 இந்தியவம்சாவளித் தமிழர்கள் இலங்கை குடியுரிமை பெற்றதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டது. இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் குடியுரிமை பெறும் வரையிலான காலப் பகுதியில் நிலம் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் உரிமை, இலவசக் கல்வி, தேர்வுக் கட்டணம், உயர் கல்வி மானியம் போன்ற அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன. திருகோணமலையில் இருந்த உயர்கல்வி பெற விரும்பிய மாணவர்கள் இந்தியா திரும்புவதையே விரும்பினார்கள். இது இந்தியத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை மேலும் வீழ்ச்சியடையக் காரணமாகியது. 1970இல் ஆட்சிக்கு வந்த சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா 1972இல் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். ஒருவர் நெற் செய்கை நிலம் 25 ஏக்கரும், பெருந்தோட்ட பயிர் செய்யும் நிலம் 50 ஏக்கர் மாத்திரம் வைத்திருக்கலாம் என்று காணி உச்ச வரம்புச் சட்டம் திருத்தப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் பாரபட்சமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இச் சட்டம் ஒரு சில இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் வைத்திருந்த நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்ய உதவியது. பல பெருந்தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. தேசியமயமாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களில் பங்காளராக மாற்றவேண்டிய இந்திய வம்சாவளித் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பலர் வேலை இழந்தனர். AD-RI என்ற இலங்கை அரசின் சிறப்பு பிரகடனம் மூலம் நீண்ட காலமாக பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்த இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டார்கள். தேசிய மயமாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் சிங்களத் தொழிலாளர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். வெளியேற்றப்பட்டவர்களில் பலர் தெருவிற்கு வந்தார்கள். இன்னும் பலர் வெளி மாவட்டங்களுக்குத் தினக்கூலிகளாக வந்து

சேர்ந்தார்கள். திருகோணமலைக்கு வந்த குடியுரிமையற்ற இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் அரசு சார்பு நிறுவனங்களில் வேலை வாய்ப்பைப் பெற முடியாதிருந்த காரணத்தால் விவசாயத் தினக்கூலிகளாக மாறினார்கள். எனினும், காலப்போக்கில் இவர்களில் பலர் சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்பாட்டின் கீழ் இந்தியாவிற்கு திரும்பியனுப்பப்பட்டார்கள்.

திருகோணமலையில் தொடர்ந்து வாழ்ந்த பல இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களும், மலையாளிகளும் வாக்குரிமை பெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. உயர் கல்வி, தொழில் வாய்ப்பு, அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் போன்ற அடிப்படை மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டது. இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களில் ஒரு பகுதியினர் திருகோணமலை நகராட்சியில் அடிநிலைத் தொழிலாளர்களாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இவர்கள் தமிழ்ச் சமூக சாதிய ஒழுங்கு நிரலில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகக் கருதப்பட்டதனால் ஏனைய சமூகங்களுடன் இணக்கமான உறவைப் பேண முடியவில்லை. அவர்களுக்கான வாழிடம் புறநகர்ப் பகுதிகளில் சேரிகள் வடிவில் உருவாக்கப்பட்டது. திருகோணமலையில் 2வது உலகப் போரில் இத்தாலியர் தங்கியிருந்த முகாம்கள் சேரிகளாக மாறின. சேரி வாழ்க்கையிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள சுமார் 150 வருடங்களுக்கு முன்பாக சொந்த நாட்டிலிருந்து வெளியேறிய சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினர் மீண்டும் திருகோணமலைச் சேரிகளில் வாழ்க்கையைத் தொடர்கின்றார்கள். எனினும் சுரண்டல் தொடர்கின்றது.

தென்னிந்திய மீனவ சமூகத்திற்கும், இலங்கை மீனவ சமூகத்திற்கும் முறிவடையாத நீண்ட காலத் தொடர்பு தொடர்கின்றது. திருகோணமலை மீனவ சமூகத்தினர் தென்னிந்திய நாக பட்டினத்துடன் மிக நீண்ட காலத் தொடர்பைக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். நாக பட்டினத்தைச் சேர்ந்த பலர் திருகோணமலையில் வந்து குடியேறியிருக்கின்றார்கள். மொழி, பண்பாடு, மாத்திரமல்ல தொழில் வங்கக் கடலின் இருகரைகளிலும் வாழ்ந்த சமூகங்களிடையே ஒரு ஆழமான உறவை ஏற்படுத்தியது. இவர்களில் பலர் கோடியக்கரை, வேதாரணயம், தோப்புத்துறை, நாகூர் போன்ற கரையோர நகரங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் ஏனைய மலையக மக்கள் எதிர் கொண்ட அரசியல், சமூக நெருக்கடிகளையோ அல்லது பின்னடைவுகளையோ சந்திக்கவில்லை. திருகோணமலைச் சமூக அமைப்பில் வரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்திலிருந்து தென்னிந்திய உறவுகளும் குடியேற்றங்களும் நிகழ்த்திருப்பதை வரலாறு பல இடங்களில் பதிவு செய்திருக்கின்றது. திருகோணமலைச் சமூகம் பல்லினச் சமூகங்களின் கூட்டாக இருப்பதால் இந்திய வம்சாவளி மக்களின் குடி உள்வரவை உள்வாங்கிக் கொள்வதில் சமூக முரண்பாடுகள் தோன்றவில்லை. இலங்கைச் சுதேசிகளுடனான

திருமணத் தொடர்புகள் காரணமாக சமூக நெருக்கடிகளிலிருந்து விடுபட உதவியது. இராவுத்தர் என தமிழக வழக்கில் குறிக்கப்படும் தமிழக இஸ்லாமியத் தமிழர்களும் கணிசமான தொகையினர் திருகோணமலையில் குடியேறி இருக்கின்றார்கள்.

சிங்களவர்

சிங்கள இனம் குறித்த ஆய்வில் கிடைக்கக்கூடிய தொல்லியல் சான்றுகளில் தீபவம்சம், மகாவம்சம் என்பன முக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளாகும். இலங்கை வரலாற்றினை மிகத் துல்லியமாக ஆராய்கின்ற போது சிங்கள மக்களின் உயர்ந்த மரியாதைக்குரிய மன்னர்களைவிட சிங்கள பௌத்த நலனின் எதிர்காலம் குறித்து ஆழ்ந்த அக்கறைமிக்க மனிதராக கருதப்படக்கூடியவர் மகாவம்ச ஆசிரியர் மகாநாம தேரர் என்பதில் எவருக்கும் சந்தேகம் எழ முடியாது. கி.மு 3ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் விஜயனின் இலங்கை வருகை நினைவில் இருந்து விடுபட்டிருக்க வேண்டிய நிலையில் கி.பி.6ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகாநாம தேரரே விஜயனின் கதைக்கு புத்துயிர் அளித்து மகாவம்சத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார். இதன் மூலம் சிங்கள, பௌத்த வரலாற்று உருவகத்திற்கு புத்துயிர் கிடைத்தது. இதுவே விஜயனின் வருகைக்குப் பின்பு தான் இலங்கையில் நாகரீகமான மனித சமூகம் உருவாகியது என்ற இலங்கைக்கான ஒரு வரலாற்று முகவுரை தோன்றுவதற்கு வழி ஏற்படுத்தியது. எனவே தான் இலங்கை வரலாற்றை ஆய்வு செய்கின்றவர்களும், இலங்கையின் நாகரீக வளர்ச்சிக்குப் பெருங்கற்காலச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இயக்கர், நாகரது பங்களிப்பை புறம் தள்ளிவிட்டு, சிங்கள மக்களின் மூதாதையரே இலங்கை நாகரீக வளர்ச்சியை முன்னெடுத்து வந்தவர்கள் என்ற வரலாற்று எடுகோளைக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சிங்கள என்னும் சொல் சிங்கத்தைக் கொன்றவன் (சிங்க காலன்) என்ற கருத்தின் சுருக்கப் பதமாகும். (15) சிங்கள இனத்தின் தோற்றத்தை விஜயனின் வருகையோடு தொடர்புபடுத்துவதற்கு மூன்று முக்கிய நோக்கங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்.

1. சிங்கத்தின் பரம்பரையாக விஜயனைக் காட்டுவதன் மூலம் சிங்கள இனத்தை ஒரு வீரமிக்க இனமாகக் காட்டுதல்.
2. சிங்கள இனம் இலங்கையின் பூர்வீக குடிகளுடன் தொடர்பு படாத தூய ஆரிய இனத் தோன்றலாகச் சித்தரித்தல்.
3. இலங்கையின் நாகரீக வரலாற்றின் தோற்றத்திற்கு சிங்களரின் மூதாதையினரே காரணம் என எடுத்துக்காட்டுதல்.

மேற் கூறப்பட்ட மூன்று விடயங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியை மதிப்பிட வேண்டிய தேவை உருவாகின்றது. விஜயனின் வருகையுடன் சிங்கள இனத்தின் தோற்றத்தைத் தொடர்புபடுத்தப்படுவதால் விஜயனின் பூர்வீகம் தொடர்பாகக் கூறப்படும் கதைகளின் வரலாற்று மதிப்பீடு தேவைப்படுகின்றது. மகாவம்சத்தில் வங்க தேசத்தைச் சேர்ந்த விஜயன் இலங்கைக்கு வரவேண்டிய பின்னணிகளை விளக்குகின்றபோது வங்கம், கலிங்கம், மகதம், லால நாடு உட்பட்ட வட கிழக்கிந்திய பிராந்திய வரலாற்றுப் பின்னணிகளையும் சேர்த்தே விளக்கப்பட்டுள்ளது. மகாவம்சத்தில் கூறப்படும் கதைகளில் விஜயனின் பூர்வீகம் தொடர்பான நிகழ்வுகள் ஆச்சரியத்தையும், வினாக்களையும் உருவாக்கக் கூடியன. மகாவம்சத்தில் கூறப்படும் விஜயன் பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் திவ்வியாவதான, வலாஸ்ஸ ஜாதக என்னும் நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

சிங்கள இனத்தின் தோற்றக் கர்த்தாவாகச் சித்தரிக்கப்படும் விஜயனின் பூர்வீகம் தொடர்பான கதையை முன் கூறப்பட்ட இலங்கை தொல் வரலாற்று நூல்களில் மாத்திரமல்ல சீன யாத்திரிகன் ஹீவான் ஸாங்கின் வரலாற்றுக் குறிப்பு உட்பட சில வட இந்திய வரலாற்று நூல்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே சிங்கள இனத்தின் தோற்றத்தில் விஜயனின் வரலாற்றுப் பின்னணியே அடித்தளமாக இருப்பதால் விஜயனின் பூர்வீகம் குறித்த தேடுதல் தவிர்க்க முடியாத தேவையாகிவிடுகிறது. முதலில் விஜயனும், தோழர்களும் இலங்கை வந்து சேர்ந்த கதையின் சுருக்கத்தைக் கவனிப்போம். நாம் ஏற்கனவே மகாவம்சம் குறித்த திறனாய்வில் கவனித்தது போன்று மகாவம்ச ஆசிரியர் மகாநாம தேரர் வட இந்திய இதிகாசங்களினால் கணிசமானளவு பாதிப்படைந்திருந்தார். குறிப்பாகக் குப்தர் காலத்தில் தோன்றிய புராணங்கள், வால்மீகியின் இராமாயணம், கல்கணரால் எழுதப்பட்ட காஸ்மீர் தொல் இலக்கியமான இராஜதரங்கினி என்பனவற்றின் பாதிப்புக்கள் மகாவம்சத்தின் கதை மரபில் இழையோடியிருப்பதை கவனிக்கும் போது இலங்கைக்கான ஒரு மகாவம்சத்தைப் (பெரிய பரம்பரை) பற்றிக் கூற முனைந்த மகாநாம தேரருக்கு ஒரு பலமான கதைக்குரிய முன்னுரை தேவைப்பட்டிருக்கின்றது.

வங்க அரசனுக்கும், கலிங்க இளவரசிக்கும் பிறந்த பெண் குழந்தையைப் பார்த்த சோதிடர்கள் பிற்காலத்தில் இந்தப் பெண் குழந்தை காம வெறி கொண்டு மிருக அரசனைக் கூடுவாள் எனத் தெரிவித்தார்கள். அந்தப் பெண் குழந்தை பருவமடைந்த வேளையில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி மகத நாட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த வணிகர்களுடன் சேர்ந்து சென்றாள். லால நாட்டிற்கு ஊடாகச் செல்லும் வழியில் ஒரு சிங்கம் வணிகக் குழுவினரைத் தாக்க

முயன்றபோது வணிகர்கள் சிதறியோட வங்க இளவரசி மட்டும் சிங்கத்தை நெருங்கி அன்புடன் அணைத்து சிங்கத்துடன் கலந்து இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்றாள். இரட்டைக் குழந்தைகளில் ஒன்று ஆண், மற்றது பெண் குழந்தை. ஆண் குழந்தைக்குச் சிங்கபாகு எனவும், பெண் குழந்தைக்கு சிங்கசீவிலி எனவும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. சிங்கபாகு இளம் பருவமடைந்த வேளை தனது பிறப்புக் குறித்து தெரிந்து கொண்டு அவமானத்தால் தனது தாயுடனும், சகோதரியுடனும் குகையைவிட்டு வெளியே வருகையில் வங்க நாட்டு படைத்துறைத் தலைவனையும், தாயின் மாமனையும் சந்திக்க நேரிட்டது. வங்க நாட்டுப் படைத்துறைத் தலைவன் இளவரசியை அழைத்துச் சென்று திருமணம் செய்து கொண்டான். தனது பிள்ளைகளையும், தனது மனைவியையும் காணாத சிங்கம் லால நாட்டு மக்களைத் தொடர்ந்து துன்புறுத்தியது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த சிங்கபாகு தன் தாய் தடுத்தும் கேட்காது தன் தந்தையாகிய சிங்கத்தைக் கொன்று பரிசுப் பணமாக 3000 பொற் காசுகளையும் பெற்றான்.

சிங்கபாகு அரசரிமையைத் தனது தாயின் கணவனாகிய படைத்துறைத் தலைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு லால நாட்டிற்கு திரும்பினான். அங்கே சென்று தனது உடன் பிறந்த சகோதரியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். அவர்கள் இருவருக்கும் பிறந்த குழந்தைகளில் முத்தவனே விஜயனாகும். வங்க நாட்டு மன்னன் விஜயனின் தீய நடத்தை காரணமாக அவனையும் அவனது 700 தோழர்களையும் கப்பலில் ஏற்றி நாடு கடத்தினான். விஜயனையும், தோழர்களையும் நாடு கடத்தும்போது விஜயனும், தோழர்களும் ஒரு கப்பலிலும், அவர்களது மனைவிகள் தனியாக வேறு ஒரு படகிலும், குழந்தைகள் தனியானதொரு படகிலும் கடலில் விடப்பட்டனர். இந்த மூன்று படகுகளும் வேறுபட்ட இடங்களில், வேறுபட்ட நேரங்களில் கடலில் விடப்பட்டதால் மூன்று படகுகளும் வேறுபட்ட இடங்களைப் போய்ச் சேர்ந்தன.(16) விஜயனும், அவனது 700 தோழர்களும் சென்ற படகு முதலில் சூர்பாரகம் என்ற கரையை அடைந்தது. எனினும் அங்கு தங்குவது ஆபத்து என உணர்ந்து விஜயனும், அவனது 700 தோழர்களும் தொடர்ந்து பயணம் செய்து இலங்கைத் தீவில் தம்பபன்ன என்ற இடத்தை அடைந்தார்கள். பெண்களுடன் கடலில் விடப்பட்ட கப்பல் மகிள தீவை அடைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.(17) மகிள தீவு என்பது மினிக்கோய் தீவுகள் உள்ளடங்கிய மால தீவுகள் என அடையாளம் காணப்படுகின்றது. பிள்ளைகளுடன் மிதக்கவிடப்பட்ட படகு நக்க தீபகம் என்னும் தீவை அடைந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது.(18)

மேற்கூறப்பட்ட விஜயன் தொடர்பான வரலாற்றுச் சூருக்கம் இதிகாசங்களில் காணப்படும் ஐதீகக் கதைகள் போன்று காணப்படுகின்றது. வரலாற்றாசிரியர் ஜி.ஜி.மென்டிஸ் உட்பட பல

வரலாற்றாய்வாளர்கள் விஜயனின் வருகையை முற்றாக நிராகரித்துள்ளார்கள். எனினும் மேற்படி விஜயனின் பூர்வீகம் தொடர்பான கதையில் அடிக்கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டிய சில கருத்துக்களை முதலில் கவனிக்க வேண்டும்.

- 1.விஜயனின் தந்தையும், தாயும் வீரமிக்க சிங்கத்தின் பிள்ளைகள்.
- 2.சிங்கபாகுவும், சிங்கசீவிலியும் உடன் பிறந்த சகோதரர்களாக இருந்த போதும் சத்திரிய இரத்த உறவைப் பேணுவதற்காக திருமணம் செய்து கொண்டார்கள்.
- 3.விஜயனும், அவனது 7000 தோழர்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் தனித்தனிப் பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டு மூன்று கப்பல்களில் வேறுபட்ட இடங்களில் கடலில் விடப்பட்டதால் மூன்று கப்பல்களும் மூன்று நாடுகளில் கரைசேர்ந்தன. எனவே விஜயனும், தோழர்களும் வந்திறங்கிய கப்பலில் தனியே ஆண்கள் மாத்திரம் இருந்தார்கள்.

இங்கு மேற் கூறப்பட்ட மூன்று அவதானிப்புக்களின் வரலாற்று மதிப்பீடுகள் அவசியமாகின்றது. விஜயனின் மூதாதையினர் சிங்கத்துடன் உறவு வைத்து குழந்தைகள் பெறப்பட்ட செய்தியானது நம்புதற்குரிய ஒன்றல்ல. தங்கள் பரம்பரையை வலிமைமிக்கவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ள சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட உத்தி என்பது மிகத் தெளிவான உண்மையாகும். பொதுவாக ஆதிக் குடிகளிடம் விலங்குகளைச் சின்னமாகக் கொள்ளும் பண்பு பரவலாகக் காணப்பட்டது. ஆதிக் குடிகள் தங்களை வலிமைமிக்கவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளும் தேவை இருந்த காரணத்தால் வலிமை மிக்க விலங்குகளைக் குலச்சின்னங்களாக கொண்டிருந்தார்கள். மௌரிய அரசப் பரம்பரை நான்கு சிங்கங்களையும், சோழர்கள் புலியையும் தேர்ந்தெடுத்ததைக் கவனிக்கலாம். எனவே சிங்கள மக்களின் மூதாதையர்கள் சிங்கத்தை தங்கள் பரம்பரையுடன் தொடர்பு படுத்தியது ஆச்சரியமான தொன்றல்ல.

சகோதரர்கள் திருமணம் செய்து கொண்ட செய்திகள் வரலாற்றில் பல இடங்களில் பதியப்பட்டுள்ளன. சகோதரத் திருமணங்கள் ஐதீகக் கதைகளிலும், ஸ்மிருதி நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. சகோதரத் திருமணம் மகத நாட்டு சாக்கியர்களிடையே மரபாக இருந்திருக்கின்றது. எனவே விஜயனின் மூதாதையர்கள் சத்திரிய இரத்தத் தூய்மையைப் பேணுவதற்காகச் சகோதரத் திருமணத்தைச் செய்திருக்கலாம் என்பதை ஏற்பதிற தவறில்லை.

விஜயனும் அவனது 700 தோழர்களும் பெண்கள் எவருமில்லாது இலங்கைக் கரையை அடைந்தார்கள். விஜயனின்

வருகையை ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாக ஏற்றுக் கொள்கின்ற போது விஜயனின் வருகையைத் தொடர்ந்து மகாவம்சம் கூறும் சில செய்திகள் அதிக முக்கியம் பெறுகின்றன. சிங்கள மக்களினால் முன்வைக்கப்படும் ஆரிய இன வழிக் கருத்துப் பற்றி தீவம்சமோ அல்லது மகாவம்சமோ எதுவும் கூறவில்லை என்பது மிக முக்கியமானதாகும். பிற்கால இலக்கியங்களில் தூய சிங்கள இனத் தனித்துவத்தை நிலைநாட்ட ஆரியவாதம் கருவியாக்கப்படுகின்றது. விஜயனும், தோழர்களும் அவர்களது படகில் கலிங்க நாட்டுப் பெண்களைக் கூடவே அழைத்து வரவில்லை. மகாவம்சத்தின் பிரகாரம் விஜயனும், அவனது தோழர்களும் பாண்டியநாட்டுப் பெண்களையே திருமணம் செய்தார்கள் என அறிய முடிகின்றது.(19) விஜயனது குழுவினரது சந்ததி பாண்டிய நாட்டுப் பெண்கள் உறவு வழியாகவே உருவாகியிருப்பதை மகாவம்சம் ஏற்கின்றது. எனவே சிங்கள இனத் தூய்மை என்பது விஜயன் குழுவினர் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டதன் மூலம் வலிமை குன்றுகின்றது.

விஜயனுப் பின் அரசு உரிமையை பெற வாரிசு இல்லாத நிலையில், தனக்குப் பின்னர் அரசரிமையை ஏற்க ஒருவரை அனுப்பும்படி விஜயன் தனது தம்பி சுமிதனுக்கு ஒலை அனுப்பினான். விஜயனின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சுமிதன் தனது மகனான பாண்டு வாசுதேவனை இலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தான். பாண்டு வாசுதேவன் 32 மந்திரி குமாரர்களுடன் துறவி வேடம் அணிந்து திருகோணமலை வழியாக இலங்கையை வந்தடைந்தான் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. இவர்களைத் தொடர்ந்து பாண்டு வாசுதேவனையும், மந்திரி குமாரர்களையும் திருமணம் செய்து கொள்ள சாக்கிய வம்சத்துப் பத்ரகாஞ்சனா என்ற இளவரசியும், அவளது 32 தோழிகளும் திருகோணமலைத் துறைமுகம் வழியாக வந்தார்கள் என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. (20)

பத்ரகாஞ்சனாவும், அவளுடைய தோழியர்களும் மொங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள்.(21) வட இந்தியாவில் இருந்து பல கால கட்டங்களில் இலங்கையில் ஆரிய இனக் குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் வட கிழக்குப் பகுதியில் (கோகன்), திருகோணமலை, அநுராதபுரம், மல்வத்து ஓயாப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகளுடன் இணைந்து கொண்டார்கள். எனவே சிங்கள மக்களின் இன உருவாக்கம் வட இந்திய, பாண்டிய, மற்றும் இலங்கை ஆதிக் குடிகளுடனான தொடர்பின் அடிப்படையாக தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றது. பல்வேறு ஆய்வுத் தளங்களில் இருந்து கிடைக்கப் பெறும் சிங்கள இனம் குறித்த ஆய்வு முடிவுகள் சில முரண்பாடான கருத்துக்களை முன் வைத்தாலும், சிங்கள இனத்தின் தோற்றத்துக்கான மக்களில் ஒரு பகுதியினர் இலங்கைக்கு வெளியிலிருந்து வந்து குடியேறி

யவர்கள் என்ற கருத்து பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. இன்று சிங்கள மக்கள் பேணிவரும் மொழி, பண்பாடு, மற்றும் சமுதாய மரபுகள் ஒரு தனித்துவமான பண்பைக் கொண்டுள்ளன.

சிங்கள மக்களின் மூதாதையர்கள் இலங்கையின் வட கிழக்கு கரையோரமாக இலங்கைக்குள் நுழைந்து கொண்டாலும் தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கை நோக்கிய படையெடுப்புக்கள் சிங்கள இனத்திற்கு ஒரு தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தலாகவே அமைந்திருந்தது. தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கள் சிங்களவரை இலங்கையின் தென் றும் நோக்கிய நகர்வுக்கு காரணமாகியது. குறிப்பாகச் சிங்கள அரசர்கள் பாண்டியருடன் திருமணத் தொடர்பைக் கொண்டிருந்த போதிலும், பல்லவர் காலத்திற்குப் பின்னர் தமிழகத்தில் உருவாகிய அரசியல் எழுச்சிகள் சிங்கள, பௌத்த நலனுக்குச் சாதகமாக அமையவில்லை. குறிப்பாகச் சோழருடைய எழுச்சியினால் மிக நீண்டகாலமாகச் சிங்கள மன்னர்களின் இராசதானியாக இருந்த அநுராதபுரம் அழிக்கப்பட்டது. இலங்கை வரலாற்றில் நிரந்தரமாகவே சிங்கள அரசுகளின் தலைநகர்கள் தென்புறமாக தள்ளப்பட்டன.

விஜயனுடைய தம்பி மகன் பாண்டு வாசு தேவனும், அவனது தோழர்களும் துறவிவேடம் அணிந்தே திருகோணமலைத் துறைமுகம் வழியாக வந்ததாக மகாவம்சம் கூறும் செய்தி உண்மையாயின் திருகோணமலையில் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகள் சிங்கள பௌத்த இனக்கு குழுவைச் சாரதவர்கள் என்பது வரலாற்று உண்மையாகின்றது. இந்த இடத்தில் சிங்கள மொழியின் தோற்றம் குறித்த அடிப்படைத் தேடுதல்கள் அவசியமாகின்றது. வரலாற்றடிப்படையில் இன்றைய சிங்கள மொழியின் உட்கூறுகளை ஆராய்கின்ற போது மேற்கிந்திய, கிழக்கிந்திய பிராந்தியங்களில் பேசப்பட்ட பிராகிருத மொழியும், ஈழத்தில் ஆதிக் குடிகளால் பேசப்பட்ட மூத்த மொழியான எலு மொழியின் பங்களிப்பும் மிகத் தெளிவாக அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் வாழ்ந்த சிங்கள இனத் தோற்றத்திற்கு (கி.மு 400-கி.பி 500) காரணமாக இருந்த ஆதிச் சிங்களச் சமூகம் பேசிய மொழி ஆதித் திராவிட மொழியான எலுவாகும்.

விஜயன் இலங்கை வந்த கால கட்டத்தில் எலு மொழி வழக்கில் இருந்தது. விஜயன் வருகையை ஒரு வரலாற்று உண்மையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் பட்சத்தில் விஜயனும், அவனது தோழர்களும் பேசிய மொழி கிழக்கிந்தியப் பிராகிருத மொழியே.(22) மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டவாறு விஜயனுக்கும், பாண்டிய நாட்டுப் பெண்களுக்கும் ஏற்பட்ட திருமண உறவு காரணமாக விஜயனது பரம்பரை எலு மொழியைப் பேச வேண்டி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். சிங்கள மொழிக்கான மூலச் சொற்பிறப்பியல் குறித்து ஆய்வு செய்த

அருட்திரு எச்.எஸ்.டேவிட் அவர்கள் சிங்கள மொழியைத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்திற்குள் அடக்குவதே பொருத்தமானதாகும் என்றார்.(23) அவருடைய ஆய்வின் பிரகாரம் சிங்கள மொழியில் ஐம் பது வீதமான சொற்கள் எலு மொழியில் இருந்து பெறப்பட்டிருக்கின்றது. எனினும், சிங்கள இலக்கியங்களை ஆராய்கின்ற போது பாளி, வடமொழிச் செல்வாக்கு அதிகளவில் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். சிங்கள மொழி ஆரிய மொழி என வாதிட்ட கெயர் திராவிட மொழி ஆதிக்கம் சிங்கள மொழியில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது என்பதை மறுக்க முடியவில்லை. இதைச் சிங்கள மொழியின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் W.K.குணவர்த்தனா அவர்கள் சிங்கள மொழியின் சொற் செறிவு பாளி, வடமொழித் தளத்தில் உருவாகியிருந்த போதிலும் அதன் உள்த் தோற்ற அமைப்பு, இயல்பு என்பன தமிழ் மொழியைச் சேர்ந்தது என வாதிட்டார்.(24) சிங்கள மொழிக்கான மூல வேர்கள் பல தரப்பட்ட தளங்களில் உருவாகியுள்ளன. சிங்கள மொழியைப் பேச்சு மொழி, இலக்கிய மொழியாக ஆராய்கின்றபோது சொற் செறிவில் குறிப்பிடக்கூடிய வேறுபாடுகள் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சிங்களப் பேச்சு மொழி வழக்கில் கிழக்கு, மேற்கு இந்திய மொழிகளின் பாதிப்பு அதிகளவு காணப்பட்ட போதிலும் சிங்கள இலக்கியங்களில் வட மொழி, பாளி ஆகியனவற்றின் செல்வாக்கே அதிகளவு காணப்படுகின்றது.(25)

தற்காலச் சிங்கள இலக்கிய வழக்குகளில் பாளியும், வட மொழியும் அதிகளவு காணப்படுவதற்குப் பௌத்த மத இலக்கிய மரபுகளே காரணமாகின்றது. எனவே சிங்கள மொழியின் மூல மொழியாகிய எலு மொழி பௌத்த மதத்திற்கு ஊடாக பிராகிருத, பாளிச் செல்வாக்குப் பெற்றதனால் ஆரிய மொழிச் சாயலைப் பெற முடிந்ததே தவிர முழுமையான ஒரு ஆரிய மொழி அல்ல. இலங்கையில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் பௌத்த மதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட போது பௌத்த திரிபிடகத்தை எலு மொழியில் தான் அறிந்து கொண்டார்கள். இதற்கு உதாரணமாக அட்டகதா பௌத்த நூல் எலு மொழியிலே எழுதப்பட்டது என்ற உண்மை கவனத்திற்குரியது. கௌதம புத்தர் திரிபிடகத்தை அவரது மொழியான பாளி மொழியிலே உபதேசித்த போதும் பிராந்திய மொழிகளிலே பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

இலங்கையில் கண்டறியப்பட்ட ஆதிக் கல்வெட்டுக்கள் அநேகமாக ஆதித் திராவிட மொழியான எலுவும், பிராகிருதமும் கலந்து தென்னிந்தியப் பிராமிய வரி வடிவங்களில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிலை கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட கல்வெட்டு ஆய்வுகளில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இதுவரை கண்டறியப்பட்ட சிங்கள மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் கி.பி 4ம் நூற்றாண்டு காலத்திற்கு பிந்தியதே. சிங்களம் எனப்பட்ட பதம்

நாட்டுக்கோ அல்லது மக்கள் கூட்டத்தினருக்கோ கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டு இறுதி வரை பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது மிக முக்கியமானதாகும்.

முஸ்லீம்கள்

திருகோணமலை மாவட்ட முஸ்லீம்கள் குறித்து ஆராய முற்படுகின்றபோது முஸ்லீம்களின் வருகையின் வரலாற்றுப் பின்னணி பற்றி தெரிந்த கொள்வேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஆனால் முற்காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்த முஸ்லீம்கள் தங்கள் வருகை குறித்த வரலாற்று நூல்கள் எதுவும் எழுதி வைக்கவில்லை. இலங்கைக்கு முஸ்லீம்கள் எவ்வாறு வந்தார்கள் என்பது குறித்து பல கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் உண்டு. அவற்றிலே ஒரு பொதுவான அம்சமுண்டு. அவர்களின் குடியிருப்புக்களுக்கு காயல்பட்டினம் மூலதனமானது என்பது அவர்களின் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளில் காணப்படும் அடிப்படை அம்சமாகும். இத்தகைய சமூகத்தின் உற்பத்தியைப் பற்றி ஆராய்ந்து அறிய வேண்டுமெனில் இற்றைக்கு 700 வருடங்கள் பின்னோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். மர்க்கோ போலோ, வஸப் ஆகியோர் வர்ணித்துள்ள காயல்பட்டினத்தை நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.(26)

இலங்கை முஸ்லீம் சமூகம் என்னும் போது பல இன உட்கூறுகளை அடையாளங் காணமுடிகின்றது. முஸ்லீம் என்ற இன வரையறைக்குள் அரபு வழி சோனகர்கள் மட்டுமல்ல, தென் இந்திய வழிச் சோனகர்களும் அடங்குவார்கள். இலங்கை குடிசன புள்ளி விபர நூலில் மலாயர்கள் தனி இனமாக பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றார்கள். சமூக வழக்கில் வட இந்திய வழி வந்த மேமன், கோஜா, போரா உள்ளிட்ட இஸ்லாத்தை தழுவுகின்ற அனைவரையும் முஸ்லீம்கள் என அழைக்கும் மரபு காணப்படுகின்றது. எனவே சமூக வழக்கில் இலங்கையில் முஸ்லீம் என்ற இன வரையறையானது இஸ்லாம் மதத்தைப் பின்பற்றுகின்ற அனைவரையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே முஸ்லீம் என்ற சொல்லிற்கான விளக்கமானது இனக்கூற்றியலில் இருந்து தோன்றாமல் மதச் சார்புடையதாக கருதப்படும் பண்பை அவதானிக்க முடிகின்றது. இலங்கைச் சோனகரின் தாய் மொழி தமிழ் எனினும் அவர்களை மொழி வழி இனக்குழுமமாகப் பார்க்கும் வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் இல்லை என பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கருதுவார். (விபரம்- இலங்கைத் தமிழர் யார்,எவர்)

இலங்கை முஸ்லீம்கள் வரலாற்றை அறியக்கூடிய தொல் ஆவணங்கள் இல்லாத காரணத்தால் முஸ்லீம்கள் குறித்த ஆரம்பகால ஆய்வுகளை மேற் கொள்வதில் பல சிரமங்கள் ஏற்படுகின்றன. அரேபியப் பிரயாணிகள் எழுதிய நூல்கள், ஓர், இரு

அரபுக் கல்வெட்டுக்கள், நாட்டில் சில பகுதிகளில் கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ளன. அரபு நாணயங்கள், முஸ்லீம்களிடம் வழக்கிலுள்ள மரபு வழிச் செய்திகள், போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என்போர் விட்டுச் சென்றுள்ள சில குறிப்புக்கள் என்பனவே இலங்கை முஸ்லீம்களின் கடந்த கால வரலாற்றை அறிய எமக்கு துணையாகின்றன. இவற்றுள் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரால் எழுதப்பட்டவை முஸ்லீம்களைப் பற்றிய தகவல்களை பதிந்து வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் அல்லாது அவர்கள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சுட்டும் செய்திகளாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.(27)

கி.பி 610 இல் இஸ்லாம் அரேபியாவில் தோற்றம் பெற்றது. முகமது ஸல் அவர்களின் தலைமையில் அரேபியா ஐக்கியப்பட்டது. அதன் பின்னர் அல்குலபா உற்றாசிதுன்கள் என அழைக்கப்பட்ட கலிபாக்கள் காலத்தில் சிரியா, எகிப்து, ஈரான், ஈராக் ஆகிய நாடுகளை முஸ்லீம்கள் வெற்றி கொண்டார்கள். மேற்குறிப்பிட்ட நாட்டு மக்கள் அரபு மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிராத போதும் இஸ்லாமிய மதம் காரணமாக அரபு மொழியை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். எனவே அரபு மொழி பரவுவதற்கு இஸ்லாம் அடிப்படையாக அமைந்தது. இஸ்லாம் எவ்வாறு அரபு நாடுகளை ஒன்றிணைத்ததோ, அதே போன்று அரபு மொழியும் அரபு வணிகர்களின் பொது மொழியாக உருவாகியது.

கிரேக்கர்கள், சீனர்கள் போன்று மத்திய கிழக்கு வணிகர்களும் இலங்கையோடு வணிகத் தொடர்பைக் கொண்டிருந்தார்கள். தென்னாசிய, தென் கிழக்காசியக் கடற்பரப்பில் வளர்ச்சி பெற்று வந்த கடற் கொள்ளை வணிகத் தொடர்புகளை பாதித்தன. சோழர்கள் வளஞ்சியர்கள் என்ற கடல் வணிகர்களுக்கான படையை உருவாக்கியது போன்று அரபு வணிகர்களும் சிறு படகுகளை கொண்டிருந்தார்கள். கி.பி 9ம் நூற்றாண்டளவில் அரேபியர்களின் அரசியல் வளர்ச்சியடைந்திருந்த காரணத்தால் அரபு அரசுகள் கடல் வணிக காவற் படகுகளை உருவாக்க முடிந்தது.

அரேபியர்களின் வணிகப் படகுகள் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு பயணித்த காரணத்தால் இலங்கைத் துறைமுகங்களில் அரேபிய வணிகர்கள் நீண்ட காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. மேலும், அரேபிய வணிகர்கள் உள்நாட்டுப் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கும், கொண்டு வந்த பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கும் காலம் தேவைப்பட்டதால் உள்நாட்டு உறவுகளை வளர்ப்பதில் அதிகம் கவனம் செலுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. காலப்போக்கில் இலங்கைச் சுதேசிகளுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் உள்ளூர் மக்களுடனான

திருமண உறவுக்கு வழி வகுத்தது. இஸ்லாம் விபச்சாரத்தைக் கண்டிக்கின்றது. ஆனால் இஸ்லாம் பல தார திருமணத் திற்கு அனுமதிக்கின்றது.(28)

தற்போது இலங்கைக் கரையோர நகர்களில் வாழும் சோனகர்கள் என்று அழைக்கப்படும் சுதேசிகள் அரபுவழித் தோன்றல்களே. அரபு வர்த்தகர்கள் இஸ்லாத்தை தழுவிய சுதேசிகளுடன் ஏற்பட்ட கலப்புத் திருமணத்தால் தோன்றியவர்களே. ஈழத்து முஸ்லீம்களின் முன்னோர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது ஆரம்பகால முஸ்லீம் குடியேற்றவாசிகள் அரேபியரே என்றாலும், எண்ணிக்கையில் மிகச் சிலரே என பேராசிரியர் கே.குணரத்தினா தனது ஆய்வில் குறிப்பிடுகின்றார்.(29) பேராசிரியர் குணவர்த்தனாவின் கணிப்பீடு யதார்த்தமானது. வணிக நோக்கில் நீண்ட கடற் பயணத்தை மேற்கொண்ட அரபு வணிகர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலேயே இலங்கையில் தங்கி இருந்திருக்க வேண்டும். இஸ்லாத்தை தழுவிய சுதேசிகளுடன் ஏற்பட்ட கலப்புத் திருமணத்தால் கரையோர சோனகர்களது குடித் தொகை பெருக வாய்ப்பேற்பட்டது.

திருகோணமலையில் முஸ்லீம்களின் குடியேற்றம் எப்போது உருவாகியது என்பதை தீர்மானிக்கப் போதுமான உறுதியான ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை. திருகோணமலையில் பழமையான கல்லறை நடுகல் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. அது (காழி) நீதிபதியாகக் கடமை புரிந்த அபீப் அப்துல்லாஹ் இபனு அப்துர்ஹம்மான் என்பவரது கல்வெட்டு எனக் கருதப்படுகின்றது. மற்றுமொரு நடுகல் அமீத் பத்றுதீன் ஹுசைனின் மகளின் நடுகல்லாகும். அப் பெண் ஹிஜ்ரி 729 துல்க.தா மாதம் பிறை 17 திங்கட்கிழமை காலமானார் என நடுகல்லில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் காலம் கி.பி 1328 ஆகும். (30)

பொதுவாகத் தொல் குடியிருப்புக்கள் குறித்த ஆய்வில் நாணயங்களும், நடுகற்களும் முழுமையான ஆதாரங்களாகக் கொள்வதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளன. வணிகர்கள் பல இடங்களில் பயணிப்பதால் அவர்கள் எடுத்துச் செல்லும் நாணயங்கள் பல இடங்களில் விட்டுச் செல்லப்படுகின்றன. அவ்வாறே அவர்களுக்கு மரணங்கள் ஏற்படும் போது நடுகற்களும் உருவாகின்றன. ஆயினும், நாணயங்களும், நடுகற்களும் ஒரு சமூகத்தின் குடியிருப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்கு முழுமையான ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது. நாணயங்கள், நடுகற்கள் மூலம் கூறப்படும் தகவல்களை உறுதி செய்து கொள்வதற்கு வேறு தொல்லியல் ஆதாரங்கள் அவசியமாகின்றன. தொல் குடியிருப்புக்களை உறுதி செய்வதற்கு நாணயங்களை மட்டும் முழுமையான ஆதாரமாகப் பயன்படுத்த முடியாது என்ற வரலாற்று ஆய்வாளர் என கலாநிதி செ.குணசிங்கம் கூறுகின்ற கருத்து மிக முக்கியமானதாகும். (31)

போர்த்துக்கீசரது காலத்தில் இலங்கையின் மேற்கு, வட மேற்கு கரை யோரங்களில் கணிசமான முஸ்லீம் குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டன. ஏற்கனவே தென், தென் கிழக்காசிய கடற்பரப்பில் ஏற்பட்ட கசப்பான வணிக உறவுளைத் தொடர்ந்து முஸ்லீம்கள் போர்த்துக்கீசரது நிர்வாகத்தில் தொல்லைகளை அனுபவிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஸ்பானிய மன்னன் 2வது பிலிப் 1588 இல் பிரித்தானியாவுக்கு எதிராக அனுப்பிய போர்க் கப்பல் பிரித்தானியக் கடற்படையால் மூழ்கடிக்கப்பட்டது. இந்த போர் இழப்பு முஸ்லீம்களை நாட்டில் தங்க அனுமதித்ததினால் ஏற்பட்ட தெய்வத் தண்டனை என நம்பினார்கள். அதனால், கி.பி 1609க்கும் 1614க்கும் இடைப்பட்ட கால கட்டத்தில் போர்த்துக்கல், ஸ்பானியா ஆகிய நாடுகளில் இருந்து முஸ்லீம்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர். போர்த்துக்கீசர் இதை உதாரணம் காட்டி இலங்கைக் கோட்டைப் பகுதியிலிருந்து முஸ்லீம்களை வெளியேறும் படி கேட்டார்கள். முஸ்லீம்களை விரட்டுவதில் போதுத்துக்கீசத் தளபதி கொன்ஸ்ரையின் டி சா டி நோரோனா(Constantine de Sa de Noronha) மிகக் கடுமையாக நடந்து கொள்வதற்குப் போர்த்துக்கல் அரசனின் உத்தரவே காரணமாக இருந்தது. எனவே போர்த்துக்கீசரது ஆட்சியினால் உருவான நெருக்கடிகளில் இருந்து விலகிக் கொள்ள முஸ்லீம்கள் கண்டி நோக்கி குடி நகர்த்தார்கள். இதுவரை இலங்கையின் வட, வடமேல் கரையோரமாக வாழ்ந்த முஸ்லீம்கள் முதற் தடவையாக இலங்கையின் உட்புறம் நோக்கி நகரத் தொடங்கினார்கள். இது இலங்கை முஸ்லீம்களின் குடிசனப்பரம்பல் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய கட்டமாகக் கொள்ளலாம்.

கண்டி நோக்கிய முஸ்லீம்களின் குடி நகர்வுகளைக் கண்டி மன்னன் செனரத் (கி.பி.1604-1635) ஆதரித்தான். எனினும், கண்டி அரசன் செனரத் 4000 முஸ்லீம்களை மட்டக்களப்பு மாகாணத்தில் குடியேற்றினான். ஆயினும் பல முஸ்லீம் குடும்பங்கள் கண்டி மாவட்டத்தில் குடியிருக்க விரும்பினார்கள். மட்டக்களப்பில் குடியேறியதைத் தொடர்ந்து முஸ்லீம்களின் குடிசனப் பரம்பல் திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கும் பரவ வாப்பேற்பட்டது. இக் கால கட்டத்திலேயே மூதூர், கிண்ணியா போன்ற முஸ்லீம் மக்கள் செறிவாக வாழும் கிராமங்களில் முஸ்லீம்கள் குடியேறினார்கள். இதற்குத் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்படும் இலங்கைத் துறைமுகமே காரணமாகும். மூதூருக்குக் கிழக்காக அமைந்துள்ள இலங்கைத் துறைமுகமானது இறக்குமதி-ஏற்றுமதி வணிகத்திற்கு உகந்ததாகக் காணப்பட்டதால் மட்டக்களப்பில் குடியேற்றப்பட்ட முஸ்லீம் வணிகர்களது கவனத்தை ஈர்த்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை. வெளிநாட்டு வணிக உறவு காரணமாக வேற்று நாட்டு வணிகர்களும் குடியேறினார்கள்.

பல வகை இனக் குழுக்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்ததினால் பேச்சு வழக்கிலும் வேற்று மொழித் தாக்கங்கள் கிண்ணியாப் பகுதியில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. உதாரணமாக காக்கி (தந்தையின் தந்தை), சாச்சா (சித்தப்பா), மீக்கினி (மிகச் சிறியது). இது போன்று சற்றொப்ப 700 சொற்கள் கிண்ணியா முஸ்லீம் மக்களின் பாவனையில் காணப்படுகின்றது.(32)

திருகோணமலையில் போர்த்துக்கீசரது ஆட்சி நடைபெற்ற காரணத்தால் முஸ்லீம் இடப்பெயர்வு அதிகளவு திருகோணமலை நகர் நோக்கி இடம் பெற முடியாமல் போனது. போர்த்துக்கீசரைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலும் முஸ்லீம்கள் மீது வர்த்தகத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் வணிகத் தடை கணிசமான அளவு தளர்த்தப்பட்டதால் முஸ்லீம்களின் குடிநகர்வானது மீண்டும் கரையோரம் நோக்கி இடம் பெற்றது.

திருகோணமலை முஸ்லீம் சமுதாயத்தில் மலாயர்களின் பங்கு மிக முக்கியமானதாகும். மலாயர் சமூகத்தை யாவகர் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றார்கள். இலங்கை மலாயர்களினது வரலாற்றை இரு நூற்றாண்டுகளுக்குள் அடக்கலாம். ஒல்லாந்தர் காலத்திற்குப் பின்னரே மலாயர்கள் இலங்கைக்கு வந்தார்கள். ஒல்லாந்தர் தென், தென் கிழக்காசியப் பிராந்தியத்தில் இந்தோனேசியாவை முக்கிய தளமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒல்லாந்தருடன் நடந்த போரில் தோல்வியடைந்த யாவாத் தீவைச் சேர்ந்த அரச குடும்பத்தினர் இலங்கைக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார்கள். மேலும் மொளுக்காஸ் தீவு, சுந்தா தீவு போன்றனவற்றில் நடைபெற்ற போரில் தோல்வியடைந்த அரச குடும்பத்தினரும் இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு திருகோணமலை, காலி, யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் இருந்த ஒல்லாந்தரது கோட்டைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டார்கள். 1708 இல் நாடு கடத்தப்பட்ட அரச குடும்பங்களில் சூனன் மாஸ் என அழைக்கப்பட்ட மூன்றாவது அமங்குராத் என்ற அரசனின் குடும்பமும் உள்ளடங்கும். ஒல்லாந்தர் யாவக அரச குடும்பத்தினரை மட்டுமல்ல, அரச உயர் அதிகாரிகளையும் நாடு கடத்தி திருகோணமலை, கொழும்பு, காலி போன்ற இடங்களில் தடுத்து வைத்திருக்கின்றார்கள். ஒல்லாந்தரின் தென், தென் கிழக்காசிய தலைமைச் செயலகமாக இந்தோனேசியா விளங்கியதால் தங்களுக்குத் தேவையான படையணிகளையும் இந்தோனேசியத் தீவுகளில் இருந்து திரட்டி ஏனைய நாடுகளுக்கு கொண்டு வந்தார்கள். இந்தோனேசியாவில் திரட்டப்பட்ட படையணிகள் ஒல்லாந்தரின் படையில் இணைந்து இலங்கையிலும் பணியாற்றினார்கள். இதன் காரணமாகவே ஒல்லாந்தரின் முக்கிய தளங்களில் ஒன்றாக விளங்கிய திருகோணமலையிலும் மலாயர்களின் குடியேற்றம் உருவாகியது.

ஒல்லாந்தர் படையணியில் மலாயர்கள் கணிசமான அளவு இடம் பெற்ற காரணத்தால், ஒல்லாந்தர் பட்டேவியாவிலிருந்து முஸ்லீம் சட்டக் கோவையைக் எடுத்து வந்து இங்குள்ள மார்க்கப் பெரியோர்களுக்கு காட்டி அங்கீகாரம் பெற்று அமுல் செய்தார்கள்.(33)

ஒல்லாந்தருடைய நிர்வாக காலத்தில் இலங்கைச் சோனகர் களுக்கும், ஒல்லாந்தருக்கும் இருந்த உறவு சிறப்பாக அமையாத போதும் ஒல்லாந்தர்கள் தொழில் வழங்கினார்கள். எனினும், கண்டி மன்னருக்கும், இலங்கைச் சோனகர்களுக்கும் உறவு நெருக்கமாக இருந்த காரணத்தால் இலங்கைச் சோனகர்கள் கொட்டியாரப் (முதுார்) பகுதிலிருந்து மலையகப் பகுதிகளுடன் வணிகத்தை வளர்த்தார்கள். கொட்டியாரக் குடா அருகே உள்ள இலங்கைத் துறைமுகம் தென் இந்திய வணிகர்களின் முக்கிய வணிக மையமாக இருந்தது. கொட்டியாரக் குடாவில் கிளிவெட்டியருகே வரிசேகரிக்கும் மடிகை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. சோழ மண்டல வணிகர்கள் கொண்டுவரும் புடவை, உலோகப் பொருட்கள், மணி வகைகள், எள்ளு, தேங்காய் என்பன முஸ்லீம் வியாபாரிகளினால் வாங்கப்பட்டு மலைநாட்டுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டது. இதற்காகப் பொதி சுமக்கும் மாடுகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். இந்த மாடுகள் தாவளம் என அழைக்கப்பட்டது. இந்தியப் பொருட்களுடன் உள்நாட்டு உப்பு, கருவாடு என்பனவும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. முஸ்லீம் வணிகர்கள் கண்டியிலிருந்து திரும்பும் போது நெல், பாக்கு, வாசனைச் சரக்குகள் என்பன கொட்டியாரத்துக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். முஸ்லீம் வணிகர்கள் கொட்டியாரத்திலிருந்து கண்டி செல்லும் வழியில் தங்கிச் சென்ற இடங்கள் காலப் போக்கில் சிறு முஸ்லீம் குடியிருப்புக்களாக உருவாகின. இவ்வாறே பங்குறான, நிக்கவட்டவன போன்ற கிராமங்கள் உருவாகின.(34)

கண்டி இராச்சியத்தில் முஸ்லீம்கள் பல முக்கிய பதவிகளை வகித்திருந்தார்கள். கண்டி அரசனின் அரசத் தூதராக முஸ்லீம்கள் பணியாற்றி இருக்கின்றார்கள். கண்டி அரசனுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்த கி.பி 1762ம் ஆண்டில் ஜோன் பைவஸ் (John Pybus) என்ற பிரித்தானிய அரசத் தூதன் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை வந்து சேர்ந்த போது அவனை வரவேற்க கண்டி அரசனின் அரசத் தூதராக ஒரு முஸ்லீம் நியமனம் செய்யப்பட்டார்.(35)

இலங்கை முஸ்லீம் சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக மலாயர்கள் இருந்த போதிலும் மலாயர்கள் தங்கள் தனித்துவத்தைக் காப்பாற்றி வருகின்றார்கள்.(36) இலங்கைக் குடிசனக் கணிப்பீட்டில் ஒரு தனிக் குழுமமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு வருகின்றார்கள். மலாயர்களின் பூர்வீகத் தாயகம் மலாயா என அழைக்கப்படும் இந்தோனேசியாவின்

தீவுகளில் ஒன்றான யாவா ஆகும். எனவே மலாயர்களை யாவாக் எனவும் அழைக்கப்படுவதுண்டு. உண்மையில் இவர்கள் யாவாத் தீவிலிருந்து மட்டுமல்ல, இந்தோனேசியாவின் ஏனைய பாகங்களிலும் இருந்து வந்தவர்கள். பாசா மலாயு என்பது தான் இவர்களது தாய் மொழியாகும்.

இந்தோனேசியத் தீவுகளிலிருந்து மலாயர்கள் இலங்கை வந்தது போலவே வட இந்தியாவிலிருந்து குடியேறிய மேமன், கோஜா, போரா இனத்தவர்களும் திருகோணமலையில் குடியேறினார்கள். வட இந்தியச் சிந்து மாகாணத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லீம்கள் மேமன் என அழைக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் மதத்தினால் இஸ்லாத்தை தழுவியதால் முஸ்லீம்கள் என அழைக்கப்பட்டாலும், இவர்களும் மலாயர்களைப் போலவே தனித்துவமானவர்கள். மன்னா சாத் என அழைக்கப்படும் அப்துல் றஹ்மான் என்பவரே 1870இல் இலங்கைக்கு முதலில் வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் புடவைக் கடையை ஆரம்பித்தார், அவரைத் தொடர்ந்து பல வட இந்திய மேமன்கள் இலங்கை வந்தார்கள். இவர்கள் திருகோணமலையில் புடவை வணிகத்தில் ஈடுபட்டார்கள். இவர்களது உடை, வாழ்க்கை முறை சற்று வித்தியாசமானது. மேமன்களில் பலர் இலங்கை சுதந்திர மடைந்ததைத் தொடர்ந்து மீண்டும் இந்தியா திரும்பி விட்டார்கள். திருகோணமலையில் இவர்களது எண்ணிக்கை முற்றாகக் குறைவடைந்து போய்விட்டது.

மேமன் சமூகத்தினர் போலவே திருகோணமலையில் போரார் சமூகமும் முற்றாகக் குறைவடைந்துவிட்டது. தாவூதி போராக்கள் என அழைக்கப்படும் இவர்களது தாயகம் வட இந்திய மாநிலங்களான, மகாராஷ்டிரம், குஜராத் என்பனவாகும். இவர்கள் இஸ்லாத்தின் சியாப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் முஹமது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாரிசாக அவருடைய மைத்துனன் அலி(ரலி) என நம்புகின்றார்கள்.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட முஸ்லீம் குடியேற்றங்களில் தென் இந்தியாவிலிருந்து முஸ்லீம் வர்த்தகர்களின் குடியேற்றமும் உள்ளடங்கின்றது. திருகோணமலையில் இந்திய வழி முஸ்லீம்கள் கணிசமான அளவு குடியேறியிருக்கின்றார்கள். இதனால் இலங்கை முஸ்லீம்களின் வாழ்வியல் பண்புகளில் தென்னிந்தியப் பண்பாடு கலந்து காணப்படுகின்றது. திருமணத்தின் போது தாலி கட்டுதல், மாப்பிள்ளை அழைப்பு என்பனவற்றைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. முஸ்லீம்களின் புஹாரி என அழைக்கப்படும் கந்தூரி மிக முக்கிய மானதாகும். முஸ்லீம்களின் புனிதப் புத்தகமான குர்ஆனுக்கு அடுத்த படியாக வைத்து மதிக்கப்படும் புஹாரி ஹதீஸ் கிரந்தம் பாராயணம் செய்யப்பட்டு இறுதி நாளில் திருவிழாப் போல் நடைபெறும். இது தென்னிந்திய வழக்காறுகளில் இருந்தும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

அத்துடன் கிண்ணியா முஸ்லீம் மக்களிடத்து சீனடி விளையாட்டு மிகப் பிரபலமானதாகும். இந்த உடற் பயிற்சியும் வீரமும் நிறைந்த விளையாட்டு தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு பரப்பப்பட்ட தொன்றாக இருக்கலாம். இடப்பெயர்வுகள் ஏற்படுகின்றபோது பண்பாட்டு மாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயல்பானதே. திருகோணமலை முஸ்லீம்கள் மத்தியில் தகரா எண்ப்படும் இசைக் கருவியுடன் கூடிய மௌலீது சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. மௌலீது என்பது முகமது நபி அவர்களின் புகழ் குறித்த அரபு மொழிப் பாடல்களாகும். இன்று திருகோணமலை மக்களிடத்து காணப்படும் பண்பாட்டு பகிர்வுகளுக்கு குடி வரவுகளே காரணமாகும்.

காப்பிரிகள்

திருகோணமலை மக்கள் மத்தியில் எண்ணிக்கையில் குறைவடைந்து செல்லும் இனங்களில் காப்பிரிகள் (Kaffir) என அழைக்கப்படும் ஆபிரிக்க வழித் தோன்றல்களும் அடங்குவார்கள். ஆங்கிலத்தில் நீக்கிரோ என அழைக்கப்படும் இவர்களைப் பொதுவாக தமிழில் நிருதர், நிசிரார், இராக்கதர் என அழைக்கப்படும்.(37) Kaffir என்பது தென்னாபிரிக்க, மத்திய ஆபிரிக்க பாண்டு (Bantu) இனக் குழுவைக் குறிக்கும். ஆபிரிக்க கறுப்பு இன மக்களுக்குரிய தடித்த உடட்டுடன் கருமையான தோற்றமும், உறுதியான உடற்கட்டும் உடைய இந்த மக்கள் ஐரோப்பிய காலனித்துவ அரசினால் பல கால கட்டங்களில் அடிமைகளாக இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். கி.பி 5ம் நூற்றாண்டில் எதியோப்பிய வணிகர்கள் மாந்தோட்டத் துறைமுகத் திற்கு வந்து சென்றார்கள். எனினும், இலங்கை வரலாற்றில் ஆபிரிக்க இனம் இலங்கையில் போர்த்துக்கீசக் காலனித்துவ ஆட்சியில் தான் குடியேற்றப்பட்டது. போர்த்துக்கீசர் இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களைக் கைப்பற்றியதன் பின்னர் 13.10.1631-ம் ஆண்டு 100 காப்பிரிகள் கோவாவிற்கூடாக அழைத்துவரப்பட்டனர். காப்பிரிகளை ஆரம்பத்தில் கோட்டைகள் அமைத்தல் போன்ற பாரிய பணிகளில் ஈடுபடுத்தியதோடு, படைப்பிரிவுகளிலும் பங்கு கொள்ளச் செய்தார்கள். போர்த்துக்கீசப் படைத் தளபதி டிகோ டி மெல்லோ டி காஸ்ரா (Diego de Mello de Castro) 27.3.1638 இல் கண்டி மீது படையெடுத்தபோது 300 காப்பிரிகள் போர்த்துக்கீசப் படையில் இருந்தார்கள். இலங்கை டச்சுக்காரர்களின் கையில் வீழ்ந்த போது, காப்பிரிகள் செயலிழந்தார்கள். எனினும் காலகதியில் டச்சுக்காரர்களின் பணியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். டச்சுத் தளபதி வான் கோயன் (Van Goens Jr, 1675-1680) கருத்தின்படி நாலாயிரம் காப்பிரிகள் காணப்பட்டனர். காப்பிரிகள் 2வது இராஜசிங்கன் காலத்தில் (1635-1687) இராஜசிங்கனின் மெய்ப் பாதுகாவலர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள்.(38)

இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்ட ஆபிரிக்கர்கள் ஆண்களாகவே இருந்ததனால் இவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் சமூக ஒழுங்கின்மை உருவாகியது. காப்பிரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்த போது வீதிக் கலவரங்களில் ஈடுபட்டதோடு சிறை அதிகாரி Barent Van der Swann அவர்களையும், அவரது மனைவியையும் கொலை செய்தார்கள். கொழும்பில் உள்ள காப்பிரிகள் செய்த கலகத்தை அடுத்து கலகக்காரக் காப்பிரிகள் கொழும்பு பேரை (Beira) ஆற்றுக் கரையோரத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டார்கள். இதனால் இந்த இடம் அடிமைத் தீவு (Slave Island) என அழைக்கப்பட்டது. 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை டச்சு அதிகாரிகளை வண்டியில் இழுத்துச் செல்லும் பணிக்கு காப்பிரிகளைப் பயன்படுத்தினார்கள்.

1815 இல் ஆங்கில படைத் தலைவர் அல்விஸ் ஜெமாடர் தலைமையில் தென்னாபிரிக்காவில் இருந்து பெருந்தொகையான அடிமைகள் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். பேராசிரியர் பரணவிதான காப்பிரிகள் அங்கோலா, மொசாம்பிக் ஆகிய நாடுகளில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டார்கள் எனக் கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமான தல்ல. பல்வேறு கால கட்டங்களில் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டார்கள் என்பதுவே பொருத்தமானதாகும். சேர் எம்ர்சன் ரெனட் (Sir Emerson Tennent) ஒல்லாந்தர் தென்னாபிரிக்காவிலிருந்தும், பிரித்தானியர் கோவாவிலிருந்து போர்த்துக்கேயரிடம் காப்பிரிகளை விலைக்கு வாங்கினார்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். பிரித்தானிய தளபதி பெட்ரோலாசி (Bertolacci) 9000ஆபிரிக்க அடிமைகளை மொசாம்பிக், மடகஸ்கார், மற்றும் ஆபிரிக்கக் கரையோர நாடுகளில் இருந்து இலங்கைக்கு கொண்டு வந்தார். ஒரு அடிமையின் விலை பிரித்தானியப் பவுன் 37 என மதிப்பிடப்பட்டது.

காப்பிரிகள் தொடர்பான பிரித்தானியக் காலனித்துவ ஆவணங்களின் படி இலங்கையின் முதலாவது பிரித்தானிய ஆளுநர் பிரடறிக் நோத் (Frederick North 1798-1805) 500 காப்பிரிகளை மொசாம்பிக்கிலிருந்து 125 ஸ்பானிய டொலருக்கு வாங்கினார். இந்தப் பணத்தின் மூன்றில் ஒன்று கறுவாவாகவும் மீதி பணமாகவும் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த அடிமைகள் பெரும்பாலானோர் திருகோணமலைத் துறைமுகம், வழியாகவே இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள். இந்தக் காப்பிரிகள் பொதுவாக 15-25 வயதுக்கும் இடைப்பட்டவர்கள். 1805 இல் பதவியேற்ற ஆளுநர் பெஸ்ரோவ்ட் (Bestowed) 500 காப்பிரி களை மொசாம்பிக்கிலிருந்து விலைக்கு வாங்கினார். பல காப்பிரிகள் மொசாம்பிக்கிலிருந்து இலங்கை வரும் வழியில் பெரிபெரி (Berri Berri) நோயினால் இறந்து போய்விட்டார்கள். உயிர் தப்பிய காப்பிரிகளை உள்ளடக்கிய படையணிக்கு சிலோன் 3வது படை அணி எனப் பெயரிடப்பட்டது. எனினும், 1811-இல் இந்தப் படையணியை விரி வாக்கம் செய்வதற்கு மேலதிக

காப்பிரிகள் தேவைப்பட்ட போது 800 காப்பிரிகள் கோவாவிலிருந்து விலைக்கு வாங்கி கொண்டு வரப்பட்டார்கள். போர்த்துக்கீசரால் ஆபிரிக்க அடிமைகளை விற்பனை செய்யும் ஒரு முக்கிய சந்தையாக கோவா (Goa) இருந்தது. படிப்படியாக காப்பிரிகளின் தொகை பிரித்தானியப் படைப்பிரிவில் அதிகரிக்க சிலோன் 3ம், 4ம் படையணிகள் உருவாக்கப்பட்டன. காப்பிரிப் படைவீரர்கள் செலவு குறைந்த போர் வீரர்களாக இருந்தார்கள். காலனித்துவ ஆட்சியில் இராணுவ முக்கியத்துவம் பெற்ற திருகோணமலையில் காப்பிரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

1815 - 1817 பிரித்தானியக் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட நிதி முடக்கம் காரணமாக காப்பிரிகள் அதிகளவில் இருந்த படையணிகள் கலைக்கப்பட்டன. காப்பிரிகள் வறுமையிலும், நோயிலும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். 1820 இல் திருகோணமலையில் ஏற்பட்ட வரட்சி காரணமாக வறுமையும், நோயும் பரவலாகக் காணப்பட்டது. கொழும்பில் மாத்திரம் 800 காப்பிரிகள் இறந்து போனார்கள். திருகோணமலையில் வேலை இழந்த காப்பிரிகள் கூலிகளாக மாறத் தொடங்கினார்கள்.

இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் காப்பிரிகள் திருகோணமலை நான்காம் கட்டைப் பகுதியில் செறிவாகக் காணப்பட்டனர். எனினும், புத்தள நகரமே காப்பிரிகளின் முக்கிய குடியிருப்பாக இருந்தது. இவர்களில் கணிசமான தொகையினர் திருகோணமலையில் கடற்படைத்தளங்கள், தேவாலயங்கள் என்பன உருவாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டனர். அத்துடன் பிரித்தானிய ஆளுநர் பிரடறிக் நோத் ஆங்கில காலனித்துவப் படைப்பிரிவின் ரைபிள் படை அணியில் காப்பிரிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டார். இது ஆங்கிலேய காலனித்துவ படை அணியில் முன்னிலைப் படைப் பிரிவாக இருந்தது. படைப் பிரிவில் காப்பிரிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட போதும் கூட அடிமை நிலையிலேயே இருந்திருக்கின்றார்கள்.

திருகோணமலையில் இருந்த காப்பிரிகள் காலகதியில் சுதேசிகளுடன் திருமண உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டதோடு, சுய அடையாளத்திற்கான பண்பாட்டையும் இழக்கத் தொடங்கினார்கள். சுதேசிகளுடனான காப்பிரிகளின் திருமணம் மலிவான தொழிலாளர்களை உருவாக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் காலனித்துவ அதிகாரிகள் கலப்புத் திருமணத்தை ஆதரித்தார்கள். எனினும் கலப்புத் திருமணம் பெருவெற்றி அடையாமல் போனதற்கு காப்பிரிகளின் மொழியும், தோற்றமும் அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தது. இந்த கலப்பினப் பெருக்கம் ஒரு தனியான படையணியை ஏற்படுத்தப் போதாமல் இருந்தது.

ஒரு இனத்தின் பண்பாட்டைத் தீர்மானிக்கும் காரணங்களில் மொழி, மதம், மரபுகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. காப்பிரிகள் போர்த்துக்கீச பேச்சு மொழியை அதிகளவில் (Portuguese Creole) பேசுகின்றார்கள். இவர்களிடையே அதிகளவு இனக் கலப்பு ஏற்படாத காரணத்தால் டச்சு, ஆங்கிலேயர் நிர்வாக காலத்திலும் தங்கள் மொழியை இழக்காமல் பாதுகாக்க முடிந்தது. திருகோணமலையில் வாழும் காப்பிரிகள் தங்கள் பூர்வீக மொழியை மறந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் போர்த்துக் கீசக் கலப்பு மொழியையே பேசுகின்றார்கள். காப்பிரிகள் சுமார் நான்கு நூற்றாண்டுகளாகப் போர்த்துக்கீசப் பேச்சு மொழியைக் காப்பாற்றினாலும், ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் என்பனவற்றை தெரிந்து வைத்திருக்கின்றார்கள். இந்தியாவில் குடியேறிய ஆபிரிக்க கண்டத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் தங்கள் தாய் மொழியைப் African Portuguese Pidgin பேசினார்கள். போர்த்துக்கீசரால் இலங்கைக்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட ஆபிரிக்க மக்கள் நீண்ட கடற் பயணத்தில் போர்த்துக்கேய மொழியை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பேற்பட்டிருக்க வேண்டும். கடற் பயணத்தில் கற்றுக் கொண்ட போர்த்துக்கேய பேச்சு மொழி (Creole) போர்த்துக்கீச காலனித்துவ நிர்வாகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும் மொழியாக பயன்படத் தொடங்கியதனால், காப்பிரிகள் தங்கள் சொந்த மொழியை முற்றாக இழக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆபிரிக்காவின் பல பாகங்களில் இருந்து பல்வேறு மொழிகளைப் பேசிய ஆபிரிக்க மக்கள் தங்களுக்குள் தொடர்பு கொள்ள போர்த்துக்கேய பேச்சு மொழியைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஒரு வகையில் ஆபிரிக்க காப்பிரிகள் தங்கள் தாய் மொழியை இழந்து ஒரு வணிக மொழியைத் தங்கள் மொழியாகச் சுவீகரித்துக் கொண்டார்கள். இதுவே திருகோணமலைக் காப்பிரிகளின் தாய் மொழியாகவும் மாறிக் கொண்டது.

மொசாம்பிக்கிற்கும், சீனாவிற்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்தில் Estado da India “இந்திய அரசு” என்ற போர்த்துக்கேய நிர்வாகச் செயலகம் கோவா (Goa), மும்பாய் (Mumbai) ஆகிய இரு நகரங்களிலும் இருந்த காரணத்தால் காப்பிரிய அடிமைகளும் விற்பனைக் காக பல காலம் தங்க வைக்க வேண்டியிருந்தது. இந்தக் கால கட்டத்தில் காப்பிரிகளின் இந்தோ போர்த்துக்கேய கலப்பு (Creole) மொழி உருவாகியது. ஆங்கிலேயர்களின் நிர்வாகத்தில் காப்பிரிகள் ஆங்கிலத்தை தொடர்பு மொழியாக பேணத் தொடங்கினார்கள். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் காப்பிரிகள் சிங்கள மொழியையும், தமிழையையும் கல்வி மொழியாக தேர்ந்தெடுத்தார்கள். எனினும், இந்தோ— போர்த்துக்கீச மொழியே (Creole) வீட்டு மொழியாகத் தொடர்கின்றது.

திருகோணமலைக் காப்பிரிகள் றோமன் கத்தோலிக்க மதத்தைப் பின்பற்றுகின்றார்கள். 2வது உலகப் போர் காலத்தில் வந்த ஆபிரிக்க மக்களில் ஒரு பகுதியினர் இஸ்லாமியராகவும் காணப்பட்டார்கள். இவர்கள் கொழும்பு நகர்ப் புறங்களில் குடியேறினார்கள். இஸ்லாத்தை தழுவாத மக்களை குறிக்கும் கபீர் (cafir) என்ற அரபுச் சொல்லின் போர்த்துக்கீச மொழித் திரிபே Kaffir என்ற கருத்து பொருத்தமானதல்ல.

இவர்களே காபிறின்ஜா (Kaffrinha) என்ற வேகமான தாளக் கட்டுள்ள துள்ளல் இசையையும், தாள வேகம் சற்றுக் குறைவான சிக்கொட்டே (Chicote) என்ற துள்ளல் இசையையும், கப்பர் (Caper) என அழைக்கப்படும் துள்ளல் ஆடலையும் இலங்கைக்கு அறிமுகம் செய்தவர்கள். எனவே காப்பிரிகளின் பண்பாட்டை மதிப்பீடு செய்வதற்கு அவர்களது ஆடல், பாடல், இசை என்பன குறித்த அறிவு மிக அவசியமானதாகும். பிரேசில் நாட்டு இசை ஆய்வாளர் எம்ர்சன் சில்வாவின் கூற்றுப்படி இலங்கையில் உள்ள காபிறின்ஜா துள்ளல் இசை மொசாம்பிக், தன்சானிய மக்களின் இசை வடிவத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்றது. 2ம் உலக யுத்த காலத்தில் காப்பிரிகளின் துள்ளல் இசையும், கப்பர் துள்ளல் ஆடலும் திருகோணமலையில் பரவலாக அறியப்பட்டிருந்தது. சிங்கிலி நோனா என்ற காப்பிரிகளின் பாடல் இலங்கைச் சிங்கள சமூகத்திலும், தமிழ் சமூகத்திலும் பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது.

Cingalee Nona! Cingalee Nona!
Eu kere Kasa
Porta ninkere, orta ninkere
Figa namas da
Figa namas da, none
Figa namas da.

தமிழ் வடிவம்-

சிங்களப் பெண்ணே சிங்களப் பெண்ணே
கலியாணம் கட்ட விருப்பம்
வீடுகள் வேண்டாம் காணிகள் வேண்டாம்
மகளை மட்டும் தா
மகளை மட்டும் தா பெண்ணே
மகளை மட்டும் தா

கலை என்பது வாழ்க்கையின் மொழிபெயர்ப்பு எனக் கூறுவதுண்டு. காப்பிரி மக்களின் வாழ்வின் சோகமான சுவடுகள் அவர்களது பாடல்களில் இழையோடியிருப்பதைப் பார்க்க முடிகின்றது. கொழும்புப் பகுதியில் 1950களில் காப்பிரிகளின் இசை வரவேற்பைப் பெற்றதோடு பைலா (baila) என்ற துள்ளல் ஆடலைத் தோற்றுவித்தது. சிங்கள மக்கள் காப்பிரிகளிடம் இருந்தே துள்ளல் இசை இராகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

வன்முறை காரணமாக காப்பிரிகளின் எண்ணிக்கை திருகோணமலையில் படிப்படியாகக் குறைந்தது. இவர்கள் புத்தளத்திலும், கொழும்பிலும் புகலிடம் தேடிக் கொண்டார்கள். இலங்கையில் புத்தளப் பகுதியே காப்பிரிகளின் நீண்ட காலக் குடியிருப்பாக அடையாளங் காணப்பட்டு வருகின்றது. இலங்கைக்கு வெளியே இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட காப்பிரி மக்களும் இலங்கைக்கு உள்ளே உருவான மற்றொரு இனமான பறங்கிகளும் அதிகளவில் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். இவ்விரு இனங்களையும் போர்த்துக்கீசப் பேச்சு மொழியும், கத்தோலிக்க மதமும் இணைத்தது.

பறங்கிகள் (Burghers)

இலங்கையில் பறங்கி இனத்தின் தோற்றம் போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்து குடியேற்ற காலத்தில் ஏற்பட்ட இனக் கலப்புடன் உருவாகியது. போர்த்துக்கீசரது காலத்தில் இந்தக் கலப்பினம் உருவாகிய போதும், டச்சு கிழக்கு இந்திய வணிகக் கழகத்தினரே “Burghers” என்ற சொல்லை முதலில் பயன்படுத்தினர். ஒல்லாந்து மொழியில் Burger என்பது குடி மகன் எனப் பொருள்படும்.(39)

டச்சு கிழக்கிந்திய அதிகாரிகளிடம் இருந்து இவர்களை வேறுபடுத்திக் காட்ட இந்தச் சொல் பயன்பட்டது. பிரித்தானியர் காலத்தில் வில்லியம் டிக்குப் (William Digby) இவர்களை Eurasians of Ceylon என அழைத்தார். எனினும் இந்தியாவில் Anglo Indian என அழைக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் ஐரோப்பியர் போன்று உடை அணிந்ததால் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் சட்டைக்காரர்கள் என அழைக்கப்பட்டார்கள். போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் உருவாகிய கலப்பின மக்களாகிய பறங்கிகளை துப்பாசி எனவும் ஒல்லாந்து இனக் கலப்பால் உருவான பறங்கிச் சமூகத்தினரை மெஸ்ற்றீசீஸ் (mesteces) எனவும் அழைக்கப்பட்டது.

மட்டக்களப்பு கரையோரத்தில் டச்சு அட்மிரல் ஜோரிஸ் வான் ச்பில் பேர்கன் (Joris Van Spilbergen) தலைமையிலான கப்பல் நங்கூரமிடுவதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பே போர்த்துக்கீச-சுதேசிய கலப்பு இனத்தின் வளர்ச்சி தேவைப்பட்டது. போர்த்துக்கீசர்களுக்கு ஆரம்ப காலத்திலிருந்து போர்த்துக்கீசக் குடிமக்களைக் கொண்ட குடியேற்ற நாடுகளை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கனவு உருவாகியிருந்தது. அந்தக் கனவை மெய்ப்பிக்க கூடியளவிற்கு போர்த்துக்கல் குடிமக்கள் முன்வராத போது, போர்த்துக்கேய-சுதேசியக் கலப்பினத்தின் தேவை அதிகரித்தது. எனவே போர்த்துக்கீச நிர்வாகம் கலப்புத் திருமணத்தை ஊக்குவித்ததோடு, பல சலுகைகளையும் வழங்கினார்கள். பறங்கிகள் உள்நாட்டுப் பெண்களைக் குறிப்பாகப் போர்த்துக்கீசருக்கும் இலங்கையருக்கும் பிறந்த பெண்களைத் திருமணம் செய்ய ஊக்குவிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் பெண் கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்தவளாக இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை உறுதியாக இருந்தது. வெள்ளை நிற, ஐரோப்பிய பண்பாட்டுடன் கூடிய ஒரு இனத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் குடியேற்ற ஆட்சிக்கு பலம் சேர்க்கலாம் என டச்சு ஆளுநர் வான் கோயன் (Van Goens 1662-1663, 1665-1675) எண்ணினார். அவருடைய நிர்வாகக் காலத்தில் இலங்கையில் சுமார் 50 பறங்கி குடும்பத்தினர் இருந்தார்கள். இதன் மூலம் டச்சு ஆளுநர் வான் கோயன் (Van Goens) வெள்ளை இனச் சிதைவை இயன்றவரை தடுக்கமுயன்றார். டச்சுக் கிழக்கிந்தியக் கழகமும் கலப்பினக் கொள்கையின் மூலம் வெள்ளை நிற மக்கள் நிறைந்த ஒரு உறுதியான குடியேற்ற நாட்டை உருவாக்க முடியும் என நம்பியது. எனினும், பறங்கிகள் அவர்களுக்கிடையில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட திருமணம் ஒரு உறுதியான வெள்ளை இன வளர்ச்சிக்கு காரணமாகியது.

பறங்கி இனத்தவர் அனைவரும் தோற்றத்திலும், பண்பாட்டிலும் ஒன்றாகத் தெரிந்த போதிலும் போர்த்துக்கீசப் பறங்கி, டச்சுப் பறங்கி என இரு சமூகங்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். பறங்கிச் சமூத்தினரிடையே போர்த்துக்கீசப் பறங்கிச் சமூகத்தினரை விட டச்சுப் பறங்கிச் சமூகத்தினர் உயர்வாக கருதப்படுகின்றார்கள். திருகோணமலையில் வாழும் பறங்கிச் சமூகத்தினர் காபிரின்கா (Kaffrinha) என்ற வேகமான தாளக் கட்டுள்ள துள்ளல் இசையையும், தாள வேகம் சற்றுக் குறைவான சிக்கொட்டே (Chicote) என்ற துள்ளல் இசையையும், கப்பர் (Caper) ஆடலையும் காப்பிரிகள் வழியாக பெற்றுக் கொண்டார்கள். வெல்லிங்ரன் பஸ்ரியான்ஸ் (Wellington Bastianz 1913-1985) இலங்கையில் பைலா (Bailla) துள்ளல் ஆடலின் தந்தையாக மதிக்கப்படுகின்றார். பைலா (Bailla) என்பது போர்த்துக்கேய மொழியில் துள்ளல் ஆடலாகும். (40) திருகோணமலைப் பறங்கிச் சமூகத்தில் காணப்படும் பைலா European Polka போன்றே

காணப்படுகிறது. இது தற்பொழுது சிங்களச் சமூகத்தில் காணப்படும் பைலாவை விட வேறுபட்டது.

திருகோணமலைப் பறங்கிச் சமூகத்தில் ஏற்பட்டு வரும் சமூக மாற்றம் காரணமாக பறங்கிச் சமூகத்தினரின் இசை ஆர்வத்தில் ஒரு தளர்ச்சி வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. திருகோணமலையில் 1960கள் வரை இயங்கிய பறங்கியர் சங்கம் செயலிழந்து போய் விட்டது. சுதேசிகளுடனான கலப்புத் திருமணம் பறங்கிச் சமூகத்தினரின் தனித்துவம் இழக்கக் காரணமாகின்றது. திருகோணமலை பாலையூற்றுப் பகுதியில் வாழும் பறங்கிச் சமூகத்தினரது இளைய தலைமுறை போர்த்துக்கீச மொழியை கைவிட்டுவிட்டார்கள். திருகோணமலைப் பறங்கிச் சமூகத்தினரின் இசையில் ஸ்பானிய கிற்றார் (Spanish guitar) எக்கோடியன் (accordian) முக்கியம் பெறுகின்றன.

காப்பிரிகளுக்கும், திருகோணமலை பறங்கிச் சமூகத்தினருக்கும் போர்த்துக்கீச மொழி (Creole Portuguese) தொடர்பு மொழியாக (lingua franca) இருந்த காரணத்தால் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் ஏற்பட வாய்ப்பேற்பட்டது. இந்த இரு சமூகங்களும் போர்த்துக்கீச, டச்சுப் பண்பாட்டின் வாரிசுகளாவர். கத்தோலிக்க தேவாலயங்களில் பெரிய வெள்ளி மதச் சடங்கின் போது யேசுநாதரை சிலுவையில் இருந்து இறக்கும் ஆலயப் பணியில் பறங்கிச் சமூகத்தினரே செய்து வந்தனர். இலங்கை ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பறங்கிகளின் போர்த்துக்கீச மொழியும், டச்சு மொழியும் பயன்பாட்டில் குறைந்து ஆங்கில மொழிப் பாவனை அதிகரித்தது.

பிரித்தானிய நிர்வாகத்தின் கீழ் திருகோணமலை கடற்படைத்தளம், சீனன் குடா விமானத்தளம் போன்றனவற்றில் பெருந்தொகையான பறங்கிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். பறங்கிச் சமூத்திற்கு மதுக்கடை அனுமதி தனியுரிமையாக அளிக்கப்பட்டது. பறங்கிகள் நிர்வாகத்துறையில் அதிகளவு சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதற்கு ஆங்கிலக் கல்வி முக்கிய காரணமாக இருந்தது. கிறித்தவ பாடசாலைகள் பறங்கிச் சமூகத்தினருக்கே முன்னுரிமை வழங்கியது. 1860ம் ஆண்டு கால கட்டத்திலிருந்தே டச்சு மொழிப் பாவனை குறையத் தொடங்கியது. எனினும் பூர்வீக மொழியை காப்பாற்ற 1899 ஆண்டில் De Hollandische Vereineingung நெதர்லாந்துக் கழகம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். பின்னர் 1908 இல் Dutch Burgher Union of Ceylon என்ற அமைப்பு உருவாகியது. இச் சங்கத்தினர் சுதேசிகளுடன் நடைபெறும் திருமணம் பறங்கிச் சமூகத்தின் இனத் தூய்மையை சிதைத்துவிடும் என பிரச்சாரம் செய்தார்கள்.

1860களில் மாத்தறையில் பறங்கிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சார்ள்ஸ்அம்புரோஸ் லோரன்ஸ் (Charles Ambrose Lorensz) என்ற மிகப் புகழ் வாய்ந்த வழக்கறிஞர் இலங்கைச் சமூகத்தின் விழிப்புணர்ச்சிக்காக நடத்திய Young Ceylon என்ற செய்தித்தாள் மிகப் புகழ் பெற்றிருந்தது. இந்தச் செய்தித்தாளுக்கு திருகோணமலைப் பறங்கிகள் சங்கத்தில் பெருமளவு வாசகர்கள் காணப்பட்டார்கள்.

19ம் நூற்றாண்டில் பறங்கிச் சமூகத்தைச் சார்ந்த பலர் சட்டம், அரசியல், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் பணியாற்றினார்கள். C.A.Lorenz, Goerge Alfred, Henry Wille ஆகியோரது சட்டத் துறைப் பங்களிப்பு பெரிதளவில் மதிக்கப்பட்டது. புறக்கோட்டை நூலகத்தை உருவாக்க George Wille பெரிய பங்களிப்பைச் செய்தார். குறிப்பாகத் திருகோணமலை மருத்துவமனையில் பறங்கிச் சமூகத்தினரின் பங்களிப்பு உயர்ந்தளவில் காணப்பட்டது. பறங்கிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அந்திரியாஸ் நெல், (Andreas Nell), R.L.பிரோகியர் (R.L.Brohier), C.W. நிக்கலஸ் (C.W.Nicholas), லயண்ட் வென்ட் (Lionel Wendt), ஜோர்ஜ் கயிட் (George Keyt) என்பவர்களின் பெயர்கள் என்றும் நினைவில் நிற்கத்தக்கவை.

திருகோணமலை நூலக உருவாக்கத்திற்கும், ஆங்கிலக் கல்வித்துறைக்கும் பறங்கிச் சமூகத்தினர் செய்த பங்களிப்பு அளப்பரியது. பறங்கிச் சமூகத்தினர் கல்வி கற்ற, மிகப் பயனுள்ள சமூகம் என சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் 1901 ஆண்டு குடித் தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கையில் கூறினார். இலங்கையில் 1931 இல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட வயது வந்தவர்களுக்கான வாக்குரிமை அறிமுகமானதைத் தொடர்ந்து பறங்கிச் சமூகத்தினரது ஊராட்சிப் பிரதிநிதித்துவம் பாதிக்கப்பட்டது. சிங்கள, தமிழ் பிரதிநிதிகள் ஊராட்சி நிர்வாகத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதால் பறங்கிச் சமூகத்தினரின் அரசியல் முக்கியத்துவம் குறையத் தொடங்கியது. திருகோணமலையில் வாழ்ந்த பறங்கிச் சமூகத்தவர் அரசியலில் அதிகளவு ஆர்வம் காட்டவில்லை. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து உருவாக்கப்பட்ட சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினால் பல பறங்கிச் சமூகத்தினர் வேலை இழக்க வேண்டியிருந்தது.(41)

திருகோணமலைக் கடற்படை, சீனன் குடா விமானப்படைத் தளம், திருகோணமலை மாவட்ட நிர்வாக அலுவலகங்களில் பணியாற்றிய பெருமளவு பறங்கிகள் பதவி இழந்ததோடு டச்சப் பறங்கிச் சமூகத்தின் பெரும்பகுதியினர் இந்தோனேசியா (பட்டாவியா), கனடா, அவுஸ்ரேலியா ஆகிய நாடுகளுக்குக் குடிபெயர்ந்து விட்டார்கள். ஒல்லாந்தருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் நடந்த போரில் இலங்கையை இழந்த ஒல்லாந்தர் இலங்கையை விட்டு வெளியேறும்

போது பல பறங்கிச் சமூகத்தினரையும் விலங்குகளைக் கப்பலில் அடைப்பது போன்று அடைத்து ஒல்லாந்திற்கு அனுப்பினார்கள். குறிப்பாக பறங்கிப் பெண்களையும், இளம் விதவைகளையும் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார்கள். திருகோணமலைப் பறங்கிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலர் 1940களில் இருந்தே வெளிநாட்டுக்குக் குடிபெயர் ஆரம்பித்தார்கள். எஞ்சியிருக்கும் பறங்கிச் சமூகத்தினர் திருகோணமலையில் பாலையூற்று, அன்புவழிபுரம், பெரியகடைப் பகுதியில் வாழ்கின்றார்கள். இலங்கையில் தொடரும் வன்முறையில் திருகோணமலை தொடர்ந்து பாதிக்கப்படுவதால் பறங்கிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலர் கொழும்பு புற நகர்ப் பகுதிக்கு இடம் பெயர்ந்துவிட்டார்கள்.

சீனர்கள்

திருகோணமலை மக்கள் மத்தியில் எண்ணிக்கையில் குறைவடைந்து செல்லும் இனங்களில் சீனர்களும் அடங்குகின்றார்கள். சீனர்களின் குடியேற்றம் பிரித்தானிய குடியேற்ற ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்டது. 1938-1945 வரையிலான காலப் பகுதியில் சீனா-யப்பான் போர், மாவோ தலைமையிலான சீனப் புரட்சி என்பன பெருந்தொகையான சீனர்கள் சீனாவிலிருந்து வெளியேற உடனடிக் காரணமாக அமைந்தன. சீனர்கள் சிங்கப்பூர், மலேசியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளுக்கு குடிவந்தார்கள். இலங்கையில் சீனர்கள் கொழும்புப் பகுதியில் குடியேறிய பின்னரேயே இலங்கையின் வேறு பகுதிகளுக்கு இடம் பெயர்ந்திருக்கின்றார்கள். 1936ம் ஆண்டுப் பகுதியில் சீனாவின் சங்காய் மாகாணத்திலிருந்து பெருந்தொகையான சீனர்கள் இலங்கை நோக்கிப் பயணமானார்கள். சீனர்களின் இந்த வெளியேற்றத்திற்கு போர் ஒரு பிரதான காரணமாக கூறப்பட்டாலும், பொருளாதாரத் தேவைகளும் முக்கியமாகக் கருதப் பட்டது.

பிரித்தானியக் குடியேற்ற நிர்வாகிகளினால் திருகோணமலை சீனக்குடா எண்ணைத் தாங்கி அமைத்தல், சீனக்குடா விமானத்தளம் அமைத்தல் போன்ற பெரும் பணிகளில் பெருந்தொகையான சீனர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டார்கள். இந்தப் பணிகளுக்காக இவர்கள் தங்கியிருந்த பகுதி பிரித்தானிய நிர்வாகிகளினால் சீனாக் குடா என அழைக்கப்பட்டது. கொழும்பு கல்கிசைப் பகுதியிலிருந்து திருகோணமலைக்கு வந்து குடியேறிய சீனர்கள் பலர் சிறு வணிகத்தில் ஈடுபட்டதோடு, பல்கட்டுதல் போன்ற வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். குறிப்பாகச் சீனர்களினால் இந்தியப் பட்டுக்குப் போட்டியாக சீனர்களின் செயற்கைப் பட்டு (Satin)

அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. இலங்கைப் பெண்கள் சீன வணிகர்களின் வருகைக்காக காத்திருக்கும் நிலை உருவாகியது. துணிகள் மாத்திரமின்றி, பல வீட்டுப் பாவனைப் பொருட்களும் சீனர்களினால் திருகோணமலையில் கிராமங்கள் தோறும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. சீனர்களின் வர்த்தகம் மலிவான வெளிநாட்டு பொருட்களைச் சந்தைக்கு கொண்டு வரத் தொடங்கியது.

சீனர்களில் பெரும்பாலானோர் சென் மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். சிலர் பிரித்தானிய உறவு காரணமாகக் கிறித்தவத்தவர்களாக மாறியிருக்கின்றார்கள். சீனர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகக் காணப்பட்டதால் கூட்டமாக வாழ்ந்தோடு, உள்நாட்டு அரசியல் விடயங்களிலும் விலகிக் காணப்பட்டார்கள். சீனர்களின் பொதுச் சடங்கில் சிவப்பு நிறம் அதிகளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. சீனப் பெண்களுக்கு ஆண்கள் சீதனம் கொடுக்கும் முறை இப்போது அருகிவிட்டது. திருகோணமலையில் சீனர்களின் பண்பாட்டுத் தனித்துவம் குறைவடைந்துவிட்டது. சீனர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக வாழ்கின்ற காரணத்தால் திருமணங்கள் வேற்று இனத்தவருடனேயே ஏற்படுவதால் சீனர்களின் மரபுகளும் மறையத் தொடங்கிவிட்டன. சீனர்களுக்கான உணவுப் பழக்கம், மொழி என்பன இளைய சீன தலைமுறையிடம் காண முடியவில்லை. எனினும் எண்சட்டம் மூலம் கணக்கிடும் முறையை இன்னும் பின்பற்றவே செய்கின்றார்கள்.

வனக்குறவர்

திருகோணமலை மாவட்டக் குடிசன மதிப்பீட்டில் ஏனையவர்கள் என்ற பிரிவில் உள்ளடங்கும் எண்ணிக்கையில் குறைந்த இனக் குழுக்களில் வனக்குறவர் என்ற இனக்குழுவும் உள்ளடங்குகின்றது. இலங்கையில் மிக நீண்ட காலமாக வாழ்ந்து வருகின்ற குறவர் குறித்த ஆழமான ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சியை அடுத்து இலங்கையின் மக்கள் கூட்டமைப்பில் கணிசமான மாற்றங்கள் உருவாகின. குறிப்பாக தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்குச் சமூகத்தினர் பெருமளவில் குடியேறினார்கள். இலங்கையில் தென்னிந்திய ஆட்சியாளர்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கியிருந்தமையால் தென்னிந்தியக் குடியேற்றத்துக்கு தடை இருந்திருக்க முடியாது. இந்தக் காலகட்டத்திலேயே தெலுங்கு மொழி பேசும் வனக்குறவர்கள் இலங்கையில் குடியேறினார்கள். இந்தத் தெலுங்கு மொழி பேசும் நாடோடி மக்கள் கூட்டத்தினரது இடப் பெயர்வானது இலங்கை நோக்கி மட்டுமல்ல, ருமேனியா, கங்கேரி, இத்தாலிக்கு ஊடாக ஐரோப்பியக் கண்டத்திலும்

குடியேறினார்கள். ஐரோப்பியக் கண்டத்தில் குடியேறிய வனக்குறவர் சிந்தி என அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

இலங்கையில் பொதுமக்களினால் குறவர் எனப் பொதுப்படையாக கருதப்படும் குறவர் சமூகத்தினரிடையே பல உப பிரிவுகள் உள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழத்தில் குருவிகாரன், உப்புக் குறவர், கறிவேப்பிலைக் குறவர், கூடை முறம் கட்டும் குறவர், நரிக்குறவர் என பல சமூக உட்பிரிவுகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் உள்ள குறவர் சமூகத்தை வனக்குறவர், நரிக்குறவர் என இரு சமூகப் பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. இவர்களுடையிலான வரலாற்றுப் பின்னணி வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. நரிக்குறவர் இஸ்லாமியரின் படையெடுப்புக் காரணமாக வட இந்தியாவில் ஆரவல்லி மலைத் தொடர், மேவார், குஜராத் போன்ற பகுதியிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு குடி பெயர்ந்திருக்க வேண்டும். நரிக்குறவரின் மொழியில் உருது, குஜராத்தி, இராஜஸ்தானி மொழிச் செல்வாக்கு அதிகளவில் காணப்படுகின்றது. இந்த இடப் பெயர்வுகள் 6ம், 7ம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருதப்படுகின்றது.(42)

நரிக்குறவர் சமூகத்திற்கும், வனக்குறவர் சமூகத்திற்குமிடையே தெளிவான பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் உண்டு. தமிழகத்தில் காணப்படும் நரிக்குறவர் சமூகத்தினர் நரி வேட்டையாடுதலில் அதிகளவு ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வனக்குறவர் சமூகத்தையே இனங்காண முடிகின்றது. வனக்குறவர் சமூகம் நாடோடி வாழ்க்கை மரபினைக் கொண்டிருப்பதால், அவர்களுக்கான நிரந்தர வாழிடத்தை அடையாளம் காண்பதில் பல தடைகள் உண்டு. இலங்கையின் வரண்ட வனப் பகுதியில் உருவாக்கப்பட்ட குடியேற்றங்கள் காரணமாக வனக்குறவரின் வாழிடங்கள் வடமத்திய மாகாணம், ஊவா மாகாணம், கிழக்கு மாகாணம் நோக்கிப் பலவந்தமாக நகர்த்தப்பட்டுள்ளன. வனக் குறவர் சமூகம் 1950களின் ஆரம்பத்திலிருந்து கிழக்கு மாகாணம் நோக்கி அதிகளவு இடம் பெயரத் தொடங்கியது. இலங்கையில் 1958இல் இருந்து உருவாகிய வன்முறைக் கலவரம் வனக் குறவர் சமூகத்தை அதிகளவு பாதித்தது. எனினும் சிறிதளவு எண்ணிக்கையில் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் - கந்தளாய், தம்பலகாமம், கொட்டியாரம் போன்ற பகுதிகளில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வனக்குறவர் தெலுங்கு மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருப்பதோடு இந்து மதக் கடவுள்களையே வணங்குகின்றனர். சிவன், காளி, தூர்க்கை, வாகாய், மகமாயி என்பன பிரதான குல தெய்வங்களாகும். வனக்குறவர் வாழ்வைக் குறி சொல்தல், வேட்டையாடுதல், பாசி மணி மாலை விற்பனை செய்தல், பாம்பு ஆட்டுதல் என்பன தாங்கி நிற்கின்றன. சிலர் மூலிகைகள், விச முறிப்புத் தைலங்கள் விற்பனை செய்வதிலும் ஈடுபடுகின்றார்கள்.

வனக்குறவர் சமூகத்தில் காணப்படும் துகுடோர் குழுவைச் சார்ந்தவர்களும், தாபலோர் குழுவைச் சார்ந்தவர்களுமே திருமண உறவை வைத்துக் கொள்கின்றனர். வனக்குறவர் சமூகத் தலைவன் விதான என அழைக்கப்படுகின்றார். சர்ச்சைகளைச் சமரசம் செய்தல், திருமணங்களை நடத்துதல் போன்ற விதானவின் பொறுப்பாகும். பாலியல் குற்றங்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுகின்றன. பொதுவாக குற்றம் செய்தவர் ஆணையின் சாராயம், கள் என்பன அபராதமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். குற்றவாளி பெண்ணாயின் ஏழு வீடுகளின் அம்மிகளைத் தலையில் சுமக்க வேண்டும். இது வனக்குறவர் சமூகத் தலைவரான விதான தலைமையில் நடைபெறும் பஞ்சாயத்தில் தீர்மானிக்கப்படும். விதானவாக தெரிவு செய்யப்படுபவர் முதியவராகவும், தாம்பூலம் போடுபவராகவும், நரைத்த தலையுடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது வனக்குறவர் சமூக விதியாகும். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட வன்முறை காரணமாக வனக்குறவர் சமூகத்தினர் மட்டக்களப்பு மாவட்டம் நோக்கி பெருமளவில் குடி பெயர்ந்துவிட்டனர்.

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்

1. பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, இலங்கைத் தமிழர்-யார், எவர்?, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், பக் 19
2. இக் கல்வெட்டு பேராசிரியர் இந்திராபாலாவும், கலாநிதி செ.குணசிங்கம் அவர்களும் சாம்பல்தீவு நா.தம்பிராசா அவர்களின் உதவியுடன் 12.7.1972 இல் வாசிக்கப்பட்டது.
3. K.A.Nilakanta Sastri, Ceylon as a Province of the Coloempire, Vol 1, Part II, pp 413
4. S.Paranavitana, A Tamil slab inscription from Palamottai
5. S.Paranavitana, A Sanskrit Inscription from Padaviya
6. S.Gunasingam, The Sri Lanka Journal of the Humanities, Vol I, Nr I June 1975, pp 61 -71
7. South Indian Inscriptions, Archaeological Survey of south India, Vol II, Part II, No 26, p27
8. Selladurai Gunasingam, The Tamils and Trincomalee p11
9. கவிராஜவரோதயன், கோணேசர் கல்வெட்டு, பக் 23, பதிப்பாசிரியர் இ.வடிவேல்
10. கவிராஜவரோதயன், கோணேசர் கல்வெட்டு, பக் 109 , பதிப்பாசிரியர் இ.வடிவேல்
11. எரிமலை, லண்டன், ஆடி, 1997

12. இலங்கை நோக்கிப் புது வாழ்விடம் தேடி படகுகளில் புறப்பட்டவர்களில் சுமார் 15 விழுக்காட்டினர் வங்கக் கடலில் மூழ்கிவிட்டார்கள். அதில் இலங்கை என்ற படகு விபத்தில் மட்டும் சுமார் 300 பேர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். மலையக மக்களின் சோக நிலையை புதுமைப் பித்தனின் துன்பக் கேணி என்ற சிறுகதையிலிருந்து திருமதி கோகிலம் கப்பையா எழுதிய தூரத்துப்பச்சை வரை தெளிவாகக் கூடிக் காட்டுகின்றது.
13. என்.சரவணன். பறை, 2002 ஏப்ரல், நோர்வே இரு மாத சஞ்சிகை. பக் 50
14. கலாநிதி அம்பலவாணர் சிவராஜா, மலையகத் தமிழரின் அரசியல் வரலாறும் இலக்கியங்களும், பக் 10
15. ஜி.தண்டாக்கியம். வங்க இளவரசர் விஜயன் வரலாறும் இலங்கையிற் சிங்கள, இன, மொழி, எழுத்துத் தோற்ற வளர்ச்சி நிலைகளும் பக் 1
16. மகாவம்சம், அத்தியாயம், 5,6,7
17. மகாவம்சம், அத்தியாயம் 6, 44-46 செய்யுள்
18. மகாவம்சம் அத்தியாயம் 6, 43-45 செய்யுள்.
19. மகாவம்சம், VII, 57-58
20. மகாவம்சம், அத்தியாயம், 7-12, 18-24
21. திருமதி தண்டாக்கியம், குணபாலசிங்கம், வங்க இளவரசர் விஜயன் வரலாறும், இலங்கையிற் சிங்கள இன, மொழி, எழுத்துத் தோற்ற வளர்ச்சி நிலைகளும் பக்கம் 29
22. Dr.J.T.Xavier, M.B.B.S., F.R.C.S., The Land of Letters, pp60-61
23. Rev.Fr.H.S.David, An Etymological and Comparative Lexicon of Sinhala and Tamil part iv 1974
24. W.K.. Gunawardhane, The origin of the Sinhalese language, 1918
25. N.A. Jayawickrama, Literary activity in Pali Education in Ceylon
26. சி.பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும் பக் 287
27. எம்.ஐ.எம்.அபீன், இலங்கை முஸ்லீம்களின் வரலாறும் கலாசாரமும் 1870 - 1915 பக் 1
28. Qaradavi,Y.Al. The Lawful and the Prohibited in Islam. Kamal El Helbaway. India 1960. P160
29. Goonewardena. K.W. Moors in the Portuguese Period, 1976, p 137
30. எம்.ஐ.எம்.அபீன், இலங்கை முஸ்லீம்களின் வரலாறும் கலாசாரமும் 1870 - 1915, பக் 1
31. செ.குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம் பக் 81

32. எம்.எஸ்.நியாஸ், கலைமுகம், திருமலைக் கலாமன்றம்
காலாண்டு சஞ்சிகை. பக் 78- 79

33.இ.சிவகுருநாதன், இலங்கையில் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகை
வளர்ச்சி, பக் 39

34.T.B.H.Abeyasinghe, Muslims in Sri Lanka in the sixteenth
and seventeenth Centuries

35.சி.பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும், சமூக
வழமைகளும் பக் 306

36.அ.முகமது சமீம், இலங்கைத்

12

திருகோணமலைத் தொல் மரபுகளும் வழமைகளும்

ஒரு சமூதாயம் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளாதார அமைப்பி
லிருந்து வேறு ஒரு பொருளாதார அமைப்பிற்கு மாற்றமடையும் போது
வாழ்க்கையில் மாற்றம் நிகழ்கின்றது. குடும்பம், சமூதாயம், அரசு
என்பன கூட்டு வாழ்வின் நிறுவனங்களாகையால் சமூதாய மாற்றத்தை
மக்கள் நிறுவனங்களிலும் காணக் கூடியதாக உள்ளது. நிலப்
பிரபுத்துவ அமைப்பின் சிறப்பு அம்சம் கூட்டுக் குடும்பமாகும்.
தொழில் ஒருமை, கூட்டுத் தொழில் முறை, வாழ்வளிக்கும்
தொழிலை கூட்டாகப் பேணல் போன்ற பண்புகளைக் கூட்டுக்
குடும்பங்களில் காண முடிகிறது. எனவே தான் பொருளாதார
அமைப்பில் மாற்றம் ஏற்படும் போது சமூகத்திலும் தாக்கம்
உருவாக்குகின்றது. சமூதாயம் என்ற அமைப்பின் ஒரு அலகாகக்
கருதப்படும் குடும்பம் என்பது திருமண உறவினால்
உருவாக்கப்படுகின்றது. திருமணமானது இரு குடும்பங் களின்
இணைவாக இருப்பதனால், திருமணப் பந்தத்தில் ஒத்த சாதி, மணக்
கொடை (சீதனம்), சடங்கு என்பன முக்கியமடைகின்றன.

சடங்கு சூழ இருப்பவர்களை இணைக்கும் பந்தம் என்றும்,
இப்பந்தம் இல்லாவிடின் இணைப்பு அறுந்து போய்விடும் என்றும்
சமூகவியல் வல்லுநர் கூறுவர்.(1) அதே வேளை குடும்பங்களுக்குத்
தங்களுக்கிடையே உள்ள சமூக உறவுகளைப் பேண வேண்டிய
தேவையும் உள்ளது. ஒரு தனி மனிதனுக்கு குடும்ப உறவையும்,
சமூதாய உறவையும் பேண வேண்டிய கடமை உண்டு. இந்தப்
பின்னணியிலேயே திருகோணமலைச் சமூகத்தின் வாழ்க்கை மரபு
களையும், வழமைகளையும் ஆராயப்பட்ட வேண்டும். பதினொராம்
நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து திருகோணமலைப் பிரதேசம்
திருகோணமலைப்பற்று, தம்பலகாமம் பற்று, கட்டுக்குளம் பற்று,
கொட்டியாரம் பற்று என நான்கு நிர்வாகப் பிரிவுகளாக இருந்
திருக்கிறது. இந்த நான்கு பிரிவுகளும் சுயாட்சி அரசுகளாக இருந்
திருக்கின்றன. இந்தப் பிரிவுகளுக்கிடையே சமூக வழமைகளில்
அதிகளவு வேறுபாடுகள் இல்லை. திருகோணமலைப் பற்றுத்
தவிர்ந்த ஏனைய மூன்று பற்றுக்களும் மட்டக்களப்பு மரபுகளை
அதிகளவில் கொண்டிருந்தன.

மருமக்கள் தாயம்

திருகோணமலை மக்கள் பின்பற்றிய சமூக மரபுகளில் மருமக்கள் தாயம் உள்ளடங்கியிருந்தது. மருமக்கள் தாய முறையில் ஒருவருடைய பரம்பரைச் சொத்துக்களுக்கு (முதுசொம்) அவருடைய ஆண்பிள்ளைகள் வாரிசுரிமை கோர முடியாது. பதிலாகத் மனைவி இல்லாதவிடத்து அவனுடைய சகோதரிகளின் பிள்ளைகள் அல்லது அவர்களின் வாரிசுகளே உரிமை கோரத் தகுதி உடையவர்கள். மருமக்கள் உரிமை பெறும் சமுதாய அமைப்பை மருமக்கள் தாயம் என எளிமையாக வரையறை செய்யலாம். மருமக்கள் தாய சமுதாயத்தில் சகோதரனதும்-சகோதரியினதும் பிள்ளைகளின் திருமணம் முக்கிய பங்கு வகித்திருந்தது. மருமகன் என்பது மகனாக ஒன்றாக நெருங்கி இணைதல் எனப் பொருள்படும். இத்தகைய அமைப்பின் வழக்காற்றை எடுத்தியம்பும் கல்வெட்டாதாரங்களும் ஈழத்தில் உள்ளது.(2) இது தாய் வழிச் சமூகத்தினது பெண் வழிச் சொத்துரிமையை எடுத்துக்காட்டும் ஒரு முக்கிய அம்சமாகக் கருதலாம். மருமக்கள் தாய விதிகள் தாய் வழிச் சமூகத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். மருமக்கள் தாயம் குறித்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர்கள் பெண் வழி ஆட்சி உரிமையின் ஒரு கூறாகவே கருதுகின்றார்கள். பெண் வழி சொத்துரிமையையே மருமக்கள் தாய விதிகள் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆண் வழிச் சமுதாயத்தின் தோற்றத்திற்கு முற்பட்ட காலச் சொத்துடமை பெண் வழிப் பரம்பரையாகவே கைமாறப்பட்டது. பெண் குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்ததோடு உடமைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தாள். அவளது சொத்துக்கள் மீண்டும் ஒரு பெண்ணின் பொறுப்பில் கையளிக்க வேண்டிய தேவை தாய் வழிச் சமூகத்தின் அடிப்படையாக இருந்தது. திருகோணமலையில் குளக்கோட்டனால் குடியமர்த்தப்பட்ட காராள வன்னியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சொத்துக்கள் மருமக்கள் தாய முறையில் பரம்பரையாகப் பயன்படுத்தலாம் என்ற உரிமை அளிக்கப்பட்டதை கோணேசர் கல்வெட்டில் உள்ள காராளர் வரவு என்னும் பகுதி தெளிவாக விளக்குகின்றது.

“காராள வன்னியர்களுக்கு கட்டுக்குளம்பற்றுப் பகுதியை ஊராட்சியாகக் கொடுத்து நிலாவெளியை நிந்தவூராகக் கொடுத்து.....வன்னிபத்திற்கு சரியான வரிசை மானியமும் கொடுத்து இந்தப்பத்தியுமுங்கள் உன் வம்சத்தவர்களேழுதி வரவேண்டியது.இந்தப்பத்தியுமுங்கள் வசமிருந்து ஒருவர் வசமுங் கொடுக்கப்படாது. சற்புத்திரனாகியப் பொறுதி விசாரமுள்ள மருமக்களிடமிருந்து வரவேண்டியதென்று திட்டம் பண்ணி எக்காலமுங் கோயிறொழும்பு செய்ய அரசன் திட்டம் பண்ணினது” (3)

மருமக்கள் தாயம் கேரள மாநிலத்திலும் பின்பற்றப்பட்டிருப்பதோடு, தென் இந்திய முக்குவ சமுதாயத்திலும் காணப்பட்டிருக்கின்றது. மருமக்கள் தாயம் தென் இந்தியாவில் மலையாளிகளினால் பின்பற்றப்பட்ட நிலம் சார் சொத்துரிமை வழமைகளில் இருந்து திருகோணமலைக்கு அறிமுகமாகியிருக்கலாம் என்ற கருத்தை சில ஆய்வாளர்கள் முன் வைக்கின்றார்கள்.(4) தென் இந்திய முக்குவச் சமூகத்திலும் இந்த சொத்துரிமை மரபுகளே பின்பற்றப்பட்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது. (5)

இந்தப் பண்பு திருகோணமலையில் மலையாளிகள், முக்குவர்கள் ஆகியோரின் குடியேற்றம் மூலம் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து உருவாகுவதற்கு இதுவே காரணமாக அமைந்தது. திருகோணமலையில் மட்டுமல்ல இலங்கையின் வட கிழக்கு பிராந்தியத்தில் மலையாளிகளினதும், முக்குவர்களினதும் சமூக வழமைகள் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின் வாழ்வியல் மரபுகளில் மலையாளிகள், தென்னிந்திய முக்குவர்கள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியல் மரபுகள் குடி உள்வரவினால் மாற்றம் பெறுகின்றன என்பது ஒரு பொது விதியாகும். திருகோணமலை வரலாற்றில் பல தடவைகள் ஏற்பட்ட தென்னிந்தியக் குடிவரவுகள் திருகோணமலைச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் போக்குகளையும் தீர்மானித்திருக்கின்றன. மருமக்கள் தாயம் என்ற திருகோணமலை மக்களின் சமூக மரபானது தென்னிந்திய சமூகத்தின் வருகையினால் உருவாகியிருக்கின்றது என்பது முற்றிலும் பொருத்தமானதல்ல. தாய்வழிச் சமூகத்தின் சொத்து பரிமாற்றப் பண்பானது பெண் வாரிசு வழியாகவே நடைபெற்றிருக்கின்றது. மனித வரலாற்றுக் கட்டங்களில் தாய்வழிச் சமூகத்தின் தலைமைத்துவத்தை ஆராய்ந்தவர்கள் தாய் வழிச் சமூகத்திலிருந்து தந்தைவழிச் சமூகத்திற்கு தலைமைத்துவம் மாறிய பின்னரேயே சொத்துக்களைப் பராமரிக்கின்ற பொறுப்பை ஆண் ஏற்றுக் கொள்கின்றான் எனக் கூறுவதை அவதானிக்கும் போது, இலங்கையிலும் மருமக்கள் தாயம் இயல்பாக உருவாகியிருக்கலாம் எனக் கருதுவது தவறில்லை.

மருமக்கள் தாயம் திருகோணமலை உள்ளிட்ட இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுக்குத் தென்னிந்திய குடியேற்றக் காரர்களினால் உருவாகியது என்ற கருத்தை முன்வைப்பவர்கள் இலங்கையில் தாய்வழிச் சமூக காலத்தில் காணப்பட்ட தலைமைத் துவம் குறித்து ஆராயத் தவறிவிட்டனர்.

மருமக்கள் தாய முறையானது திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கட்டுக்குளம்பற்று, திருகோணமலை, தம்பலகாமம் பற்று, கொட்டியாரம்பற்று எனப்படும் நான்கு தேசத்திலும் வழக்கில் இருந்தது. கேரள மாநிலத்தில் மலையாள மொழியில் தாய் வழிச்

சமூகத்தை “தவாட்” என அழைக்கப்பட்டது. தாய் வழிச் சொத்து ரிமைச் சமூதாயத்தில் தவாட் என்பது ஒரு தாய் வழிச் சொத்து ரிமைக் குடும்பத்தை மட்டும் குறிக்காது தாய் வழிச் சமூகத்தின் அமைப்பையே குறிக்கின்றது. மருமக்கள் தாயம் முறையில் சொத்துக்களைத் தாய் இல்லாதவிடத்து தாயின் சகோதரன் நிர்வகிப்பான். அவன் “காரணவன்” என அழைக்கப்பட்டான். காரணவன் இல்லாத நிலையில் “அநந்திரவன்” என அழைக்கப்படும் தாயின் இளைய சகோதரன் சொத்துக்களை நிர்வகித்தான். சில சந்தர்ப்பங்களில் தாய் வழிச் சமூகத்தில், தாய் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் தாய் வழியைச் சேர்ந்த மூத்த பெண் சொத்துக்களை நிர்வகிப்பாள்.(6)

கேரள மாநிலத்தில் காணப்பட்ட “தவாட்” என அழைக்கப்பட்ட சமூதாய அமைப்பானது முக்குவரின் சமூதாய மரபுகளை ஓரளவு ஒத்துக் காணப்படுகிறது. முக்குவர் சமூகத்திலும் மருமக்கள் தாயம் போன்றே தாய் மாமன் முக்கிய பங்கை வகித்தான். மருமக்கள் தாயம் அமைப்பில் சொத்துக்களைத் காரணவன் எவ்வாறு பராமரித்தானோ அவ்வாறே ஒரு பெண்ணின் திருமணத்திற்குப் பின்பு கணவன் பராமரிக்கும் உரிமையைப் பெறுகின்றான். மருமக்கள் தாயத்தில் திருமணம் செய்த பெண் ஒருத்தி இறந்தால் கணவன் அவளுடைய சொத்துக்களை பெண்ணின் தாயிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். திருமணம் செய்யாத பெண் இறக்க நேரிட்டால் அவளின் சொத்துக்களும் அவளுடைய சகோதரிகளுக்கே உரியதாகும். அதில் சகோதரிகள் திருமணம் செய்தவர்களா அல்லது இல்லையா என்பது பிரச்சினை இல்லை. ஆனால், இந்த மரபுகளும் வழமைகளும் பெண் வழிச் சொத்துரிமை மரபு தொடர வழி வகுத்தது.

திருமணத்திற்குப் பின் கணவனதும், மனைவியனதும் உழைப்பினால் கிடைக்கும் வருமானத்தின் மூலம் மனைவி அல்லது பிள்ளைகளுக்குத் தனி இல்லங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த இல்லங்கள் தாய் இல்லம் என அழைக்கப்பட்டது. தாய் இல்லங்களைக் குடும்பத்தின் பெண் வாரிசுகளிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டன. இதனால் சொத்துக்கள் தாய் வழிப் பரம்பரையால் பாதுகாக்க முடிந்தது. மருமக்கள் தாயத்தின் மற்றுமொரு அம்சமாக மச்சான் - மச்சாள் திருமணமுறை காணப்பட்டது. இதன் மூலம் சொத்துக்கள் சூழற்சி முறையில் குடும்பத்தின் அல்லது தாய் இல்லத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வழியேற்பட்டது. ஆரியச் செல்வாக்கு தென்னிந்தியாவைச் சேரும் வரை பெண் வழிச் சொத்துரிமையே வழக்கில் இருந்தது.

மருமக்கள் தாயம் யாழ்ப்பாண மாகாணத்தில் பின்பற்றப்பட்ட தேசவழமையிலிருந்து மாறுபட்டதொன்றாகும். எனினும் தேசவழமையில் காணப்படும் சில விதிகளும், மருமக்கள் தாயமும் மலை

யாளிகளின் சமூகத்தில் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே மருமக்கள் தாயத்தில் உள்ள சில அம்சங்கள் தேசவழமையுடன் ஒத்துக் காணப்படுவதில் வியப்பில்லை. அத்துடன் மட்டக்களப் பிலும், புத்தளத்திலும் பின்பற்றப்பட்ட முக்குவர் சட்டத்துடனும் சில மேற்கூறப்பட்ட சமூக விதிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்துகின்றன. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் தேசவழமை, மருமக்கள் தாயம், முக்குவர் சட்டங்களுக்கிடையிலான இணக்கப்பாடுகள், முரண்பாடுகள் குறித்து கலந்து ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தேச வழமைச் சட்டமானது யாழ்ப்பாண மாகாணத்திற்கு மட்டுமே பிரயோகிக்கப்பட்டது. இலங்கையில் 1815இல் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசராகப் பணியாற்றிய அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் யாழ்ப்பாண மாகாணத்திற்குப் பிரயோகிக்கப்படும் தேசவழமையானது தமிழர்கள் வாழும் ஏனைய இடங்களுக்கும் பொருந்துமா என அறிய முயன்றார். திருகோணமலை மாவட்ட முதலியார்களிடம் தேசவழமையின் பொருந்தும் தன்மை குறித்துக் கேட்கப்பட்டது. தேசவழமையில் உள்ளது போன்று தந்தை பெற்ற கடனைத் தந்தையின் மரணத்திற்குப் பின் மகன் செலுத்த வேண்டிய மரபு இல்லை எனத் திருகோணமலை முதலியார்கள் அறிவித்திருக்கின்றார்கள். முதலியார்களின் கருத்து அதிகாரிகளினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோடு, திருகோணமலைக்கான சட்ட விதியாகவும் பதிவு செய்து கொண்டார்கள். திருகோணமலை மாவட்ட நிலஉரிமை விதியானது மருமக்கள் தாயம் அடிப்படையில் இருந்ததால் தேசவழமையுடன் பொருந்த முடியாமற் போய்விட்டது. யாழ்ப்பாண மாகாணத்திற்குள் திருகோணமலையும், மட்டக்களப்பும் உள்ளடங்கவில்லை எனவும் தேசவழமை குறித்து ஆராய்ந்த ஆணைக்குழு தீர்மானித்தது. போர்த்துக் கீசர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பாக இருந்த யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஒரு பக்கம் திருகோணமலையையும், மறுபுறம் மன்னாரையும் எல்லையாகக் கொண்டிருந்தது. எனினும், டச்சு ஆட்சியாளர்கள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்ற புவியில் வரையறையானது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும், தீவுப் பகுதிகளையுமே உள்ளடக்கியிருந்தது. தேச வழமை திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் பிரயோகிக்கப்படவில்லை என சட்ட அறிஞர் K.W.தம்பையா கூறுகின்றார்.(7)

தேசவழமைச் சட்டத்தில் சொத்துக்கள் பரம்பரைச் சொத்து (முதுசொம்), மணக் கொடை (சீதனம்), திருமண வாழ்க்கையில் தேடிய சொத்து (தேட்டம்) என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப் படுகின்றது.(8). தேச வழமைப்படி முதுசொம்மான சொத்துக்களுக்கு ஒருவனுடைய ஆண் பிள்ளைகளே சட்ட வாரிசுகளாகக் கணிப்பிடப் படுவார்கள். முதுசொம் என்பது வடமொழிச் சொல்லாகும். முதுசொம் என்ற சொல்லில் உள்ள சொம் என்பது பொருள் அல்லது சொத்து

என தமிழில் பொருள் கொள்ளப்படும். யாழ்ப்பாண மாகாணத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட தேசவழமைச் சட்டத்தின் குடிசார் பிரிவில் “யாழ்ப்பாண மாகாணத்தைச் சேர்ந்த மலபார் வாசிகளுக்கு” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேசவழமைச் சட்டத்தின் “மலபார்” என்பது கேரள மாநிலத்தைக் குறிக்கின்றது. குறிப்பாக டச்சு, ஆங்கில காலனித்துவ காலத்தில் இலங்கை வந்த ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள் “மலபார்” என்பது “தமிழர்” என்ற சொல்லின் ஒத்த கருத்துடையதாக குறிப்பிட்டதை அவதானிக்க முடிகின்றது. (There is evidence in the Thesawalamai Code itself proving beyond all manner of doubt that “Malabar” and Tamil were used as synonyms. In the preamble it is stated to be a collection of the laws and customs of the “Malabar” or “Tamil” inhabitants of the Province of Jaffna.(9)) ஒரே பண்பாடுடைய காரணத்தால் இச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கவும் கூடும். இது ஒரு சட்டச் சர்ச்சைக்குரிய விளக்கமாகவும் இருக்கலாம். கேரள சட்ட மரபு முழுமையாக யாழ்ப்பாண மாகாணத்தில் தேசவழமையாகத் தொகுக்கப்படவில்லை. மாறாகச் சில கேரளச் சட்ட விதிகள் தேசவழமையில் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்.

திருகோணமலைச் சமூக வழக்கில் சீதனம் எனப்படும் மணக் கொடை நடைமுறையில் இருந்திருக்கின்றது. மணக் கொடையானது அசையும், அசையாச் சொத்துக்களாக வழங்கப்பட்டன. திருமணச் சம்பிரதாயங்கள் நடைபெறும் நேரத்தில் மணக்கொடை சபையோர் முன்பாக வழங்கப்பட்டது. ஒரு பெண்ணின் மணக்கொடை மூலமாகக் கிடைத்த சொத்துக்களில் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் உரிமையுண்டு. இதில் ஆண், பெண் என்ற வேறுபாடு காட்டப்படவில்லை. திருகோணமலைச் சமூகத்தில் மணக்கொடையானது தந்தையின் பரம்பரைச் சொத்து, தாய் கொண்டு வந்த மணக் கொடை, திருமண வாழ்வில் தேடிய சொத்து என்பனவற்றில் இருந்து வழங்கப்பட்டது. திருகோணமலைச் சமூகத்தில் நடைபெற்ற திருமணங்களுக்கு வன்னியனாரின் முன்னிலையில் ஒப்புதல் பரிமாறப் பட்டது. வன்னியனாரின் முக்கிய கடமைகளில் திருமணத்தை நிறைவேற்றுவதல் ஒன்றாக இருந்தது. மண விலக்குப் பெற விரும்புகின்றவர்கள் வன்னியனாரிடம் அறிவிப்பதோடு, மணவிலக்குக்கான தண்டப் பணமும் கட்ட வேண்டியிருந்தது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் திருமணத்தை கசாது எனவும் அழைக்கப்பட்டது.

தேசவழமைச் சட்டத்தின் பிரகாரம் யாழ்ப்பாண மாகாணத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு வழங்கும் மணக் கொடையானது, தாய் கொண்டு வந்த மணக் கொடையிலிருந்தே வழங்கப்படும் மரபு பேணப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலும் போர்த்துக்கீசரது காலத்திற்குப் பின் இந்த மரபு மறையத் தொடங்கிவிட்டது. தந்தை, தாய் ஆகிய இருவரது திருமணத்திற்குப் பின் தேடிய அசையும், அசையாச் சொத்துக்கள்,

கிடைக்கப் பெற்ற நன்கொடைகள் என்பன தேட்டம் என அழைக்கப்பட்டது. பெற்றோரின் தேட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் சம உரிமை இருந்தது. தேசவழமைச் சட்டமானது சாதி முறை, அடிமை, திருமணம், திருமண உரிமை, பராமரிப்பு, தத்தெடுத்தல் (குழந்தை) ஒற்றி (நில ஈடு) போன்ற தேச மரபுகளை உள்ளடக்கியதாகும். இங்கு தேச மரபு என்பது சுதந்திரமான தேச மக்களின் மரபைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாண மாகாணம் தேசம் எனக் குறிப்பிடப்படுவதன் மூலம் சுதந்திர நாடாக இருந்தது உறுதியாகின்றது.

யாழ்ப்பாண மாகாணத்தில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த சட்ட மரபுகள் தேச வழமையாக தொகுக்கப்பட்ட போதிலும் அது யாழ்ப்பாண மக்களின் முழுமையான நிலம் சார், குடிசார் மரபுகளை மட்டும் உள்ளடக்கிய தொகுப்பாகக் கொள்ள முடியாது. தேச வழமையில் மலபார் மரபுகளும் கணிசமான அளவு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. அது மட்டுமின்றி, சட்டப் பிரயோகத்தில் பொருத்தமான தேச வழமைகள் இல்லாத வெற்றிடங்களுக்கு நோமன் டச்சு விதிகள் பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஜோன் மற்ருக்கர் (John Maatzuyker) டச்சு சட்டங்களைத் தழுவி எழுதிய பட்டாவியச் சட்டங்களே சில திருத்தங்களுடன் இலங்கையிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இந்த முறையானது இலங்கையின் அனைத்து மாகாணத்திலும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. பிரித்தானியர் ஆட்சியில் கண்டியச் சட்டம் விரிவுபடாத வெற்றிடங்களையும் நோமன் டச்சு விதிகள் மூலம் நிரப்பப்பட்டன.(10)

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தேச வழமை பொருத்தமாக அமையவில்லை என்ற போதும் திருகோணமலையில் தற்காலிகமாக வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருடைய யாழ்ப்பாணப் பிராந்திய நிலம் சார், ஆள் சார் வழக்குகள் தேச வழமையின் மூலம் தீர்க்கப்படக் கூடியதாக இருந்தது. திருகோணமலையில் தற்காலிகமாக வாழ்ந்த யாழ்ப்பாண மக்களின் வழக்குகள் தேசவழமையைப் பின்பற்றி தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டன. இது ஒரு பொதுவான சட்ட நடைமுறையாகும். இத்தகைய சட்ட நடைமுறை இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

திருமணமும் சம்பந்தமும்

மருமக்கள் தாயம் முறையில் தீர்மானிக்கப்பட்ட திருமணங்கள் குடும்பச் சொத்துரிமையைப் பேணக் கூடியதாக இருந்தன. திருமணங்கள் மச்சான்-மச்சான் உறவுகளுக்கிடையே தீர்மானிக்கப்பட்டன. திருமணங்களைச் சட்டத்துறை அறிஞர் தம்பையா இரு வகைகளாகப் பிரிக்கின்றார். திருமணங்கள் தாலி

கட்டுதல், கன்னிகாதானம் போன்ற வட மொழி வழி வந்த ஆரிய சம்பிரதாயங்களை உள்ளடக்கியிருந்தன. சம்பந்தம் என்பது குடும்ப சம்பிரதாயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து தாலி கட்டுதல், கன்னிகாதானம் என்பன இன்றி நடைபெறுவதாகும். ஆரம்ப கால தமிழர் சமுதாயத்தில் தாலி கட்டும் மரபு பேணப்படவில்லை. சைவ சமயத்தில் பிராமணர்களின் ஆதிக்கம் அதிகரிக்க சமூக வாழ்வில் சடங்குகளும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. மணமகன் கடுக்கன் அணிவதும், குடுமி கட்டுவதும் வழமையாக காணப்பட்டிருக்கின்றது. திருமணத்திலும், சம்பிரதாயங்களிலும் மணக்கொடை (சீதனம்) சபையோர் முன்னிலையில் பரிமாறப்பட்டது. திருமணங்களை முதலியார் அல்லது வன்னியனார் பதிவு செய்து கொள்வது ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பெரு வழக்காக இருந்தது. திருமணத் தம்பதிகள் மணவிலக்குப் பெற்று பிரிய விரும்பினால் தண்டப் பணம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது.

ஓற்ற

ஒற்றி என்பது ஒரு வகை ஈட்டு முறையே. ஒற்றி முறையின் கீழ் ஒரு நிலத்தை ஒற்றி வைக்கும் போது வழங்கப்படும் பணத்திற்கு வட்டி பெறப்படுவதற்குப் பதிலாக நிலத்தின் பயன்பாட்டை அனுபவிக்க முடியும். அத்துடன் ஒற்றிக்கான கால எல்லை முடிவடைவதற்கு முன்பாக ஒற்றி வைக்கப்பட்ட நிலம் மீட்கப்படாவிடத்து ஒற்றி வைக்கப்பட்ட நிலமானது ஒற்றிக்காக பணம் கொடுத்தவருக்கு உரிமையாகிவிடும். திருகோணமலை ஆதிக் குடிகள் மரபில் ஒற்றி பின்பற்றப்பட்டது. அத்துடன் “ஈடு” என்ற முறையும் வழக்கிலிருந்தது. தென்னிந்தியாவிலும் ஒற்றி பரவலாகப் பின்பற்றப்பட்டது. ஈட்டுக்கு பணம் கொடுத்தவர் ஈட்டுக்கான நிலத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது. அதற்குப் பதிலாக வட்டி மட்டுமே அறவிடப்படும் முறையே வழக்கிலிருந்தது. ஒற்றி வைக்கப்பட்ட நிலத்தை மீட்பதாயின் முன் கூட்டியே தெரியப்படுத்த வேண்டும். மேலும் ஒற்றி வைக்கப்பட்ட நிலத்தை விற்க வேண்டிய நிலையில் நிலத்தை ஒற்றியாக வைத்திருப்பவருக்கு முன் உரிமை கொடுக்க வேண்டும்.

திருகோணமலையில் வட்டிக்குப் பணம் எடுப்பவர் மாத வட்டியாக ஒரு வீதம் செலுத்த வேண்டும். உணவுக்காகவோ அல்லது விதைப்பதற்காகவோ கடனாகப் பெறப்படும் நெல்லிற்கு 25 வீதம் நெல் வட்டியாக செலுத்த வேண்டும் என்ற நியதி மரபாகப் பேணப்பட்டது. இந்த வழமைகள் கட்டுக்குளம்பற்று, தம்பலகாமம் பற்று, கொட்டியாரப் பற்று ஆகிய இடங்களில் பரவலாக பின்பற்றப்பட்டன.

மஞ்சள் நீர்ப்பிள்ளை

திருகோணமலைச் சமூக வழக்கில் பிள்ளைகளைச் சுவீகாரம் செய்து கொள்வதில் சடங்குகள் பின்பற்றப்பட்டன. திருமணச் சடங்கில் கன்னிகாதானம் போன்று சுவீகாரச் சடங்கிலும் மஞ்சள் நீர் முக்கிய இடம் பெற்றது. தங்கள் குழந்தையைச் சுவீகாரம் கொடுக்க விரும்பும் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தையின் கால்களை மஞ்சள் நீரினால் கழுவி அந்த நீரைப் பருகிய பின்னர் குழந்தையை வளர்ப்புப் பெற்றோர்களிடம் கையளிக்க வேண்டும். இந்தச் சடங்கு ஆரிய மரபில் இருந்து தோன்றியிருக்க வேண்டும். சுவீகாரக் குழந்தையானது சுவீகாரம் செய்து கொண்ட வளர்ப்பு பெற்றோர்களின் வாரிசாகச் சபையோர் முன்னிலையில் அறிவிக்கப்படும். அதன் பின்னர் வளர்ப்பு பெற்றோர்களின் அசையும் அசையாச் சொத்துக்களுக்கு சுவீகாரக் குழந்தை வாரிசாகக் கணிப்பிடப்படும். சுவீகாரக் குழந்தைக்கு வளர்ப்பு பெற்றோர்கள் சொத்துக்களை கைமாறும் போது சொத்துக்களுடன் தொடர்புடைய உறவினர்களுக்கு முதலியார் அல்லது வன்னியனார் முன்னிலையில் தெரியப்படுத்த வேண்டும். சில சந்தர்ப்பங்களில் முதலியார் முன்னிலையில் எழுத்து மூலம் அனுமதி பெற வேண்டும். இந்த மரபுகள் பின்னர் குழந்தைகள் பராமரிப்பச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படத் தொடங்கிய பின்னர் படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கியது. எனினும் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சட்டத்துடன் சமூக மரபுகளும் சேர்த்து பின்பற்றப்பட்டன.

கூலிகள்

திருகோணமலை மாவட்டம் அதிக நெற் செய்கைப் பிரதேசமாக இருந்த காரணத்தால் நில உடமையாளர்கள் தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாகவும் பருவ காலத்திற்கு ஏற்றவாறும் வைத்திருந்தார்கள். பொதுவாக வெள்ளாள சமூகத்தினர் நிலவுடமையாளர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். கூலித் தொழிலாளர்களுக்கு பணம், உணவு, உடை முதலியன வழங்கப்பட்டன. குடும்பமாகப் போடியார் குடும்பத்தில் பணியாற்றுவவர்களுக்கும் அவர்களது குடும்பத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் கூலியுடன் உடைகள், உணவுப் பொருட்கள் வழங்கும் மரபு பேணப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு கூலிக்கு ஐந்து இறைசால் பணமும் ஐந்து பாகம் நீளமான வேட்டியும் வழங்குவது வழக்கமாக இருந்தது. மனிதர்களைப் போலவே எருதுகளும் தொழிலுக்காக அமர்த்தப்பட்டன. உழவு மாடுகளுக்கு தினக் கூலியாக நெல் வழங்கப்பட்டது. வண்டி இழுக்கும் மாடுகளுக்கு 2 பணம் கூலியாக வழங்கப்பட்டது.(11) பொதி மாடுகளுக்கு பொதியின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப கூலி தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கூலிக்குப் அமர்த்தப்பட்ட ஒருது தப்பி ஓடிவிட்டால் எருதைக் கண்டு பிடித்துக் கொடுக்கு வரை கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்ற விதி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்ட ஒருது இறந்தால் இறந்த எருதை எருதின் உரிமையாளனுக்கு காட்ட வேண்டும். அத்துடன் எருது வேலை செய்த நாட்களுக்கான கூலியும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சமூக விதி பின்பற்றப்பட்டது.

அடிமை முறை

ஒரு மனிதனுடைய ஆதிக்கத்தினுள் இருக்கும் மற்றுமொரு மனிதனை அடிமை என வரையறை செய்யலாம். ஒரு அடிமையின் எசமானே அடிமை குறித்து சகல தீர்மானங்களையும் எடுப்பதால் அடிமைக்கு அரசியற் சுதந்திரம் மட்டும்மல்ல, பொருளியற் சுதந்திரமும் இல்லாத ஒரு மனிதனாகக் கணிக்கப்படுகின்றான். பண வசதி படைத்தவர்கள் அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டார்கள். சோழமுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து 12000 பேர் அடிமைகளாக இந்தியாவிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். காலனித்துவ காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து அடிமைகள் கொண்டு வரப்பட்டு விற்கப்பட்டார்கள். இந்திய நெல்லை விட அடிமைகளே மலிவாக இருந்தார்கள் என யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் செ.இராசநாயகம் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட அடிமைகள் யார் என்ற விபரம் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மும்பாய், கோவா ஆகிய நகரங்களில் இருந்து காப்பிரிகள் அடிமைகளாக இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள் என்ற தகவல் டச்சு ஆட்சியின் போது நடைபெற்றிருக்கின்றது. டச்சுப் படைத் தலைவன் ஜுவாடக்குறான் “ஒரு அடிமை ஒரு பிடி அரிசியின் விலை” எனக் குறிப்பிட்டான். 1695இல் 3589 அடிமைகள் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டார்கள். (12) இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட அடிமைகளை வாங்குபவர்கள் ஒவ்வொரு அடிமைக்கும் 11 இறைசால் பணம் அரசு வரியாகச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்த அடிமைகளில் உள்ளூர் மக்களும் அடங்கியிருந்தார்கள். அடிமைகளைப் பெற விரும்புகின்ற ஒருவர் பரம்பரையாகவும் வைத்திருக்க கூடியதாக இருந்தது.

பொதுவாக அடிமைகள் எசமானின் வீட்டில் தங்கியிருந்து பணி செய்ய வேண்டியிருந்தது. குறிப்பாகப் பெண்ணடிமைகள் எசமானின் வீட்டில் தங்கியிருந்து பணியாற்றினார்கள். ஆண் அடிமைகள் எசமானின் வயலில் வேலை செய்ததோடு, ஏனைய பணிகளையும் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். அடிமைகள் எசமான் வீட்டுக் காவலர்களாகவும், எசமானின் மெய்ப் பாதுகாவலர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். அடிமைப் பெண்களின் பிரசவத்துக்கு எசமான்

பண உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற விதி காணப்பட்டது. ஒரு அடிமை வேளாண்மை செய்ய விரும்பினால் வேளாண்மைக்குத் தேவையான விதை நெல், கலப்பை, மாடு முதலியனவற்றை எசமான் வழங்க வேண்டும் என்ற விதி பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. முதலில் அடிமையின் வேளாண்மை விளைச்சலில் கிடைக்கும் நெல்லில் விதை நெல், அவர்களின் சீவனத்திற்கு கொடுத்த நெல் என்பனவற்றுக்குச் சமமான நெல்லை எசமான் எடுத்துக் கொள்வான். பின்பு மிகுதியாக இருக்கும் நெல்லை எசமானும், அடிமையும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள். கிறிஸ்தவ மதத்தை தழுவும் அடிமைகளுக்குச் சில சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. எனினும் அடிமைகள் மதம் மாறுவதை ஒல்லாந்தர் விரும்பவில்லை. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட தேசவழமைச் சட்டத்தில் அடிமைகள் குறித்த விபரம் சேர்க்கப்பட்டது.

அடிமைகள் பணம் கொடுத்து அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீளக் கூடிய வாய்ப்பு இருந்த போதும் அடிமைகளால் மீள முடியாமல் இருந்தார்கள். தனியாரிடம் இருந்த அடிமைகள் அடிமைத்தனத்தில் இருந்து விடப்பட வேண்டுமாயின் பணம் செலுத்துவதோடு, அரசிடம் இருந்து விடுதலைப் பத்திரத்தையும் பணம் கொடுத்து பெற வேண்டியிருந்தது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த முதலியார், மருத்துவர், கணக்குப்பிள்ளை ஆகியோருக்கு ஒல்லாந்து நிர்வாகம் அடிமைகளை வழங்கினார்கள். இவர்கள் மெய்ப் பாதுகாவலர்களாகவும், பல்லாக்குச் சுமப்பவர்களாகவும் வேலை செய்தார்கள். அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அடிமைகளின் எண்ணிக்கை பதவிகளைப் பொறுத்து வேறுபட்டன. உதாரணமாக ஒரு மருத்துவருக்கு ஒரு மாத ஊதியமாக ஒரு இறைசால் பணமும், 6 அடிமைகளும் வழங்கப்பட்டன. பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களினால் 1829இல் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டது.

காட்டு நிலமும் நில உரிமையும்

நிலம் அரசின் சொத்தாக இருந்த காரணத்தால், காட்டு நிலங்களில் பயிரிட விரும்புவோர் வன்னியனார் அல்லது முதலியாரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற விதி பின்பற்றப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் பிரித்தானியர் காலத்திலும் வன்னியனாரின் கடமையிலும், முதலியாரின் கடமையிலும் நிலங்களைப் பதிவு செய்தல் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. திருகோணமலை மாவட்ட முதலியார்களுக்கும், வன்னியார்களுக்கும் காட்டு நிலங்களைத் தனியாருக்கு வழங்கும் அதிகாரம் இருந்தது. காட்டு நிலம் பொது மக்களின் சொத்தாகவே கணிப்பிடப்பட்டது. வன்னியனார் காட்டு நிலத்துக்கு விண்ணப்பிக்கும் குடியானவர்களுக்கு அனுமதியளிப்பது ஒரு நிர்வாகச் சம்பிரதாயமாகவே இருந்தது. முதலியார்களினால் வழங்கப்படும் அரசு நிலங்கள் பற்றிய விபரம் முதலியாரினால் பதிவு

செய்யப்பட்டு வன்னியனாரின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. காடுகளை வெட்டி வயல்களையும், தோட்டங்களையும், குடியிருப்பு நிலங்களையும் உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு குடிமக்களுக்கு இயல்பான உரிமை இருந்தது.(13) தனியார் பெயருக்கு மஹ்ரப்படும் அரசு நிலங்களை விற்கவோ, ஈடு அல்லது ஒற்றி வைக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டதோடு சீதனமாக வழங்கவும் உரிமை இருந்தது.

ஒலலாந்தர் காலத்தில் திருகோணமலையில் ஏற்பட்ட நிலம் தொடர்பான வழக்குகள் மாவட்ட நீதிமன்றில் (லான்ட் றாட்டில் - Landraad) விசாரித்து தீர்ப்புக் கூறப்பட்டன. இதில் முதலியார் சமூகமளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற சட்ட நியதி இருந்தது.

வதனமார் காவியம்

திருகோணமலைக்குரிய இதிகாசங்களில் வதனமார் காவியம் முக்கியமானதாகும். தம்பலகாமம் பற்றில் காணையடக்கிப் பிடிக்கும் வீர விளையாட்டு நீண்ட காலமாக நடைபெற்று வந்தன. காலப் போக்கில் இந்த வீர விளையாட்டு மறைந்து போனாலும், சில மரபுகள் பேணப்படுகின்றன. தம்பலகாமம் பற்றில் காளை அடக்கும் வீர விளையாட்டு உருவாகுவதற்கு வதனமார்கள் காரணமாக இருந்தார்கள் எனக் கூறப்பட்டது. வதனமார்களின் வீரம் பற்றி வதனமார் காவியம் விளக்குகின்றது. காவியங்களில் மிகைப்படுத்தப்பட்ட சம்பவங்கள் அல்லது முற்றிலும் கற்பனைச் சம்பவங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும். எனினும் ஒரு பிரதேசத்திற்குரிய காவியங்கள் என்ற முறையில் அவற்றை தெரிந்து கொள்வது தவறாகாது என்ற காரணத்தால் வதனமார் காவியத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

அயோத்தியா நகரில் வாழ்ந்த பிராமணச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த நூற்றொரு வதனமார்கள் காட்டில் காளை மாடுகளையும் யானைகளையும் அடக்கிப் பிடிப்பதை விளையாட்டாகக் கொண்டிருந்தனர். நாராயணன் வதனமார்களுக்கு கந்தளாய் நீர்த்தேக்கத்திற்குக் காவல் புரிய வேண்டும் என கனவில் கூறியதாகவும், அதனால் நூற்றொரு வதனமார்களும் கந்தளாய் வந்ததாகவும் வதனமார் காவியம் கூறுகின்றது. கந்தளாய் நீர்த்தேக்கத்திற் காவலாக வந்த வதனமாரில் நிலா சோதயன் மிகவும் சிறந்த வீரனாகப் போற்றப்படுகின்றான். தம்பலகாமம் பற்றில் தங்கியிருந்த வதனமார்கள் காட்டுக் காளைகளைத் தேடி அலைந்தார்கள். வதனமார்கள் தம்பலகாமம் பற்றில் கிண்ணியாவிற்கு தெற்கே உள்ள கங்கைக் காடு என அழைக்கப்படும் இடத்தில் தங்கினார்கள். சோர்வுற்ற வதனமார்கள் இளைப்பாறத் தங்கிய இடத்தில் ஒரு இடையன் வந்து சேர்ந்தான். வதனமார்களின்

நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டவன் போல இடையன் பேசத் தொடங்கினான். “உங்களுக்காக ஒரு வேட்டை காத்திருக்கின்றது. ஒரு வெள்ளைக் கடாவும் அதனோடு காட்டுக் காளைக் கூட்டமும் மகாவலி கங்கையின் கிளையாறான சாவாற்றில் நீந்துகின்றன. தாமதிக்காது செல்லுங்கள்,, என்றான். இடையனின் பேச்சைக் கேட்ட வதனமார்கள் காளைகளை அடக்கி வெல்வதற்காகச் சாவாறு நோக்கி விரைந்தார்கள். இடையனும் கூடச் சென்றான். சாவாற்றில் நீரில் இருந்த காட்டுக் காளைகள் வதனமாரைக் கண்டதும் கரைக்கு வந்ததுடன் தாக்குதலுக்கும் தயாராகின. வதனமார்கள் காளைகளை மடக்கி பிடித்த போதும் மாடுகள் திமிறியவாறு வதனமார்களைத் கடுமையாகத் தாக்கத் தொடங்கியது. காளைகளின் தாக்குதலினால் தடுமாறிய வதனமார்கள் நிலத்தில் சாய்ந்து உயிர் துறந்தார்கள். நிலத்தில் சாய்ந்த வதனமார்கள் மத்தியில் இடையன் நாராயணனாக விஸ்வரூபம் எடுத்துக் காட்சியளித்தான். வதனமார்களே! இன்று முதல் நீங்கள் அனைவரும் இறைவனுடன் இணைந்து காவலர்களாக விளங்குவீர்கள். உங்களுக்காக அடியார்கள் தரும் வேள்விகளையும் மடைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். மக்களுக்கு காவலர்களாக விளங்குகள் என நாராயணன் கூறியதாக வதனமார் காவியம் கூறுகின்றது. வதனமார் பயன்படுத்திய ஆயுதங்கள் அடங்கிய ஆயுதப்பெட்டி தம்பலகாமம் கோணேசர் ஆலயத்தில் பாதுகாக்கப் படுவதாக கூறப்படுகிறது. வதனமார்கள் நூற்றொரு பேராக இருந்த காரணத்தால் கௌரவர்களின் மறு பிறப்புகளாகவும் கருதப்படுகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட காவியத்தின் உண்மைத் தன்மை குறித்த கேள்வி எழுவது இயல்பான போதிலும், யானைகளையும், காளைகளையும் அடக்குதல் போன்ற வீர விளையாட்டில் தம்பலகாமம் பற்று இளைஞர்கள் ஆர்வம் காட்டியிருப்பார்கள் என்பது சாத்தியமானதாகும். வன்னியர் ஆட்சி காரணமாக வன்னித் தெய்வ வழிபாடு திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்பட்டது.(14)

அடிக்குறிப்புக்களும் விளக்கங்களும்

1. செ.கணேசலிங்கனின் சுங்கு நாவல் முன்னுரையில் கா.சிவத்தம்பி, பக் 13
2. கலாநிதி.சிக.சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு, பக் 534
3. கோணேசர் கல்வெட்டு பக் 128 - 129
4. கலாநிதி சிக. சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு, பக் 535 -536
5. பேராசிரியர் சிபதம்நாதன், இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும், பக் 190 6.

6. கலாநிதி.சி.க.சிற்றம்பலம், மேலது, பக் 535

7. K.W.Thambiah, Principles of Ceylon Law p 211.

The view was taken in this case that although a person may be a Jaffna Tamil still if he has settled outside the Northern Province at the crucial date, then he will not be governed Thesawalamai. In Fernando v. Proctor(1909) 12 N.L.R.309, It was held that one Jolly Phillips was not governed by Thesawalamai although his father was a Tamil who was employed as a Kachcheri Mudaliyar for about 43 years at Trincomalee and returned to Jaffna after his retirement. (p 210.)

8. K.W.Thambiah, மேலது p213

9. K.W.Thambiah, மேலது p207

10 K.W.Thambiah, மேலது p205

11. பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், மேலது, பக் 196 - 197

12. செ.இராசநாயகம், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பக் 195 - 196

13. பேராசிரியர். சி. பத்மநாதன், மேலது , பக் 194

14. திருகோணமலைக்கு வன்னியராட்சி காரணமாக உருவாகிய வழிபாட்டு மரபுகளில் வன்னித் தெய்வ வழிபாடும் அடங்குகின்றது. குல தெய்வ வழிபாடாக வன்னித் தெய்வ வழிபாடு விவசாயிகளிடையே பெரு வழக்காக இருந்தது. நெல் வயலைத் தாக்காதிருக்க வன்னித் தெய்வத்திற்கு பொங்கல் படைக்கும் மரபு பேணப்படுகின்றது. பொங்கற் பானையில் நெல்லை சேமித்து வைத்து அறுவடைக்குப் பின் நெற்பானையை வயலுக்கு எடுத்துச் சென்று ஆண் தொழிலாளர்கள் அரிசியாக்கி பொங்குவார்கள். பொங்கலோடு பால், பழம் எடுத்துச் சென்று பானை மரத்தடியில் பொங்கல் படைப்பார்கள். இது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பரவலாக பேணப்பட்ட மரபாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

அக்லேசுபிள்ளை.வே, திருக்கோணாசல வைபவம், பதிப்பாசிரியர் அ.அளகைக்கோன், திருகோணமலை, 1950.

அமீன், எம்.ஐ.எம், இலங்கை முஸ்லீம்களின் வரலாறும் கலாசாரமும் (1870-1915) அல்ஹஸனாத் பதிப்பகம், ஹெம்மாதகம், 2000

அம்பலவாணர் சிவராசா, கலாநிதி, மலையகத் தமிழரின் அரசியல் வரலாறும் இலக்கியங்களும்

இன்றைய திருகோணமலை, பிரதம செயலர் அலுவலகம், வடக்கு கிழக்கு மாகாணம், திருகோணமலை, 1993

குசபாலன்.கா, இலங்கையில் பழங் குடிகள்

குணராசா.க., கலாநிதி, ஈழத்தவர் வரலாறு, பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம், கொழும்பு 11

கணேசலிங்கன்.செ, சடங்கு, சென்னை, 1994

கவிராஜவரோதயன், கோணேசர் கல்வெட்டு, பதிப்பாசிரியர் பண்டிதர் இ.வடிவேல், வெளியீடு- இந்து கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு, கொழும்பு, 1993

கிருஸ்ணராசா, செல்லையா, இலங்கை வரலாறு பாகம் 1 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1999, பிறை நிலா வெளியீடு

கிருஸ்ணராசா செல்லையா, தொல்லியலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பண்பாட்டுத் தொன்மையும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1998

குணசிங்கம், செல்லத்துரை, கோணேஸ்வரம், பேராதனை, 1973

சிவகுருநாதன்.இ, இலங்கையில் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகை வளர்ச்சி, குமரன் வெளியீட்டாளர்கள், சென்னை 1993

சிவத்தம்பி.கா இலங்கைத் தமிழர்-யார், எவர்? கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் 2000

சிற்றம்பலம், சி.க, கலாநிதி , யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு

தங்கேஸ்வரி.க., குளக்கோட்டன் தரிசனம், 1993, அன்பு வெளியீடு, ஆரையம்பதி -காத்தான்குடி

தட்சணகைலாசபுராணம், பகுதி 1, பகுதி 11, பதிப்பாசிரியர் பேராசிரியர்
சி.பத்மநாதன், இந்து கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு, கொழும்பு,
1995

தட்சணகைலாச புராணம், மொழி பெயர்ப்பு நாகலிங்கப்பிள்ளை,
விநாயக சுந்தரவிலாச யந்திரசாலை, வதிரி, 1929

தனபாக்கியம்.ஜி, வாங்க இளசரசர் விஜயன் வரலாறும், இலங்கையிற்
சிங்கள, இன, மொழி எழுத்துத் தோற்ற வளர்ச்சி நிலைகளும்,
மட்டக்களப்பு, 1989

திருக்கரைசை புராணம், பதிப்பாசிரியர், வ.அ.இராசரத்தினம், வெளியீடு-இந்து
இளைஞர் மன்றம், கட்டைபறிச்சான், 1975

தேவமணி ர.பேல், தமிழ்நாட்டுக் கலைக்கோயில்கள், சென்னை

நடராசா.F.X.C, மட்டக்களப்பு மான்மியம், பதிப்பு 2000

பண்டிதராசர், தட்சணகைலாச புராணம், கலாநிதி யந்திரசாலை,
பருத்தித்துறை, 1916

பத்மநாதன்.சி இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும்,
குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2001

பத்மநாதன்.சி, வன்னியர், பேராதனை, 1970

பத்மாவதி.ஆ, சோழர்கால அரசும் மதமும், சென்னை, 1996

முகமது சமீம், ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள், றிசானா
பப்ளிசர்ஸ், 1998

முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.ஆ, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், நாவலர் அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம், 1915

லயனல் சரத், புராதன இலங்கையின் தமிழ் சிங்கள உறவுகள், வெளியீடு-
இனத்துவ தொடர்பியல் அமைப்பு, நுகேகொடை, 1997

வடிவேல்.இ, திருக்கோணேஸ்வரம் தொன்மையும் வன்மையும், வெளியீடு-
திருகோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவை, 1995

Abeyasinghe.T.B.H, Muslims in Sri Lanka in the sixteenth and seventeenth
Centuries

Deraniyagala.S, Prehistory of Sri Lanka, Vol 1 & Vol 11 Colombo 1992

Fernao De Queyroz, The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon, Colombo
1930

Gunasingam.S, Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva, Peradeniya, 1974

Gunasingam.Selladurai, The Tamils and Trincomalee, Peradeniya, 1979

Gunasingam.Selladurai, A Tamil Slab- Inscription from Mayilawewa (Mayilan
kulam) Trincomalee District, Sri Lanka

Gunasingam.S, "A Tamil Slab -Inscription at Nilaveli," *The Sri Lanka Journal of
the Humanities*, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus,
Vol 1, Nr 1, June 1975

Gunawardhne.W.K, The Orgin of the Sinhalese language, 1918

Gunawardhne .W.K. Moors in the Portuguese Period, 1976

Kennedy.K.A.R. The physical Anthropology of the Megalith Builders of South
India and Sri Lanka (Canberra) 1975

Mahavamsa. Translated by Geiger.

Manogaran. Chelvadurai, The Untold Story of Ancient Tamils in Sri Lanka

Mendis.G.C, Problem of Ceylon History, Colombo, 1966

Nilakanta Sastri.K.A, Ceylon as a Province of the Cola Empire, Vol 1, Part 11

Nehru.Jawahrlal, Glimpses of the World History

Paranvitana.s, Pre – Buddhist Religious Beliefs in Ceylon, 1929

Paranavitana.S, Fragmentary Sanskrit Inscription From Trincomalee

Parker.H, Ancient Ceylon, London 1909

Pieris.P.E, Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna

Thomas.C.P, History of Trincomalee, Trinco Publishers, 1994

Patrick Peebles., Social Change in Nineteenth Century Ceylon, 1995

.Silva.K.M.De, **A History of Sri Lanka**

Shihan de Silva Jayasuriya, **The Ceylon Kaffirs** (i .net)

Xavier, J.T.. **The Land of Letters**, 1977

நுலாசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்

ஜேர்மன் -தமிழ் அகராதி
பக்கம் 270. வெளியீடு 1992

தமிழ் -தமிழ் - ஜேர்மன் அகராதி
பக்கம் 338. வெளியீடு 1994

History of Trincomalee
by Lieut- Colonel G.P. Thomas R.A.
page 32
First Print August 1940. Reprinted 1994

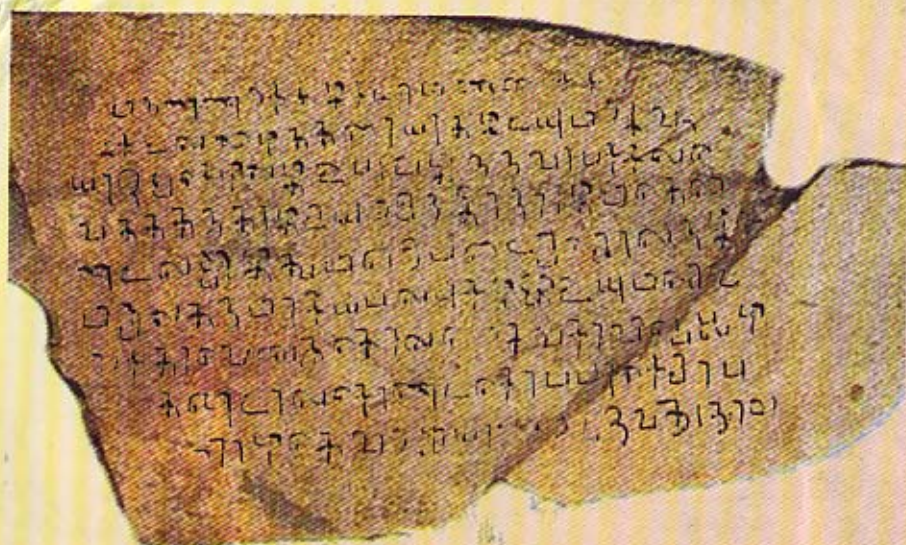
இலகுவில் தமிழ் மூலம் ஜேர்மன்
உரையாடல் பயிற்சி. வெளியீடு 1996
பக்கம் 212. வெளியீடு 1996

டச்சு (நெதர்லாந்து) தமிழ்
தமிழ்- டச்சு (நெதர்லாந்து) அகராதி
பக்கம் 356. வெளியீடு 1997

ஐ.பி.சி (IBC) தமிழ் மூலம் ஜேர்மன்
அயல் மொழிக் கல்விச் சேவை
International Broadcasting Corporation.(London)
பக்கம் 261. வெளியீடு 1998

ஜேர்மன் -தமிழ் அகராதி
Millennium Edition
பக்கம் 1008. வெளியீடு 2000

குறிப்புகள்

Ostenburgh inscriptions

இருபதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்று எழுத்தியலானது தேசியம், விடுதலை, இன ஒடுக்கல், பிரதேச வாதம் தொடர்பாக அதிகளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகைய வரலாற்று எழுத்தியலின் போக்குகளை நடப்பு அரசியலே ஊக்குவிக்கின்றன. தேசிய விடுதலையில் வரலாறு வகிக்கும் பங்கு பெரியளவில் மதிக்கப்படுவதால், வரலாற்றுப் பதிவுகள் குறித்த விமர்சனங்கள் அரசியல் நோக்கிலிருந்து தோற்றம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாமல் போகின்றது. தேசியம், சுயநிர்ணயம் தொடர்பான இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் பார்வை விரிவாக்கம் பெற்று வருவதனால் வரலாற்றுத்தளமும் பிராந்தியம், நாடு, பிரதேசம், நகர், என பல புவியியற் கூறுகளாக ஆராயப்பட வேண்டிய தேவை உருவாகின்றது.

K. Saravanapavan
Postfach 1623
47515 Kleve
Germany

K. Saravanapavan
346 Anpuvalipuram
Trincomalee
Sri Lanka